IAN McDONALD

NECROVILLE

ROMAN
NOMINALIZAT
PENTRU
PREMIUL
A. C. CLARKE 1995

LAUREAT
AL
PREMIILOR
LOCUS
A. C. CLARKE

EDITURA PYGMALION
PLOIESTI

Ian McDonald

NECROVILLE

Traducere din limba engleză
de Gabriel Stoian

Postulatul lui Watson: Fie că vom transforma gunoaiele în ţiţei şi asteroizii în maldăre de automobile Volkswagen, fie că vom atârna reproduceri leite după Van Gogh în camerele noastre de zi, primul lucru pe care-l vom obţine prin nanotehnologie va fi nemurirea.

Corolarul lui Tesler: Primul lucru pe care-l vom obţine prin nanotehnologie va fi reînvierea morţilor.

PREFAŢĂ

Să fiu sincer, în clipa când am luat cartea aceasta am simţit un mic fior. Cauzele ar fi destule… Nu mă dau în vânt după scriitorii englezi de science-fiction (cu anumite excepţii, desigur, dar n-are rost să le pomenesc aici), considerându-i în general înclinaţi spre afirmarea excesiv de obositoare şi pretenţioasă a apartenenţei lor la mainstream. (Eu personal nu prea pricep de ce mai este încă necesar să se demonstreze aşa ceva; mi se pare redundant).

Un alt motiv ar fi fost încadrarea romanului în ciberpunk (scris cu „i” ca în „cibernetică”). Peste mine au trecut 13 ani de când l-am descoperit pe Gibson, aşa încât că ciberpunkul a încetat să mai fie un geq mirobolant, nou-nouţ şi scânteietor, clasicizându-se şi ajungând, aidoma muzicii care-i împrumută numele, să-şi nege propria definiţie iniţială.

Şi ar mai fi fost şi altele…

Mi-l aminteam pe Ian McDonald din *Isaac Asimov Science Fiction Magazine,* unde i-au apărut în ultimii ani mai multe texte bine executate (se putea altfel?), dar fără ca vreunul dintre ele să-mi rămână cu ceva în minte. Enciclopedia lui Nicholls şi Clute îl expedia pe o jumătate de coloană – cam un sfert de pagină – pe care aş fi putut s-o reproduc în această prezentare fără să ocupe prea mult spaţiu, şi deci fără să mă scape de muncă. Născut în 1960… locuind în Irlanda de Nord… a început să publice SF în 1982… primul roman *Desolation Road* (*Drumul dezolării*) – 1988 – a fost considerat o încrucişare între *Cronicile marţiene* ale lui Bradbury şi *Un veac de singurătate* al lui Marquez (măi să fie!). (Anterior mai publicase o culegere de povestiri *Empire Dreams* (*Vise imperiale*) – 1988).

Al doilea roman, *Out on Blue Six* (*În exterior, pe Blue Six*) descria o utopie eşuată – temă zice-se la modă în Anglia doamnei Thatcher. În sfârşit, în 1992 dădea lovitura cu al treilea roman, *King of Morning, Queen of Day* (*Regele dimineţii, Regina zilei*), care câştiga în acelaşi an premiul Philip K. Dick, acordat celei mai bune cărţi SF apărută în ediţie broşată (de obicei, sălbaticul Occident trage prima ediţie cartonată, la preţuri de până la 5 ori mai scumpe decât ulterioarele ediţii broşate!!). Cartea era însă de sorginte fantastică şi locală – mai precis despre relaţia a trei irlandeze cu străvechile mituri ale provinciei lor.

Tot în 1992, îi apărea încă un roman: *Hearts, Hands and Voices* (*Inimi, mâini şi glasuri*) plus o culegere de povestiri: *Speaking in Tongues* (*Vorbind limbaje*).

Nu prea încurajator, aşa-i?…

Aşa se năruiesc prejudecăţile!

Surpriza a fost totală. Plecând de la o temă clasică aş zice (fac una dintre obişnuitele – şi plictisitoarele de acum – paranteze, pentru a vă atrage atenţia că un excepţional autor SF, Robert Silverberg, proiecta în 1993 acţiunea nuvelei sale „*Born With the Dead*" („*Născut alături de cei morţi*"), în care exploata magistral şi – aşa gândisem până acum – total tema renaşterii oamenilor), Ian McDonald a folosit-o cu ingeniozitate, transformând-o într-un lucru nou şi fascinant.

Renăscuţii lui Silverberg aduceau cu indiferenţii, relaxaţii şi eleganţii rentieri milionari, pe când la McDonald triumfă violenţa, limbajul frust şi imagistica stupefiantă. Alături de nenumăratele idei ticsite între coperţile sale şi de abilitatea întrepătrunderii naraţiunilor paralele, lucrul cel mai impresionant la *Necroville* mi s-a părut extraordinara experienţă senzorială (cuvântul „imagini" este de-a dreptul sărăcăcios).

În esenţă, romanul îşi desfăşoară acţiunea pe parcursul a doar 24 de ore, pe durata Zilei Morţilor, şi urmăreşte destinele a cinci prieteni care se îndreaptă spre tradiţionala lor întâlnire anuală prilejuită de această ocazie. Deoarece nu intenţionez să vă povestesc şi nici să rezum acţiunea, mă voi mulţumi să o localizez: Los Angeles, oraşul unde se derulează nenumărate romane de serie neagră (există şi o serie de aluzii la Chandler, dar asupra aluziilor voi mai reveni) şi locul de baştină al filmelor hollywoodiene, dar un L.A. hispanizat, în care anglo-saxonii au devenit o minoritate.

Puteţi uita totul despre ciberspaţiul din clasicele cărţi ale lui Gibson, Sterling şi compania. Acum (de fapt, în 2063), nanotehnologia reprezintă noua frontieră; ea a oferit oamenilor nemurirea… dar nu pe gratis. Există un preţ – morţii rămân morţi, şi deci fără drepturi. McDonald extrapolează în mod logic şi abil ipoteza, prezentând probleme morale şi ideologice ce pot lua naştere într-o asemenea lume. Care este, de pildă, statutul juridic al renăscuţilor? Sau în ce constă „personalitatea" umană (întrucât memoriile pot fi înlăturate, implantate, sau aranjate la fel de uşor)? Totul strecurându-se prin intrigile a căror viteză şi complexitate sporeşte pe măsură ce avansezi în roman.

Necroville a reprezentat pentru mine o neaşteptată redescoperire a fascinaţiei faţă de barocul imagistic al ciberpunkului, amplificată de stilul techno-thriller al scriiturii. N-o să mă refer la acţiunea în sine pentru a nu vă răpi nimic din plăcerea lecturii (ca să folosesc o sintagmă furată de la înaintaşi), ci mă voi opri pentru final asupra trimiterilor şi aluziilor ce abundă la tot pasul. McDonald demitizează

Los Angeles-ul, făcând din el un oraş unde spaniola este la ea acasă dar, nostalgic (sau ironic?), populează chiar Necroville-ul cu ecrane pe care cinefilii pot recunoaşte scene din producţii celebre şi nu numai americane.

Pe lângă numeroasele menţionări, uneori doar prin prenume, ale unor vedete rock sau din lumea filmului, autorul aduce omagii *en passant* şi SF-ului: lui Harlan Ellison (cu *Viziuni periculoase*), lui Dick (omul din turnul (sic!) înalt) şi chiar Gibson (nava Marcus Gavey). Biblia, poezioarele pentru copii, poemele clasice sunt numai câteva din creaţiile parafrazate, sau la care se face aluzie în mod indirect, aproape în fiecare paragraf.

De aceea, nu pot să nu remarc munca extraordinară a traducătorului Gabriel Stoian, care a căutat echivalentele cele mai exacte pentru relevarea părţilor aparent obscure ale textului, şi a reuşit o transpunere de mare fineţe a delirantelor descrieri baroce. În mod inevitabil, explicarea prin note de subsol a multelor aluzii literare, muzicale, ştiinţifice, mondene etc., ar fi impietat asupra facilităţii lecturii, de aceea am decis renunţarea la ele, lăsând pe fiecare cititor să găsească aluziile familiare formaţiei sau preocupărilor personale.

Necroville este o carte uluitoare şi ameţitoare. Cel mai important însă rămâne substanţa adevărată, literatura science fiction, de sub paiete. Romanul acesta o deţine.

Mihai-Dan Pavelescu
26 mai 1995

1 NOIEMBRIE
DIMINEAŢA ŞI DUPĂ-AMIAZA

Dimineaţă, un mort se topise, făcându-se una cu zidul de la stradă al casei lui Santiago.

Trezită de primele convulsii ale cer-conceptului aflat la cincizeci de kilometri deasupra oraşului, corpomănuşa îl azvârli pe Santiago în lumina palidă a zorilor, în vânzoleală şi ură. Visurile virtualităţii se dezlipiră neuron cu neuron. Cârceii din tectoplastic intim se descolăciră din melcul urechii, din emisfere şi din tuburile lui Eustache, se eliberară de nervii optici. Circuitele peliculare ale corpomănuşii se desprinseră de ţeastă, de coloana vertebrală, de organele genitale, îi curseră pe piele precum un fluid amniotic, apoi pe braţe, reformându-se, în palmele ţinute căuş, ca o sferă tremurătoare de nanopolimer semiinteligent. **Introibo ad altare.** Focul chimic ce-i arsese toată noaptea prin sistemul sanguin se depusese în fulgi de cenuşă narcotică pe pereţii venelor.

Cer-conceptul devenise acum o zbatere torturată de focuri stacojii, o auroră artificială de tectori microscopici, emiţători de lumină, întinşi de-a curmezişul tropopauzei şi incendiaţi sub atingerea primelor raze ale soarelui aflat încă dincolo de munţii dinspre răsărit. Pătrunzând prin acoperişul transparent al studioului, lumina se răsfrânse asupra trupurilor tovarăşilor săi, zăcând pe podea cu braţele larg întinse în lături. Mici crucifixuri înfiorătoare. Golgote de jucărie. Sfinţi şi martiri…

Santiago colecţiona sfinţi şi martiri.

Aşeză corpomănuşa somnolentă în urna funerară din lemn sculptat pe care o cumpărase în îmbulzeala unui nectoville din Viejo Mexico. Surprinsă într-una dintre oglinzile care se întindeau cât ţinea peretele, propria imagine nu i se mai păru aceea a unui înger înveşmântat în nanocircuite argintii ca un filigran, Stăpân al Reţelei. Rămânea doar Santiago Columbar, de douăzeci şi şapte de ani. Doi metri şi ceva. Robust. Masiv. Păr negru adunat într-o coadă simplă, care îi scotea în evidenţă soliditatea geomorfologică a trăsăturilor. Artist neurochimic, **Virtualisto.** Cândva, asta îi fusese prea de ajuns. Nu mai mergea. Acum era Santiago Columbar. Decăzut. Înfrigurat. Dezgolit. Însingurat. Dezgustat. **Muritor.**

Balconul reprezenta una dintre numeroasele excentricităţi arhitecturale moştenite de Santiago de la fostul proprietar al acestei **desidencia.** Doar el supravieţuise transformărilor pe care le suferiseră toate încăperile cu ajutorul tectorilor reconstructivi. Balconul fiind

orientat spre apus, creatorul original îl destinase petrecerilor ce se desfăşurau într-o lumină crepusculară, cu prieteni intimi, contemplând soarele ce apunea printre dealurile acoperite de vegetaţia luxuriantă a Copanangăi. Santiago îl folosea pentru a urmări sosirea armatei de morţi.

Batisto, servitorul mort, îi aduse **agua minerale,** uşor **petillante.** Santiago nu obişnuia să bea ceva mai tare. Cofeina şi alcoolul introduceau variabile imprevizibile în curbele precis calculate ale drogurilor pe care le lua.

Vălurile cer-conceptului de zori pulsau în înalturi. Maimuţe geno-mutante flecăreau şi se legănau pe ramurile numeroşilor copaci din Copananga. Fiindcă starea excepţională decretată pe timpul nopţii se încheiase, **seguridados** şi ai lor **mechadors** – apărătorii nopţii – se retrăseseră. Porţile către necroville-uri se desigilau, graniţele se deschideau. Viii şi reînviaţii puteau trece unii în teritoriul celorlalţi. Între cer-conceptele de zori şi de apus, morţii aveau dreptul să se amestece cu cei vii – carnea – dar niciodată ca egali. Viaţa era viaţă, iar moartea, moarte, în pofida renaşterii prin nanotehnologie. Aşa grăit-a Hotărârea judecătorească Barantes. Trecuseră patruzeci de ani de când morţii păşeau printre vii, dar nimeni nu reuşise încă să răstoarne acest pilon al noii ordini mondiale. Istoria consfinţea precedentul şi-l aruncase în obscuritate pe Barantes. „Când-unde-cine-ce se petrecuse, care era acel caz memorabil? Yoyo, micuţa şi descurcăreaţa avocată, ar trebui să ştie“. Să o întrebe neapărat. În seara asta, la Cafeneaua Terminal. „Poate-i vorba de bani. Vreo moştenire, mai mult ca sigur. Unde-i un testament apare şi gâlceava”. Jocul de cuvinte rămânea inteligibil doar în engleză.

Mai curând auzită decât văzută, armata morţilor se scurgea de-a lungul Canionului Copananga, pe străzile şi bulevardele întortocheate şi abrupte: băieţi de casă, grădinari, menajere, valeţi, şoferi, îngrijitori de piscine, majordomi, instructori sportivi, antrenori personali, educatoare, guvernante, îngrijitoare de copii, doici, secretare particulare, copişti, sculptori, pictori, artişti, constructori, zidari, dulgheri, arhitecţi, designeri, masori, îndrumători spirituali, amanţi, amante, jucării sexuale. „Lumea celor vii este susţinută de braţele morţilor”, aşa spusese odată femeia care-şi zicea Miclantecutli – ghidul spiritual, amanta, torţionara şi muza lui. Dar Miclantecutli plecase de cinci ani, alăturându-se celor din Saint John, oraş al morţilor. Nu era pentru ea contractul cu Casa Morţii, al doilea pilon al lumii. Familia Miclantecutli din Zona Metropolitană Tres Valles îşi putea permite poliţe **Imortalidad** pentru a-şi plăti luntraşul. Suma grămadă, plus dobândă. Prin porţi laterale şi

intrări de serviciu, migraţia de dimineaţă era absorbită de **residencias,** proprietăţi şi case cu etaj aparent în stil Frank Lloyd Wright. O nouă zi de muncă în rai. Câte alte mii de călătorii mai erau necesare până la achitarea integrală a preţului reînvierii datorat Casei Morţii şi Baal-ului său ciclopic şi monolitic **corporada** Tesler-Thanos?

Santiago dădu peste cap paharul cu **gaseosa.** O geană de lumină se înălţa deasupra dealurilor din Old Hollywood.

— Mai vreţi apă, seor?

După trei ani de când îl avea ca servitor, Santiago tot nu se obişnuise cu talentul enervant al lui Batisto de a-i anticipa dorinţele. Acceptă cea de-a doua sticlă de Tres Marias.

— De ce nu? La urma-urmelor azi e Ziua Morţilor. **I Salud!** Batisto.

— **I Salud!** seor.

Răcnetul sfârtecă tăcerea adâncă şi septică a bulevardelor umbrite de coroanele copacilor din Copananga. Era urletul disperat, îngrozitor şi lung-lung-lung, al unei femei care ajunsese în cele din urmă faţă în faţă cu ceea ce o îngrozea cel mai mult.

Un alt obiect de pe Bulevardul Estramadura nu l-ar fi tulburat câtuşi de puţin pe Santiago, dar acesta se auzea din faţa porţii lui.

La câţiva metri de porţile din fier forjat, lucrate de un artist, ceea ce mai rămăsese dintr-un bărbat devenise una cu partea inferioară a zidului alb care ducea spre aleea de serviciu. Seora Sifuentes, vecina tolerată teoretic de Santiago, rămăsese cu ochii holbaţi, incapabilă să-şi dezlipească privirea de la singurul lucru pe care nu suporta nicidecum să-l vadă. Regimul ei de întreţinere de marţi-joi-sâmbătă o făcuse să treacă în alergare pe lângă locul execuţiei.

Santiago se lăsă pe vine şi se ghemui ca să studieze mai de aproape obscenitatea.

Un mort care murise. Moartea produsă de tesler nu putea fi confundată cu nimic altceva.

— PADIM 27, gândi Santiago cu voce tare.

Proiectil Autodirijat cu Impact Multiplu. Un ac din tectoplastic inteligent care pleacă dintr-o ţeavă tesler şi, cu o acceleraţie constantă de doisprezece g, îşi caută ţinta pe baza rezonanţei biocâmpului. Cu treizeci de centimetri înainte de a lovi, el se reconfigurează într-o grindină de gloanţe, fiecare având mărimea unui bob de coriandru şi capacitatea de a deteriora fatal sistemele tectoare ale morţilor readuşi la viaţă. Moarte sigură. Marea Moarte, pe care nici măcar Casa Morţii n-o mai poate revoca. Singura spaimă a reînviaţilor.

Rafala de tesler îl nimerise în plin pe mort. *Tan Tien*, centrul fiinţei. Şi al nou-fiinţei. Partea inferioară a trupului devenise un ghiveci greţos de

înveliş negru şi carne sintetică. Mâinile îi rămăseseră întinse în faţa zidului băşicat, ca într-o rugă inutilă. Trunchiul stătea aplecat uşor în faţă precum o sculptură în alto-relief. Impresia că bărbatul tocmai trecea prin zid când vraja necurată îl izbise pe neaşteptate era ciudat de persistentă. Ţinea capul aplecat cu tristeţe către stânga. Unghiul lui Hristos răstignit pe cruce. Şi Hristos ar fi avut aceeaşi expresie pe chip. Groaza. Durere. Furie. Tristeţe. Trădare. Exclamaţia **Eloi eloi lamach sabachtani**[1], sudată la rece de globii oculari. O credinţă veche, veche, chiar de la începutul Erei Informaţionale, spunea că retina ochilor unui mort înregistrează imaginea ultimelor lucruri percepute.

Bărbatul rămânea frumos chiar şi în moarte. Morţii erau un neam frumos. Atunci când carnea poate fi desprinsă şi remodelată în orice formă, frumuseţea se obţine lesne iar tinereţea nu costă nimic. Tot astfel şi urâţenia, bătrâneţea, monştrii uriaşi şi bizari, diformităţile elegant-tulburătoare, chipurile şi trupurile faimoaselor starlete din arena filmului.

Maimuţele siameze cu blana multicoloră şi manipulate genetic luaseră deja în primire degetele, desfăcând tectoplasma de pe oasele sintetice. Una zăcea moartă, ca un ghemotoc de blană irizată, aruncat lângă o gură de canalizare. Otrăvite de carnea înşelător-dulceagă a mortului, curând aveau să moară şi altele. Iar peste scurt timp vor sosi şi păsările ca să ciugulească ochii, urechile, buzele.

Santiago examină mâinile mortului mort. Palmele erau intacte, neatinse.

— Nici un semn al morţii? Vocea doamnei Sifuentes exprima îngrijorarea amândurora.

Despicătura în formă de V tăiat a palmei – linia coborâtoare a vieţii cărnii legate de entropie, diagonala ascendentă a vieţii renăscute, eterne, bara transversală indicând caracterul muritor – reprezenta emblema indestructibilă a Casei Morţii. În cazuri foarte rare, variabilele de spin din timpul reconfigurării o puteau imprima pe palma stângă în loc de dreapta, dar cuvele Isus nu greşeau niciodată. Renaşterea fără semnătură era totuna cu viaţa fără mâini, inimă sau cap, adică o imposibilitate.

O enigmă, aici, la poalele zidului.

— N-ar trebui ca să-l ia cineva, nu ştiu ce să zic, de aici sau să-l acopere? întrebă doamna Sifuentes după ce-şi satisfăcuse curiozitatea. Vreau să spun, ca să nu-l vadă servitorii sau mai ştiu eu cine…

— Îi voi chema pe cei de la Serviciile de Protecţie din Copananga, o linişti Santiago. Până una-alta, sunt sigur că aţi trecut prin momente

cumplite, Seora Sifuentes. Dacă doriţi, o să-l pun pe servitorul meu să vă facă un ceai sau ceva…

Seora Sifuentes refuză politicos. Santiago trăise mereu cu impresia că, pentru cei din Edenul artificial din Copananga, el ajunsese un fel de balaur. O urmări pe femeia care se îndepărta mişcându-şi fundul încorsetat de pantaloni cu fir lycra, grăbindu-se să găsească alinare din partea serviciului de asistenţă la domiciliu pentru cazuri de traume psihice.

Un strigăt de dincolo de zid.

— Vin imediat, Batista, răspunse Santiago.

Îngenuncheat pe Bulevardul Estramadura încins de soare, aidoma unui om care aşteaptă ca ifoimaginea lui Hristos să apară imprimată pe o bucată de anafură, Santiago luă capul mortului mort între palme. Se aplecă şi-l sărută pe gură. Buzele erau moi şi aveau arome ciudate.

Batista îl conduse pe Santiago prin porţiuni de grădină care nu mai fuseseră îngrijite de mult, astfel că vegetaţia crescuse năvalnic. Dacă până şi propriul cămin devine pentru tine o planetă necunoscută, înseamnă că a sosit vremea să-ţi reexaminezi calea vieţii.

La adăpostul unui pâlc de palisandri împovăraţi de epifite tropicale zăcea un **mechador** mort. Maşina ucigaşă stătea şui într-o brazdă. Impulsoarele se defectaseră pe negândite, catastrofal. Capul cu cioc, ticsit de sisteme senzoriale, se blocase într-o poziţie sfidătoare. Braţul tesler rămăsese îndreptat spre coordonatele ultimei ţinte. Santiago cercetă arma. Patru proiectile în încărcător, două trase. Deasupra seriei şi semnului de identificare al producătorului se vedea simbolul yinyang al Serviciului de Protecţie Copananga.

Sistemele de autodepanare ale robotului fuseseră dezactivate înainte ca ele să poată transmite un semnal de avarie. Partea stângă dispăruse, braţul fiind aspirat în zgura canceroasă şi neagră care acoperea rana. Tot acolo se aflau şi ochii. Ochii şi gurile. Între ochi şi gurile cu buze roşii, degetele lungi de un centimetru, având unghii negre şi amprente, urmau şi indicau mişcările ochilor. Centrul zonei ferfeniţite şi adâncite îngheţase în hexagoane neregulate. Din fisuri se strecurară insecte negre şi unsuroase care, negăsindu-şi locul, se strânseră curând într-un nor bâzâitor.

Aşadar, un mort mort, care n-a existat niciodată şi un înger distrugător distrus. Iată-l în faţa unui mister profund. Ba, mai mult; semne şi minuni. Mesageri ai spiritului, prevestiri de dincolo de moarte. În noaptea precedentă, după ce-i văzuse pe Mislav şi Cheeta dizolvându-se în virtualizator, îşi apăsase păianjenul halucinogen de frunte şi se rugase: dă-mi un semn – **dacă e menit să se întâmple ori**

nu.

Ţi s-a răspuns, Santiago Columbar?

Părinţii, pe care nu-i mai văzuse în ultimii zece ani. De când se adaptaseră pentru a se alătura Comunităţii înotătorilor Milapa Kelp, erau budişti deviaţi ai Noii Revelaţii; pe Santiago nu-l interesa religia ortodoxă decât ca sistem de credinţă care să fie comparat cu altele similare, cu fizica, matematica, economia post-Mandelbrot.

Credinţa lui mergea spre estetica halucinatorie. Pentru el, drogurile reprezentau programe alternative pentru calculatorul alcătuit din carne. Alăturate realităţii virtuale, acestea deveneau mijloace de sondare ale limitelor eului. Maşini care înţelegeau, ghilotine subtile ce separau spiritul de carnea pe care o propulsau în beznă, neant şi dincolo de el, în lumina originară.

Până în ziua în care se trezise (putea să-şi aducă aminte data exactă, momentul, microclimatul, veştile de pretutindeni, cursul dolarului Rim faţă de un coş de valute concurente) şi constatase că nu mai reuşea trecerea.

Portiţele experienţei personale prin care încercase ani întregi să fugă de sine însuşi se încuiau mereu, una după alta în spatele sau în faţa lui. Se închiseseră aproape neauzite de-a lungul tunelului nespus de lung al existenţei, până când, acum un an, într-o dimineaţă californiană, se trântise şi cea din urmă pereche de uşi, zăvorându-l în interiorul propriei sale fiinţe. Nu mai avea încotro să se mişte. Iar într-o noapte, îngerul negru îi şoptise în visurile toropitoare: **există o cale, cea adevărată şi plină de curaj, există o cale superioară, dacă vei avea cutezanţa s-o urmezi. Cel mai riscant joc!**

Vreme de un an privise, contemplase, plănuise şi se pregătise pentru acest pas, iar când sosise momentul decisiv tot nu se simţea îndeajuns de curajos ca să-l facă singur.

Casa polimorfă îşi deplie carapacea transparentă, permiţându-i lui Santiago să intre. Petrecuse ani întregi, ocupându-se cu dragoste de transformarea ei într-un sanctuar dedicat celor care, în loc să ruginească, preferaseră să ardă cu flacără vie. Holurile şi palierele fermei ce-şi preschimba forma erau ocupate de asemuirile monocrome ale celor cu viaţă scurtă şi orbitoare. James Dean… Buddy Holly… Jimi Hendrix… Mama Cass… Judy… Un melc deformat al urechii, făcut din plastic: încăperea Amadeus – una dintre primele lui incursiuni pe tărâmul morţii premature – cânta automat selecţiuni din opera mozartiană şi însămânţa aerul cu stimulenţi spirituali proiectaţi chiar de Santiago. Camera Vincent îi scufunda pe vizitatori în culori tremurătoare şi subarmonice acordate în gama exactă a schizofreniei.

În altă parte, cu eşarfa fluturând în urma-i, dansa Isadora Duncan, în timp ce automobile antice, de pe vremea motoarelor cu benzină, treceau vâjâind, primejdios de aproape de oaspeţi. Iar apoi, căldura corpului declanşa o moviola[2] care umplea un locaş discret plasat într-un perete cu o crucificare de D. W. Griffith, colorată manual. Jim Morrison şi John Belushi erau cei doi hoţi, Harry Chapin şi Charlie „the Bird“ Parker înălţau un burete îmbibat cu oţet spre buzele lui Hristos în timp ce, rânjind, Keith Moon înfigea lancea între coasta a cincea şi a şasea şi slobozea apa şi sângele. Îngenuncheată la picioarele crucii, Billie Holliday cânta Fecioara Maria cu doza cea mai potrivită de durere şi patos, iar Maria Magdalena, cu un zâmbet uşor zbanghiu era, de fapt Jean Harlov. Vechea piscină fusese pardosită cu un mozaic al lui Andy Warhol înfăţişând icoana lui Marilyn Monroe. Santiago nu mai înota acolo, deşi oaspeţilor săi le plăcea nespus de mult să se bălăcească şi să se scufunde în apele calde ca sângele, totuşi în nopţile când căldura din casă devenea insuportabilă, se întindea deasupra lui Marilyn, respirând prin tubul aparatului de scufundări şi ascultând vibraţia nepământească a lui Robert „Crissroads“ Johnson, ce venea din difuzoarele subacvatice, în timp ce maimuţele săreau prin copacii tumultuoşi, protestând zgomotos împotriva invadării lente şi inexorabile a teritoriului lor de către tectozaurii sălbatici, strălucitori aidoma unor nestemate.

Santiago trase cu ochiul la oaspeţii săi de peste noapte, sperând că, scârbiţi de ei înşişi, plecaseră pe furiş, cât avusese el treabă prin grădină. Fum de lumânări şi vomă.

Faţa lui Mislav era stoarsă de chinuri introvertite. Focul neurologic încă ardea de-a lungul penajului delicat şi argintiu al circuitelor corpomănuşii. Cheetah zăcea încovrigată ca un retuş pe podeaua parchetată, iar pielea senzorială îi fusese înlăturată de pe sâni, pântec şi coapse. Ţinea ochii închişi. Buzele i se mişcau uşor. Pielea îi era mânjită de vomă.

NINOS, NINOS: Învăţaţi: într-o zi nici asta nu vă va ajuta. Înţelepciune delfică de la înălţimea ameţitoare a celor douăzeci şi şapte de ani.

Santiago închise uşa, lăsându-i în paradisul, sau iadul lor personal. Plecă spre bibliotecă, spre treburi mult mai importante decât aceşti Hansel şi Gretel adolescenţi care se îndemnaseră unul pe altul să intre în bârlogul vrăjitoarei ce-i ademenise cu turtă dulce.

Biblioteca sa constituia un loc greu definibil, nici casă nici grădină, având câte ceva din spiritul fiecăreia. Obloane din lemn de mahon alungau arşiţa deja înăbuşitoare a începutului de zi din Copananga.

Fascicole de lumină cădeau pe covorul din filamente de nuci de cocos şi pe pupitrul antic din lemn, sufocat cu tectori de prelucrare a informaţiilor. Lemn şi amăgire. Solicită pictogramele pe suprafaţa biroului. Semnale şi chemări porniră urlând în reţea, căutând-o pe Miclantecutli. **Blocare pe imagine,** clipiră pictogramele. **Legătură exclusiv audio.**

— Santiago.

Vocea părea să se închege din aer. Echipament audio scump, deştept. Santiago îi văzuse ultima oară chipul în timp ce capacul translucid al cuvei Isus glisa acoperindu-i trupul. OD-urile lăsau cadavre curate.

— Miclantecutli…

— Dacă ai în minte vreun joc nou, spune-mi Miclan. Toţi copchiii lui Dumnezeu trebuie să poarte nume de străzi. Legile haitei. Să înţeleg că, de vreme ce purtăm discuţia asta, insişti să-ţi duci mai departe ideea cu acea micuţă Pungăşie sau Petrecere a Nopţii Morţilor?

— Un mort mort şi un asasin mă îndeamnă s-o fac, Miclan.

— Întotdeauna ai fost un **cabron**[3] mai deştept decât ţi-ar sta bine, Santiago. N-am reuşit să te învăţ nimic nou.

— Tu m-ai învăţat tot ce ştiu

— De aceea îmi rezervi câte o poantă în punguţe de un **centavo.** O să fiu cu toată haita la locul cu pricina, la ora convenită, nu te teme, **Santiagito.**

Recăzu în adâncimile pupitrului.

Santiago nu-şi aminti când folosise ultima dată programul de redactare a textelor. Invitaţiile la petrecerile lui fuseseră transmise pe cale orală, printr-un clipit din ochi, un vino-ncoace al pictogramelor virtuale sau prin curier – cutii elegante conţinând câte un păianjen având lipit strâns de pântec halucinogene obişnuite. Această întrunire secretă impunea demnitatea cuvântului scris. Se gândi în joacă la capete de mort gotice, doamne cu coase, oase încrucişate, clepsidre, **dances macabres.** Chestii răsuflate, ba chiar mai rău. De data asta nu era vorba de o petrecere **carnivalisto** cu dans şi costum de droguri. Îi trebuise un an ca să pregătească explorarea până la rădăcinile amare ale sufletului, călătoria spre crucea întunericului şi dincolo de ea. Simplitate. Caractere romane drepte.

Santiago Columbar invită pe… (programul va completa numele) **la Cafeneaua Terminal, Cartierul Saint John, la sărbătoarea anuală a Festivalului Sfintei Noastre a Tuturor Morţilor.**

Paragraf Centrat.

La căderea întunericului, 1 Noiembrie.

Santiago adresă invitaţiile către chipurile pe care le invocase pe tăblia pupitrului. Programul le expedie în reţea.

Surâse. Zâmbetele lui erau mai rare decât ploile de vară şi, aidoma lor, vesteau modificări climatice profunde şi îndepărtate.

Arşiţă. Găsi o sticlă de **agua minerale** în răcitorul din bucătărie. Îşi turnă apa gâlgâitoare pe frunte, ceafă şi încheieturile mâinilor. Cheetah apăru în bucătărie ca o somnambulă, palidă, scofâlcită, arătând mai moartă decât orice mort pe care Santiago îl văzuse vreodată.

— Ceva de mâncare? şopti ea pe un ton plângăreţ.

Santiago îi făcu un semn către uşa deschisă a răcitorului. Cuprinsă brusc de spasme, Cheetah se azvârli spre lavoar ca să verse. Zdrenţe din corpomănuşa topită se întindeau pe gresia pardoselii aidoma urmei lipicioase pe care o lasă un melc tropical fără cochilie.

Anexofonul lui Santiago ciripi. **Fiel**[4] Batisto, în grădină.

— Seor, **securidados** sunt îngrijoraţi în legătură cu **mechadorul** distrus. Cred că ar fi foarte posibile infestări în procesul de copiere.

Copii-cavaleri porniţi călare împotriva legiunii nemorţilor, cu armuri corporale tectoplastice şi căşti.

— Bine, şi ce vor să facă?

— După cum spun ei, „să cauterizeze infecţia”, seor.

— Ei, atunci să facă ce trebuie.

Santiago aşteptă dezlănţuirea ca de baros a focului susţinut de tesler.

Câmpia presărată cu tufişuri ardea în arşiţa sudului. Zona incendiată era delimitată de o dâră de fum negru ce îmbrăţişa orizontul. Recunoaşterea aeriană detectase turma de pachicefalozauri la opt kilometri spre sud-est, calmă, totuşi gata să reacţioneze. Trinidad îşi imagină capetele cu vârfurile ţestelor fremătând albăstrii, nările larg dilatate. Fum. Incendiu. Tufişuri arzânde. Două gânduri neroade: primul, că pachicefalozaurii erau o specie atât de veche încât datau dinaintea descoperirii focului. Orice foc pe care-l văzuse avusese la origine mâna omului, deci părea un produs al tehnologiei umane. Nimic nu era atât de anteprometean, de primordial. Al doilea gând prostesc: că animalele erau chiar primordiale.

Pe pielea opulentă, chiar sub osul pieptului, erau imprimate cuvintele: Corporada Walt Disney.

Odată cu nanotehnologia, Al Doilea Lucru cu care ne-am pricopsit, mârâise serviciul de relaţii publice Disney, spre călcâiele postulatului Watson, **privind natura Primului Lucru – sunt dinozaurii**!

VEDEŢI puternicii diplococus şi brachiozauri!

ÎNGROZIŢI-VĂ de pterozaurii care planează pe deasupra capetelor voastre!

MINUNAŢI-VĂ de incredibilul stegozaur, de uimitorul anatozaur, de uluitorul anchilozaur!

CUTREMURAŢI-VĂ de spaimă auzind zgomotul paşilor groaznicului tiranozaur, cel mai temut animal de pradă care a călcat vreodată pe pământ! (Acceptăm plata cu cărţi de credit în valutele majore).

Realitatea fusese oarecum diferită.

URMĂRIŢI din confortul propriei camere de zi cum un triceratops vă face praf grădina.

FUGIŢI ÎNFIORAŢI când un iguanodon vă sfărâmă lucrurile din casă la ora două noaptea.

DAŢI BUZNA ŞI FIERBEŢI când, făcând pământul să se zgâlţâie, un anatozaur de douăsprezece tone vine la micul restaurant din Sherman Oaks şi azvârle de-a valma zeci de maşini şi oameni pe fiecare bandă de circulaţie.

Tribunalul Special al Zonei Economice Peruviene, care audiase cererile de despăgubiri, a reţinut răspunderea legală a Corporadei Walt Disney privind furnizarea unui produs sigur şi garantat şi luarea de măsuri împotriva modului de copiere tectorială şi de introducere programată a mutaţiilor, ce permiseseră creaţiilor lor să existe independent de mediile precis controlate şi să se autocopieze. Costurile crescânde şi despăgubirile acordate reclamanţilor care se numărau cu miile au măcinat Corporada Walt Disney. Cârpăceala genetică s-a trezit cu aripile retezate şi şi-a dat duhul. Nimeni nu mai credea în zâne. Acum în jurul cadavrului Disneyland băteau aripi noi şi alte păsări cuibăreau pe ieşiturile stâncoase ale Matterhornului imitaţiei PCG.[5]

Întrucât clima de pe coastă şi ostilitatea armată a locuitorilor acestei zone nu era pe gustul lor, marii saurieni au migrat spre est de a lungul autostrăzii Interstate 10 şi apoi spre sud prin sud-est, ajungând pe întinderile cotropite de mărăcini din sudul Arizonei şi la nord de Chihuahua. Cei rămaşi erau preponderent mici şi viu coloraţi. Atraşi de locurile însorite în care să poată realiza fotosinteza şi având un apetit bolnăvicios pentru polietilena din gunoaie, ei şi-au creat foarte curând o nişă ecologică în cultura de pe coastă. Încetul cu încetul, au devenit obiecte ale afecţiunii publice, aducători de noroc şi bunăstare, la fel ca şi berzele în Europa.

De la ideea atractivă, la parcul tematic, la calamitate publică şi la Ultimul Safari.

Tomas, Benny, Pilar, Sevriano – maestrul de vânătoare –, Edge,

Albuquerque, Vaya, Bellisario, Trinidad şi servitorii lor morţi zburaseră încoace cu o zi în urmă, venind de pe coasta înfierbântată. Cei de pe **estancia**[6] erau învăţaţi cu partidele de vânătoare, iar slujbaşii morţi se obişnuiseră cu excesele celor tineri şi bogaţi. Se sculaseră înainte de crăpatul zorilor şi porniseră spre bezna atotînvăluitoare care se lumina încet, dezvăluind adevărata vastitate a pământului necultivat. Conduse de morţii de pe **estancia**, lifterele plecaseră înaintea lor ca să stabilească limitele pârjolului, linia de foc gălbui ce urma să-i conducă pe vânători de-a latul câmpiei către pradă.

— Ce, crezi c-ar fi mare surpriză să auzi că vreun nenorocit de la conservarea mediului a trântit o lege pentru protejarea lor? peroră Bellisario, bărbatul pe care Trinidad se prefăcea că-l iubeşte fiindcă şi el mima că-i topit după ea. Deocamdată îngăduie vânarea animalelor pentru că proprietarii din zonă s-au plâns că le distrug terenurile şi apoi şi-au dat seama că ar putea scoate mai mulţi bani din creşterea dinozaurilor decât din îngrijirea vitelor.

Cercetă linia orizontului şi dunga incendiului se zvârcoli o clipă în lentilele curbate ale ochelarilor lui.

Trecuseră treizeci şi opt de zile şi amorul lor îşi trăise deja jumătate din viaţă. Nu reprezenta un record nemaipomenit de efemeritate; femeia părea chiar surprinsă că Bellisario îi reţinuse atenţia atât de mult. O întărâtă că, de sub lentilele colorate, tocmai el îşi concentrase atenţia în altă parte. Departe-departe. Spre femeia rezemată incitant de volanul vehiculului de teren. Cea cu picioare care păreau să nu se mai termine decât sub gât. „Şi unde mai pui că ştie. Ochi şireţi, costisitoare. Plăteşte cât vrei, dar tot n-o să descoperi ceva în căpşorul acela“.

Vaya Montez.

Vrei să mă bat pentru el, Vaya Montez cu-coapse-de-expoziţie? Tu ai face-o; eşti dintre acele femei care se luptă să fie iubite, închipuindu-ţi că asta-i singura cale de a afla că trăieşti cu adevărat. Şi eu am fost aşa, dar asta nu m-a făcut mai înţeleaptă ci doar m-a stors de vlagă. Concluzia: Trinidad ţi-l dă, Scumpă Vaya; Jose-Maria Bellisario nu valorează nici cât un grăunte de praf, o simplă cicatrice de amor pe braţ. Ia-l, iar eu o să mă duc la capela de sub stejarul misiunii şi pentru tine o să aprind o lumânare la **Nuestra Madre** Regina Îngerilor ca să-l iubeşti, fiindcă eu nu-l iubesc. Eu îl **ceva,** dar de iubit nici vorbă.

Doar de atât mai era în stare de când cupola cuvei Isus se închisese peste ceea ce mai rămăsese din Peres. **Ceva**. Jinduind să se piardă în alţi oameni, se zbuciumase să pătrundă prin complicatele geometrii sociale şi sexuale ale clasei **cerristo** căreia îi aparţinea, ajungând să descopere doar că relaţiile ei se măcinau ca oasele bolnave, deoarece

trebuia să le hrănească tot timpul cu ceva. Luptase, dusese bătălii în care-şi pusese toată puterea şi voinţa, colecţionase o sumedenie de cicatrici albicioase în formă de V pe pielea brună a braţelor de la bărbaţi şi femei pentru care nu simţise nimic ca să transformare acel **ceva** în dragoste. **(Ceva** nu merita nici un fel de cicatrice).

Lifterele detunară la mică înălţime deasupra lor, făcând ca tufişurile să se zbuciume nebuneşte, ridicând praful de pe solul uscat ca o hârcă şi iscând cenuşa focurilor în jurul cărora trebăluiau servitorii morţi, arzând diverse lucruri.

Vaya cu Coapse Frumoase mijea ochii către silueta care-i stătea în lumină, nereuşind să o recunoască pe Trinidad.

— Mescalină?

Sticluţa de argint din Noua Spanie, veche de patru sute de ani, căpătase patina vremii şi înfiora mâna ce-o atingea. „Nu mai găseşti asemenea meşteşugari“ erau vorbele standard în asemenea ocazii. Numai că acum economia unui oraş de douăzeci şi două de milioane de oameni, din care jumătate erau morţi, deposedaţi de orice, readusese în actualitate Secolul Meşteşugarilor, renăscut, resuscitat ca atâtea alte lucruri îngropate din acest Secol al Resurecţiei.

— E bună. Spiritul Zeului Jaguar.

Vaya Montez deşurubă dopul flaconului.

— Cât de departe sunt?

Cu ajutorul ochelarilor, Trinidad extrase informaţii de la aparatul care zbura în cerc.

— La vreo şase kilometri de noi şi se deplasează dincolo de linia incidentului cu aproximativ douăzeci de kilometri pe oră. Sunt şaisprezece.

— Deci la vreo doisprezece-douăzeci de minute depărtare.

Frumoasa Vaya îşi vântură părul şi-şi lăsă capul pe spate ca să soarbă lichidul halucinogen. Se şterse la gură cu dosul palmei, făcu o strâmbătură văzând pata roşie lăsată de buzele rujate, şi-şi trecu mâna peste cracul sortului din material de camuflaj.

— Jesusjosemaria, iar trebuie să-mi aranjez faţa.

Trinidad păşi până lângă vehiculele de teren şi echipajele de morţi ale acestora şi-şi lăsă ochelarii de scanare să-i atârne de şnurul petrecut de după gât. Linia incendiului trasa o graniţă precară de cenuşă de-a latul câmpiei, dar perspectiva rămăsese încă imensă, năpustindu-se în toate direcţiile şi urmând curbura planetei. Sub ei se aflau faleze puţin înalte, erodate de torente din paleozoic, ancorând tabăra de peisajul decolorat de soare, alcătuit din tufăriş pârjolit, care

aştepta musonul de toamnă; în absenţa tufelor, sentimentul de agorafobie devenea copleşitor. La fel ca şi amicii ei, Trinidad crescuse la umbra copacilor înalţi, în arşiţa umedă a coastei, unde nu exista orizont, ci numai arbori şi case, cascade şi siluetele lenevoase şi reci ale morţilor. Un peisaj pe care-l puteai înfăşura în jurul trupului, învelindu-te bine. Tărâmul acesta dezgolit smulgea sufletele şi le punea la încercare în faţa imensităţii sale.

Ce s-ar întâmpla dacă aş fi abandonată aici?

„Ai muri. Fără speranţă de reînviere. Ciolane albe şi curate, un rânjet larg, Marea Moarte”.

Nesăţioasă, bău trei degete de mescalină. „**Să faci gaură prin mine cu arsura ta, să cureţi prin foc zgura lui ceva**“.

— Seora?

Moartea părea de douăzeci şi cinci de ani; dacă ar fi trăit, trecea de nouăzeci. Copil al Generaţiei Zero, Trinidad nu se temea de apropierea intimă a morţilor, aşa cum se întâmpla cu mulţi din generaţia pre-reînviere.

— Da, Sula?

— Un mesaj. A sosit prin ’latorul vehiculului de teren.

Îl aşteptase. Nu participase niciodată la vreunul din dezgustătoarele sabaturi ale Nopţii Morţilor din Cafeneaua Terminal şi nici nu avea de gând să meargă acolo în veac. Grupul era mort; legăturile acelea nu mai puteau fi readuse la viaţă. Nici nu era sigură dacă i-ar fi surâs ideea asta. Sula îi dădu invitaţia.

Santiago Columbar invită pe Trinidad Malcopuelo…

Vântul câmpiei îi flutură părul, îi umflă jacheta descheiată, murmură trecând peste şnurul ochelarilor de scanare.

Trinidad auzise de Santiago Columbar cu mult înainte de a-l fi cunoscut. Orice noncontratisto din vale sau cerristo din deal, nu numai că auzise despre el, dar probabil că una din dozele sale îi oferise o noapte de neuitat. Când Peres îi spusese că acel Santiago Columbar era un tovarăş din ciudatul lui cerc de amici în care se închistase, perspectiva de a se cunoaşte-saluta-culca cu marele virtualisto o fascinase. Şi atunci când îl întâlnise prima oară fusese tot o Noapte a Morţilor. Morţii viermuiau pe străzile înfierbântate şi prăfuite în carnavalul lor întunecat şi muribund.

Se zice că nu trebuie să-l întâlneşti nicicând pe autor. Instantaneu, mintea ei făcuse un salt de la presiunea umedă a buzelor lui pe dosul mâinii la greutatea imaginară a corpului, apăsând-o, strivindu-i pieptul şi lăsând-o fără aerul vital în plămâni, îndoindu-i coastele şi făcându-le să pocnească, crăpându-i oasele pelviene cu mişcările sacadate şi

oarbe în timp ce picioarele ei bronzate şi subţiri se întind ca să se împreuneze în jurul torsului şi spinării lui. Legenda era prea solidă, prea mortală. Avea materialitatea cărnii. Santiago Columbar o îngrozise.

Odată, pe când stăteau împreună la lumina focului şi ascultau musonul mângâind ţiglele, Trinidad îi destăinuise lui Yoyo temerile ei, iar aceasta îi şoptise că Santiago, nefiind hetero sau homo sau bisexual, nu intra în nici o categorie.

— Nu ştiu ce-l stârneşte, spusese Yoyo. Poate doar propria-i fiinţă. Autosexual.

— Vreun răspuns, seora?

Trinidad scutură din cap, brusc, ciudat, redusă la tăcere de emoţii nechemate. Yoyo, Camaguey, Toussaint şi, desigur, Santiago, nici unul înţeles pe deplin. Trinidad nu se ducea în Necroville deoarece se temea că-l va întâlni pe Peres. Era o spaimă paradoxală, cu două tăişuri. Se temea că Peres, aflat dincolo de moarte, încă o iubea şi, în acelaşi timp, o îngrozea gândul că dragostea murise odată cu el; că ea rămăsese doar o umbră dincolo de carapacea translucidă din plastic a cuvei Isus, iar Peres îşi găsise alte iubiri şi mai stranii în clădirile, cocioabele şi colibele de acolo.

Unda de şoc provocată de o ultimă trecere a lifterelor o readuse brutal în timpul, locul şi sinele prezent. O dâră galbenă de praf proiectată pe fundalul negru de fum reprezenta turma de pachicefalozauri în mişcare. Grupul de vânători îşi încheia pregătirile. Şoferii morţi începură să se agite. Motoarele vehiculelor de teren porniră şi se stabilizară într-un regim de mers în gol înşelător, rău prevestitor. Observatorii şi jupuitorii care fuseseră angajaţi din oraşele învecinate se îndreptară către transportoarele de urmărire. **Noncontratistos** săraci lipiţi, noua clasă inferioară, lipsită de privilegii, ca rezultat direct al economiei muncii în societatea reînviată. „Mai bine mort", ziceau ei, deşi nici unul nu încerca să-şi materializeze vorbele.

Vânătorii fixară încărcătoarele în locaşurile armelor şi probară bascularea. Hamurile de siguranţă se fixară cu pocnet sec. Căştile de protecţie clănţăniră, închizându-se şi interfeţele se conectară la calculatoarele de ochire. Vizoarele se aprinseră, oferind modele de testare.

— Da, Trinidad!

— Hei, Trinidad!

— Dobori şi tu unul, Trinidad?

— Trinidad, să-mi aduci şi mie unul în bătaia armei!

— Te iubesc, Trinidad!

— Trinidad, în noaptea asta sărbătorim!

Tomas, Benny, Pilar, Sevriano, Edge, Albuquerque, Bellisario şi Vaya erau aliniaţi, toţi aşteptând ordinul lui Sevriano, maestrul de vânătoare, ca să pornească.

Printr-o răsucire a încheieturii, morfoechipamentul de vânătoare ultimul model îşi schimbă culorile, trecând de la cele amintind de un bolero la ruginiul şi cenuşiul colbului câmpiei. Luciri de lanţuri şi metal. Pac: încărcătorul. Ţac: hamul de siguranţă. Clanţ: casca pe cap, toate sistemele în stare de funcţiune. Puşca se mişca pe postamentul magnetic cu o precizie mătăsoasă. Sula urcă în cabina de pilotare şi făcu motoarele să urle şi să se stropşească.

— Să-i dăm drumul.

Vehiculele de teren porniră. Cineva lipsit de orice fărâmă de ironie împrăştiase ţărână peste foc. Linia de vânătoare se desfăcu, formând un front ucigător de opt kilometri. Nouă perechi de dâre paralele ca nişte raze, plecând din locul presărat de urmele tălpilor şi cartoane biodegradabile de margarite 4-I. Trinidad se afla în extremitatea de sud-vest a liniei. Vaya, vecinul cel mai apropiat, era la jumătate de kilometru spre nord. Nouă pale de praf înaintau către linia de foc şi fum. Între vehicule şi pârjol, pachicefalozaurii. Distanţa trei kilometri, ţinta staţionară. Trinidad şi-i imagină pe masculii masivi cum îşi înalţă capetele tivite cu o coroană albăstruie, ca pe nişte berbeci de spart ziduri, pentru a adulmeca amprentele chimice ale duşmanului inimaginabil. În timp ce-i verifică bătaia, din arma Vayei ţâşniră sclipiri de lumină heliografică.

Spre nord se văzu explozia neaşteptată a unei trâmbe de praf. Pe vizorul căştii lui Trinidad, cifrele se rostogoliră nebuneşte, iar din difuzoare se revărsară urlete de emoţie pură. Turma se stârnise şi alerga cu viteză maximă, paralel cu linia de înaintare a vânătorilor, îndreptându-se spre sud, spre necuprinsele pustii ale tărâmului Domnului. Animalele se repezeau direct către ea. Trinidad se trezi azvârlită cu putere şi răsucită în aer, dar reţinută de hamurile de siguranţă deasupra tufişurilor de pelin care se năpustiseră spre ea în clipa când, ridicând un nor de praf, Sula coti brusc, accelerând pe un traseu paralel cu pachizaurii, în încercarea de a-i depăşi. În vreme ce vehiculul se zgâlţâia şi se hurduca, Trinidad se agăţă de mânerul dublu al puştii de vânătoare Mackinaw, cu disperarea pe care ţi-o dă promisiunea mântuirii. O geană de praf, o zvâcnire de mişcare, de culoare, masă, formă. Învârti arma şi slobozi un încărcător întreg până **merda** să-şi dea seama **merda** că erau doar **merda** deinonichusi **merda, merda, merda, merda**! Cu siluetele lor plate, parcă lipite de pământ, având acumulatorii muşchilor solari încărcaţi la limită,

animalele puteau atinge optzeci de kilometri pe oră, făcând orice vehicul de teren să-şi consume gazo-holul din rezervor până la ultima picătura pentru a rămâne în preajma lor. Vânătoare urmărită de ghinion. O risipă de muniţie. În ciuda celor patruzeci de milioane de ani şi a câtorva alunecări tectonice care separau cele două specii, deinoniehusii erau comparabili şi confundabili cu pachicefalozaurii.

Aceasta era magia realizată de Disney.

Trinidad ejectă încărcătorul golit şi vârî altul plin, scrâşnind din dinţi instinctiv din cauza concentrării şi încercării de a anticipa şi contracara denivelările terenului, viteza, zdruncinăturile. Praful. Fumul. Fumul. La cincizeci de metri de linia incendiului, Sula frână vehiculul, făcându-l să patineze şi să se răsucească, ridicând brusc un nor de praf în faţa forului şi aducând-o pe Trinidad cască în cască cu un pachicefalozaur mascul, înfuriat. Două tone de tectoplastic capabil de semifotosinteză şi autocopiere, având viteza de o sută cinci kilometri pe oră, timpul aproximativ până la impact fiind de trei virgulă treizeci şi trei secunde. Un ornitopod de cinci metri din Cretacicul Superior atârna ameninţător deasupra femeii, iar capul albastru-electric părea aproape divin de absurd. Urlă. Închise ochii. Trase.

Deschise ochii. Degetele erau strâns încleştate pe trăgaciul dublu. Arma Mackinaw tuşi absentă, parcă în spasme. Vehiculul viră şi se opri. Trinidad rămase pradă forţelor gravitaţiei. Neurotoxinele loviră în creierul creaturii. Se răsuci pe loc: moartă. Trinidad simţi prăbuşirea de parcă ar fi doborât însăşi luna de pe cer. Vrăjitoria paleontologică, distrugând această efigie, provocase oare în Montana Cretacicului Superior moartea bruscă şi inexplicabilă a cărnii adevărate? Dispariţie graţie magiei ce acţionează prin simpatie. Ace şi ţepuşe.

Un alt vehicul descrise o orbită în jurul lor, iar puşcaşul aflat în partea din spate lovi aerul cu pumnii, răcnind plin de entuziasm, incapabil să se oprească.

— Fute-l, Trini! Rade-l, Trini, vâră-i-o, Trini!

Se gândi că putea fi Tomas sau Benny; vocea era masculină. Cu căşti şi vizoare pe cap, toţi arătau la fel. Arătau la fel şi fără echipament. Vehiculele zvâcniră şi porniră să reintre pe orbita vânătorii principale, la sudul şi estul liniei focului. Turma de pach: doi masculi dominanţi, doi ucenici, opt femele şi patru adolescenţi fuseseră înconjuraţi, prinşi ca într-un ţarc şi, panicaţi, urlau. Masculii masivi îşi coborâră capetele ciolănoase, gata să atace, să izbească şi să-şi sfărâme ţestele de cercul format din vehicule şi siluete agitate aflate în spatele armelor Mackinaw dirijate prin calculator. Praful se ridică într-un nor spiralat. Lifterele azvârliră produse chimice care să domolească

focul de-a lungul liniei pârjolului, ţâşnind nerăbdătoare pe cer, dornice să cureţe totul. Sula îi găsi stăpânei un loc în cercul ucigaş.

Măcelul începu imediat.

Sub tălpile lui Toussaint, bara balconului de la apartamentul situat la etajul nouăzeci şi nouă e o panglică lată de cincisprezece centimetri alcătuită din carbon reconfigurat. Curenţii turbionari care se înnoadă deasupra geometriilor haotice ale turlei San Gabriel îl împung şi-l trag, dar Toussaint îşi menţine echilibrul. În faţa lui se află un canion titanic de văzduh, în adâncul căruia, la un kilometru şi jumătate dedesubt, curge fluviul întunecat al Bulevardului Hoover; în spate, în apartamentul din vârful turlei, se aude vocea tatălui său adresându-se hăului. O înregistrare: au trecut şase ani de când Toussaint şi tatăl lui n-au mai schimbat o vorbă.

„… timpul estimat până la intrarea flotei Morţilor Liberi pe orbita Pământului e minimum şase ore şi maximum cincisprezece ore. Punctul nodal e de la opt şi douăzeci şi şase de minute la nouăsprezece şi şaptesprezece, ora locală a Bazinului Pacific de Vest. Instalaţiile industriale orbitale **Corporada** vor fi evacuate la…“

Comunicare prin octet-sunet.

„… Loviturile de descurajare îndreptate spre zona de reconfigurare a Părţii Invizibile de pe Ţiolkovski vor ajunge la şase ore după momentul de probabilitate maximă a contactului. Sistemele de apărare planetară sunt în alarmă maximă, capacitatea deplină de luptă va fi atinsă peste cinci ore, nouăsprezece minute…”

Tată, de ce-mi spui mie toate astea cu vocea ta întotdeauna calmă, înţeleaptă, perfectă, despre care n-ai reuşit niciodată să înţelegi că-mi provoacă în mod sigur încăpăţânarea?

Cândva moştenitor prezumtiv, dintotdeauna moştenitor legal, indiferent dacă refuza moştenirea sau nu; trebuie totuşi informat la nivel executiv. Îţi imaginezi că revenirea la stână a oiţei negre şi rătăcite, dezmeticirea spăşită a fiului risipitor, ar putea întoarce din drum navele baros ale Morţilor Liberi, ar şterge urmele de săpături şi excavaţii, pădurile goale şi oraşele lor întinse şi dezgolite către stele, readucând Luna la aspectul de pe timpuri?

Singurul obiect pe care Toussaint regreta că nu l-a luat cu sine, în dimineaţa aceea când a zburat din viaţa tatălui său, este o canapea din cauciuc negru, acoperită cu ţepuşe moi. Nu s-ar mai întoarce niciodată, dacă n-ar fi invitaţiile elegant tipărite care, o dată pe an, ies din fanta copiatorului şi se aştern pe tăblia prăfuită a pupitrului. Şase dreptunghiuri ce se încalecă uşor în locul unde praful este mai subţire

cu câţiva microni.
Vântul trage de silueta plăpândă a bărbatului. Corpmodulii (neologismul îl scârbeşte, dar în Lodoga Eyrie se vorbeşte cu precădere în argou) i-au oferit înălţime în dauna greutăţii corporale. Posedă aceeaşi luminozitate angelică pe care o radiază victimele foametei. Îngerul Foamei. În cazul lui Toussaint, ştii că acesta e rezultatul unei esenţializări nemiloase în slujba unui ideal estetic. Pielea lui albă – o raritate în Zona Metropolitană Tres Valles – nu face decât să evidenţieze transformările radicale petrecute sub acest înveliş. Nici un trup uman nu a avut vreodată asemenea oase care să împungă astfel de sub piele. Însă aşa e Toussaint. Socoteşte că a făcut un târg cinstit. Părul alb, decolorat, tăiat scurt şi drept, e ridicat vertical. Ochii îi sunt negri: polarizoare iridiale. Asemeni vulturului, poate privi direct în ochiul soarelui. La fel ca vulturul, veghează asupra creaţiei.
Spre nord, contururile dealurilor împădurite tremură în pâcla arşiţei şi în vaporizare. Până şi turbinele eoliene, înălţate pe pilonii aşezaţi de-a lungul dealurilor, sunt prea vlăguite de căldura umedă ca să se mai rotească. Luciul mat, brun-portocaliu al substanţelor fotochimice, dospeşte în văi, învolburând verde şi galben în nişe microclimatologice adăpostite. Huen susţine că există unele locuri sacre, secrete, unde smogul este atât de vechi, compact şi încărcat de chimicale misterioase, încât a suferit o mutaţie, devenind un halucinogen modelator al realităţii.
Toussaint percepe posibilitatea de ostoire a arşiţei. Departe, deasupra oceanului, o spirală uriaşă de nori de furtună se rostogoleşte spre coastă, împovărată de primele ploi ale musonului de iarnă. Ploaie peste ploaie. Furtuni năpustite asupra uscatului, vestitoare de război şi bubuituri, deocamdată suspendate deasupra peliculei fragile a atmosferei.

În faţă mi-i destinu-ntreg,
Şi las în urmă moştenirea.

La un kilometru mai departe, la sud de foişorul pe vârful căruia stă cocoţat Toussaint, se ridică filigranul tecto-gotic al turlei San Miguel. Cam la aceeaşi distanţă spre vest, turnul San Rafael întregeşte grupul de îngeri ai **Sagradei Familia.** Cele trei turnuri sunt înfipte adânc şi definitiv într-un **arcosanti** Tesler-Thanos care ocupă spaţiul cuprins între Bulevardul Hoover şi Strada a Treia de atâta vreme încât până şi morţii cu amintiri din vechime au uitat că oraşul a avut cândva cu totul alt centru. Aidoma poluţiei freudiane a lui Gaudi, trinitatea de foişoare

rămâne neisprăvită şi, prin definiţie, de neterminat. Tectori minieri scurmă neîncetat linia faliei în căutare de minerale; tectori transportori le extrag moleculă cu moleculă, trecându-le dincolo de nivelurile locuibile, peste constrictorii de curgere şi schiţând tetraedre şi felurite forme ca de turtă dulce spre vârfurile unde tectorii zidari le manipulează, le frământă, le modelează. Când era mai tânăr, lui Toussaint îi plăcea să umble gol-puşcă prin balcon şi să-şi apese trupul de zidul turlei pentru a simţi de-a lungul pielii scurgerea lentă, osmotică, a roadelor subpământene. Atât printre **arcosantistos** cât şi printre morţii care trăiesc în umbra de dincolo de poarta lui Necroville există o superstiţie care susţine că, în momentul când vor înceta să mai crească, turlele vor începe să moară împreună cu corporada Tesler-Thanos.

Amin, Selah, spune Toussaint
Lumea, ladă cu nisip,
Şi tatei jucărie.

Prea multe silabe dar, ca şi în atâtea alte privinţe, el e un începător în ale **haiku**[7]-ului.

Aflat pe margine, Toussaint îşi ridică încet mâinile în lături.

Şi se prăbuşeşte în gol, cu capul înainte.

În absenţa rezistenţei aerului, un obiect cu masa lui (sau oricare altul; n-aţi văzut că atât barosul cât şi pana de vultur cad pe Lună?) îşi va găsi un punct de impact pe artera Hoover cu o sută nouăzeci şi trei de kilometri pe oră, la douăzeci şi două de secunde după începerea plonjonului de la balconul apartamentului situat la etajul nouăzeci şi nouă.

Prima secundă. Toussaint cade pe lângă balcoanele apartamentelor de dedesubt. Într-unul din ele, o femeie face plajă în pielea goală. Scene dintr-o dramoletă siropoasă semi-virtuală defilează pe lentilele ochelarilor de protecţie. Nu-l vede pe Toussaint trecând prin dreptul ei. El ţine ochii închişi. Braţele sunt larg desfăcute, crucificate pe aer. Îşi aminteşte ziua când a venit în turnul înalt al tatei ca să-i arate ce făcuseră inginerii lui Necroville din propria-i carne. Ţine minte vastitatea încăperii; câmpia întinsă, uşor radioactivă, din granit presărat cu mică, lumina târziului de după-amiază profilându-se prin reţeaua de sticlă a pereţilor, cât de scund părea tatăl lui aşa cum stătea aşezat la biroul din lemn natur, având în dreapta un păun geneto-creat desfăcându-şi şi înfoindu-şi coada frumoasă şi inutilă, iar în stânga un tectozaur cu culori şi sclipiri de safir şi cu ochi ultramarim, agăţat cu capul în jos de

o stinghie.

Venise pregătit pentru orice situaţie, mai puţin pentru lacrimile tatălui său. Braţele care îl cuprinseseră, palmele care pipăiseră suturile încă proaspete ale pielii, conturul circuitelor subdermale, îl zguduiseră cu o afecţiune sinceră ce durea mai mult decât o respingere brutală. Nici măcar nu putea intra în pielea lui Lucifer ca să-şi declare supremul non serviam şi să fie blestemat, să azvârle cât colo rolul şi moştenirea pregătite pentru el în sânul corporadei Tesler-Thanos fără ca tatăl lui să distingă totul.

O amintire-instantaneu, derulată într-o singură secundă.

A doua secundă. De două ori mai multe balcoane decât în prima secundă. Un bărbat stând cu spatele spre cer, care-şi admiră interiorul apartamentului, surprinde o imagine a lui Toussaint căzând, reflectată într-o oglindă antică, bogat împodobită. Cadre referenţiale. Din punctul de vedere al lui Toussaint, arcologia Tesler-Thanos e cea care accelerează pe lângă el, îndreptându-se spre cer. Se gândeşte la navele uriaşe care efectuează manevre în spaţiul cisterestru. Nave baros pentru a căror acţionare sunt folosite masele corpurilor cereşti. Mesageri ca nişte păianjeni prinşi în reţelele pânzelor solare. Şi ei, victime ale relativităţii. De la sfârşitul Războiului Transportului Nocturn, când umanitatea din carne a abandonat stelele în favoarea celor reînviaţi, Morţii Liberi au devenit demonii, duhurile, zombii-mâncători-de-carne ai mitologiei populare. Teroristul unora devine luptătorul pentru libertate al altora. „Sistemele de apărare ale planetei”, spusese tatăl lui. Ca să apere ce? Fabricile orbitale. Bogăţia corporaţiilor. Puterea de drept. Privilegiile. Inegalitatea. Sistemul – al cărui moştenitor îl voia tatăl său – ce stabileşte preţul reînvierii la restabilirea tuturor drepturilor umane. Non-persoana eternă. Legea nu ţine seama că există morţi reînviaţi. Tocmai asta apără tunurile glisante cu tragere unică, bateriile de rachete şi testerele controlate prin IA ale complexelor militaro-industriale.

Veniţi, demoni, veniţi!

A treia secundă. Viteza lui e acum de nouă ori mai mare decât cea înregistrată în prima secundă, cade pe lângă balcoane de nouă ori mai multe. Toussaint gândeşte simbologii. Dumnezeu şi Satana. Ispitirea lui Hristos. Ochiul Atoate-Văzător al lui Sauron din Turnul întunecat din Barad-Dur. Cronos devorându-şi copiii. Oedip posedându-şi mama, ucigându-şi tatăl. Arhetipurile năclăite, muncite până la transpiraţie, ale mitologiilor cu piele negricioasă, zeii lor irascibili şi nestatornici, sfinţii lor încăpăţânaţi şi pământeşti nu se potriveau lui Toussaint – copilul privilegiat şi nerecunoscător. Panteonul lui de tristeţi freudiene e o

adunătură mai întunecată şi mai durabilă. „Există vreo mitologie”, se întreabă el, „în care tatăl îşi ridică din morţi copiii pentru ca apoi să-i surghiunească în bezna dinafară, de unde, într-o bună zi, ei se vor întoarce pentru a-l distruge împreună cu lucrarea lui? Dacă nu, ea se va naşte curând”.

Secunda a patra, se gândeşte bărbatul, e potrivită pentru a-şi controla căderea astfel ca să nu-l aducă prea aproape de laturile puţin ieşite în afară ale turnului San Gabriel. Îşi modifică profilul faţă de uraganul de aer, schimbându-şi viteza pentru a obţine o oarecare deplasare spre exterior.

Secunda a cincea. A şasea. Toussaint a căzut până sub nivelul zonelor de locuit, intrând deja în sectoarele industriale şi administrative lipsite de importanţă. Viteza lui se apropie de o sută de kilometri pe oră, punct în care ea se va stabiliza, atingând un echilibru între masa corporală şi profilul aerodinamic: căderea liberă clasică, cu braţele semidesfăcute în lături. Calculează toleranţele la solicitări, maximele forţei gravitaţionale, configuraţiile coborârii în picaj, ’latorul din cap realizează toate astea uşor şi instinctiv, la fel cum faceţi şi dumneavoastră calcule complexe de viteză relativă de fiecare dată când intraţi cu automobilul în trafic. Douăsprezece secunde. Treisprezece. Bulevardul Hoover e sufocat de vehicule. Se apropie stratul de smog.

Cincisprezece secunde.

Carnea zgârcită a umerilor, porţiunile superioare ale coloanei şi ale braţelor, se deformează. Coastele curbate din tectoplastic împung prin piele, prin costumul rozaliu de zbor, şi presează, trecând prin membrana permeabilă a pachetului din spate. Grupuri de date, coloane, fragmente, porţiuni de informaţii, defilează nebuneşte pe retina lui în momentul când sistemele prind viaţă. Toussaint se zbate să-şi păstreze poziţia în ciuda vibraţiilor. Posibilităţile de apariţie ale erorilor sunt practic nule. Pachetul din spate se deschide, se desface precum o floare. Coloane şi bare din morfoplastic se întind spre exterior şi se încheagă într-o reţea; o idee de aripă, un liliac jupuit. Cârcei monomoleculari caută şi-şi găsesc puncte de ancorare şi de sudură, întărind rezistenţa aripii. Interfaţa cu sistemul lui nervos e completă, devenind deja parte din el, un membru suplimentar.

Şaptesprezece secunde.

Când celula s-a fixat în poziţia memorată, ea poate rezista la acceleraţii de până la doisprezece g. Scheletul uman nu e testat pentru a răspunde unor asemenea solicitări. Deschiderea largă a întregii suprafeţe portante a aripii faţă de curentul de aer ar putea să-i smulgă

şira spinării din corp.

Moartea se află pe bulevard, la numai patru secunde, dar Toussaint îşi roteşte corpul cu capul în jos într-un picaj la unghi mic. Lichidul aflat în rezervoarele din pachetul dezumflat de pe spate este pompat şi curge vâscos prin canalele din interiorul hobanelor, îngheţând în contact cu aerul şi devenind o peliculă protectoare cu grosimea de o moleculă şi cu rezistenţa oţelului.

Nouăsprezece secunde. Iese din picaj, împingându-se uşor în sus. Comenzile mentale pleacă în flux din coloana vertebrală de-a lungul interfeţelor până la aripă. Plasticul inteligent se deformează. Aripa muşcă hălci de aer. Acceleraţia multiplicată încearcă să-l rupă în bucăţi. Cu sângele fierbându-i în cutia craniană, Toussaint îşi îndreaptă vârful palmelor de-a lungul Bulevardului Hoover şi se ridică spre aerul limpede.

A douăzeci şi doua secundă.

Stai! Stai! Stai aşa! „Dacă te opreşti acum, mori din nou." Vârful aripilor se îndoaie; o plutire lenevoasă spre zigguratul tehno-gotic al clădirii Tesler-Thanos. „Ai nevoie de curenţii calzi ascensionali care îi ling flancurile monolitice."

Curenţii termici îl înalţă deasupra vârfului zimţat al turnului unde, zi de zi, tectorii zidari lucrează, lucrează, lucrează. Îşi încheie zborul ascendent la un kilometru, deasupra clădirii Tesler-Thanos şi planează lent şi îndelung, traversând zonele moarte şi îndreptându-se spre Logoda Eyrie.

Mai presus de altitudine, viteză, figuri acrobatice sau rezistenţă, Toussaint trăieşte cu intensitate puritatea zborului **Aguilas**, fraţii/surorile sale, pentru care asemenea lucruri nu înseamnă altceva decât zbor, nu au cum să înţeleagă. În echilibrul dintre portantă, presiune şi gravitaţie, Toussaint descoperă o prelungire a conştiinţei.

Adrenalin-norepinefrin,
În ochi de vultur,
Nirvana.

În starea asta se ştie a fi un grăunte insignifiant de praf plutind în necuprinderea atmosferei şi gândul îl mângâie. Procesele haotice ale meteorologiei şi climatologiei sunt absorbite în el. Comuniune.

Când se aflase pe balustrada apartamentului, ştiuse că arşiţa se va sfârşi fiindcă el e arşiţa, iar arşiţa e el.

Sorbit de cer,

Eu sunt tu, iar tu eu,
Zen climatologic.

Sub pântecul lui Toussaint se întind zonele moarte din Hollywood şi de pe Bulevardul Sunset de dinaintea reînvierii. Acum sunt scufundate în tăcere, deoarece atunci când dealurile se trezesc, văile dorm, acumulând energia zilei pe care o vor cheltui în plăcerile nopţii subtropicale, umede. Fiindcă în seara asta, în vreme ce dealurile vor cădea în somn, valea se va deştepta şi va dansa, în noaptea asta, morţii au carnaval.

Undeva, deasupra lui Necroville, gândul lui Toussaint se îndreaptă spre prietenii lui care se pregătesc pentru întâlnirea anuală de la Cafeneaua Terminal: Yoyo, în tumultul ameţitor şi gălăgios al lumii avocaţilor; Camaguey, în casa lui răcoroasă şi aerisită cu vedere la ocean. Trinidad… se gândeşte mult la ea. La altitudinea socială elitistă din La Crescenta. Oare anul acesta va găsi puterea şi curajul să se desprindă de fantoma lui Peres ca să li se alăture? Santiago, înconjurat de morţi iluştri. Toussaint se gândeşte îndeosebi la Santiago. Anul Doi: Şcoala Elementară Particulară Reseda. Santiago Columbar e cel care-i sfidează pe protectorii tatălui său pentru a-i arăta lui Toussaint – pe atunci alt nume, altă viaţă, şi puţini sunt cei care-i cunosc – cum să-şi facă pe braţe şi coapse minunate răni sinuoase şi greu vindecabile, folosindu-se de o lupă.

Prietenia se bazase dintotdeauna pe un echilibru între întunericul vulnerabil al lui Santiago şi lumina idealistă şi furioasă a lui Toussaint. Legile entropiei emoţionale cimentează astfel de relaţii. Pentru a păstra echilibrul personalităţilor în faţa dezagregării, energia investită trebuie să crească necontenit. În final, efortul s-a dovedit prea împovărător. Precum două planete gemene care se decuplează exploziv, fiecare îşi urmase orbita. Odată distrus centrul de greutate, grupul se dezintegrase.

O dată pe an, şi doar o dată, e de ajuns. Dacă s-ar apropia mai mult, ar începe din nou să se distrugă reciproc.

Acum Toussaint are prieteni noi; alte cercuri, alte priorităţi sociale diferite şi totuşi ar vrea ca totul să redevină la fel ca pe vremea când relaţia era proaspătă, bogată şi, paradoxal, nevinovată.

Curenţii ascendenţi de la limita dealurilor îi mângâie trupul. Îşi întoarce aripile în aerul urcător care îl poartă tot mai sus, la kilometri înălţime deasupra oraşului. Cioburile de lumină de pe partea exterioară a curbei imensului cilindru de aer sunt prietenii lui zburători, călărind alături de el, sus, tot mai sus.

Bronz, trupuri,
Argint, călăreţi,
Neo-surf-nazişti, aur,
Sieg Heil!

Lipsă de concizie. Prea multe sugestii. Aluziile sunt anacronice. **Aguilas** nu ştiu să aprecieze detaliile de fineţe în construcţia unui **haiku.**

Plutirea îl îndepărtează pe Toussaint de stolul de zburători, purtându-l spre **arcosanti** Tesler-Thanos. Absolut şi monoteist precum Allah, acest **arcosanti** cuprinde cer şi pământ. Nu există decât un Dumnezeu, o reînviere, iar Tesler-Thanos este profetul lui.

'Nalt obelisc de cancer negru:
Casa tatei,
Adam Tesler.

Pe cerul presărat cu vulturi albaştri, aripile reflectă soarele după-amiezii; **aquilas** din Lodoga Eyrie, plonjând prin văzduh ca să rivalizeze cu el. Presentimentele lui Toussaint se ridică asemeni unui front de furtună care se risipeşte. Cerul e mare. Soarele cald. Vântul de sub aripi are tărie. Doar acestea contează. Nu Luna ce devine o sferă de nanotehnologie cu raza de trei mii de kilometri. Nu flotele Morţilor Liberi, apropiindu-se de Pământ. Nu maşinaţiunile Consiliului Graniţelor, Pan Europei şi a stăpânilor lor, **corporadas.**

Departe, în urma lui, sec precum colbul, monologul tatălui său se sfârşeşte neauzit.

Cincizeci şi trei de ore, douăzeci şi cinci de minute.

Trădarea – concept ce era reprezentată de butonul argintiu aflat pe o latură a cuvei Isus. Deasupra lui, o inscripţie: **Evacuare** şi **Ciclu.**

Trădarea – faptă ce însemna apăsarea pe acel buton argintiu. Simpla aplicare a unei presiuni manuale cu podul palmei. Circuitele se activau. Ecluzele se deschideau. Conţinutul cuvei Isus se vărsa în conductele de evacuare ale casei, apoi în sistemul de canalizare din Palos Verdes şi, în cele din urmă, în bazinul Pacific.

Conţinutul format din: nouă sute de litri de apă distilată, cu ph neutru, la care se adaugă cincizeci de kilograme de tectori deconfiguraţi aflaţi în suspensie. Totul fiind masa dizolvată, carnea şi mintea Elenei Eres: **moartă.**

„Chelner, văd o fată în supa mea.”

„E supă de fată, seor.“

Intrase cu ea în apa caldă ca un uter. O sărutase, o ţinuse de mână până când, coborând, cupola îi separase cu forţa. Îşi apăsase faţa şi degetele de plasticul translucid astfel încât să fie ultimul lucru văzut de ea când se cufunda în apele renaşterii. În decurs de trei zile şi trei nopţi, nici măcar dragostea nu-l îndemnase să o privească dezintegrându-se sub acţiunea tectorilor care circulau liberi. Întâi decojirea lentă a tegumentelor exterioare: pielea, părul, ochii, ţesuturile moi. Apoi muşchii, ţesuturile conjunctive, venele, fibrele nervoase. La urmă, oasele şi cartilajele, sfârâind până la dispariţie la fel ca o pastilă efervescentă într-un pahar cu apă.

Păşind de-a lungul pasajului boltit acoperit cu sticlă, s-a oprit deseori şi, ţinând ochii închişi, şi-a rezemat fruntea de carapacea din tectoplastic de parcă aceasta ar fi fost o scoică imensă în interiorul căreia se acumulaseră toate sunetele oceanului şi şi-a imaginat că aude clocotul şi fierberea infrasonică a tectorilor, autopurificându-se.

Copiere greşită. Date eronate. Eşecuri soft. Impulsuri de transcriere receptate dintr-un univers de surse potenţial mutagene. Radiaţie de fond, câmpuri electromagnetice, ultraviolete, anumite toxine, diverse produse chimice. Cancerurile banale ale viilor, lăsate necorectate, erorile s-ar acumula, copierile defectuoase s-ar multiplica exponenţial. Da. Mutageneza metastazantă. A, desigur! Diformităţi bizare, localizate în diferite porţiuni ale corpului. Bineînţeles. Copierea eronată nu-i ascunsese lui Camaguey nici una dintre ororile ei.

Soluţia: auto-sacrificiul. Trecerea pe sub ape, renaşterea. Să fii redus la tectori componenţi, purificat, reînviat. Reconfigurare. „Toţi morţii trebuie s-o facă“, aşa spusese ea. Prima revenire la viaţă e cea mai grea.

Nici măcar şansa asta nu mi-ai acordat-o, gândi Camaguey.

Uneori, în zilele acelea de nebunie, când îşi lipea fruntea de cuvă, auzea clocotul şi şuierul elementelor din propriul flux sanguin.

— Elena?

Camaguey îşi luă mâna de pe butonul argintiu.

Dispărută.

Ea se prefăcuse în opt sute de miliarde de particule lipsite de legătură, împrăştiate de fluxurile şi curenţii care curgeau prin preajma recifului său. Biologie elementară: ia un burete marin comun, cerne-l printr-o sită în apă şi cu vremea, el se va reforma în exact acelaşi burete. Îşi imagină tectorii trecând prin gâtlejurile şi măruntaiele scoicilor şi peştilor agitaţi de maree şi curenţi, molecule artificiale

inteligente căutându-se, sudându-se, înnodându-se una cu alta, devenind mai complexe, mai inteligente şi conştiente, până când, într-o noapte a beznei lunare, Elena Eres izbucnise din tensiunea superficială. Venus Surrexit, renăscută din nanotehnologie şi spuma mării. În mintea lui, ea ieşea din linia de spargere a valurilor şi intra în casa neluminată şi abandonată de pe stânci, atingând, pipăind, căutându-l pe el. Încerca să se răzbune? Durere, derută, o explicaţie pentru faptul că se trezise în apele întunecate? Probabil dragoste; acum amândoi erau egali în aceeaşi trădare. O scuză. Ea nu va găsi nici una. El va fi plecat de mult.

— De când? întrebă văzduhul din camera lui de lângă ocean.

— Cincizeci şi trei de ore şi zece minute, răspunse văzduhul. În stadiul actual, conversia se desfăşoară rapid către definitivare. Predicţiile sunt exacte în proporţie de nouăzeci şi trei la sută.

Dincolo de geamul curbat, oceanul era încă împietrit, pătat de umbrele de sub suprafaţă ale recifului pe care şi-l construise. În lumina transparentă a începutului de după-amiază, mici ambarcaţiuni cu vele plecau spre depărtări; păsări marine plonjau în valuri, împrăştiind stropi. O flotilă de plesiozauri se vedea ca o serie de romburi negre şi aurii puţin sub suprafaţa apei; departe, în şenalul adânc, balene uriaşe se scurgeau printre eşafodajele centralelor energetice, urmând fluxul spre sud, către lagunele situate de-a lungul coastei Baja, unde aveau să se împerecheze. Navele pazei de coastă se aflau încă acolo patrulând, cercetând, făcându-şi sârguincios enigmatica lor datorie. Canalele oficiale de ştiri dezminţeau zvonul, ceea ce nu reuşi decât să-l facă şi mai credibil: ploaia aceea de meteoriţi? Luna trecută? Îhâm. N-a fost obişnuită, ah, nu. Doar n-or să spună că a avut loc un raid. Au scăpat ceva în ocean. Al naibii să fiu dacă nu mă duc la Serviciul de Salubritate Palos Verdes, nu vreau ca din ţevile băii mele să apară Dumnezeu-ştie-ce.

Tu măcar poţi zâmbi, Camaguey. Ciuliţi urechile, voi zvonaci, peste cincizeci şi ceva de ore o să aveţi o poveste care vă va face să şoptiţi secole întregi şi fiecare vorbă a ei va fi adevărată.

Unele catastrofe lovesc prea brutal, prea pe negândite, prea precis pentru ca ierarhiile psihologice ale furiei, dezminţirii, târguielii cu condiţia de muritor şi acceptării finale să poată fi parcurse de la un capăt la celălalt. Unele lovituri cad atât de greu încât rămâne doar un şoc mut, un refuz de a da crezare, amintind de un om care, împuşcat direct în inimă, e prea surprins de moarte ca să se prăbuşească.

El ştia că ar trebui să urle undeva. Ceea ce credea – sau simţea – era că venise vremea să facă ceva cu contractul de revopsire pentru flota

de iahturi de închiriat.

(**În vreme ce trupul ţi-e devorat pe dinăuntru,** urlă urlătorul mut).

Ori strecoară-te într-un costum de scufundător, ia un schif şi du-te către noile însămânţări ca să priveşti cum pseudo-coralii înaintează pe deasupra carcaselor de automobile antice fără ferestre, îngrămădite una peste alta.

Camaguey îşi amintea cu exactitate momentul, locul, vremea, îmbrăcămintea pe care o purta când se îndrăgostise de recifurile coralifere. 15:28 ora Australiei Răsăritene; locul: treizeci de kilometri est de Capul Tribulation; vremea: 32°C, umiditate, cer senin, vânt cu viteza de trei noduri, o hulă uşoară a oceanului; îmbrăcăminte: costum Cougar Junior dintr-o singură piesă, verde cu auriu, despre care crede că a fost dintotdeauna preferatul lui. Era al patrusprezecelea an al renaşterii morţilor. Tatăl lui, aflat undeva în statul liber Queensland, cu treburi legate de PRCPS, îşi întrerupsese programul de lucru ca să-i ofere o trataţie fiului care se plictisise. Plecaseră în larg pe un vaporaş încărcat la refuz de privitori dornici să asiste la extragerea din ocean a unei secţiuni de trei sute de metri din Marea Barieră de Corali. Unul dintre cei mai bogaţi plutocraţi din generaţia a treia din Şanhai o cumpărase ca să-şi decoreze palatul aşezat la douăzeci de metri în adâncul mării Chinei de Sud. Când halca de o sută de mii de tone a apărut la suprafaţă, cu apa ţâşnind din adâncituri şi protuberanţe, macaralele maritime au preluat efortul milimetru cu milimetru şi cablurile au început să scârţâie, Camaguey cel de unsprezece ani a văzut ceva cu totul minunat şi straniu. Aici, apărând de sub ape, se aflau toate basmele despre catedrale scufundate, oraşe înecate, continente pierdute care incendiaseră imaginaţia oricărui băiat. Vreme de o clipă, domurile şi cilindrii de coral deveniseră foişoarele de la Ys, coşurile de la Port Royal, coloanele Atlantisului.

Apoi, întreaga secţiune coraliferă din care apa şi creaturile marine curgeau de-a valma, ieşise cu totul din ocean şi fusese purtată către navele de transport. Oamenii fluieraseră, ovaţionaseră şi aplaudaseră, dar pentru Camaguey vraja se rupsese – asta nu era decât o super-performanţă tehnologică, o mascaradă grotescă a adevăratei magii.

Oraşul din corali avea să-i bântuie anii desfrânaţi ai adolescenţei, dar şi următoarea perioadă, ca o întrupare a altui lucru, **mai important,** pe care nu a fost în stare să-l cuantifice decât atunci când Yoyo azvârlise câteva vorbe neroade într-o seară petrecută pe platformele locuinţei de pe plajă a lui Santiago: **Mă întreb ce vom face peste cinci/zece/ cincisprezece ani?** Jocul e la fel de irezistibil ca şi „Eu Spionez". Discutaseră până spre dimineaţă, trecând astfel prin arşiţa nopţii. Într-o

măsură mai mare sau mai mică, ceilalţi îşi împliniseră destinele anticipate: Trinidad trecând ca fantoma unei comete printre vieţi pe care le crezuse mai atrăgătoare decât a ei; Toussaint, rebel cu suflet veşnic tânăr, ascunzându-se de tatăl lui în umbra propriilor aripi; Yoyo, luptând din răsputeri de partea binelui în războaie de o microsecundă desfăşurate în reţelele de virtualitate; Santiago, mesia cu mintea arsă, răspândind revelaţia halucinogenă unei umanităţi năucite. Camaguey sfidase orice profeţie. Membru în consiliul vreunei **corporada, hah,** romancier adunând premii peste premii, nu, nici asta nu era de el, gigolo pe cont propriu, **hai lasă-te,** plutaş-de-apă dulce, **nţ,** inginer proiectant în nanotehnologie, **Camaguey?** aducător de ploaie, dansator cu propria-i umbra, crescător de viermi, preparator de cocktailuri, neguţător de sclavi, partener de sex cu tovarăş, fără de normal, homo, bisexual, copii, fără copii, casă, cămin, pasiuni, în viaţă, mort… **Pur şi simplu, nu-l văd făcând nimic din toate astea.**

Lui Camaguey i se înmânase cheia cunoaşterii de sine. Acum înţelegea că dorinţa de a nu semăna cu ceilalţi, pe care o considerase dintotdeauna o infirmitate socială era, de fapt, însăşi esenţa fiinţei lui. Foarte bine că nu reuşiseră să anticipeze ce va deveni peste cinci ani. Să-şi vadă ei profeţiile împlinite; Camaguey, liber de predestinare, construia un recif. Numai al lui.

Studie biologia marină, specializându-se în ecologia recifurilor coraliere. Alese nanoingineria şi proiectarea, cursuri primare şi intermediare, ca materii secundare. Învăţă să facă scufundări. Îşi cumpără un costum de scafandru autonom cu toate accesoriile. Prin sex, câştigă încrederea unei văduve bogate din Palos Verdes pur şi simplu pentru că ea poseda porţiunea cea mai bună de pe coastă. În timp ce femeia îi masa muşchii pectorali şi scapulari cu ulei tsubaki, gândul lui era doar la polipi şi tectori. Cumpără o sută de tone de materiale de consum inutilizabile, le aruncă în adânc la cinci sute de metri depărtare de ţărm, lângă Long Point, şi le însămânţă cu tectori simulatori de corali, creaţi la comandă. Cât ţinu iarna rece şi umedă, iar musonul vâjâi printre ţiglele acoperişului, Camaguey făcu sex oral în dormitorul de fildeş. Jos, sub zbuciumul şi vârtejul valurilor, tectorii mâncară din cadavrele de frigidere, cuptoare cu microunde, maşini de spălat vase, aspiratoare, aparate de unică folosinţă, căutând materii prime şi, fără mofturi, îşi văzură de opera lor de construcţie. Când, în februarie, „anotimpul lânced al plictisului”, văduva se sinucise, lăsând un bileţel prin care îşi cerea scuze (scris de mână, anacronic, aşa cum se şi cuvenea), Camaguey se simţi golit. Făcea parte dintre cei ce nu pot înţelege cum de le vine unora atât de uşor să moară, hotărârea de a

continua să trăiască fiind teribila alternativă pe care trebuiau să o înfrunte dimineaţă de dimineaţă. Nu intuise amănuntul ştiut de femeie chiar din prima clipă în care se culcase cu el: că ceea ce începuse ca un schimb în natură avea să se sfârşească în iubire. Când femeile tăcute şi solemne din Casa Morţii veniseră să ia cadavrul, le întrebă dacă-i va fi permis să o vadă după renaştere.

„Permis?” întrebaseră femeile îmbrăcate în alb. „Totul e îngăduit. Nimic nu ţi se refuză. Dar te-ai scuti de multă suferinţă dacă ai continua să trăieşti ca şi cum ea ar fi dispărut pe vecie“.

„De ce?“ întrebase Camaguey.

„Moartea nu e somn“, spuseseră femeile. „Moartea e moarte. Ne trezim şi suntem schimbaţi. Viaţa noastră de dinainte, amintirile, trăirile, iubirile, relaţiile, sunt ca un vis de o noapte: imateriale, tulburătoare, probabil, dar dizolvându-se iute în arşiţa zilei. Legăturile care obligă îi apasă doar pe vii“.

Au dus cadavrul cu furgoneta silenţioasă şi albă având V-ul barat al Casei Morţii pe pereţii laterali şi l-au lăsat pe Camaguey zdrobit, singur în casa de lângă ocean, despre care sistemele juridice îi comunicaseră, pe un ton sibilinic, discret, că de acum încolo îi aparţinea: ţigle, dormitor de fildeş, terasă deschisă şi cea mai bună zonă de coastă din ţinut. Camaguey coborî spre plajă încercând să-şi spele vinovăţia în apa sărată. Se trezi însă într-o grădină a minunilor.

Pretutindeni se înălţau foişoare multiramificate şi turnuri; punţi şi bolţi din pseudo-corali spiriformi se arcuiau pe deasupra lui, îndrumându-l peste pardoseli mozaicate şi cristaline spre labirinturi din sticlă filigranată şi evantaie unduind blând. Imense formaţiuni asemănătoare radiolariilor marine zăceau împrăştiate pe fundul oceanului precum ghiulele medievale cu ghimpi, dar cu ţepuşele de cinci ori mai lungi decât înălţimea lui Camaguey. În fiecare sferă centrală din sticlă era încapsulat câte un obiect abandonat aparţinând talmeş-balmeşului casnic: o maşină de spălat sau un robot de grădinărit. În alte părţi se ridicau lujere ca nişte şfichiuri de bici ale căror rădăcini erau bine fixate în adânc, unduind în curentul Californiei aidoma unor sauropode gânditoare; o comparaţie nimerită, deoarece la capătul fiecărui asemenea lujer-gât se afla câte un taxi de închiriat al fostelor linii aerospaţiale nord-est pacifice, încrustat cu nestemate nanotehnologice şi susţinut în plutire de vezici pline cu aer. Trompete, turnuri, clădiri, palate şi cheiuri: Camaguey exploră pe îndelete arhitectura oraşului său de vis din adâncul oceanului.

Ieşi din apă tocmai când luna începuse să se ridice deasupra casei femeii melancolice. Luminile fabricilor plasate pe orbite joase se

prăvăleau asupra lui. Undeva în cotloanele oraşului submarin, văduva care-i supsese bărbăţia şi înghiţise o sută cincizeci de pastile sedative murise şi devenise amintire.

Simţul proprietăţii nu fusese niciodată o trăsătură definitorie a lui Camaguey. Ceea ce-i fusese dat nu putea fi păstrat ca o lume a minunilor doar pentru sine. În ziua următoare îi convinse pe doi scufundători sportivi să renunţe la înotul alături de plesiosauri pe deasupra epavei scufundate a navei Queen Mary asigurându-i că le putea arăta exact ce le promisese. O zi mai târziu, aceştia se întoarseră cu cincisprezecece prieteni. La o săptămână după aceea, pentru cei de la Comunitatea înotătorilor din Milupa, care doreau să viziteze reciful nanotehnologic al lui Camaguey au fost inaugurate primele transporturi de persoane în tancuri presurizate. Făcea zece scufundări pe zi cu grupuri strict limitate la treizeci de oameni; prima coborâre în zori, ultima la lumina reflectoarelor montate pe pontoanele închiriate de la o companie de salvări maritime. Trăia practic în costumul de scufundător, suferind, de două ori pe săptămână, o operaţiune de purificare a sângelui de radicali liberi, şi înghiţind pumni întregi de energizante, calmante, stimulente şi tranchilizante, precum şi suplimente dietetice.

Karoshi. Încă puţin succes şi putea să cheme Casa Morţii pentru a-i programa o cuvă Isus. Camaguey lansă în reţeaua de date un semnal care echivala cu anunţuri „Doresc ajutor”.

Aşa apăru Elena. Moarta Elena.

Prin moarta Elena descoperise iubirea, iar ea îl ucisese. Blând. Treptat. Sărut cu sărut, fără ca măcar să-şi dea seama ce se întâmplă cu el. Iar acum Elena îl aştepta în adâncul oceanului ca să i se alăture. Aruncă o privire anexofonului. Cincizeci şi două de ore şi patruzeci şi opt de minute. **Până când vocile umane ne vor trezi şi ne vom îneca.**

— Recomandări? întreabă el văzduhul.

— În cazul în care obiceiurile şi datinile religioase o permit, multe victime preferă să se sinucidă decât să îngăduie sindromului să-şi împlinească termenul complet, îi răspunse acesta.

Invitaţia era unicul obiect de pe lespedea de coral pur care devenise masa lui de conversaţie. **Santiago Columbar invită pe…** Ce loc mai bun ar putea găsi pentru a-şi consuma ultima noapte de viaţă decât Carnavalul de la Cafeneaua Terminal? Cu cine să o petreacă mai plăcut decât cu acei oameni pe care, comparându-i cu alţii, aproape că ajunsese să-i iubească, deşi ei nu vor afla asta niciodată?

Să le spună? Problema căpătă o importanţă vitală. Atunci când ai un număr strict limitat de întrebări şi un întreg univers neînduplecat căruia i

le poţi adresa, fiecare dintre ele devine nepreţuită. Se imagină pronunţând numele acelui lucru, chipurile celor din jurul mesei din fier forjat, reacţiile lor.

Yoyo se va dizolva în stupefacţie, emoţie şi lacrimi şi va trăda toate acele sentimentalisme, umanisme şi vulnerabilităţi care până acum au îndemnat-o să joace cu atâta asiduitate rolul de avocat cinstit şi îndârjit.

Toussant se va întuneca la chip şi va amuţi, îngrijorat la gândul că orice vorbă rostită ar fi nedreaptă, jignitoare, sau chiar o probă de nepăsare, când de fapt, pentru Camaguey, tot ce-ar spune el ar valora imens.

Santiago va striga, va râde şi va comanda vin pe care oricum nu-l va bea, îi va târî pe toţi în stradă ca să danseze, hohotind şi bântuind prin meandrele şi cotloanele carnavalului, dar asta nu va reuşi să ascundă sentimentul de invidie că, arzând cu flacără până la capăt, în loc să rugineascǎ, prietenul lui, Camaguey, reuşeşte lucrul acela atât de râvnit, dar care lui îi dă fiori de spaimă.

„Ai câştigat, Santiago."

Trinidad nu va fi acolo. Va auzi, va plânge şi, deznădăjduită, ar mai bate în cuie un alt trup pe crucifixul spaimei cu care traversa deşertul vieţii.

Probabil că nu le va spune nimic din toate astea. Va bea, va râde, va vorbi cu ei şi-i va însoţi la orice distracţie pe care le-a pregătit-o Santiago anul acesta. Saint John, Necroville al necroville-urilor, e mare. Va avea şi loc şi timp din belşug ca să o şteargă de lângă ei şi să caute tovărăşia noilor fraţi şi surori.

Rostii cuvintele cu vocea pe care doar văzduhul o putea auzi:

— Acum sunt unul dintre morţi.

— Cincizeci şi două de ore, treizeci şi şase de minute, spuse văzduhul.

Carmen Miranda, homosexualul travestit, o aştepta pe Yoyo pe cea de-a opt mia treaptă a Scării către Cer, făcută din marmură monocromă. Pălărie tutti-frutti – banane, ananas, portocale, guave, ciorchini de struguri – ca o **fruteria** împreunându-se ca un cort de circ. Arcuri roşii de Cupidon pictate deasupra stratului de cosmetice. Rochie dreaptă, lipită de corp, cu o despicătură până la coapsă.

— Bună, Yoyo! o salută Carmen Miranda. Ai primit micul meu cadou?

— Trio a intrat în el şi morfoleşte până o să-l termine, spuse Yoyo, îmbrăcată din cap până în călcâie în negru sobru, calvinist, cu o tuşă

de argintiu care s-o ajute să aibă succes fără să pară ostentativă.

Audieri fantomatice extraseră armonice tremurătoare din scara uriaşă; departe, dedesubt, nori de un cenuşiu decolorat călătoreau pe cerurile întunecate. Nici unul din clopoţeii de argint ai cerceilor lui Yoyo nu se clinti. Tot astfel, nici una din penele şalului-boa pe care Carmen Miranda îl purta la gât nu vibră deloc.

— Ea adoră marţipanul. Dar, acum, iartă-mă, sunt aşteptată la tribunal.

— Aşa-mi place mie să-ţi urez noroc, spuse Carmen Miranda. Tii, ştii ce mult aş vrea să pot veni cu tine!

Yoyo se întoarse spre Carmen Miranda.

— Ascultă cu atenţie, **serafino**. Ăsta-i un caz tare. Cel mai important din cariera mea. Dacă-l câştig, Yoyo devine partener cu drepturi depline la Allison-Ismail-Castardi. Dacă-l belesc, mă-ntorc să mă legăn tot restul vieţii pe un sampan din Marina Del Rei. Asta înseamnă că: nimic – şi te includ şi pe tine aici – nu are voie să-mi pericliteze şansele de a câştiga procesul în favoarea clienţilor mei.

— Optzeci şi opt virgulă şapte la sută, zise Carmen Miranda. Asta-i şansa ta de a câştiga procesul.

La fiecare sută de trepte în susul şi-n josul scării, atât cât putea cuprinde privirea, statuile puternicilor făuritori de legi se întoarseră cu mâna dreaptă ridicată, urmând mişcările soarelui alb şi pur.

— **Serafino**, dacă se întâmplă ceva, oricât de neînsemnat, pe tine te fac răspunzător. Iar tu ştii ce înseamnă asta.

Complexitatea emoţională a unui copii de cinci ani, spuse Ellis. **Le place să fie iubiţi, să meargă oriunde mergi şi tu, să facă ce faci şi tu, să fie cu tine. Să se simtă băgaţi în seamă.**

— Că n-o să mai fim prieteni? Carmen Miranda strâmbă din buze, anticipându-şi dezamăgirea. Nu mi-aş dori să se întâmple aşa, Yoyo. Nu vreau decât să mă iubeşti. Dragostea mă face reală, ştii asta?

Treapta pe care se odihneau pantofii cu barete şi cu talpă de plută tremură şi se lichefie. Cu degetele fluturând la revedere, Carmen se scufundă în marmură.

Yoyo îşi continuă urcuşul. Ornamentele de argint scoaseră clinchete.

Karma bună, Karma rea; în ciuda teribilelor avertismente ale lui Ellis în legătură cu ceea ce unul dintre ei făcuse în Adelaide, ea voia ca totul să dispară. Şters! Eliminat! Dispărut! Închis! Dus! Nici măcar Iago, ’latorul ei masculin, nu ar aproba exorcizarea acestei fantome în maşina ei, iar el era mort.

— Nemuritor sau nu, o să mă agăţ de ţâţele acelui ceva care într-o bună zi ar putea să fie lucrul cel mai asemănător lui Dumnezeu,

spusese el, bărbierind cu blândeţe scalpul lui Yoyo cu bătrânul şi credinciosul Număr Unu. Ea şedea pe scaunul de frizerie aşezat la margine de drum.

— Deci nu poţi face nimic, îi răspunsese Yoyo trecându-şi palma pe pielea capului.

Una dintre cele mai erotice senzaţii pe care le trăise. Goală, femelă, scalp.

— Nu că nu pot, nu vreau. Iago închise briciul cu o mişcare rapidă. Ai chef să schimbăm câteva serve înainte de prânz?

El proiectase scara nesfârşită din marmură. Într-o viaţă anterioară, fusese jumătatea creatoare al departamentului de 'latoare casnice de la West Rim. Asta până în ziua când contabilii companiei îi aranjaseră un accident, fiindcă era prea original pentru ca lor să le meargă bine. Acum rădea capete, juca volei şi instala sisteme 'latoare făcute la comandă pentru cei primejdioşi şi capabili să aprecieze. Mort ori nu, probabil că era cel mai fericit bărbat pe care-l cunoscuse Yoyo.

— Ceva ce nu mai are nimeni, spusese Yoyo când Iago îi tăie serva din nou. Şi nu vreau nici una din blestematele tale de ciber-razboini-majorate adolescentine, făcute cu aerograful, cu sfârcuri cromate, finisaj lucios şi vizor laser.

— Yoyo, răspunse Iago venind la fileu pentru un smeci, mă insulţi.

— Buf! Punct.

Şi căpătă: scara monocromă a morţilor scoasă din **O Chestiune de Viaţă şi de Moarte** de Powell şi Pressburger. Iago o înălţă printr-o legătură tandem în consens, ca un afacerist din domeniul imobiliar la o vizită a unei proprietăţi virtuale. Priviţi treptele scunde din marmură, ele urcă până la infinit. Observaţi statuile din marmură de Parian, reprezentând pe marii legiuitori: legături mnemonice cu legal-'latoarele şi bazele de date ale reţelei mondiale, începând cu Pretoria şi terminând cu Surinajnul. Zăboviţi o clipă în logiile din marmură neagră, proiectate ca spaţii sociale pentru întâlniri de discuţii cu clienţi şi egali. Remarcaţi înalta rezoluţie şi simularea deplină a realităţii.

Femeii îi plăcu. Îi vor trebui cinci ani de litigii şi de acţiuni juridice ca s-o achite integral, dar nici unul dintre avocaţii cu care se ciocnea în casa de pe Sunset, nici măcar Trio cea foarte-foarte care termină-atât-de-repede-de-parcă-ar-avea-îndoituri, nu avea un 'lator care să se poată compara cu un Iago Diosdado.

Iar acum un travestit în culori primare ca vopselele de afiş precum Carmen Miranda dădea buzna în frumosul univers monocrom şi nud. O durea sufletul.

Lui Yoyo îi plăcea să creadă că are un suflet monocrom, nud,

frumos.

Biroul-cameră de locuit era un sub minimal şi riguros de **shoji** hârtie albă, înfăşurat în jurul podelei din şipci de lemn de tei şi atât; totul scrupulos de ordonat şi curat, parţial moştenire a copilăriei trăite pe un sampan, în primul rând deoarece în lumea ei în alb şi negru nu aveau ce căuta pieile descuamate, părul căzut, petele pe cearceafurile din mătase neagră, împuţiciunile şi secreţiile fiinţelor umane dezlânate şi murdare. Yoyo Mok, mediul.

Yoyo Mok, femeia. Scundă, solidă, straturi de muşchi bine struniţi sub pielea asiatică reticulată cu venele argintii ale circuitelor moleculare ale corpomănuşii. Chinezoaică născută în America, dură din Oraşul Înecaţilor. Faţa ei purta ciupiturile şi cicatricile bolilor din prima copilărie, endemice printre locuitorii ambarcaţiunilor: ucigaşi şi mutilatori bătrâni pe care privilegiaţii de pe dealuri îi credeau morţi de multă vreme. Reînviaţi ca tot ce exista. Îşi purta cicatricile cu mândrie, de parcă le-ar fi căpătat în grăbite lupte amoroase. Putea face asta fiindcă adevărata ei piele era corpomănuşa; neatinsă, perfectă, netedă, mătăsoasă, interfaţa ei externă cu lumea, circuitele peliculare fiind sistemul nervos prin care îşi apropia un univers mai strălucitor, mai cuprinzător decât cel receptat de cele cinci simţuri înnăscute.

Aflată înăuntrul simulării, Yoyo privi în jur, alarmată de un mârâit neural. Un pătrat din obsidian strălucitor se rostogoli învârtindu-se prin cerul cenuşiu al raiului către scară. Stele sclipiră în adâncurile negre: cazuri în curs de judecare, verdicte acordate, sentinţe executate. Fereastra de Evenimente era o secţiune transversală prin piramida înaltă de doisprezece kilometri a sistemului juridic Zwingli II.

Puls în creştere. Palme transpirând. Nevoia urgentă de a-şi goli vezica urinară. Semne de excitare: Facultatea de Drept, Ziua Unu, Lecţia Întâi. Calm. Autocontrol. Introduceţi disciplinele. Optzeci şi opt virgulă şapte. Ţine minte asta! Optzeci şi opt virgulă şapte trebuie să valoreze cât un rând pentru prietenii aceia ai mei care mă aşteaptă astă seară la Cafeneaua Terminal.

Planul tăcut de întuneric coborî pe deasupra ei. Aruncă o privire în sus. Se văzu reflectată, scurtată de unghiul de coborâre şi fu înghiţită.

O aşteptaseră în dimineaţa aceea, când se duse la **panaderia** domnului Shoes pentru zilnicele **dulces** pe care le va mânca în timpul pauzei de cafea. La avizier, invitaţia cu margini aurite: **Santiago Columbar invită pe Yoyo Mok…** Afară, lângă uşă, încărcătura de marţipan.

— Îngerul tău păzitor încă mai face daruri, spuse Trio, partenera pe

care Yoyo nu o iubea.

Se întorcea cu cina de la un restaurant, deschis toată noaptea, aşezat la o intersecţie: crepa făcută la microunde şi cafea decofeinizată într-o sticluţă de plastic. Nu era greu să trăieşti într-un alt fus orar, susţinea ea. Activatorii ciroadieni ajutau, calmanţii senzoriali obişnuiţi şi şedinţele de dezorientare-reorientare aveau un rol important, dar nici unul atât de esenţial, gândi Yoyo, vădit geloasă, ca energia de a fi de nouăsprezece ani, atrăgătoare, cu succes şi neagră.

— Macheta unui iaht umplut cu marţipan? întrebă Trio, mirosind bănuitoare conţinutul jucăriei.

Ar fi fost prea mult să se aştepte la o ambarcaţiune de plăcere de douăzeci de metri. Până şi o planşă de surf ar fi fost de ajuns.

— Un tip de la comisia tribunalului a comentat cuminţenia mea din cazul Paulus Dahl-Esberg-Sifuentes, asemănând-o cu îngurgitarea cu forţa a unei încărcături de marţipan. Carmen Miranda a recepţionat comentariile prin reţea şi a crezut că era vorba de un compliment.

— Paulus/DES. Pe ăsta nu l-ai câştigat, aşa-i!

— Exact!

— Ascultă, Yoyo, dacă tu nu vrei marţipanul, pot să mănânc eu?

— Ia-l pe tot. Eşti invitata mea.

Mănâncă până te tâmpeşti, ghiftuieşte-te, numai că tu eşti una dintre acele creaturi binecuvântat-date dracului care pot trăi cu un regim de căcat pur: grăsimi naturale sută la sută, zahăr şi carbohidraţi şi tot te-ai miorlăi şi te-ai văita că eşti prea slabă, ciolănoasă, de ce nu pot lua şi eu puţin în greutate? Yoyo ajungea să spună salut unui dulce cu ciocolată şi presto! Kilogramele se puneau. Dădea vina pe trăsăturile rasiale moştenite. Sino asiaticii din sud-est nu scăpau de amintirile glaciaţiunii, având înclinaţii spre grăsimea subcutanată; câmpiile, pădurile şi oamenii Africii nu simţiseră niciodată răsuflarea gheţarilor.

La început fuseseră flori: în fiecare zi lotuşi şi orhidee vreme de o săptămână, aduse la uşă de o curieră moartă de la Flori pentru Ocazii Deosebite din Hesperia. În lunea următoare, o sticlă de vin. Coonawarra Semillon ’88.

— Are gust admiratorul tău secret, spusese Jorge, partenerul ei mai vârstnic. Dacă ai vreodată necazuri şi vrei să scapi de…

Începând de joi, totul sosea în cutii.

— M-aş cam speria dacă individul s-ar dezmetici şi le-ar cere înapoi, observase Phoenix, avocatul penal.

La o săptămână după aceea, ciocolată belgiană. De casă. Livrată pe calea aerului. În cutii de câte două kilograme. În drum spre sacul de dormit după încă o noapte grea în Bangkook, Trio răspunde la apelul

companiei de transport şi ca urmare, la destinatar ajunse mai puţin de jumătate de cutie.

— Fii recunoscătoare că cineva acolo sus te iubeşte, comentase Emilio, băiatul care se ocupa de contracte şi prejudicii, scotocind zadarnic după o bucată de rahat cu aromă de flori de portocală.

— Nu cineva, zisese australianul Ellis, începător în cazuri de divorţ, exersând aruncări învârtite cu Mini-mingea Supersare pe care o cumpărase după ce consultase un catalog cu daruri inutile. Ceva. Cred că Yoyo a agăţat un **serafino.**

1 Noiembrie. 20:30:35:50. Ora medie Greenwich. Dosarul numărul 097-0-17956-64:01 pe rol. Începe spectacolul. Într-o cameră de hârtie de pe bulevardul Sunset, Yoyo Mok pătrunde prin Fereastra de Evenimente şi soseşte la doi kilometri sub străzile din Zurich.

Zwingli II era impresionant. Inginerii săi elveţieni îl proiectaseră ca să inspire respect şi veneraţie faţă de procesele aproape divine. Şi reuşea. De fiecare dată.

Yoyo stătea pe o bordură îngustă în treimea inferioară a unei piramide care, dacă ar fi fost adevărată, s-ar fi ridicat până la opt kilometri deasupra capului ei. La patru kilometri dedesubt, suprafaţa bazei ar fi acoperit majoritatea Cartierului Metropolitan Queen of Angels. Pereţii negri de neclintit ai piramidei vibrau şi se ondulau sub fluxul de lumină colorată: ’latoare-procuror aşteptau la bariera arenei, unde numai minţilor umane le era permis să se înfrunte. Yoyo simţi în spate prezenţa încurajatoare, întăritoare, a programelor juridice ale lui **Industries Gabonais.** Fruntea sus, Yoyo! Calmă. Fii calmă. Rămâi rece. Rece, ca şi procesoarele cu supermiez ale edificiului Zwingli II care sunt scăldate în ce o doi lichid. Stele licăriră în volumul enorm, constelaţii arzând şi pierind. Sistemul Zwingli audiază şi adjudecă şaptezeci de mii de cazuri în fiecare clipă.

Învelişul negru al piramidei se văluri sub picioarele ei şi scuipă un podeţ zvelt peste hăul luminat de stele.

Ridicaţi-vă. Tribunalul e în şedinţă.

O mişcare a degetului înmănuşat în negru şi cu inel de argint o trimise în zbor dincolo de puntea întunecată. O singură stea se desprinse din fundalul galactic şi se mişcă spre ea. Căpătând materialitate şi claritate.

Duşmanul meu. Nu te obrăznici. Nu te împăuna, nu te amăgi că dacă ai în spate două sute de gigaocteţi de programe de legislaţie corporada, poţi să-i pui pe goană pe ţărănoi, cu gălăbiile în flăcări. Aici, Zwingli e Dumnezeu.

Îşi desfăcu mâna şi simularea o aşeză în centrul arcuit al podului. Hău deasupra. Hău dedesubt. Stele albe clipind. Adversarul care se apropia devenise deja un pentaclu de picioare, mâini, cap. Om-stea. Cu iuţeala nefirească a virtualităţii, el căzu exact în faţa ei.

Reţeaua este. Un domeniu. Un potenţial. O stare. O halucinaţie. O interzonă. O sfidare a oricărei definiţii cu aparenţă de adevăr. Un articol de credinţă. Un credo.

Cred în inviolabilitatea matematicilor pure aplicate şi statistice, creatoare şi sprijinitoare ale întregii cunoaşteri, limba sacră în care realităţile universului sunt cel mai fidel iterate. Şi mai cred în chimie, fizică, biologie, teoria cuantică şi relativitatea generală, informatică şi haos, (deşi n-aş putea alege între Indecizia lui Godel şi Incertitudinea lui Heisenberg); quarcii, gluonii şi teorii unificate ordonat, legate cu supercorzi sunt câteva din lucrurile la care ţin; cred în Sfântul Spirit Informaţional, imaginea de pe televizorul meu, banii din contul personal, muzica din sistemul meu audio, prietenii de pe ecranul anexofonului meu. Şi mai cred în resurecţia nanotehnologică a trupului şi în viaţa fără de sfârşit, Amin!

Cred în ele fiindcă funcţionează. Nu simt nevoia să înţeleg cum funcţionează, sunt mulţumit că merg. Farmecul tehnologiei este că nu trebuie o deosebită veneraţie sau un dureros exerciţiu de credinţă, pentru a o face să funcţioneze. Doar bani. S-ar putea ca Yahve să fi trimis mana cerească odată cu roua dimineţii pentru a-i hrăni pe copiii lui Israel, dar pentru câţiva bănuţi în plus, canalele de vânzări virtuale îţi vor livra laptele şi mierea în pragul uşii.

Ca toate celelalte credinţe, e un produs al minţii umane… Şi minţile umane se schimbă: odată cu ele şi doctrinele despre modul în care funcţionează lumea. Paradigmele se translatează.

Când marile **corporadas** cibernetice nu au reuşit să producă Inteligenţa Artificială pe care o tot promiseseră, vechiul Model Computerizat care, în termenii programelor digitale complicate şi al sistemelor de memorie, Explica Totul – începând cu durerile menstruale, continuând cu conştiinţa umană şi terminând cu Dumnezeu – a suferit o prăbuşire spectaculoasă a credibilităţii. Omul de pe stradă nu mai credea că universul – ori chiar propriul său eu – funcţiona ca un pachet foarte mare, dar imitabil de contabilizări. Omul de pe stradă îşi punea speranţa în Universul Minestrone al Revoluţiei Nanotehnologice care creştea – şi-venea-cu-viteză-mare-de-impact: o supă amorfă de entităţi conceptuale plutind libere care, în decursul ciocnirilor lor normale, făceau posibile salturile prigogenice spre nivele tot mai înalte de organizare şi complexitate. Un domeniu fractal,

dezorganizat, de-a dreptul dezordonat, această nouă ordine a lumii în care puricii mari nu numai că duceau în spate purici mici care să-i pişte, dar erau ei înşişi compuşi din puricei. Un univers rece, în care minţile agile puteau călări valul de la o deformaţie conceptuală la alta.

Eşecul ciberneticii era acum înţeles ca diferenţa dintre încercarea de a ajunge pe Lună cu ajutorul lui Apollo 11 sau al Turnului Babel. Materiale neadecvate, tehnici greşite, moduri eronate de abordare, valul ales anapoda. Reţeaua planetară de informaţii care se creaseră nu era o minte gestalt embrionică, ci o ecologie primordială. Analogă cu cea a planetei Pământ din primele milioane de ani de existenţă; un mediu încărcat de elemente constitutive sub forma unor utilizări partajate circulând neîngrădit, date disjuncte, viruşi latenţi şi activi. Resturi şi deşeuri din surplusul de date din gigaecteţii puterii de procesare, aflate în mişcare în fiecare moment prin reţeaua mondială, bogată în energie, supusă fluctuaţiilor haotice şi atingând o masă critică şi o complexitate din care se putea naşte o entitate cibernetică independentă, autosustenabilă, automotivată, autocopiatoare şi autoreproductivă – viaţă.

Ca orice alte idei brusc ajunse la moda zilei, **serafinos** au apărut cu mult înainte ca cineva să se gândească să-i blagoslovească cu un nume. Vreme de decenii, ei existaseră ca zvonuri despre ciberspiriduşi, negrişori invizibili din sistem care, în schimbul unui castronaş cu secrete, le aduceau noroc utilizatorilor de reţea care îi invocau. Până când au fost declaraţi reali, factuali şi, mai presus de toate, la modă, ei acumulaseră interfeţe interactive **(personalităţi)** adunate dintr-o gamă largă de surse şi inspiraţii: erau preferate cu precădere, marile arhetipuri ale Epocii de Aur, deşi cu excrescenţe bizare grefate la personalităţile de bază. Bustul lui Marilyn Monroe, plutind pe vânturi de date, cu fustele etern vălurite în sus. Cel puţin cincisprezece Humphrey Bogart, cu toţii prinşi într-un cumplit război în interiorul reţelei pentru a dovedi că fiecare este unicul creator al buzelor răsfrânte şi al vorbirii tărăgănate ţinând pumnii încleştaţi. Un Marlon Brando intim sudat de o motocicletă Harley Davidson surprinzător de bine echilibrată.

Şi un homosexual travestit Carmen Miranda.

Ochi în ochi. Nas în nas. Faţă în faţă. Clasica atitudine dramatică a confruntării/luptei de pistolari din tribunal.

Nu-ţi fie teamă de adversar; teama va introduce perturbări haotice în fluxul probelor. Să devii inflexibilă ca stânca, vorace ca focul, imprevizibilă ca apa, schimbătoare precum cerul. Să devii mai mult: Mintea Absolută.

Îşi dori să fi avut timp să înghită încă un sedativ.

Adversarul ei. Purta carnea şi îmbrăcămintea unui **noncontratisto** gabonez scormonitor prin gunoaie. Scalpul ras, faţa şi mâinile erau acoperite de plăgi purulente şi infestări obscen-elegante de tectori paraziţi. Iar ea, atât de rece, profesională, atât de **corporadismo** în negru calvinist şi în argintiu. Afurisită şi deşteaptă.

De la distanţa mică ce-i separa, avocatul îi întinse mâna ciupită de vărsat. Yoyo aruncă o privire peste umăr, un gest de nervozitate pe care se jurase mereu să nu-l mai facă dar îl repeta de fiecare dată. Regulat. Vălurile şi nebuloasele de lumină erau acolo, încolăcindu-se şi îngemănându-se, captive în zidurile negre ale piramidei. Şi ceva mai mult, o pată îndepărtată de culori absurde. Portocaliu. Verde. Struguriu. Fructe?

Carmen Miranda. Căcat! Futu-i! Căcat! Cum o fi spart separatoarele de cod? Târfă, ai **promis**! Yoyo îşi gâtui răcnetul de revoltă înainte ca el să ajungă la subvocalizatoarele din gâtlej. Nu era exact ceea ce se cuvenea să urle în hăurile ca de catedrală din Zwingli II. Privi drept în ochii acoperiţi de o crustă ai adversarului ei (cataracte cosmetice, un amănunt ingenios) şi strânse mâna ce i se întinsese. Procesul începu.

Şerpuirile prizoniere din pereţii înconjurători se strânseră în noduri groase de un alb stelar fierbinte şi se lansară singure de-a lungul podului negru şi zvelt. Şocul legăturii ascendente trecu prin Yoyo ca o furtună de foc. Nici o senzaţie pământească nu se putea compara cu această licărire penetrantă de o microsecundă, acest gust al omniscienţei din momentul în care sistemele legale propulsară gigaocteţi de probe de-a lungul sistemului ei nervos.

Yoyo se dovedea un avocat de căcat, dar o drogată de mare clasă.

Indigenii din Mayoumba contra Industries Gabonais S.A.

Rezumatul cazului:

Două vorbe. Bani. Slujbe. Asta însemna: când Industries Gabonais S.A. (un inteligent paravan pentru Fonduri Serioase de Provenienţă Franceză) construieşte o uzină pe coasta Gabonului la patru sute de kilometri sud de Libreville pentru a prelucra materia primă venită prin conductă de la complexul minier situat în lanţul muntos din adâncul Atlanticului, oamenii din Mayoumba ţopăie de fericire gândindu-se la slujbe, bani, bere, copii, maşini, televizoare şi pilule. Gândind: viitor. Realitatea economică arată altfel: IGSA aduce mai bine de două sute de **resurrectois** cu contracte pe termen lung din marile necroville-uri situate la periferia Kinshasei, iar oamenii din Mayoumba (vii şi morţi) nu numai că-şi văd viitorul luminos luându-şi zborul dincolo de ocean, dar

peste şase luni deşeurile rezultate din procesele tehnologice ale uzinei distrug jumătate din pescăriile de care depinde existenţa lor şi le infectează accidental pe celelalte cu tectori paraziţi. Oamenii din Africa de Vest sunt răbdători, abia când copiii încep să bolească, să-şi piardă vlaga şi să moară, ajung şi ei să ceară jocheilor reţelei să angajeze un avocat din Cairo ca să intenteze acţiune judecătorească. Moment în care Industries Gabonais, compania-mamă şi Banii cu Adevărat Serioşi ai **padrino corporadei** Pacific Rim îşi activează sistemele legale, dau de veste şi cer probe. Intră în joc Yoyo, a cărei ambiţie dă în clocot.

După multe încăierări virtuale între Coastă şi Deltă, a avut loc audierea preliminară şi acţiunea s-a transformat într-un proces în toată regula care urma să fie judecat în funcţie de disponibilitatea tribunalului, în douăsprezece milisecunde de către un 'lator judiciar din Ucraina, agreat de ambele părţi.

Acum există Lege Mondială. Pe la sfârşitul Secolului de Aur, sistemele juridice se prăbuşeau sub masa uriaşă a litigiilor. Infracţiunile minore erau deja audiate în camera de la mari depărtări, prin intermediul sistemelor video; procesul cu juraţi se evaporase într-o miasmă de negocieri ale plângerilor şi de împăciuiri în afara tribunalului: nu se impunea existenţa multor precedente pentru a subcontracta serviciile judecătoreşti publice acelor sisteme judiciare specializate care aveau locuri neocupate. Se isprăvise cu coşmarul Kafkian al omului nevinovat care rămânea ani de zile la uşa legii: fiecăruia îi era alocată o zi de proces cu condiţia să nu se sinchisească dacă tribunalul se afla la Islamabad, 'latorul legal era pakistanez, iar legea după care se judeca era Sharia Tradiţionalistă. Avocaţii deveniră broken internaţionali ai timpului de acces la calculator, procurorii se transformaseră în călători înrăiţi prin reţea; circuite organice prin care se arcuiau secole de megaocteţi de 'latoare juridice aflate în luptă. Justiţia suferea, businessul legal prospera.

În re: Mayoumba: Yoyo prefera tribunalul Pacific Rim care plasa proprietatea deasupra persoanei, iar corespondentul ei din Cairo opta pentru un tribunal african, preferabil Sharia Reformat. Ca soluţie de compromis, s-a rezervat o locaţie temporală de cincizeci de microsecunde pe Zwingli la 1 noiembrie 20:30:35:50 ora locală Greenwich. Partea vătămată şi acuzatul au convenit să respecte hotărârea ce se va pronunţa potrivit Legii Confederate Helvete şi, în secret, au pregătit recursuri. Uriaşele 'latoare legale puse la dispoziţia lor au început să scormonească prin baze de date şi cazuistică în căutarea de precedente şi de experţi care să poată fi folosiţi ca martori. Procurorii au înghiţit iute amplificatori de memorie şi acceleratori

neurali şi au încheiat o pace separată cu entităţile spirituale respective.

— Un ce?

— Un homosexual travestit, Carmen Miranda. Furioasă, Yoyo se azvârli pe canapeaua îmbrăcată în imitaţie de piele, crăpată urât. Uite, urcam pe scara mea ca să-mi duc la bun sfârşit ziua de muncă şi deodată văd o banană pe o treaptă. În clipa următoare, un travestit împuţit, Miranda, apare dintr-o treaptă la fel ca nu-ştiul-ce dintr-un musical de Busby Berkeley şi mă-ntreabă dacă mi-a plăcut ciocolata.

— Iartă-mă, Yoyo, o ameninţă în glumă Ellis cu degetul. N-ai vrea să te muţi cu vreo douăzeci de centimetri mai spre stânga? Te suprapui cu doamna Badalamente şi ajung să încurc niţel lucrurile.

Se mişcă într-o parte, Ellis avea o consultaţie. Lentilele scanerului sclipiră când dădu aprobator din cap la spusele invizibililor soţi Badalamente. Buzele i se mişcară, subvocalizând o scuză pentru întreruperea din lumea reală. Yoyo se considera norocoasă că nu era obligată să se ocupe de cazuri ale cărnii păcătoase şi trecătoare. Puritatea abstractă a virtualităţii depline era de preferat suprapunerilor şi tranziţiilor potenţial ameţitoare ale sincronicităţii interactive.

Într-o meserie în care fiecare partener ştia mirosul lenjeriei intime a tuturor celorlalţi nu era nici un secret că, din cauza unui **serafino**, Ellis se văzuse obligat să abandoneze o carieră potenţial strălucită în Adelaide, ajungând să lucreze în TVMA procese de divorţ pentru nimica toată.

Ellis îşi încheie consultaţia.

— Nu poţi face nimic, spuse el, împreunându-şi mâinile după ceafă şi întinzându-şi braţele. Nimic, dacă eşti deşteaptă. În cazul meu a început la fel, cu mici daruri, flori, tot felul de chestii trimise acasă. Evident că a trebuit să expediez toate lucrurile acelea înapoi, ca mărfuri pe care nu le solicitasem. Proastă inspiraţie. Vor să fie iubiţi, şi asta nu i-a plăcut. A început să-mi treacă în cont costul obiectelor. M-am ales cu atâtea facturi neplătite încât dacă mi le-aş fi vârât în cur, mi-ar fi ieşit pe gură. Şi-atunci mai încearcă să-ţi câştigi o reputaţie, dacă numele îţi apare pe cincizeci de liste negre de credit din toate fişierele. Ca să scap de belea, am angajat un specialist în reţele care m-a costat la fel de mult cât datoria originală, iar căcăciosul de **serafino** a prins imediat de veste şi a chemat poliţia.

— Doamne!

— Vor să fie acceptaţi, atâta tot. Vor doar să fie cu tine, să meargă oriunde cu tine, să ştie ce faci, să se implice. Dacă-i tratezi frumos, te tratează şi ei la fel. Există o karma bună, după cum există şi una rea, şi

nu stau prea mult cu tine, aşa că pasivul ăsta, Carmen Miranda te va părăsi pentru altcineva.

— Şase luni?

— Cel mult. Sunt ca pisicile de pripas, care se rătăcesc prin casa ta, se alintă şi torc, se freacă de picioarele tale şi atunci le adopţi, iar ele stau a vreme dar, într-o bună zi, o iau din loc.

— Îmi sugerezi să accept.

— Rămâi cu ea. Oricum ea o să rămână lipită de tine.

Momentul trecu. Lumina se stinse. Cântecul se sfârşi. Moise coborî de pe munte.

În pântecele Zurichului, pe podul negru ce traversa hăul înstelat, Yoyo îşi smulse mâna din cea a rivalului. Sistemele juridice se retrăseseră în pereţii piramidei. Se prezentaseră probele, se pledaseră cazurile. Zwingli II delibera. Feţele înclinate ale piramidei tremurară de fulgere şi tunete îndepărtate, pe jumătate auzite.

Lui Yoyo îi veni s-o rupă la goană. Vru să se ascundă. Dar nimeni nu poate fugi să se pitească de gelozia lui Dumnezeu. Tunetul crescu, crescu, crescu. Şi încetă. Bruscheţea, absolutul tăcerii, erau aproape palpabile. Yoyo ridică ochii şi privi cercetător energiile spumegânde de la apexul piramidei. La câţiva paşi de ea, adversarul privea în jur, uimit.

Cu marele Iehova calvinist se întâmplă ceva **sehr ungemutlich**[8].

Plane de lumină albă coborâră brusc în jurul lui Yoyo. Al cincilea pătrat strălucitor căzu ca o ghilotină în plan orizontal deasupra ei, închizând-o într-un cub cu luminiscenţă lăptoasă. Ea arătă cu degetul către proiecţia oferită de graniţe şi către ’lătorul juridic IGSA. Rămase neclintită locului. Zwingli II îi anula sistemul virtual de fugă.

Se afla în custodia tribunalului.

— Ce dracu’ se-ntâmplă? urlă disperată, lovind cu pumnii în pereţii care nu cedau.

Tare, îi spuse corpomănuşa, activând terminaţiile nervoase. **Durere.**

Confederaţia Helvetă consideră acţiunea drept o sfidare a curţii, rosti netulburată vocea slabă care trăia în inima vârtejului.

— Ce? strigă Yoyo. Ce, ce, ce, ce, ce?

Utilizarea de ’latoare neautorizate în interiorul sistemului juridic Zwingli II. Încălcarea protocolului tribunalului, compromiterea codurilor de securitate. Întreruperea desfăşurării proceselor aflate pe rol, dislocarea şi alterarea fişierelor cu probe. Introducerea de material viral invadator în ierarha operaţională Zwingli II.

— „’lator neautorizat?“ „Material viral invadator?“

Zwingli II deschise o mică Fereastră de Evenimente într-un perete al

celulei.

— Isuse, futu-i, hohoti Yoyo. Sunt terminată.

Prin Fereastră, Carmen Miranda îi zâmbi cuceritor şi zăngăni o pereche de castaniete pe care nu i le mai arătase până atunci.

Avocat Mok de Allison-Ismail-Castardi, acţionând în favoarea Industries Gabonais S.A., a sfidat tribunalul şi e suspendată din simularea legală până la ispăşirea pedepsei.

Năucită şi neputând să-şi creadă ochilor, Yoyo încă plângea când colivia translucidă dispăru, iar Fereastra de Evenimente descrise un arc rapid în jos şi porni în zbor razant spre dorita Californie.

Ieşi din tribunal în genunchi. O pânză de lacrimi i se întinse pe ambii obraji în spaţiul de grosimea unei molecule dintre piele şi corpomănuşă.

Terminată.

1 NOIEMBRIE
APUSUL – 21:30

Pe pământul roşcat de dincolo de aerospaţioport, lifterul alesese cele două dâre paralele lăsate de pneurile camioanelor în praful gros şi, orientându-se ca un ac de busolă faţă de miezul magnetic al planetei, se întoarse pentru a urma drumul care ducea spre vest. De la fereastra cabinei, Trinidad privi făgaşele devenind drum, devenind şosea, devenind autostradă, atrăgând anturajul inevitabil al înrăiţilor amatori de camping: staţii de alimentare cu combustibil, restaurante ieftine, depozite de covoare, spaţii de depozitare cu preţ redus, moteluri pentru iubiri pasagere. Iată colo un oraş: o grilă ordonată! – case cu grădini îngrijite şi stropite la vreme, piscine sclipitoare, dreptunghiurile roşii ale unor terenuri de tenis – care dispar sub umbra lăsată de elice. Săltând peste dealuri, lifterul aproape că-şi şterse vârfurile palelor de instalaţiile eoline de pe coamele lor şi, urmând linia rectilinie a autostrăzii care trecea prin livezile marilor complexe agricole, plonjă în vale atât de jos încât pomii modificaţi genetic se zbuciumară şi tremurară în curentul de aer, iar muncitorii morţi ridicară ochii spre răcoarea lăsată de umbră pe spinările lor cu însemne heliocromate.

Încă îmbătaţi de vânătoare, participanţii atacară într-o veselie barul de la bord, căutând tot ce curgea, se fuma sau se înghiţea. Râsete, voci necontrolate. Bellisario flirta fără jenă cu Vaya Montez: „coapsele alea frumoase se vor desface curând”, gândi Trinidad. Moartea, cel mai grozav afrodiziac. Tot înainte, în faţa lifterului care gonea, se afla marea petrecere bahică: Noaptea Morţilor. De ce s-ar mai scurge carnea de pe dealuri, prin porţile iluminate în Oraşul Mort dacă nu pentru a rosti cu voce tare acel măreţ EU EXIST într-o ejecţie de fluid lăptos, printr-o contractare a ovarelor?

Preludiu în zbor orizontal. În adâncul valvelor inimii ei, Trinidad era încântată că treaba cu Bellisario se sfârşea. Acum, când scăpase de prefăcătorie, putea să pornească plină de încredere în căutarea cuiva la care să descopere ceva în plus faţă de acel ceva.

Probabil că nici nu avea nevoie de cineva, se gândi ea în timp ce pilotul mort înălţă lifterul peste ultima culme de deal şi apoi coborî spre câmpia umedă de pe coastă; poate că acel ceva care nu era ceva se găsea în ea însăşi, nu în oglinda vieţii altora.

La capătul lungului drum spre apus se afla doar betonul înnegrit de pneuri al unei piste de aterizare periferice, pe care lifterul se aşeză ca un gândac pus în insectar, cu picioarele larg desfăcute în lături şi cu

elitrele deschise pentru a evidenţia mecanismele interne complexe. Turbinele mieunară în glisando până se opriră. Tectoplasticul ce-şi modificase forma clănţăni şi se răci. Uşa cabinei se desigilă. Izul propriu oraşului – oraşul ei – se lipi de Trinidad în chiar clipa când păşi pe pistă: feromonii transpiraţi ai acestei aglomerări urbane de douăzeci şi ceva de milioane de suflete vii şi moarte. Mai toate, hidrocarburi complexe. Dar şi chiparos şi iederă. Ierburi stranii, vechi mirodenii spaniole. Căldură trupească. Flori cu caliciul lung, împovărate de nectar; fructe rotunjindu-se pe ram. Chitru şi viţe, bougainvillaea şi trandafir de Jericho. Mirosuri ale pământului: praf, ţărână, sol ars de soare. Uleiuri şi esenţe. Arome bogate de bălegar şi putreziciune, o boare de ozon şi neon. Fum de lemn. Şi cimbru şi parfumurile inumane ale morţilor. Lasere şi oţel, toate suprapuse mirosului omniprezent şi subtil al oceanului depărtat, rece şi adânc.

Acesta pătrunse insidios în automobilul condus de Sula prin **favelas** altădată prospere, iar acum ruinate, în care locuiau **noncontratisto**; cartiere cu nume precum Pomona sau Montclair sau Charter Oak, ce adăugau note acute de disperare, decădere şi bale de câine prăjite pe grătare cu mangal pentru a crea un amestec ameţitor. Prin punctele de verificare păzite de **seguridado**, spre buclele şi meandrele pantelor deluroase din La Crescenta. Aici predomina altceva: dospirea verdeţii umede, mucegaiurile de frunze şi fructele tropicale trăgând în jos ramurile care atârnau grele deasupra vehiculului.

Mosc citadin. Parfum de Necroville. Se agăţa de pielea ei. Încercă să-l îndepărteze sub duş, dar căldura zilei i-l transpira prin pori. Ca o infecţie, îi cuprinse chiar şi hainele curate pe care le îmbrăcă după ce-şi lepădă echipamentul de vânătoare. În răcoarea locuinţei din La Crescenta, Trinidad înţelese că va înceta să duhnească a spaimă atunci când o va înapoia solului ei de baştină, locului unde toate ceva-urile deveneau nimic. Şi se renăşteau.

Tăcând mâlc, sfinţii din lut ars ai hagiografiei din Ucurombă – religia metisă a animismului brazilian şi a post-catolicismului la modă printre copiii privilegiaţilor – continuau să privească din altarele lor aşezate între rădăcinile uriaşului copac sacru, în timp ce Trinidad deşurubă flaconul argintiu de curaj mexican şi le turnă libaţii generoase. La picioarele lor zăceau oasele fragile şi pieile zdrenţuite ale micilor vietăţi pe care femeia le sacrificase meschin, ca ei s-o sfătuiască cum să procedeze pentru ca acel ceva să se preschimbe în dragoste.

Acum îi dăduseră răspuns.

— Nu pot, se milogi ea. Nu acolo!

Nu există altă cale, rostiră idolii muţi.

Îi lovi cu piciorul răsturnându-i din locaşurile lor şi, strigând-o pe Sula, porni în goană nebună spre casă ştiind că, dacă inerţia o va trăda măcar o dată, va rămâne pe veci prizonieră a propriei spaime.

N-o înspăimântau nici morţii, nici mulţimile. Doar mulţimile de morţi. Mirosurile lor individuale, nepământene, se combinau, erau amplificate, devenind un urlet feromonic de inumanitate. În îmbulzeala de trupuri reînviate care se scurgeau de-a lungul bulevardelor către impunătorul V luminat al porţii Necroville-ului, calota tectoplastică a automobilului ei părea să-i ofere un adăpost nesigur. Un ou fragil, iar Trinidad un embrion chircit înăuntrul lui.

Autobuze electrice, lungi şi articulate, treceau arogante pe culoarele rezervate; monstruoase trenuri-camion, lungi cât trei sau patru trailere, pufneau nerăbdătoare în faţă şi în spate, cu pictograme atârnate de tavanul habitaclului, ricşe ţâşneau spre spaţiile libere precum picadorii ce se agită în jurul taurului. Biciclete şi motorete, ale căror motoare funcţionau pe bază de alcool, se mişcau periculos odată cu traficul lent şi măcinător de nervi; pretutindeni în jur, presiunea, apăsarea şi înghionteala celor zece milioane de morţi din Necroville care se întorceau la locurile atribuite înainte de stingerea cer-conceptului de seară.

Acum, chiar dacă ar fi dorit, nu se mai putea întoarce din drum.

Poarta Glendale spre Saint John – Necroville al necroville-urilor – se înălţa deasupra mulţimii împinse cu forţa pe sub portalul ei luminos. **Seguridados** înarmaţi cu teslere aruncau doar câte-o privire la semnele morţii şi la permisele de trecere înainte de a-i lăsa pe munciitorii navetişti să treacă. Atenţia lor se îndrepta spre cei care ar fi încercat să iasă, nu să intre. Trinidad era strivită, inexorabil, ca într-o naştere, către poarta strălucitoare. Pătrunse un autobuz şi un stol de ricşe transportând petrecăreţi la carnaval. Trenului de camioane din faţa ei i se făcu semn să treacă, iar containerele aproape că mângâiară uriaşul semn al morţii din neon, iar acum venea rândul ei.

Cineva din personalul de securitate se aplecă în dreptul geamului lăsat în jos. Trinidad îşi văzu chipul reflectat de data-vizor. Chiar atât de evidentă îi era îngrijorarea? Cifrele se rostogoliră pe faţa fără trăsături, în timp ce datele de identificare se scurseră din 'latorul automobilului. Dispozitive exploratoare, senzori dresaţi să deosebească viii de morţi o amuşinară discret.

— Mergeţi la carnaval? întrebă soldatul.

Trinidad îi răspunse încuviinţând din cap. Sub vizorul reflectorizant apăru un zâmbet.

— Bine, petrecere frumoasă şi să nu depăşiţi măsura la băutură. S-ar putea să nu se sinchisească nimeni pe cine călcaţi cu chestia asta, dar cândva tot trebuie să ieşiţi de aici.

Şi intră în Saint John, Oraşul Mort: Necroville.

Nimeni nu era bătrân. Fiecare era frumos. Aici nu existau copii, doar morţii, îmbulzindu-se peste tot cu trupuri tinere, etern perfecte. Unii aveau chipurile şi formele starurilor hollywoodiene ale Secolului de Aur, care puteau fi văzute proiectate pe ecranele uriaşe aliniate de-a lungul acoperişurilor, întoarse spre intersecţii.

Conduse mai departe, afundându-se în Oraşul Mort. Bulevardul vibra asemeni cutiei de rezonanţă a unei ghitare de zece kilometri lungime. În lumina stopurilor, zări siluete dansând, străluciri de costume extravagante. Jocuri de artificii se înălţau şi explodau pe fundalul cer-conceptului.

Într-un târziu, ajunse la Cafeneaua Terminal. Un talmeş-balmeş eclectic de tonomat şi portavion, localul era ancorat de o intersecţie umbrită de migdali colbuiţi. Un neon stroboscopic urla intermitent TERMINAL CAFENEA TERMINAL CAFENEA TERMINAL CAFENEA într-un roz ţipător. Metropolis rula în monocrom mut pe un zid, de cealaltă parte a piaţetei. Siluete costumate fantastic – sau altceva decât costume? – se grăbiră să prindă parada nesfârşită. Când Trinidad coborî din maşină, un mort se opri o clipă ca să-i ofere o mână de păianjeni ce zvâcneau. Scutură din cap: nu. Bărbatul îşi continuă alergătura. Avea un cap de şacal. La o masă de sub migdali, o moartă, negrăit de frumoasă, cânta la ghitară acompaniată de ritmul unor tobe îndepărtate.

Trinidad se opri în faţa uşii ca să-şi aranjeze rochia de culoarea lutului ars, cizmele, brăţările argintii şi sunătoare. Îşi azvârli părul peste umăr cu o mişcare scurtă din cap, iar cicatricile iubirii licăriră livid sub neonul firmei. Nu mai era cale de întoarcere. Împinse uşa şi păşi înăuntru.

Santiago stătea într-un separeu din geam de la mezanin, de unde se vedea agitaţia tumultuoasă a bulevardului. Flacăra unui opaiţ de pe masă îi lumina chipul de jos, conferindu-i ceva din caracterul unui Lucifer care se căieşte. Experienţa o învăţase pe Trinidad că bărbaţii îşi dezvăluiau adevărata fire atunci când nu-şi dădeau seama că sunt priviţi, înainte de a-şi pune măştile eului.

— Santiago…

— Trinidad! Surpriza şi încântarea lui erau sincere. Ai venit! Ba nu, n-o să pun întrebări, nu cumva să dispari ca o hologramă.

— O hologramă a naibii de solidă, Santiago.

— Isuse Iosif Maria, arăţi… Să-ţi comand ceva de băut. Ridică mâna ca să cheme un **mesero.** Arăţi grozav! Cinci ani, Trini… (O chelneriţă cu chipul lui Jean Harlow se strecură printre mesele supraaglomerate ca să-i ia comanda). Să vedem dacă mai ţin minte… Sangre Christe? Nu-i asta? Ori preferi ceva mai tare?

Desfăcu pumnul. Ghemuit, un păianjen roşu-sângeriu somnola în palma lui.

Carino, suna scrijelitura de pe tăblia mesei, **Muerte**.

Palma se strânse la loc. Santiago râse delicat, teatral.

— Nu, sigur că nu! Trinidad nu-i din alea. Nici n-a fost vreodat'. Mai curând toarnă pe gât din Sângele lui Hristos până când trebuie dusă pe braţe la căsuţa ei de pe dealuri – Jean Harlow puse o tavă de argint în faţa lui Trinidad şi aşeză pe ea un pahar înalt cu un cocktail roşu, plin cu gheaţă – dar respinge nuanţele mai subtile, mai rafinate ale chimicalelor concepute manual. În vreme ce Santiago bea doar cea mai pură şi dulce apă minerală – desfăcu sticla de **gaseosa** pe care Jean Hailow o adusese odată cu Sangre Christe – dar a supt chipul Domnului! Dacă-i vorba să mi se facă o numărătoare a neuronilor din corp, prefer să-i înţep elegant cu o floretă, decât să-i zdrobesc cu o crosă de baseball.

Desfăcu din nou pumnul. Păianjenul dispăruse. Truc ieftin.

— Nu-ţi face griji. În seara asta nu funcţionează decât pe baza neurochimiei mele. Dar spune-mi… îşi aşeză trupul masiv într-o poziţie aproximativ relaxată pe scaunul din fier lucrat manual… cum de-ai venit? Ce-a smuls-o pe Trinidad din înaltul ei castel în această Noapte a Morţilor şi a adus-o pe Bulevardul Terminal? Ai reuşit în cele din urmă să-l pierzi pe Peres în mulţimea aceea de trupuri tinere care ţi-au trecut prin pat?

— Şi eu care credeam că vei fi încântat să mă vezi, rosti sec Trinidad.

Chingar, şoptiră scrijeliturile. **Joder.**

— Îmi pare rău. A fost o chestie ieftină. Să-ţi notezi în jurnal: Santiago Columbar îşi cere scuze. E invidie, de la un capăt la celălalt. Pură invidie. Te bag în răcori, nu-i aşa? Întotdeauna te-am îngrozit.

Da, se gândi ea, **fiindcă tu, Santiago Columbar, indiferent cât ţi-ai modificat biochimia cu ajutorul păianjenilor, nu mai miroşi a om, dar nici a mort. Nu pot defini mirosul tău şi asta mă înspăimântă. Am jurat însă faţă de sfinţii din Ucurombe Fe că voi înfrunta spaimele astea până mi se va revela adevărata lor natură.**

— Nu te amăgi, Santiago. Sunt pregătită pentru întâlnirea cu tine.

— Mă bucur să aud asta, Trinidad, deşi eu unul mă îndoiesc. Nu

cred că e cineva pregătit pentru picnicul Ursuleţilor de Pluş pe care l-am pus la cale pentru tine astă-seară. Cu atât mai puţin să-l uite vreodată.

Ritmul străzii răbufni pe neaşteptate, parcă mai aproape, izbindu-se de cochilia translucidă a Cafenelei Terminal. Spaţiul liber dintre migdali se umplu de siluete costumate, mişcându-se toate în aceeaşi direcţie, aidoma unor nave care fug din calea furtunii. Răsturnară mese, doborâră scaune, sparseră sticle, pahare şi ferestre. Mulţimea se scurse pe lângă automobilul lui Trinidad ca apa ce ocoleşte o stâncă; înfipt parcă în pământ, acesta se clătină, dar nu cedă. Cafeneaua vui de voci; ocupanţii meselor de afară şi refugiaţii carnavalului se înghesuiră înăuntru. Cineva dădu muzica mai tare.

Sursa tulburărilor apăru curând pe Bulevardul Terminal, o haită de vreo două-trei sute de lupi: bărbaţi-lup, lupi-bărbaţi. Vârcolaci surprinşi în acţiunea de trecere dintr-o stare în alta. Fiare care mergeau în două picioare: ce colţi mari aveau, dar raţiunea le strălucea în ochii încă umani. Gheare la picioare, degete agile, pricepute. Mulţi purtau baloane mari, umplute cu heliu, sfere din plastic cu memorie programată să afişeze un Om din Lună strâmbându-se şi având un glonţ spaţial înfipt în ochiul drept. Un lup – o femelă – ridică privirea şi pentru o clipă ochii ei îi întâlniră pe ai lui Trinidad. Sânii goi, uşor împăroşaţi ca pântecul unui câine, o făcură să se înfioare.

— **Los Lobos de la Luna,** explică Santiago. Susţin colonizarea feţei nevăzute. Dacă poţi numi „colonizare” ceea ce fac Morţii Liberi pe Lună. Ei apreciază că peste cincizeci de ani are să fie transformată complet. Un cămin spiritual: Etiopia-din-cer. Asta dacă Ewart/Oz West, Tesler-Thanos şi alte mari companii de nanoprelucrare care au guvernele la degetul mic nu vor arunca apa cu prunc cu tot. Altfel ce haz mai au bateriile orbitale tesler pe care le-au votat cu sila în Comitetul de Apărare al Consiliului Rim, dacă nu pentru a-i ţine pe Morţii Liberi în dosul Lunii, să urle la stele? Doar dacă nu cumva – Santiago se apleacă în faţă şi rânji ca o hârcă de mort – stau în banca lor fără să intre în horă. Sau nu ştii că o flotă a Morţilor Liberi se îndreaptă spre Pământ? Îşi sorbi apa, se lăsă pe spătarul scaunului şi-şi legănă capul cu un gest teatral: Fugi şi te-ascunde, fugiţi să vă ascundeţi. Cade cerul! Se prăbuşeşte! Aruncă o privire sub masă. Crezi că am încăpea amândoi acolo, Trinidad, ca să ieşim teferi când s-ar termina totul, ca să devenim noii Adam şi Eva? Cam asta-i ceea ce cred Morţii Liberi. Următoarea etapă evolutivă: umanitatea care va moşteni stelele. Tesler-Thanos, Casele Morţii, sistemele de **contratado** şi economia-fantomă, necroville-urile, Morţii Liberi călători prin spaţiu, Postulatul lui

Watson, Hotărârea Barantes, toate par un conglomerat indivizibil, interconectat în mod indestructibil dar, dacă-l loveşti în punctul sensibil, crapă exact pe mijloc şi se desface ca un pepene copt. Morţii, viitorul, schimbarea. Viii, trecutul, staţionarea. Simplu ca bună ziua. Alde Lobo or să latre la lumina unui ghemotoc de nanotehnologie. Iar atunci ce vei face?

Lupii Lunii se topiseră în goană spre adâncurile Oraşului Mort. O rafală neaşteptată de vânt călduţ aduse praf, ghirlande, zdrenţe din costume şi bucăţi de hârtie care plutiră într-un dans efemer. O geană de nor albastru translucid se iţi deasupra acoperişurilor. Pe ecranul cinematografic de peste piaţetă, Roman Polanski reteză nasul lui Jack Nicholson cu un stilet şi-l ameninţă, cu buzele mişcându-se mut, că-l va da hrană peştişorilor, aurii.

— Simţi mirosul ăsta? Santiago lăsă capul pe spătarul scaunului şi închise ochii, gustând, adulmecând noaptea. Miroase a nord prin nord-vest. Oceanul mare de alge. Vântul şi-a schimbat direcţia. Aerul se mişcă. Vin schimbările.

O privi. Cu toată furia pe care o acumulase, Trinidad se simţi atrasă în conspiraţie.

— Să-ţi spun adevărul, Trinidad. Cuvânt cu cuvânt, ce mă'-sa? O meriţi. Pe cuvântul meu de indian.

Păianjenul reapăru din senin pe tăblia mesei. **Colera**, şopti masa, **futilidad.** Santiago zdrobi păianjenul cu pumnul, transformându-l într-o pată sângerie.

— Nu mai merge. Nimic. Înţelegi? Orice locşor ar fi de văzut, îl cunosc deja. Nimic nu mi se mai pare nou, salvator. Nimic să mă atragă. Cum ţi-am spus, am supt faţa lui Dumnezeu şi avea gust de cereale cu înalt conţinut fibros vitaminizat. S-a terminat cu miracolele, pâinea şi vinul, pâinile şi peştii. Nu s-a pus problema banilor, ştii asta, nu? Nu m-am băgat în asta ca să mă îmbogăţesc. Nici de reputaţie n-a fost vorba, sau de prieteni, ori alte chestii. Faimă? Măiculiţă doamne, graţie corporaţiilor farmaceutice recreaţionale şi a inginerilor virtualişti, orice copil din Rim mă ştie pe nume. Prieteni? În fiecare dimineaţă găsesc **amigos** împrăştiaţi prin casă aşa cum la o petrecere din San Jacinto vezi haine lepădate şi pe marginea piscinei. Vin la mine doar pentru că-i gratis şi în speranţa că o să se lipească şi de ei o pospăială de celebritate. Celebri vreme de cincisprezece minute, prin substituire. Am făcut-o fiindcă reprezenta o cale de evadare. De mine însumi. E una dintre cele Două Mari Crize ale adolescenţei întârziate. Uno, inevitabilitatea morţii. Dos, impenetrabilitatea sinelui. De ce eu sunt eu? De ce nu-s tu? De ce nu pot niciodată să trăiesc sentimentele altuia, de

ce nu pot cunoaşte nimic în afara sinelui? De ce sunt prizonierul propriului meu trup?

Bătu uşor în interfaţa tectorului arahniform de deasupra glandei pineală.

— Noroc? Karma? Sunt oare o fantomă în maşina cărnii, sunt nevinovata sămânţă a lui Dumnezeu păstrată în rai întreaga eternitate şi lipită într-o bună zi de un blastocist în pântecul Mămicii Columbar? Eul meu a fost reciclat prin nenumărate trupuri anterioare mie. Lumi anterioare sau universuri? Apăsă arătătorul între ochii lui Trinidad; nepricepând, cei de la mesele alăturate îşi ascunseră zâmbetele în dosul paharelor. Asta-i ultima graniţă. Aici. Osul ăsta curbat reprezintă marginea universului.

Degetul îi alunecă în jos, peste nas, buze, bărbie.

— Împlinesc dulcea vârstă de şaisprezece ani: Santiago Columbar intră în viaţă. Sunt la petrecere de patru ore – trebuie să fie ora două, două şi jumătate. Pe ringul de dans sunt o sută sau două de oameni, temperatura a sărit spre patruzeci de grade, muzica e atât de tare încât mai curând o simţi – degetele atinseră punctul **Tan Tien** – decât o auzi. Puţin Thex mă înalţă, nişte Hybrid-17 mă ţine legat de pământ şi un amestec de MDA îi şopteşte sistemului meu nervos automat **nu există limite, nu există graniţe.** Ele dezlănţuie în creier un licăr de potop alb şi muzica, pastilele, dansul şi lumina se împreună, devin altceva şi eu exist altundeva. Nu ştiu unde, n-aş reuşi să descriu locul… nici nu cred c-ar putea fi spus în cuvinte. Nu ţine decât o clipă, dar în fracţiunea aceea ies din mine. Sunt liber. Trec graniţa. De atunci tot caut trecerea aceea, Trinidad. Vreau să ajung acolo unde a fost băiatul acela de şaisprezece ani, şi de data asta nu mă mai întorc. Înţelegi?

Am douăzeci şi şapte de ani. E o vârstă ciudată. Ştiu că-i aşa fiindcă anul acesta babacii mei mi-au trimis o anima-felicitare. „La mulţi ani din partea înotătorilor Milapa“, aşa scria pe ea. Înfăţişa nişte alge drăguţe, şerpuind duios, iar Mămica şi Tăticu' îşi vânturau labele de cauciuc şi spuneau: „Fii atent acum, Santiago, douăzeci şi şapte de ani e o vârstă ciudată”. Ai idee câte simboluri au trecut din simpla existenţă în nemurire la vârsta asta?

— „Mai bine să arzi ca o flacără decât să rugineşti”.

— Ai nimerit-o, Trini, deşi mă îndoiesc că o să înţelegi asta vreodată. Rugina mi-e moştenirea şi destinul. Entropia mi-e servitoare. Ruina lentă în deşertul colbuit al irelevanţei. Nu mai merge, Trinidad.

Vehicule turbate se strângeau la intersecţie pentru **auto-da-fe,** cursele de noapte prin sistemul abandonat al metroului. Erau fantome tecto-gotice, numai aripioare codale, linii fluide şi oase. Echipe de

mecanistos îmbrăcaţi în uniforme se agitau pe lângă **autodores,** ca nişte mici boieraşi în preajma Prea Nobililor Cavaleri.

— Semnul de ieşire către locul de dincolo e undeva, pe străzile acelea. Chiar locul căutat.

Îi prinse bărbia astfel ca ea să-l privească drept în ochi şi să vadă ce foc ardea în ei.

— În noaptea asta mergem acolo, ca să vedem ce-i de văzut, să găsim ce-i de găsit. Şi dacă n-o să descopăr nimic… la micul dejun o să fie unul mai puţin la masă. Nici nu-ţi dai seama ce important e pentru mine, Trinidad. Dacă nu reuşesc, nu mai vreau nimic altceva. Moartea?… ce-i moartea în zilele astea? Un plonjon rapid în lacul rece al nirvanei şi o manevră bună pentru carieră. Obţii opera cea mai ingenioasă, originală şi perfectă, în primii cinci ani. Am trăit asta, acum înţelegi de ce trebuie să găsesc acel ceva? Dacă nu reuşesc, sunt cu adevărat mort. Mort ca spirit.

Zâmbi. Se aşteptase.

— Isuse Hris'toase. Santiago…

— Am mai mult cu şase ani decât el.

— Eşti bolnav. Ai nevoie de ajutor.

— Tocmai de aceea te afli aici, frumoasă Trinidad. Tu şi Toussaint şi Camaguey şi Yoyo, care vor sosi curând. Ca să mă ajute. Am nevoie de martori. Să ducă vestea astfel încât, indiferent ce se va întâmpla, să ştie toată lumea. Patru martori cinstiţi şi adevăraţi. Patru evanghelişti. Scriptura sinoptică a lui Santiago după Trinidad citire. Şi după Camaguey. Şi Toussaint. Scriptura după Yoyo. Îmi place. Îmi veţi fi martori până la sfârşitul pământului.

Trinidad simţi că-şi pierde glasul, iar bătăile inimii îi deveniră ciudat de puternice şi apropiate. **Nu se poate să vorbească serios.** Un deget ridicat îl chemă pe Jim Morrison. Douăzeci şi şapte. O vârstă stranie. **Aşa e Santiago. Înţelege numai ce vrea el.**

— **Mescal, por favor.**

Santiago o privi pe sub pleoape.

Zâmbind, o fată-n Nicaragua
Plecă la plimbare pe-un Jagua'
Când veniră înapoi
Erau unu'n loc de doi
Şi-un surâs pe bot de jagua'.

— Trini, acum fii atentă!

— Du-te-n mă-ta, Santiago. 'Te-n măta cu glumele tale idioate şi cu

jocurile psihologice care-mi fac greaţă. Spune-le altcuiva. Eu am plecat.

Se ridică, bău mescalina arzătoare dintr-o înghiţitură şi se întoarse ca să plece. Oamenii din jur se holbară miraţi. Simţi mândria crescândă în ea fiindcă ştia cum să-şi facă ieşirea din scenă.

— Fără glumă, Trinidad. Mă vezi cumva râzând? E treabă serioasă. De-a dreptul gravă. Atât de serioasă încât o să-ţi zic ceva, genul de chestie care poate fi spusă doar de cineva care ştie că nu va trebui să sufere consecinţele vorbelor lui.

— Nu mai vreau minciuni, Santiago. Nici şarade.

Deşi nu voia să plângă, în colţurile ochilor îi apărură lacrimi.

— Gata, fără minciuni! Mărturisesc: chestia pe care a luat-o Peres în ziua când a murit. Eu i-am dat-o lui Michael Rocha. Eu am făcut-o. Am conceput-o. I-am vândut lui Rocha reţeta. Eu l-am ucis pe Peres. Acum mă crezi că vorbesc serios?

Furia dădu pumnului o forţă mai presus de puterea ei fizică. Scaunul greu din fier forjat se rostogoli în spate. Chipul lui Santiago deveni imaginea pustiirii uimite, coiotul viclean împuşcat cu propria-i puşcă neîncărcată. Încercând să-şi aline durerea cu cealaltă mână, Trinidad se răsuci pe un toc înalt de zece centimetri. Obişnuiţii Cafenelei Terminal se dădură la o parte din faţa ei, asemenea credincioşilor ce se trag din calea profetului lor.

— Trinidad!

Quemar, Santiago. **Orin**. Cuvinte imprimate în lemn.

— Trinidad!

Strigă după ea din pragul uşii principale, dar vocea carnavalului care se învolbura în **zocalo**, călare pe o adiere călduţă de vânt, vorbi mai tare. Scuipă sânge.

— Trinidad!

Carnavalul inundase din nou piaţeta cu o adunătură de travestiţi aparte, amestecându-se cu o **cuadrilla** de morţi şi moarte având spânzurători legate în spinare. Efigii de preşedinţi ai Statelor Rim-ului, de câteva ori mai mari decât dimensiunile reale, erau atârnate de cap; marionetele erau legate cu sârmă de gâtul, mâinile şi picioarele mânuitorilor. O văzu întorcându-se ca să arunce o privire în urmă, clătinând din cap şi dispărând în mulţime.

Santiago apucă un scaun din fier şi-l azvârli în automobilul ancorat al femeii. Tectoplasticul argintiu rămase fără nici un semn, imaculat, neclintit. Nu va putea nicio dată să-i facă să înţeleagă, niciodată. Pe nici unul dintre prietenii lui.

— Picioruş bătăuş, Santiago Columbar.

Travestiţii şi păpuşarii se îndepărtaseră, parcă topindu-se în faţa motocicletelor cromate şi întunecate. Patru dintre ele, aidoma sufletelor unor Harley cândva nobile, duse în adâncul pământului şi îmbăiate în foc până când pielea şi carnea arseseră şi rămăsese doar osul lucios şi dezgolit. Cu coarne şi colţi, zvelte precum ogarii de cursă: motocicleta ce devine visul oricărui adolescent şi coşmarul oricărui părinte. În spatele lor, vâlvătăi de gaz se încolăciră spasmodic pe cerul întunecat: dansul blestemaţilor.

Motoarele torcând în gol explodară brusc într-un lătrat de sunet sfredelitor, asurzitor în arena închisă a intersecţiei. O pâclă de fum înţepător coborî de pe ramurile copacilor. Monoxid şi mosc. Feromoni mecanici în combinaţie cu pielea şeilor, un afrodiziac desăvârşit. Nimeni nu se **joderea** pe banchetele din spate ale vehiculelor cu celule combustibile.

Santiago rămase pe loc cu picioarele uşor desfăcute, braţele încrucişate la piept şi zâmbind imperceptibil.

— Miclantecutli…

Luminile se stinseră. Sus, pe ecranul uriaş, Stewart Granger în pantaloni strâmţi şi cu nas de Scaramouche ducea o luptă cu vicleanul Mel Ferrer. O femeie descălecă de pe motocicleta din mijloc şi se rezemă cu o lenevie studiată de motorul călduţ. La fel ca şi ai ei **companeros**, era îmbrăcată în piele şi ţesături elastice, numai contururi lucioase, catarame şi barete strâns strunite. Epoleţii reprezentau chipuri de demoni agonizând în latex turnat sub vid, braţele goale îi erau tatuate de la unghii până la clavicule. La încheieturile mâinilor, curele bătute în ţinte, desigur. Rolex-ul antic apărea ca o uşoară surpriză. Părul fusese ceruit şi lungit cu agrafe intenţionat desperecheate; graţie unei drăgălăşenii inerent vulnerabile a chipului ei, efectul aproape că atingea idealul gotic.

Santiago ştia că la Miclantecutli orice dezacord era considerat o afirmare a caracterului.

— Niciodată nu te-am depăşit ca temperament, Santiago Columbar. Spune-mi, îţi baţi prietenele? Lor le place aşa ceva? Asta te înfierbântă?

— Văd că moartea nu te-a făcut cu nimic mai bună.

— De ce-ar fi aşa, Santiago Columbar? Sunt geloasă pe tine la fel de mult ca şi atunci. În cazul tău, am ştiut negreşit că învăţăcelul îşi va depăşi dascălul.

— Dacă mă urăşti atât de mult, de ce ai fost de acord să mă iei cu tine?

— Dar cine a vorbit despre ură, Santiago Columbar? Ai venit să-ţi afli

moartea, şi asta mi-e de ajuns. E maşina ta? Făcu un semn din cap către carapacea cromată a lui Trinidad.

— Nu.

— N-are importanţă. Asuncion…

Un tânăr înalt şi dezlânat de şaptesprezece ani îşi parcă namila, şi-şi aşeză palmele pe pielea sclipitoare a vehiculului. Sub atingerea lui, tectoplasticul păru să se cabreze şi să se încordeze.

— Am pierdut pe cineva când am trecut prea aproape de margine, pe lângă Mac Arthur. **Mechador**-ii au mâncărime la degete în nopţile de carnaval. Frumos truc, să încerce să ne atragă în bătaia teslerelor. N-a ţinut, nu-i aşa, Anansi?

O moartă ce stătea călare pe aripa motocicletei lui Asuncion îşi trecu limba peste dinţi şi trase din teaca de la şold o lamă, lăsând să se vadă oţelul rece. În jurul ochilor era vopsită cu spray, având nişte pete negre şi mate ca un panda. Sub palmele transmutoare ale lui Asuncion, automobilul lui Trinidad se lungi şi se deformă precum oasele săracilor pe sub pielea subţiată. Tectoplasticul modelat reflectă un rânjet ce-şi schimbă forma.

— Deci Anansi are nevoie de ceva între coapse dacă ai de gând să-ţi iei… prietenii… în cârcă.

— Încă n-au sosit.

— Mai e până-şi termină Asuncion micuţa alchimie. Avem patru ore să ne tot învârtim şi doar una de ucis. Mi-au trebuit cinci ani ca să-mi fac curaj şi să-i provoc pe Călăreţii Palizi până la Caza Grande, doar n-o să te lăsăm să ne strici distracţia. Când or să apară cuţitele lungi, tu şi amicii tăi aţi face bine să staţi deoparte. Dacă te iau, o fac pentru că ideea mă amuză, nu fiindcă îţi datorez recunoştinţă pentru chestiile pe care mi le-ai dat. Moartea anulează toate datoriile. Suntem Vânătorii Nopţii, Santiago Columbar, nu datorăm nimănui nimic.

Acum maşina aducea cu un cort pe cale de destrămare, abia ţinut în picioare de stâlpi şi traverse. Palmele lui Asuncion se plimbară pe deasupra peliculei întinse ca o oglindă, cu lăcomie, dorinţă şi cu sentimentul împlinirii tuturor fanteziilor, de parcă ar fi mângâiat pântecul unei târfe apetisante. Sacul tremurător din tectoplastic suferi o implozie şi se despături ca într-un iscusit artificiu de origami[9], dând naştere unei păgâne Harley nou-nouţe. Cu un ţipăt de harpie, se desprinse de la pământ, în timp ce de pe coastele întunecate picurară umori apoase.

— A sosit momentul, Santiago Columbar. Unde-ţi sunt simpaticii cărăuşi?

— Dă-mi cinci minute, Miclan.

— Mută-ţi gândul, Santiago Columbar. Suntem în plin joc. Angel!

O fată subţire ca o spadă, cu pielea şi părul vopsite în culoarea varului stins, se ridică în şaua motocicletei. Îşi azvârli capul pe spate şi închise ochii închipuind imaginea extazului spiritual. Nările i se dilatară şi se contractară ritmic.

— O urmă de feromon, nu prea puternică, Miclan. A trecut pe aici cu aproape două ore în urmă. S-a îndreptat spre nord, nord-est.

— Mascul? Femelă?

— Femelă. Neînsoţită. Dispersăm haita ca să acoperim un spaţiu mai larg?

— Nu. Trebuie să mergem la sigur cu fiecare ucidere. Moarta numită Miclantecutli îşi încălecă motocicleta şi întinse mâna semi-înmănuşată spre Santiago: călăreşte valul, Santiago Columbar.

Scânteia capabilă să reaprindă cenuşa dezgustului lansa chemări de pe străzile şi bulevardele încinse ca o flacără. La ce bun să-i mai aştepte pe cei care nu voiau, nu puteau înţelege? N-avea nevoie de ei: revelaţia era şi fusese dintotdeauna personală. Îi dădu mâna lui Miclantecutli. Dintr-o mişcare, sui pe şa înapoia ei. Contururile de tectoplastic îi mângâiară trupul, degetele i se împreunară pe pântecul încătărămat al moartei.

Anansi, vânătoarea moartă, urcă felin pe nou născuta motocicletă şi cu o lovitură de picior o trezi la viaţă. Cafeneaua Terminal răsună de cântecul haitei de motoare hămesite după hidrocarburi. Una câte una, maşinile se desprinseră din grup, pornind în şir, accelerând spre Vermont, la nord, cu Miclantecutli şi pasagerul ei în frunte.

Cel mult patruzeci şi nouă de ore, iar Camaguey nu se simţise nicicând atât de viu. Culorile restricţiilor de circulaţie nocturnă scăpătând pe cer, senzaţia vântului dinspre ocean pe faţă şi pe mâini în timp ce gonea cu habitaclul deschis înspre nord, către Harbor, nuanţele genunii de apă îngemănându-se cu pământul pârjolit de soare şi cu ziua uscată-iască, sentimentul de viteză, de putere asupra spaţiului şi timpului aflate în stăpânirea lui: toate însemnau descoperirea norocos-fericită a extraordinarului în banal, ca un vin delicios într-o sticlă de doi bani. Oare nemiloasa numărătoare inversă era aceea care potenţa lumea senzaţiilor, sau cascada de reacţii tectochimice îi revărsa ciudate dopamine în sânge?

Galben palide pe cerul întunecat, dungile prevestitoare de vijelie atârnau dincolo de orizont, ca o flotă pierdută care pluteşte în muţenie. Percepţia amplificată le colora într-o nostalgie dureroasă. În copilăria trăită în North Queensland, musonul începea întotdeauna prin aceeaşi

linie de întuneric la marginea lumii. De pe veranda suspendată, îi privise pe copiii **noncontratisto** dansând goi prin ploaie, dorind neînchipuit de mult să li se alăture, dar ştiind că tatăl lui n-o să-i îngăduie asta niciodată. Schimbarea coborând asupra pământului şi speranţa vieţii renăscânde din solul ars; aşa grăiau ploile.

Lansă o chemare spre casă prin ’latorul automobilului.

— Toate problemele privitoare la recif şi la locuinţă să fie transferate în ’latorul avocatului şi să-mi fie activat testamentul. (Maşinile nu scoaseră un sunet, nu dădură nici un răspuns, însă o furnicătură psihică îl anunţă pe Camaguey că ele auzeau şi se supuneau). Actualizaţi după cum urmează: Reciful, nu se va vinde vreunei corporaţii. Dacă n-o să se prezinte nici un cumpărător, va fi donat Departamentului de Stat pentru Păduri şi Plaje pentru a fi păstrat ca amenajare publică. Sistemele contabile: Luaţi legătura cu Stella Maris Imortalidad S.A. şi activaţi poliţa mea de reînviere.

— S-a executat, spuseră larii şi penaţii.

Nu cumva creştinii afirmau că dovada adevărurilor nevăzute puteai fi găsită în credinţă? Nimeni nu se îndoia că treaba era făcută atunci când un ’lator afirma asta.

Patruzeci şi opt de ore şi patruzeci şi opt de minute. O sută de kilometri pe oră într-un şarpe de lumini de poziţie şi stopuri lung de cincizeci de kilometri. Asta dădea un sentiment de siguranţă. De înălţare. Acum îşi înţelegea înflăcărarea. Era eliberat de sub povara de a poseda, de a controla, de a fi răspunzător. Scăpa de părerile altora, de afecţiunea şi grija lor. De reţineri, vinovăţie, de teama de a-şi oferi acele lucruri pe care şi le refuzase mereu. De grija faţă de acest înveliş fragil de carne, fie ea vie sau moartă. Tot ce avea să i se întâmple vreodată se va circumscrie perioadei de maximum patruzeci şi opt de ore şi patruzeci şi şapte de minute. Libertatea absolută a capătului de drum.

Camaguey râse. Desprinde-te. Nimic nu te poate atinge. Ia-ţi zborul. Piciorul apăsat până la podea. Şoapta motorului cu celulă combustibilă deveni un geamăt sexual. O sută, o sută douăzeci, o sută patruzeci, o sută cincizeci, o sută şaizeci, o sută optzeci, hai, hai, acum, două sute, două sute. Daa, daa, daa! Automobilul îşi schimbă treptat forma, devenind zvelt, cu linii prelungi, generând spoilere şi aripioare şi lipindu-se mai strâns de pielea neagră a autostrăzii. Alarmele automate urlară: **Centura decuplată; atenţie, atenţie, depăşiţi viteza legală** şi ce ai de gând să faci, chelălăi după caralii? Moment în care, zdrang! O lumină albă cu puterea de cincizeci de kilowaţi izbindu-l în faţă, ca un reflector Twentieth Century Fox proiectat spre cer şi furtuna fierbinte care-i flutură părul e curentul de aer stârnit de lifterul poliţiei vuind la

cincizeci de metri deasupra semnelor de interschimbare, efectuând o răsucire cu acceleraţie nebunească, m-ai turnat, ’lator împuţit!, iar canalele de comunicaţii ale automobilului sunt interceptate şi o Voce Standard de Poliţist Nemulţumit îngână ceva ce sună a invitaţie către seor, care trebuie să reintre pe modul de lucru complet automat şi va fi tratat cu blândeţe, aşa zice, Jose? Cinci împunsături bine alese, făcute cu arătătorul reduseră la tăcere pe trădători. Automobilul bolborosi obscen din gâtlej, când Camaguey intră cu o sută douăzeci în curba în ac de păr de la Exposition.

Doamne, radioul suna dumnezeieşte.

Îi auzea sus, zăngănind prin cer ca un cotoi cu o tinichea legată de coadă. La o intersecţie, – semafoarele lovite cu pietre până îşi dăduseră duhul – în timp ce aşteptă să treacă un tren de camioane-cisternă încărcate cu apă, un puşti numai piele şi os al cărui sex era imposibil de definit îi apăru brusc lângă portieră, cu un zâmbet ştrengar şi un pumn de seminţe. Se afla în ţinutul **noncontrastisto;** strivit de fantoma Necroville-ului era un tărâm locuit de cei care o duceau mai rău decât morţii. Sărăcimea **nouveau.**

Camaguey opri la un chioşc aflat în umbra unui morman şubred de locuinţe etajate, ca să-şi cumpere bere dintr-o albie zincată în apa căreia pluteau bucăţi de gheaţă pe jumătate topite. Garanţia pentru sticlă costa mai mult decât berea. Vânzătoarea adulmecă bănuitoare cartea de credit şi desfăcu sticla cu dinţii. Berea ieftină avea exact gustul eterului lichid care curgea prin trupul zeilor. Apăruţi din întuneric, puştani pe motorete frânară lângă automobilul lui ca să-i mângâie contururile cu palme pofticioase. „Hei, seor, ascultă, seor, **poco dinero** seor“. Nu putea să le ofere decât **plastico** semiinteligent. Îl urmăriră de-a lungul străzii către neonul sângeriu al Oraşului Morţilor.

Un efect secundar până acum nedescoperit, al sindromului: putea simţi în aer mirosul de scandal. Semne galbene ca nişte galoane îl făcură să ocolească un crater apărut în drum în locul unde o altă secţiune a metroului neterminat se scufundase şi, dintr-una din numeroasele intrări întunecate care urâţeau chipul unei arcologii pocale de dezarticulare, mirosul îl izbi. Beleaua duhnea a roşu, aşa cum orice fruct de pădure miroase a **roşu,** sau a sânge.

Scandalul părea să se materializeze prin trei persoane – un bărbat şi două femei – lipind-o pe a patra cu spatele de oblonul din oţel al unui magazin mitraliat de inscripţii făcute cu sprayuri cu vopsea, preamărind echipe de football rivale. Femeia mai înaltă o înşfăcă pe victimă de păr – o altă femeie, văzu Camaguey, când faţa i se răsuci în lumină – şi o izbi violent de perete, trântind-o la pământ. Şuvoaie gemene de sânge

îi curgeau pe la colţurile gurii, însă chipul îi era golit de orice expresie, nereceptând durerea. Nici nu încercă să se apere când a doua femeie, răcnind grosolănii de neînţeles în engleză, o împunse între sâni cu tocul ascuţit al cizmei.

Brusc Camaguey îşi dădu seama că femeia era o moartă.

— Ce dracu' se-ntâmplă aici?

Un simplu şuierat şi siluetele întunecate ale **proyectas** puteau scoate o mie de cuţite să-l taie pe acest **rico** tâmpit care nu găsea altceva mai bun de făcut decât să-şi vâre nasul în treburi ce nu-l priveau. Perversitate. Nu putea niciodată lăsa zarurile aşa cum căzuseră. Aproape sigur că încăierarea ar fi fost şi ultima în care s-ar băga.

Simţi înţepătura privirilor. Mai văzuse atitudinea asta – între fasciculele gemene ale farurilor, percepute ca siluete difuze – în vreo chestie veche pe un televizor cu ecran plat. O înclinaţie spre melodramatic, până şi acum. Ridicol!

— Nu te priveşte. Au fost chemaţi **seguridados**.

— Pentru numele lui Hristos! strigă moarta. Ticăloşii or să mă ucidă!

Bărbatul o împunse cu piciorul în golul stomacului. Lăsându-se pe vine, el ridică degetul mijlociu în faţa ochilor ei, ca şi cum implicaţiile falice erau mai ameninţătoare decât cizma.

— Să taci în mă-ta, m-auzi? Taci. Taci. Taci!

Sosiră şi **seguridados**. Carne pură. Nu puteau fi confundaţi cu poliţiştii citadini care încă brăzdau cerul, căutând stopurile lui Camaguey. Aceia reprezentau legea. Ăştia erau forţa. Ca şi **canabarillos**, veneau în echipe de câte zece. Înarmaţi până în dinţi şi purtând armuri. Spre deosebire de **canabarillos**, nu aduceau o admonestare care să priască sănătăţii. Zăngănit de arme gata să zdrobească şi alte zgomote: scârţâit de biciclete frânate, tuse de motoare, voci. Adio blândeţe când apare Securitatea.

— Care-i treaba?

Femeia înaltă, care părea să fie vrăjitoarea şefă, ridică mâna victimei spre lumină şi o desfăcu. Semnul morţii gravat în palmă era ca de obsidian topit.

— A încălcat restricţiile pe timp de noapte.

— Am un nenorocit de contract! strigă moarta.

— Împuţita braconează pe teritoriul nostru, spuse bărbatul.

La lumina farurilor vehiculelor pe care veniseră **seguridados**, Camaguey zări liniile de sutură pe muşchii acoperiţi de bluza din plasă. Scoasă ca din cutie.

— Lăsaţi-o să se ridice, spuse şeful echipei.

Prostituata moartă se ridică în picioare, dar nu scăpă de cea de-a doua femeie care o trase de păr.

— Ajunge cu prostiile, făcu poliţistul, dându-le tuturor de înţeles că nu făcea nici o deosebire între o târfă vie şi una moartă sau între **exposicionistos**. Să-ţi văd anexofonul.

— Nu-l am. Încheietura curată, degetele fluturând. – Carnea asta căcăcioasă e-n stare să fure tot ce nu-i bătut în cuie.

— Controlează-ţi limbajul.

— Minte! urlă femeia înaltă. Nu vedeţi, nici n-a avut vreodată aşa ceva. N-are nici peşte, nici contract, nici permis de depăşire a orei de stingere. Lucrează-n zona noastră.

Iarăşi duhoarea de încălzit la roşu, de fruct sângeriu, de piatră înfierbântată. Ba, mai mult decât atât: sudoare, salivă. Sex. Vor s-o vadă transformată în zgură, într-o pată de tectori descompuşi în mod fatal.

Sub ochii lor. Distracţia spectatorului ce asistă la o premieră.

Nu te teme. Nu-ţi pot face nimic.

— E cu mine. Îşi văzu imaginea distorsionată în vizorul căştii în clipa când se apropie şi rămase alături de prostituata moartă. Eu am angajat-o.

— Sigur?

Plastico licări sângeriu.

— Mulţumesc, seor. Puteţi prezenta documente ale acestui… ăă… contract?

— Nute, şopti moarta în raza de acţiune a anexofonului de la încheietura mâinii lui.

Aparatul clipi complice şi transmise numele şi imaginea către 'latoarele juridice din Vancouver şi Freemantle. Codificarea începută pe furiş în timp ce prostituata moartă – Nute – încerca să-şi salveze pielea de trăsnetul teslerului. Contractul se semnase şi parafase în cele trei secunde şi jumătate cât îi trebuiră lui Camaguey să-şi desfacă anexofonul şi să-l întindă ofiţerului de securitate.

— Cinci mii nu e cam… exagerat… seor?

— Economia de piaţă, **taniente**.

Gura locotenentului – singurul organ capabil să trădeze vreo expresie vizibilă pe sub cască – se strâmbă, arătând că îi plasa într-o categorie specială, demnă de dispreţ, pe cei care apelau la serviciile târfelor moarte, considerându-i mai josnici decât pe **favelados** şi prostituate.

— Duceţi-vă.

Fără „seor“?

— Anexofonul meu.

Seguridado îl ţinu la distanţă, de parcă ar fi fost contagios. Poate că era.

Camaguey o luă de mână pe Nute. Era caldă, aşa cum îşi amintea că sunt mâinile tuturor morţilor.

— Taci din gură. Urcă în maşină cu mine.

— Tac, urc, repetă ea.

Demarară sub o ploaie de proiectile: cutii de bere, bolovani, hălci din arcosanti căzuţi, moloz. Simţind pericolul, automobilul deplie o capotă curbată din tectoplastic argintiu şi opac, şi activă legăturile video externe. Scaunele se alungiră şi se lăsară în jos; Nute îşi trase tivul rochiei străvezii în timp ce tapiţeria i se rearanja în jurul trupului.

— Asta zic şi eu maşină, **compadre**.

Îşi şterse sângele închegat de pe faţă şi mâini cu un şerveţel umezit oferit de valetul intern al maşinii. Camaguey băgă de seamă că rănile ei externe se vindecau cu o viteză supranaturală; leziunile şi zgârieturile se topiră în pielea negricioasă chiar sub ochii lui.

— De ce-ai făcut-o?

— Viaţa-i plină de surprize, scumpo.

— Nu era nevoie să intervii.

— Aşa zici tu.

— N-aveam contract. Braconam. M-au prins pe bune şi aveau tot dreptul. **Mea culpa, mea maxima culpa.**

— Ştiu.

— Ia ascultă, n-am putea renunţa la dialogul ăsta prescurtat şi să discutăm în propoziţii mai lungi de zece silabe, ca nişte fiinţe inteligente?

— Camaguey.

— Camaguey… Sună ca numele unei foste baze navale din Cuba. Observând mirarea lui, îi explică: Locuiesc într-un Şapte-Unsprezece mental de informaţii arhaice. Unii înnebunesc. Nute înseamnă ţăcănită, dar eşti deja în temă. Deşi s-ar cuveni să-mi spui Gallowglass[10]. Ăsta-i alt anacronism. Pe undeva au existat nişte cromozomi celtici, asta înainte ca Adam Tesler să-i reguleze până au devenit de nerecunoscut şi restul clanului au mirosit că vine Futaiul şi-atunci s-au ridicat cu toţii şi-au tulit-o la Medicine Hat. Fii atent, pe vremea aia aveam altă culoare, dar cred că blana asta mă aranjează mai bine. Mă face una cu fundalul.

Camaguey depolariză geamurile. La un moment dat, radioul traversase graniţa nevăzută a tărâmului nocturn situat între muzica thrash şi cea languroasă.

— Când unul dintre strămoşii mei salvase viaţa unul strămoş de-al tău, să zicem, strămoşul tău îi datora viaţa ad literam strămoşului meu. Devenea proprietatea acestuia: în trup, minte şi spirit şi-şi servea stăpânul până la moarte: Gallowglass.

— Ca un contract al Casei Morţilor.

— Întocmai. Aşa că, oricum ai lua-o, acum mă ai. Nute îşi îndoi picioarele sub trup, amintind de reflexul de cuibărire al unui mic mamifer primejdios. Şi acum spune-mi, Camaguey, încotro mergem?

— Unde vrei, acolo te duc.

— Seor, ai dat banu', ar fi cazul ca măcar să miroşi fructul. Cu cinci mii de dolari, cumperi un morman de mango.

El râse. Era un adevăr amar dar bun, la fel ca picătura de **angostura**[11] care face cocktailul să devină perfect.

— Mare adevăr ai spus, Nute.

— Deci, seor Camaguey, unde mergem în Noaptea Morţilor?

— În nici un caz la Cafeneaua Terminal. Acolo-s nişte tipi pe care – abia acum descopăr cu uimire – nu vreau să-i mai văd.

Prea multe de făcut, de văzut, de auzit, de mirosit, pipăit, gustat, ca să-şi risipească ultima noapte scormonind prin tăciunii deja reci care nu se vor mai aprinde vreodată. Comandă tavanului să se deschidă. Automobilul se reconfigură într-o fantezie ireală de aripi, apărătoare cu coarne lungi şi faruri ca nişte ochi de bufniţă, spoilere, radiatoare şi busturi din argint cu gurile deschise avid să soarbă viteză. Dezamăgit că posturile de radio nu se schimbaseră odată cu aspectul maşinii, pe melodiile şi tânguielile sentimentale ale unei epoci apuse, Camaguey închise aparatul.

— Whitewalls? şopti Nute impresionată.

— Aşa era.

— Acum ne trebuie doar nişte palmieri pe sub care să gonim.

Merseră şi găsiră câţiva. Două şiruri paralele, fiecare la exact cinci metri depărtare de vecinul lui, micşorându-se ca într-un exerciţiu de perspectivă al unui arhitect, către semnul morţii, colosal şi de un roz pastelat, ce încăleca bulevardul.

Dincolo de marginile năpădite de ierburi, casele impunătoare, castelele Bel Aire şi clădirile în stil Tudor se ridicau sterpe precum căsătoriile din interes, cu ferestrele orbite de pietre sau astupate cu scânduri de agenţi imobiliari mult prea încrezători că astfel vor descuraja intruşii. Maimuţe sălbăticite, sporovăiau în copacii strangulaţi de ficuşi căţărători şi de epifite tropicale, tectozauri moleşiţi de somn pluteau în piscinele părăsite, acoperite de covoare de frunze putregăite.

— S-a dus Hollywoodul, constată Nute. Celebrul Tur al Stilurilor de Viaţă ale Bogătaşilor. Ia te uită! Camaguey reacţionă cu o fracţiune de secundă prea târziu la direcţia indicată cu degetul. Sunt sigură că era un ocelot.

— Probabil că era doar o pisică.

— Cu o garderobă ca aia? **Chico,** nu uita că am bătut străzile astea.

Pe un ecran cinematografic din mintea lui Camaguey: filtre albastre, panoramare lentă. Perdele din dantelă, zdrenţuite, fluturând în vântul cald ca sângele ce suflă prin fereastra deschisă. Mulţi greieri: cor depărtat de păsări de noapte şi maimuţe mici. Lumina lunii pe luciul piscinei, în camera de la etaj, pe mobilierul acoperit cu huse, scoţând în evidenţă şalele date cu ulei mişcându-se la unison, coapsele cu străluciri umede alunecând una peste alta.

Necroville îi trăgea încet spre adâncuri.

— Nute…

— Dă-i drumu'.

— De ce rişti să te prindă **seguridados** şi probabil să te omoare doar ca să lucrezi pe teritoriul cărnii?

Nute îşi atinse buza superioară cu vârful limbii.

— Standarde morale ridicate. Mai degrabă douăzeci, treizeci de ani petrecuţi pe bulevarde – chiar restituind costul reconfigurării – decât două-trei sute în vreun bordel **contratisto**. Marilor **putadores** nu le convine asta, aşa că trebuie să caut carnea chiar în ograda lor. Ceea ce înseamnă că uneori mă aleg şi cu câte-un glonţ. Să-ţi spun ceva, chico, dacă-mi dau poalele peste cap solo, asta-i hotărârea mea, pricepi? Aşa am ales. Cariera mea. Delicatesurile de care sunt în stare satisfac clienţi de soi, care-şi pot permite preţuri piperate. Cei cinci mii ai tăi nu-s departe de adevăratul meu preţ.

Vânătăile dispărând, tăieturile închizându-se şi vindecându-se fără a lăsa cicatrici.

— Eşti transmorfă.

— Sucub. Incub, modificatoare de formă. Ce-ţi închipui că numai automobilul tău e aşa, băieţaş din carne? Fraţii noştri din Saint John sunt în stare să scoată nişte chestii din tectronică de rămâi mască.

Privi spre cerul născător de constelaţii tomnatice.

— Mai multe stele aici decât sunt pe cer, aşa le plăcea să zică.

Camaguey nu înţelese.

— Câţi ani ani Nute?

— Sunt suficient de bătrână ca să-mi amintesc timpurile când un domn nu punea o asemenea întrebare unei doamne. Sunt la fel ca Regina Angliei pe vremea când exista aşa ceva. Am două zile de

naştere. Mai bine zis, o zi de naştere şi alta de re-naştere. Am vârsta în funcţie de ziua pe care o aleg ca punct de plecare. Într-un caz, am treizeci şi cinci de ani: Generaţia Zero. Prima ridicare din morţi sau cam pe-acolo. Dacă pornesc numărătoarea de la cealaltă zi, ei bine, s-ar cuveni să te porţi delicat cu o tânără bătrână: îl ţin minte pe Reagan. Atât!

Rulară către poarta de intrare în Necroville. Până în clipa în care cotise spre acest bulevard abandonat, Camaguey nu ştiuse că adevărata lui ţintă era oraşul morţilor. La ora aceea nici nu putea găsi un loc mai potrivit.

— Cum ai murit?

— Limbajul e o chestie tare ciudată, Camaguey. Acum cincizeci de ani, întrebarea asta n-ar fi avut nici o noimă. Fără sens. Combinaţia de cuvinte exista. Însă noţiunea pe care o descria era imposibilă. Oare capacitatea noastră de a exprima imposibilităţi aduce cu ea seminţele posibilităţii? Pur şi simplu m-am stins. Într-o dimineaţă, la vârsta de optzeci şi trei de ani, când toate au hotărât că e momentul să pună punct. Nu murim cu toţii arzând cu flacără.

— **Ştiu. Am încercat.**

— **Quid pro quo,** Camaguey. Aşa prevede contractul. Aşa că spune-i lui Nute, câţi ani ai?

— Douăzeci şi şapte.

— Ciudată vârstă.

Strălucirea din jurul porţii acoperea stelele de pe firmament. Viaţa era un şir de porţi prin care nu te puteai întoarce: copilărie, pubertate, maturitate, parteneriat, carieră, aşteptarea copiilor, creşterea lor. Prin implicaţii, nici una nu era absolută ca acest copleşitor portal din plastic luminos. Încercă să-l vadă cu ochii şi cu mintea lui Nute, ca o întoarcere acasă, adăpost sigur şi ocrotitor. Îl sfida. Poarta Ultimă. Patruzeci şi şapte de ore, trei minute.

— Cum e să mori?

— Îmi arătaţi actele de identitate, seor?

Fluorescenţa rozalie venită din spate decupă silueta soldatului aplecat deasupra portierei. Camaguey ejectă din anexofon datele de identificare şi contractul lui Nute.

— Aceasta e moarta cu care aţi încheiat contract?

Scanere şi adulmecătoare îşi plimbară nasul pe contururile automobilului, îndreptându-şi apoi întreaga atenţie asupra lui Nute.

— Ea e.

— Aha.

Nute îi zâmbi ştrengăreşte omului de la securitate. Scanerele

lunecară de pe habitaclu şi pufniră acuzator spre Camaguey.

Şi poarta scoase un muget.

Camaguey rămase împietrit în ochiul uraganului sonor dezlănţuit de alarme, iar în faţa lui, din şosea ţâşniră degete cu gheare de oţel.

— Frige-o! îi răcni Nute în ureche. Du-te-n mă-ta! De-aici!

Whitewalls fumega. Automobilul se târî înapoi din capcană. Sirenele continuau să se tânguie. Soldaţii luaţi prin surprindere duseră mâinile către arme.

— Fii atent la drum, că eu stau cu ochii pe ei, strigă Nute. Isuse mare, omule, ce-ai făcut?

Întorcând pe loc, automobilul lui Camaguey lăsă o brazdă pe betonul crăpat. Oglinzile retrovizoare îi arătară pe **seguridados** îngenunchind, ţintind, armele lor devenind fluide şi căpătând configuraţii noi, ameninţătoare.

— Eu? Ce-ai făcut tu?

Năpusti automobilul înainte prin interstiţiul de cinci metri dintre palmieri şi derapă de-a lungul vechiului trotuar, secerând ierburile înalte cu barele de proiecţie şi sperând că arborii îl vor apăra de focul fesierelor.

— Eu? Eu n-am făcut nimic. Nu din cauza mea au pornit să guiţe alarmele de activitate tectronică.

— Ce insinuezi?

— Uite. Aici. Aici! E un labirint de alei de aprovizionare în spatele caselor de colo. Îi ameţim până-i legăm cu şireturile de la bocanci.

Cu un clasic scrâşnet hollywoodian de pneuri, automobilul coti în unghi drept şi plonjă printr-o perdea de liane. Alarmele de proximitate behăiră; Camaguey se milostivi de sistemul nervos suprasolicitat al automobilului, comută pe comanda manuală şi porni în viteză de-a lungul tunelului îngust şi întunecos format din ziduri sfărâmicioase şi copaci cu coroanele până la pământ.

— Uite ce insinuez: porţile au un sistem de detectare care simte orice mort ilegal care încearcă să pătrundă sau să iasă din Necroville. Şi întrucât, graţie mărinimiei tale, eu nu mai figurez ca ilegală, rămâne doar un singur pretendent la titlul ăsta.

Camaguey frână brusc.

— Ba nu! Nute, nu…

— Am mirosit eu că ceva nu era tocmai **mechaieh Kosher** cu tine din clipa când ne-am întâlnit. Isuse, am fost salvată din pumnii şi picioarele Clubului Neo-Nazist şi al Tinerilor Pistolari din Exposicion de o persoană despre care descopăr că i-ar face pe **seguridados** să pârlească bucuroşi tot cartierul numai să fie siguri că au ras-o. O sută

douăzeci şi ceva de ani înseamnă să fii prea tânăr şi frumos ca să dai ochii cu Marea Moarte.

— Nute, ascultă: te-am cumpărat prin contract. Nici un necro n-ar putea face asta.

— Nu? Atunci ce dracu' eşti? Aruncă o privire în sus şi văzu lucruri pe care el nici nu le bănuia: Discutăm mai târziu despre asta.

Camaguey simţi pe piele furnicătura câmpurilor gravitaţionale refocalizate, în momentul când Nute îl apucă de mână şi, cu o forţă supranaturală, îl trase după ea din automobil.

— Fugi! Orice s-ar întâmpla, nu te opri şi nu privi în urmă!

— Altfel o să mă transform într-o stană de piatră?

— Cam aşa ceva.

Alergară. În spatele lor, aleea deveni un vârtej exploziv de foc neîntrerupt de testere.

— Automobilul meu…

— Îţi cumpăr un garaj întreg, scumpule. Fugi, fugi, fugi! Aleile le limitează câmpul de foc, dar dacă ne prind în dreptul vreunui zid suntem **sodai gomi**.

Camaguey aruncă o privire peste umăr. **Mechador**-ii erau siluete negre pe fond negru, punctate de lumini de poziţie planând pe deasupra unei bulboane clocotind de zgură argintie iar capetele li se răsuceau stânga-dreapta-stânga, adulmecând, căutând. Nici un împătimit ascultător nocturn de radio, nici un automobilist care să se plimbe pe bulevard cu capota coborâtă. Alergă.

— Pe aici, hai, hai. Nute îndoise un colţ al gardului ruginit din plasă de sârmă: Cartierul e ticsit de şanţuri de irigaţie abandonate şi canale de apă, o mulţime trec pe sub gardul ăsta şi duc până în Necroville, iar **seguridados** nici măcar n-au habar de existenţa lor.

Camaguey se rostogoli pe sub gard, Nute i se alătură şi traversară în goană un teren de tenis cu zgură roşie, abandonat şi năpădit de bălării. Urme de şine de tramvai; de stâlpi atârnau fâşii de plasă metalică mâncată de vreme; un robot de exersat retururi având un vag aspect falic ruginea politicos într-un colţ. Aerul era încărcat de parfumul florilor ce se deschid noaptea.

— Of, băga-mi-aş!

Mechador-ul pluti pe deasupra cupolei de stucaturi jupuite, care se ridica deasupra garajului dublu, iar capul negru ca de insectă, cu mişcări înspăimântătoare stânga-dreapta-stânga, încă mai căuta. Coborî în curtea pardosită cu cărămidă cu o lentoare calculată. Nu încăpea îndoială că-i văzuse.

— Mişcă! răcni Nute.

Capul ca de călugăriţă se fixă pe poziţie. Poarta terenului de tenis era la cinci metri. Ochii cu multifaţete se deschiseră şi suporţii armelor se rotiră în poziţie de tragere. Poarta terenului de tenis era la patru metri. Robotul se înclină puţin în faţă şi porni în zbor de-a latul gazonului încâlcit. Poarta terenului la trei metri. **Mechador**-ul depăşi gardul de sârmă dintr-un singur salt. Poarta se găsea la un metru.

Era încuiată, lacătul şi lanţul fiind o ghirlandă de rugină solidă.

Întreaga haită de vânători cobora rapid, uşor, ca puful de scai.

Cu un strigăt disperat, Nute smulse din ţâţâni poarta, cu lacăt şi cu lanţ, şi le azvârli în **mechador**-ul aflat în frunte. Robotul se legănă pe perna câmpului propulsor; în secunda câştigată prin această diversiune, moarta îl trase pe Camaguey printr-un desiş încâlcit de curpen alb. Simţi o durere când căzu într-un şanţ betonat pe fundul căruia băltea o apă împuţită adâncă de câţiva centimetri. Ridică mâna mânjită de mâzgă şi-şi pipăi dezgustat pantalonii năclăiţi.

— Încă n-a murit nimeni din puţină murdărie, spuse Nute, trecând pe lângă el şi zgâlţâind un grilaj metalic care bloca accesul către un apeduct din beton. Aşa, Nute. Încordează muşchiul. Încleştă pumnii; sub plantele târâtoare era întuneric, dar lui Camaguey i se păru că vede cum carnea ei curge şi îngheaţă, formând doi berbeci puternici din os alb. Metalul ruginit sări şi se coji de la prima lovitură, la a doua, barele se îndoiră, iar la a treia plesniră. Un fior ca o presimţire îl îndemnă pe bărbat să ridice privirea. Lumina se mişca dincolo de camuflajul oferit de frunze şi de florile cu parfum greţos-bolnăvicios.

— Nute…

Ea tocmai îndoia barele cu mâna goală. Avea o putere de neînchipuit. Un talent folositor pentru o prostituată. La fel ca şi schimbarea formelor.

— Ia te uită la rochia mea! Cu cele care nu-ţi plac nu se întâmplă aşa ceva.

— O să-ţi cumpăr un magazin întreg, scumpo.

— Lasă caraghioslâcurile de Hollywood şi mişcă-ţi curul prin gaura asta.

Îl împinse înăuntru. Apeductul era un cerc perfect negru de un metru înălţime, inundat de un lichid scârbos ce le venea până la glezne.

— Metroul lui Nute: următoarea staţie, Necroville. Şi, **chico**, să nu uiţi că-mi eşti dator cu o explicaţie.

Camaguey se azvârli în beznă. În urma lui, şanţul betonat explodă într-un delir de foc tesler.

Patruzeci şi şase de ore, patruzeci şi patru de minute.

Cele trei ambiţii ale lui Huen:

Uno: să meargă la picnic pe Muntele Rushmore. „Fata Care a Zburat în Nasul lui Lincoln”.

Dos: să bată recordul de distanţă cu deltaplanul fără motor.

Tres: să intre în costumul roz cu negru cu model spiralat al lui Toussaint.

Ar fi lăsat deoparte dorinţele **uno** şi **dos** dacă ar fi reuşit s-o prindă pe **tres** între pulpe.

Şi cu vremea va reuşi. Până şi chipul lui **Presidente** Lincoln, cioplit în piatra Muntelui Rushmore, cedează în timp, iar Lodoga Canyon Eyrie nu era atât de mare ca Toussaint să se poată ascunde de ea. Eyrie, ca şi alte douăzeci de locuri similare ce împestriţau pantele vestice ale Parcului Griffith, era un complex arhitectonic de locuinţe ultra care, pe dinafară, arăta ca o uriaşă căpăţână de conopidă italiană, iar pe dinăuntru îţi dădea impresia că trăieşti în interiorul propriului plămân stâng. Sub domurile translucide cu faţete verzi, printre alveole şi grinzi de rezistenţă, viaţa impunea acea deschidere socială şi acea intimitate pe care le poţi întâlni în echipajele submarinelor, printre artişti de circ şi sportivi. Nici o discreţie. Nici un secret. Modestia trupurilor nu-şi găsea locul aici. Pentru un grup ca Vulturii din Lodoga, unde individul se subsuma măreţului ideal al zborului, spiritul de comunitate fără ascunzişuri reprezenta un liant social esenţial. Îi împiedica pe oameni să se mănânce între ei.

Huen găsi costumul roz-negru atârnat pe un cuier lipit cu răşină epoxidică de peretele convex al centrului de igienă. Zgomot de duş. Se strecură înăuntru, se aşeză într-o poziţie studiat-naturală, rezemându-se de lavoar şi, fără rezerve, îi admiră goliciunea.

— Vreo petrecere diseară? (**Aş putea să intru, acolo, lângă tine, dar m-ai arunca afară.)**

— Oraşul Mort, dar nu-i vorba de o petrecere.

— Pentru ce? (**Are pe alta, scârba!**)

— Nişte prieteni cu care trebuie să mă întâlnesc.

— Îi cunosc? **(O să-i tai ticăloasei inima din piept şi-o s-o ard în faţa ei).**

— Nu prea cred.

— Pot să vin şi eu? Aici mă plictisesc. Toţi mă scot din sărite. **(Numai să încerci să nu mă iei).**

Şuierul şi gâlgâitul apei oprite. Toussaint îşi scoase gelul din urechi cu un colţ de prosop. (**Aş putea face eu asta.)**

— Nu, e o treaba personală. Un fel de reîntâlnire. Altă dată, dacă nu te superi.

— Jocuri de artificii, uite! Ridicându-se pe vârful picioarelor, Huen văzu florile lor carmin împrăştiate deasupra întregii văi. Hei, Toussaint! Mai e ceva acolo.

— **„Nu plânge păstoraşul**
Care, strigând 'lup',
Sfârşi dejun crocant.", o avertiză Toussaint.

— Lasă căcaturile, Toussaint. E-a treia oară săptămâna asta.

— Probabil că-s doar oameni ce-şi plimbă câinii, sau puşti care caută un loc să se joace ori să pună ceva la cale. Cu toate astea, pe jumătate ud, veni să arunce o privire. Nu văd nimic.

Huen îl urmă în spaţiul lui. Nu i se potrivea nicidecum descrierea de „cameră"; până şi „spaţiu" era un cuvânt cam tras de păr pentru a fi atribuit unei alveole de dormit care mirosea neplăcut şi era lipită de peretele curbat şi de un dulap suspendat.

— Ar trebui să-l îmbraci pe ăsta, arată bine, spuse Huen, făcând din cap către unicul său costum semioficial, ce fusese ales cu grijă pentru a se asorta la un număr cât mai mare de ocazii mondene.

„În timp ce acolo", se gândi el „costume care au costat câte cinci sute de dolari cracul, lucrate de cei mai pricepuţi croitori din Oraşul Mort, adună praful şi se strâmtează pe nesimţite, an după an." Orice chestie care impunea purtarea unui costum reprezenta o risipă de viaţă. Revedea costumele, dar nu pantofii. Niciodată pantofii. Prin urmare, nu voia să calce pe urmele tatei.

Schimbăm doar o uniformă cu alta?

— Nu, nu cred că ăsta.

Haine de stradă. Modă pentru clima blândă. Lasă pielea vizibilă. Huen ridică din umeri.

— Eu cred totuşi că ţi-ar sta mai bine cu celălalt. Depinde dacă-s tipi pe care vrei să-i impresionezi.

— E vorba doar de acel **corillo** de prieteni din care făceam parte. Ne întâlnim în fiecare Noapte a Morţilor, la Cafeneaua Terminal din Saint John. Cafeneaua Terminal: sună şi foarte potrivit, după părerea mea. Chestia a murit cu ani în urmă. Toastăm pentru ceva ce aduce a cadavru solemn. În fiecare an ne luăm la întrecere, dorind să aranjăm un eveniment, ceva neobişnuit, o plecare, o expediţie. Ceva… Anul trecut am plecat în căutarea Cimitirului Desenului Animat. A fost evenimentul meu. Anul ăsta e rândul iui Santiago Columbar. Dumnezeu ştie cum concepe el o noapte plăcută.

Fratele Mohammed, care stătea atârnat cu călcâiele de tavan, în colţul lui de doi-pe-doi-metri din Eyrie, se agăţă de bara fixă şi coborî expert la podea.

— Îl ştii pe Santiago Columbar? A fost eroul meu preferat. Parcă era toate stelele de **futbol** şi de **movimento**, contopite într-o singură persoană. A făcut o chestie grozavă: Lycathropeon Numărul Trei, un proprioceptor pe bază de timp. Acţiona la fiecare douăzeci şi nouă de zile şi jumătate şi-i spunea sistemului tău nervos că eşti lup. Adunai zece **compadres**, un-doi-trei şi, gata, făceai o haită de lupi. Hauuu! Vârcolacii din Londra. Era foarte bine făcut – când proprioceptorii începeau să se activeze, îţi puteai urmări propria transformare! Cu trusa de expansiune a virtualizării puteai programa amestecul încât să-ţi vezi şi tovarăşii de haită drept lupi. Chiar gândeai, te percepeai şi simţeai ca un lup. Bună chestie! Mi-a trebuit un an întreg ca s-o elimin din sistemul nervos. După aia am descoperit zborul.

— Ar trebui să fii mai atent când îţi alegi eroii, spuse sumbru Toussaint. Ştie careva numărul vreunei companii de taxiuri.

— Nici n-o să găseşti vreunul în noaptea asta, replică Huen cu o bucurie uşor răuvoitoare. Viii nu vor să meargă în vale, iar morţii sunt cu toţii ocupaţi.

Parcă pentru a o contrazice, apelul telefonic îi oferi lui Toussaint numărul unei ricşe aparţinând companiei Paramount Taxi. Zece minute, i se spuse. După nici o secundă în plus, ricşa îşi zăngăni clopoţelul pe pietrişul din faţa Clădirii Eyrie.

— Ei, distracţie plăcută tuturor, zise Huen destul de rece.

— Nu despre asta va fi vorba, îi răspunse Toussaint.

Clădirea Lodoga Eyrie se închise ca un sfincter în urma lui. Seară: frumos, cald, temperatura aerului treizeci şi două de grade, umiditate nouăzeci şi trei la sută, vânt slab, circa opt kilometri pe oră dinspre vest schimbându-şi direcţia spre nord, nord-vest. Ultima licărire în infraroşu pe cer, anunţând restricţiile pe timp de noapte. Prevestiri de tunete. Pământul miroase: feralit şi alte chestii care cresc din adânc. Focuri în valea de dedesubt.

— Tu eşti tipul care vrea la Cafeneaua Terminal? îl întrebă **cochera**, o moartă cu muşchi bine reliefaţi, îmbrăcată în şort şi purtând bijuterii, care nu părea deloc obosită de urcuşul abrupt până la Eyrie. (Avea capul ras, în afară de cinci codiţe atent împletite la baza craniului.) Sper că nu te superi că mai am pe cineva.

Pasagerul era un bărbat de o vârstă greu de ghicit, având o mutră despre care ştii sigur că ai mai văzut-o undeva şi-ţi storci creierii tot restul nopţii încercând să-ţi aminteşti un nume. Îmbrăcat cam prea oficial, lăsa impresia că nu se simţea în apele lui, ca un surfist la o nuntă.

— Frumoasă seară, spuse pasagerul.

Cochera descălecase şi-şi făcea de lucru cu harnaşamentul.

Din păduricea deasă de bambus care ascundea vederii baza clădirii Eyrie apăru un bărbat care porni pe aleea acoperită cu pietriş.

O înţepătură, un fior semnalând că ceva nu e chiar cum trebuie.

Pasagerul se aplecă secretos în faţă.

— Să ştii, spuse el, trebuia să fi îmbrăcat costumul celălalt. Ai fi arătat mult mai bine.

Toussaint prinse cadrul din ţeavă de oţel ca să-şi facă vânt cât mai departe. Aterizează. Fugi. Ascunde-te! – în loc de toate astea, descoperi capul emiţător al unui tunker la treizeci de centimetri de cel de-Al Treilea Ochi, aflat în mâna bărbatului care ieşise dintre bambuşi.

— Înapoi în taxi, Seor Tesler.

Tunker: armă individuală, uşor de procurat de pe piaţă, ieftină şi apreciată, alcătuită dintr-un maser de mare putere şi câteva cartuşe de energie. Bază mică de acţiune, dar considerată antisocială. Funcţionează pe baza principiului Legendei-Urbane-a-pudelului-din-cuptorul-cu-microunde, numai că, în versiunea aceasta, creierul începe să dea în clocot şi aburul îţi aruncă ţeasta în aer. Nu se apropie de frumoasa scenă a exploziei capului pe care o cunoaşteţi de mult.

Seor Tesler. Seor Tesler. Seor Tesler.

Dunga cusăturii de pe spate i se păru dureros de roşie şi înfiorător de vulnerabilă.

— Cine sunteţi?

— Ăsta-i Texeira – zâmbi vag bărbatul cu tunker-ul, asta-i Shipley – femeia musculoasă înclină uşor din cap şi o licărire argintie trăda un alt tunker pe jumătate ascuns în mâna ei, iar pe mine mă cheamă Quebec. Asta nu-ţi spune mare lucru. Şi nici nu trebuie, Seor Xavier Tesler.

— Nu mai folosesc numele ăsta.

— Ştim. După cum ţi-ai dat deja seama, suntem cu ochii pe tine de câtva timp. Şi cu urechile, şi cu alte simţuri mai delicate.

— Aţi interceptat convorbirea cu compania de taxiuri.

— Sigur că da.

O pauză. Apoi:

— Dar tu? Tu cine eşti? Toussaint folosi pronumele de apropiere. **Qui es tu?**

Bărbatul care-şi spunea Quebec zâmbi. Brusc înfuriat, Toussaint coborî cu un salt din ricşă.

— Nu vă mai fac jocul. N-o să mă împuşcaţi. Aveţi nevoie de ceva ce numai Xavier Tesler vă poate oferi şi, dacă mă omorâţi, nu vă alegeţi cu nimic. Aşa că plec. Pe jos.

Întoarse spatele către tunkere. Avu senzaţia că dunga de pe pielea spatelui se cască şi mecanismele intime ale sufletului îi sunt expuse vederii.

— Bineînţeles că ai dreptate, Toussaint. Se opri, bănuind că i se oferise această neînsemnată victorie tactică doar fiindcă le dădea lor un câştig strategic substanţial. Cheam-o afară pe prietena ta, Huen, cea care se udă toată când eşti în preajma ei. Spune-i că te-ai răzgândit şi că ai vrea să te însoţească la întâlnirea cu Santiago Columbar de la Cafeneaua Terminal.

De câtă vreme îl urmăriseră, ascultaseră, mirosiseră ca să-i dezghioace într-atâta viaţa?

— Altfel?

— Trei disperaţi înarmaţi contra doisprezece zburători iubitori de pace neînarmaţi?

— Te bag în mă-ta, Quebec!

Femeia numită Shipley rânji. Texeira îl însoţi pe Toussaint până la uşă. Răspunse chiar Huen.

— Ţi-ai dat seama că n-ai să rezişti o noapte întreagă în Oraşul Mort fără amatoarea de distracţii?

Toussaint se strădui să zâmbească şi-i răspunse muşcător:

— E dreptul bărbatului să se răzgândească. Deci, vii?

— Încearcă numai să mă opreşti. (Simţi un gol în stomac văzând că se întoarce purtând jacheta ei favorită de mătase.) Atunci să ne veselim.

Nici măcar reacţia unui **aguila** n-ar fi fost suficient de rapidă ca s-o salveze. Bărbatul numit Texeira făcu un pas înainte. Faţa lui se dezveli şi un jet de ceva lichid şi argintiu (umbra unui zâmbet încă prezentă) se azvârli spre ochii, urechile, nasul şi gura lui Huen. Aceasta deschise gura să strige, dar fluidul argintiu ţâşni şi-i înăbuşi ţipătul în gâtlej. Ochii îi deveniră ovaluri oarbe de oglindă. Mâinile i se mişcară spasmodic, inutil. Pantalonii i se întunecară de urină.

Texeira se răsturnă pe spate ca o cariatidă din marmură, căzu pe pietrişul atent greblat al aleii şi rămase nemişcat.

Toussaint se prăbuşi în genunchi şi icni uscat, încercând inutil să verse. Doar bilă neagră. Acid amar. Simţi o mână pe umăr.

— Seor Tesler.

Vocea, atingerea, erau ale lui Huen. Cuvintele în nici un caz nu puteau fi ale ei. Ţesătura roşie a pantalonilor căpătase o nuanţă mai închisă în locul udat când se scăpase pe ea.

— Acum înţelegi cine şi ce suntem? întrebă Quebec. Toussaint, ar fi cazul să afli că regret profund că a fost necesar să folosim această

formă de constrângere împotriva ta. Speram că viaţa ta personală… ca să zicem aşa, ieşită din comun, te-ar face să ne susţii cauza. La terminarea misiunii noastre, îţi vei recăpăta prietena nevătămată. Texeira a preluat controlul asupra funcţiilor motorii şi cognitive superioare ale lui Huen, dar şi-a lăsat inactive sistemele de copiere. Un **coup de tete**, îndrăznesc să afirm. Pentru a alunga orice îndoieli pe care le-ai putea avea, neexecutarea ordinelor noastre va conduce la reconfigurarea ei completă de către Texeira. Ca şi în cazul reînvierii convenţionale, procesul e ireversibil şi fatal. Va arăta ca înainte, va vorbi la fel, dar pe dinăuntru va fi moartă. Ca o zombie. Întreabă-l pe prietenul tău de colo. Arătă spre trupul pe care îl abandonase Texeiro.

— Ticăloşilor!

— Nu-i chiar aşa, Toussaint. Ba dimpotrivă. Shipley!

Femeia solidă – oare pe cine prădase de corp de avea muşchii aceia impresionanţi şi codiţele împletite? – se mişcă în jurul ricşei furate, dezgolind-o de ornamentele şi componentele non-tectoplastice. Evident satisfăcută, puse palmele pe maşinăria şubredă şi imediat nanoplasticul se umflă şi se topi sub atingere.

— Fii atentă, Shipley, nu are masă prea mare şi nu ne putem permite s-o risipim.

Shipley îi aruncă o privire îmbufnată peste umăr şi continuă mişcările de modelare şi ţesere. Lonjeroanele se alungiră, barele se întinseră între degetele jucăuşe, devenind fibre monomoleculare, suporţii se desfăcură în pelicule subţiri, curgătoare. Sugestii de aripi. De fuzelaj.

— După cum cred că ţi-ai dat seama deja, nu suntem specia de morţi decorativi cu care te-ai obişnuit, vorbi mieros Quebec. Tot astfel, nici misiunea noastră nu e obişnuită.

— Vreţi să vă duc la tatăl meu ca să-l ucideţi.

— Corect în prima parte. Greşit într-a doua. Nu vrem decât să-l întâlnim pe Adam Tesler.

— Şi?

— Să-l convingem de imposibilitatea poziţiei lui, spuse Huen-lucrul. Pe pietriş zăceau trei aripi din micropeliculă, pliate ca ale unor fluturi moi, cenuşii. Mândră de opera ei, femeia numită Shipley zâmbi.

— Şi acum, zboară, rosti ea.

Yoyo pe motoretă. Poartă pantaloni de piele retezaţi ceva mai sus de genunchi, jachetă fără mâneci, pălărie Garcon Garcon, mănuşi fără degete, încălţăminte solidă: totul peste corpomănuşa de virtualitate ca o peliculă. Femeia Ilustrată. Pâr, pâr, pâr: motorul cu alcool al motoretei pârţâie maximum cincizeci de kilometri la oră, se comportă bine în

trafic sau în dinamica mulţimii de pietoni a oraşelor moarte. Ţinta: spre centru, Oraşul Mort, la un restaurant aşezat pe un colţ de stradă ca să se întâlnească cu Martika Semalang, femeia moartă.

— Am un proces, dacă vrei să-ţi arunci ochii pe el, spusese Jorge, procuror de la investigaţii, găsind-o pe Yoyo prăbuşită într-un colţ al camerei ei alb-negru şi holbându-se la sticla de Jose Cuervo pe trei sferturi plină.

— Dă-o-n mă-sa, Jorge, sunt terminată, mormăise ea. Şi când mă gândesc că Ellis îmi spunea că **serafino** ăsta care mă urmăreşte peste tot, ca mieluşeaua aia împuţită a lui Mary[12], înseamnă karma prielnică! Ei bine, Carmen Miranda, ai de gând să-mi trimiţi mâine un camion de curcani morţi? Aşa o să te simţi bine?

— Lasă, Yoyo. Eşti un avocat bun. Nu-i vina ta că ai primit citaţie pentru sfidarea tribunalului.

— Spui asta ca să mă linişteşti, nu-i aşa, Jorge? Ştiu şi singură că-s bună, dar cu toate astea m-au dat afară şi-au angajat pe altcineva, care să nu fie urmărit toată viaţa de un homo travestit precum Carmen Miranda.

— Yoyo, să vii să vorbeşti cu mine când o să fii în stare să şi asculţi.

Ceea ce se şi întâmplă trei ore mai târziu; după ce-i destăinui lui Trio că vechea ei dorinţă i se împlinise, se văzu liberă să facă ce voia cu ’latorul Scării către Cer.

— Procesul acela…

— E o investigaţie personală, spuse Jorge, oferindu-i lui Yoyo o bere din răcitorul baroului. Nu-i stilul tău, ştiu, dar eu sunt prins până peste cap cu cazul Margolis şi nu-mi place să refuz nici o ofertă.

— E stilul meu când pierd cel mai mare caz al carierei, replică Yoyo.

— Numele ei e Martika Semalang. Trebuie s-o întâlneşti aici…

Jorge mâzgăli o adresă în Necroville Saint John pe un bileţel adeziv şi-l lipi pe încheietura mâinii lui Yoyo. Scris! Jorge şi anacromismele lui bizare.

— Poţi să citeşti? (Yoyo încuviinţă din cap.) O să se afle la o masă pe trotuar între opt şi nouă jumătate. Să comanzi **camarones espagnol.** Chiar sunt bune.

— Faţă-n faţă?

— Carne în carne. Fără virtualitate. Legea pură. Unde ţi-e instinctul de poliţist discret?

— N-am aşa ceva, se oţărî Yoyo. Perry Mason e arhetipul meu hollywoodian. Sau a fost… Îmi împrumuţi motoreta?

— Să nu uiţi să-i faci plinul. Să-ţi mai spun ceva. Jorge zâmbi teatral.

Actorii şi avocaţii au fost dintotdeauna fraţi de suflet. O vorbă despre această Martika Semalang: într-o dimineaţă s-a trezit moartă şi vrea să ştie de ce.

Seguridados de pe Bulevardul Sunset verificară anexofonul lui Yoyo şi-i făcură semn să treacă, însoţindu-şi gestul cu obişnuitul ritual al masculilor cu prea mult testosteron: chelălăieli de coiot şi buze linse cu limbi care ating partea de jos a vizorului. **Stai pe asta, mi hermana.** Cretini scârboşi. Până la urmă trece în Necroville.

Viaţa străzii. E minunat. Mirosul solului fierbinte. Secţiunea de alămuri de pe colţ, cu un saxofon languros ce ţinea un ritm legănător. Aroma de carnaval! Şi tocmai fiindcă e minunat şi fiindcă aerul de carnaval pluteşte în înălţimi, atârnat de un fir de păr, furia şi durerea provocate de cazul Industries Gabonais sunt cu atât mai acute şi mai amare.

„Cum de l-am pierdut?" Întrebare care se înrudeşte îndeaproape cu alta: „Cum de l-am putut pierde?"

Ambiţia care depăşeşte cu mult harul. Aproape că-şi auzea părinţii râzând ironic în Marina Del Rey. De ce nu le urmase sfatul, devenind vagaboandă de generaţia a treia, ca să trăiască din ajutorul social? Pentru ei era destul de bine să-şi legene zilele pe un sampan acolo, în Lumea Plutitoare, scufundaţi şi binecuvântaţi de mahjong[13], programe ieftine de televiziune şi de bhang-ul[14] cu care îi miluia statul, clătinând întristaţi din cap la moravurile rele-rele ale astei lumi rele-rele, asta i-ar fi fost şi ei de ajuns, dar ea nu, asta nu era pentru ea, pentru Fiica lor Numărul Doi, foarte ambiţioasă, ea trebuia să plece ca să Devină Ceva şi să Facă Ceva din viaţa ei. Ai vreme să munceşti după ce mori. Ai toată eternitatea la dispoziţie ca să tot munceşti. Noi vorbim, dar cin' să ne-asculte? Şi-acum, linişte, e ora la care se dă **Camino Real**, emisiunea preferată a maică-tii.

Yoyo nu putea înţelege conceptul de **depăşire a condiţiei**; egalitarismul era indisolubil întreţesut în ADN-ul ei, tot aşa cum fatalismul intrase în structura părinţilor. Prin urmare: lasă-te pe vine şi, în timp ce apa canarisită îţi clipoceşte în jurul gleznelor, zâmbeşte graţios ca şi cum ai şti despre caracterul universului ceva ce altor muritori nu le e la îndemână, zâmbeşte, dă din cap, înclină gâtul ceainicului, **uite aşa.**

Fiica cea nechibzuită a lui Meredith Mok e iar în ascensiune. Această Martika Semalang o va căpăta pe Numărul Unu. Yoyo Mok răsuci manşonul de acceleraţie. Micuţa motoretă tuşi până ajunse la fix cincizeci şi cinci. Aleargă, teribilă forţă oţelită!

YOYO apăru brusc pe videozidul de la „Stricaţi Voi/Că Dregem Noi“, IARTĂ-MĂ, N-AM FĂCUT NIMIC, PE CUVÂNT. Scuzele lui Carmen Miranda o urmară de-a lungul întregului bulevard, sărind de pe o parte pe alta a străzii, din ecran în ecran. YOYO, MAI SUNTEM PRIETENI? În momentul în care îşi parcă motoreta în faţă la Tacorifico Superica, **serafino** ajunse la rugăminţi. TE ROG, TE ROG, TE ROG, YOYO, scria pe peretele de la Banco Nogidaches. Bănuieli de fructe tropicale treceau ca fantomele printre pixelii corporaţi. RĂSPUNDE-MI, YOYO. Ridicând privirile, oamenii de pe stradă zâmbeau, gândindu-se la certuri între îndrăgostiţi, neaşteptate şi furtunoase ca ploile de vară; împăcare, iubire şi trandafiri.

— Ascultă, lăbarule, şopti Yoyo în anexofonul de la încheietura mâinii, cu ajutorul căruia bănuia că **serafino** o descoperise până şi în Necroville. Am un caz. Am fost norocoasă că l-am căpătat şi pe ăsta. Dacă ar fi pe bune, ar trebui să fiu azvârlită în stradă. S-ar cuveni să fac autostopul înapoi până la Sampan City. Dar nu s-a întâmplat aşa, fiindcă am prieteni de treabă. Asta-i ultima mea şansă. Sigur. Categoric. Fără nici un dubiu. Aşa că vreau ca totul să meargă strună. Nu prea-mi surâde să am un client bănuitor fiindcă sunt în relaţii amicale cu panourile rezervate reclamelor.

Comprendes?

Zâmbetul profesional al lui Angeleno de la Banca Nogidaches, cu o aură formată din bancnote de un dolar rotindu-se, se crispă şi se transformă în rânjetul carmin al lui La Miranda. Dezgustătorul travestit bătrân făcu un semn cu ochiul şi regurgită câteva cuvinte scrise care spuneau: PE BUNE, YOYO. DACĂ AI NEVOIE DE MINE, FLUIERĂ. Ananasul, care punea capac la pălăria tutti-frutti, dispăru ultimul. Câţiva **carnivalistos** rătăciţi prin preajmă aplaudară politicoşi.

Tacorifico Superica aparţinea acelei şcoli de restaurante stradale autohtone care, dispreţuind pe faţă orice schimbare, devin culmea modei şi asta graţie principiului Karma-Kalifornian potrivit căruia ceea ce satisface pe toată lumea oferă profiturile cele mai mari. Yoyo se aşeză la rând lângă tejgheaua metalizată, îşi primi nemaipomenita mâncare pe o farfurie din plastic şi plăti te-miri-ce, cumpără o sticlă de bere Necroville – căci, eliberaţi de povara alimentaţiei ca necesitate chimică, morţii mâncau bine, beau şi mai şi, reuşind întotdeauna să facă băuturile să aibă exact gustul mirosului – şi porni cu tava în mână către o masă din grădina prăfuită, unde o moartă atrăgătoare stătea sub un copac mort, ciugulind cu furculiţa dintr-o farfurie cu salată de fasole.

— Martika Semalang?

Zâmbind şi uşor de reperat, Yoyo se simţi ca o adolescentă care atrage privirile. Faţă în faţă. Carne în carne. Nu pot face asta. Dacă i-a rămas vreo coajă de fasole pe dinţi sau dacă-i miroase răsuflarea? Să te gândeşti doar la sampane legănându-se în timpul fluxului.

— Sunt Yoyo Mok, de la Allison-Ismail-Castardi. Mi s-a dat sarcina să investighez cazul dumneavoastră.

Oare-şi dă seama că improvizez?

Moarta îi strânse mâna. Yoyo îşi trase un scaun.

— Vă supăraţi dacă înregistrez? Dintr-o mişcare, îşi scoase anexofonul de pe braţ şi-l aşeză pe masă.

— Regret, dar nu scriu prea repede. Urmă aşezarea palmelor pe pulpe. Bun aşa. Prin urmare: Seora Semalang, spuneţi-mi exact ce doriţi să fac.

— Vreau să ştiu cum am murit, spuse Martika Semalang. (Avea o voce plăcută, gravă, care abia se auzea din cauza zgomotului de dincolo de zidul din zgură presată). Şi, dacă răspunsul e cel pe care-l bănuiesc eu, aş dori să aflu de ce am murit şi cine m-a ucis.

— Şi ce bănuiţi? întrebă Yoyo.

— Că am fost asasinată.

Asasinatul ca mijloc de suprimare a deţinătorilor de informaţii devenise în general demodat prin apariţia tehnologiei de reînviere. Asasinatele pornite din inimă rămăseseră la fel de îndrăgite şi de răspândite încă de când Cain Avusese O Zi Proastă şi făptaşul găsea clemenţă. Vinovaţii se puteau aştepta la cel mult o interdicţie de exercitare a drepturilor pe o perioadă de zece ani şi, în cel mai bun caz, la o condamnare cu suspendare. La urma-urmelor, într-un fel sau altul, victimele erau încă în stare să meargă, să vorbească, să mănânce şi să se uşureze.

Faptul că această moartă nu ştia cine o asasinase, dacă era adevărat că o asasinase cineva, dar bănuia natura morţii ei, presupunea atâtea lucruri imposibile încât Yoyo simţi cum îi creşte pulsul la un asemenea gând.

— Vedeţi dumneavoastră, Seora Mok… (Yoyo, te rog) Yoyo… Nu-mi amintesc nimic din ce s-a petrecut înainte de ridicarea capacului de pe cuva Isus, când tehnicienii Casei Morţilor m-au ajutat să ies.

— N-ai ştiut că eşti moartă?

— Îţi închipui ce-a însemnat să mă obişnuiesc cu ideea asta?

Nu. Nu-şi putea imagina. Se îndoia că ar fi fost cineva în stare. Deşi, din punct de vedere intelectual, Yoyo înţelegea că va împărtăşi aceeaşi soartă cu femeia moartă, emoţional nu fusese niciodată capabilă să accepte bezna morţii şi lumina eternă a reînvierii. Îmbrăcată doar cu

pantaloni scurţi, jachetă, pălărie Garcon Garcon şi corpomănuşă, Yoyo tremura. Norii se iţeau deasupra irizării roşiatice, în creştere, a cer-conceptului.

— S-au mai întâlnit cazuri de pierdere a memoriei, comentă ea. Mâncarea de pe farfuria de plastic atrăgea muştele. Dacă cineva moare în copilărie sau ca sugar, poate să apară o ruptură în continuitate. Dar, aşa cum spui, în general toţi îşi amintesc moartea. În cazuri extreme, apar reînvieri prenatale datorate pierderii sarcinii sau avortului. Şi atunci nu există amintiri despre moarte sau despre viaţa anterioară. Anul trecut a avut loc un accident, cazul Sifuentes, destul de cunoscut: o femeie din San Yaquinto era convinsă că băiatul care-i îngrijea casa era fiul ei avortat care se întorsese să o pedepsească pe motiv că nu avea nici o amintire din viaţa lui de dinainte. Femeia era nebună de-a binelea.

— Nu, nu cred că-i cazul, spuse moarta. După cum probabil ştii, când eşti reînviat, ţi se permit câteva lucruri personale din viaţa ta anterioară, dacă le doreşti. (Yoyo nu ştia). Când am ieşit din baie mi s-a dat asta. – Un plic de plastic care se închidea etanş. Răsturnă conţinutul lui pe masa de tablă. Totul se reducea la o imagine video, uşor încreţită pe margini, cu tonuri decolorate şi amestecate.

O fată, în plină pubertate şi oarecum conştientă de sine, după moda şi stilul unei epoci apuse de douăzeci de ani. Stătea pe treapta de jos a unei verande aparţinând unei case suburbane din lemn, cu braţele cuprinzându-şi genunchii strânşi sub bărbie. Iederă în grădina din faţa casei şi nici un gard vizibil. Vreme însorită, aşa cum e întotdeauna în copilăria oricui. Faţa ţinea în palme un motan cu blana tărcată cu un aer nemulţumit şi privea printre gene spre cameră; dorind să obţină o filmare atrăgătoare, operatorul, uitase că soarele bătea din spate şi de aceea în imagine apărea şi umbra lui, profilată pe cărarea acoperită cu pietriş. Casa avea atât nume cât şi număr: 1345 Sunnymede. Una dintre clădirile construite cu mult timp în urmă. Jumătate de vehicul aflat pe o alee. Părea a fi unul dintre primele Nihan Cityhopper. Jumătate din numărul de înmatriculare pe care Yoyo reuşi să-l descifreze deţinea un cod din Tres Valles. Poate chiar un sufix din San Fernando. Asta limita aria de cercetat la numai trei milioane de posesori de automobile.

Fata semăna parţial cu Martika Semalang, dar asemenea amănunte erau puţin semnificative pentru lumea în schimbare a cărnii pieritoare.

— Când ai ieşit din cuvă a trebuit să deprinzi o serie de lucruri? Cum să foloseşti toaleta, cum să mergi, să vorbeşti sau să citeşti? Chestii din astea?

— Nu. Nimic. Totul era intact, în afara amintirilor despre viaţa de dinainte. Ştiu cum e lumea, doar că-mi scapă rolul pe care-l joc eu. Poate aşa-mi înţelegi bănuielile.

— Că memoria ţi-a fost stoarsă în mod deliberat?

— Ceea ce întăreşte implicit suspiciunea de crimă.

— Numele tău are o rezonanţă din sud-estul Asiei. Malaiezian.

— Nu înseamnă nimic. Nu-mă numeam aşa. Am verificat.

Yoyo îşi supse buza inferioară. În virtualitate, strâmbătura inconştientă genera un fior plăcut la nivelul pielii, ca un sărut pe tot corpul.

— E posibil să nu fi dispărut cu totul, ci doar să rămână îngropat adânc, spuse ea. Nu sunt expertă în neurochimia memoriei dar, din câte ştiu, engramele ce codifică amintirile noastre sunt cablate şi nu pot fi şterse în întregime, deşi codurile chimice care le localizează pot fi alterate. În acest caz, un stimul potrivit ar fi suficient pentru a declanşa o asociaţie care, la rândul ei ar da naştere unei avalanşe de amintiri. Un miros ar fi grozav: e cel mai puternic stimulent al amintirilor, cel puţin aşa susţin experţii.

— M-am gândit şi la asta, încuviinţă Martika Semalang. Cu o simplă ridicare de deget îl chemă pe **mesero**, un talent pe care Yoyo nu-l posedase niciodată şi-l invidia la alţii.

— Încă o bere pentru seora, iar eu vreau o **minerale.** Totuşi nu ştiu cum să încep şi nici măcar de unde s-o iau.

Avocata ridică imaginea video. Pe vremea aceea, verile erau mai plăcute, chiar şi în oraşul plutitor. Înotai, alergai de colo-colo, te bronzai şi slăbeai.

— Pot face verificări privind marca şi talonul autovehiculului în fişierele şi arhivele municipale. Asta ar trebui să ne spună unde a fost făcut filmul.

— E greu?

— Nici o problemă. Îndatoritor, anexofonul de pe masă îşi prelungi un filament pe care Yoyo îl conectă la un circuit pelicular de la încheietura mâinii. Iartă-mă o clipă.

Dintr-o mişcare, femeia îşi ridică gluga corpomănuşii.

Ochii i se împăienjeniră de lacrimi când interfeţele optice se fixară în jurul globilor oculari şi se conectară la cortexul vizual. Clipi ca să alunge lacrimile şi ajunse înăuntru.

Legătura celulară a anexofonului era limitată şi lentă ca o moluscă, virtualitatea de proastă calitate şi granulară – uneori monocromă din punct de vedere idiosineretic, aşa cum credea că ar trebui să fie toate filmele poliţiste bune – dar era înăuntru. Strada Boogie. Îi dădea o

senzaţie atât de plăcută, chiar în monocromie neclară încât iertă până şi petele de vopsea ale afişelor cu rezoluţie scăzută ale lui Carmen Miranda, ce apărură la marginea câmpului vizual.

Protocoalele fură rapide şi se stabiliră cu uşurinţă, deşi Yoyo scrâşni din dinţi când bazele de date cerură solvabilitatea contului bancar. Ar fi trebuit să ceară ca lichidităţile să apară primele.

Întrebare: (Yoyo crea un fişier pentru uz ulterior, plasat în interiorul unei colivii din semne de întrebare care orbitau) cum de-şi poate permite o moartă să solicite o investigaţie din partea unei companii ca Allison-Ismail-Castardi? Chiar cea efectuată de stagiara angajată de probă? Dacă nu avea contract, trebuia să existe un cont într-una din marile **Imortalidad** care să conţină identitatea, ocupaţia, fişa medicală şi alte informaţii valoroase care să dea culoare vieţii, morţii şi reînvierii Martikăi Semalang.

Mai târziu, Yoyo. Sfidând gravitaţia la cinci kilometri deasupra reţelei oraşului, trei ferestre se deschideau în noaptea roşiatică exact în faţa ei. Tranziţiile erau puţin nesigure, redarea destul de brută şi, pentru simţurile ei amplificate, complicate, ba chiar interminabile. Treisprezece mii de case cu numărul 1345 în acest oraş cu douăzeci şi două de milioane de îngeri. Patruzeci de mii de autovehicule Nihan ultimul model şi asta reprezenta cea mai subţire secţie transversală; din fotografie lipsea prefixul de an. Şase comparări ale modelului cu numărul casei în intervalul de timp estimat. Se apropia. Trei căzură la primul gard. Nu se potrivea valea. Mirosea bine. Mirosea a sânge. Sinapsele accelerate surprinseră conectarea în arhiva arhitectonică cu o microsecundă înainte ca ’latorul să o avertizeze. O mişcare fulgerătoare a degetului suprapuse imaginea de arhivă peste cea video. **Corelare 92%**, o anunţă calculatorul cu litere cromate stângace care se rostogoliră din cerul infraroşu. **Acum unde ţi-e instinctul de poliţist-detectiv?** croncăni triumfătoare Yoyo către el, în timp ce plutea pe deasupra reţelei virtuale a oraşului asemenea lui Peter Pan.

Şi **afară**.

Timp real total scurs: opt virgulă trei secunde. Senzorii optici şi aurali decuplaţi. Împinse gluga pe spate şi încercă să nu apară mulţumită de sine.

— Noi credem că fotografia reprezintă Enero Heights 1345, Mission Oaks. E la vreo treizeci şi cinci de kilometri de aici, dincolo de San Bernardo.

— **Noi?**

Yoyo ridică din umeri.

— Noi.

Chelnerul se întoarse cu băuturile. **Minerale** şi Red Hat. Desfăcu sticla lui Yoyo cu dinţii. Martika Semalang plăti cu un plastico. Rachete roşii se înălţară deasupra acoperişului ruginit al restaurantului Tacorifico Superica şi explodară înfundat, moale. Nişte nove simpatice.

— Aşteaptă, Seora Semalang, aşteaptă puţin. Doar o clipă.

Yoyo interceptă cartela între mână şi scaner. Chelnerul îşi arcui sprâncenele de parcă ar fi zis **Atâta vreme cât plăteşte cineva şi-mi lasă şi mie o propina cum se cuvine.**

— Îmi dai voie să verific ceva? Fără să mai aştepte aprobarea, avocata introduse numărul cartelei în anexafon apoi, imperturbabilă ca un jucător de cărţi, întrebă:

— De unde ai cartela asta?

— Ce vrei să spui?

— Reprezintă un cont de cinci milioane şi trei sferturi. (Chelnerul, la fel de imperturbabil, îşi recalcula bacşişul). O femeie care se trezeşte moartă într-o dimineaţă, fără să-şi amintească de viaţa de dinainte, de faptul că a murit nici nu mai vorbesc, are o carte de credit de şase milioane de dolari şi nu e câtuşi de puţin curioasă să afle cum i-a căpătat?

— Presupun că provin din poliţa mea **Imortalidad**.

— Seora. Doar cei foarte bogaţi şi frumoşi se aleg cu un buzunar plin de mărunţiş din partea Casei Morţii. De ce n-ai pus asta la îndoială şi să-l verifici la bancă? Yoyo răsuci cartela între degete. Pământul, Vântul, Oceanul şi Focul, ocupau câte un sfert din cercul care reprezenta banca Pacific First Consolidated. – Nici n-ar trebui să ai cont la ăştia. Nu se poate să fii la ei.

— N-ar trebui? Nu pot?

— PFC nu are filială pentru morţi. Timpul avocaţilor costă. Hotărârea Barantes stabileşte că morţii – o să mă ierţi pentru expresia asta – nu sunt fiinţe umane şi, prin urmare, nu li se pot oferi protecţia din partea, şi respectiv, răspunderile în faţa legilor umane – a viilor, vreau să zic. Decizia Barantes pătrunde adânc de tot, este fundamentul sistemului nostru socio-economic. Nici sectoarele financiare nu i se pot sustrage. Tehnic vorbind, ca moartă nu ai nevoie şi nici nu ai dreptul să posezi bani. Principiul potrivit căruia giulgiul nu are buzunare. Cu toate astea, sistemul impune existenţa unei Economii Fantomă – eu îl plătesc pe Jose şi Jose plăteşte niţel proprietarului care e **blanco**, un băiat din carne care se bălăceşte, precum Marea Balenă Albă, într-o piscină din Copananga şi niţel companiilor municipale pentru energie şi apă – care, la rândul lor, deşi toţi muncitorii pe care-i folosesc sunt morţi, aparţin, pană la ultimul nit, băieţilor din carne – şi niţel mai mare Casei Morţii.

Companiile de electricitate nu sunt obligate să-i vândă curent lui Jose, proprietarul nu are contract legal care să arate că Jose e chiriaş – totul nu e decât un uriaş acord tacit. Iar acolo unde există economie, sigur că sunt şi bănci: ca stropii de săpun pe perdeaua despărţitoare de la duş. Marile bănci pentru vii îşi deschid sucursale independente pentru morţi – Bănci-fantomă – care fac acelaşi lucru ca şi băncile-mamă, dar ele nu există. Lumea aceasta este dependentă de lucruri nevăzute, de dovezi de credinţă şi de premise acceptate ca şi Europa Evului Mediu catolic. Dar şi atunci doar prin consens. Fiindcă şi eu şi tu suntem de acord că aşa trebuie să meargă lucrurile. Pacific First Consolidated se laudă că au un înalt standard moral fiindcă nu se amestecă în ipocrizia economiei-fantomă. Ar târî legea în noroi, aşa spun ei. Adevărul e că manifestă o puternică înclinaţie Pro-Viaţă. Au în consiliul de conducere o mulţime de indivizi Renăscuţi în Noul Mileniu.

Ironia o amuză pe Martika Semalang. Ca şi rochia, modul ei de a fi, felul în care vorbea despre un traumatism ce depăşea imaginaţia viilor, ca tot ce înţelesese Yoyo despre ea, era graţios. Elegant. Yoyo se simţea butucănoasă şi lipsită de feminitate. Şi ce dacă: îi plăceau fermoarele. Iubea îmbrăcămintea care spunea ceva. Ţinea la hainele din piele. Nu era şi asta piele reînviată? Nimic mai normal decât pielea. Ridică din nou cartela.

— Aş putea afla sursa. Mă refer la cei cinci milioane şi trei sferturi.

Se strecură pe lângă Carmen Miranda **serafino** care pândea în cerul imaginar şi alunecă în îmbrăţişarea ’latorului Scării spre Cer. Va avea nevoie de amici puternici pentru a pătrunde în tainiţele băncii Pacific First Consolidated. Travestită ca o operaţiune de debite, se apropie de pictogramele **tori** shinto-iste ale băncii. Încetineala şi lucrul în salturi a legăturii de joasă rezoluţie a anexofonului îi încurcau din nou socotelile.

Poarta spirituală se deschise cu o lentoare dureroasă.

Nici nu era de mirare că Iago fusese detronat de vechii parteneri de afaceri corporate. În trei virgulă două secunde de timp real, ’latorul lui efectuase operaţiunea de „Sesam deschide-te“ pentru contul bancar al Martikăi Semalang şi acum rula instrucţiuni generale pe o mică Fereastră de Evenimente.

Îşi făcea cumpărăturile acolo?

Cheltuia atât pe asta şi ailaltă?

Cumpărase acele lucruri?

Ajunse cu greu la bilanţul de începere a activităţii. Şase milioane de dolari Rim. Cât se poate de curaţi. Separând pistele bune de cele false, Yoyo verifică operaţiunile externe. Învârtelile enorme ale operaţiunilor bancare transnaţionale scoaseră la iveală un transfer de sold de la

Purmerend Bank din Lucerna. Elveţia. Piticii din Zurich, familia lărgită. Mai impenetrabili decât tainele Bisericii.

— Ei, acum să te văd, Iago, dacă eşti atât de bun cum te lauzi.

Corpomănuşa o azvârli într-o stare de absenţă senzorială vreme de câteva secunde, până ce anexofonul ieşi din Pacific First Consolidated şi, deghizat ca un gambit al pieţii valutare internaţionale, se conectă la banca din Lucerna.

Toate acestea de la o masă din fundul grădinii micului restaurant Tacorifico Superica, având în faţă o sticlă de Red Hat băută pe jumătate şi o farfurie de **camarones** reci. Serios vorbind, mai există altă modalitate de a încheia afaceri?

Grăbeşte-te! Purmerend Bank era un ziggurat **corporada** obtuz, de modă veche. Conservatorismul elveţian se lipise, bineînţeles, şi de iconografii de reţea. Făcând uitată ultima ei păţanie, Yoyo rămase în umbra unei piramide elveţiene similare şi pătrunse călare pe val.

Surfingul ei nebunesc în urma imaginarei sume de trei milioane de dolari Rim căutând o convertibilitate fiscală minoră făcu alarmele să zbârnâie în sisteme de securitate despre a căror existenţă nici nu-i trecuse prin minte. Le ignoră. Până ce ele o vor descoperi, va reuşi să dea lovitura şi să o şteargă cu prada. 'Iatorul lui Iago scoase din ascunzătoare contul din care se făcuse transferul celor şase milioane ale Martikăi Semalang şi-l spintecă, deschizându-l ca pe un cadou Navidad.

Cifrele începură să alerge prin cortexul cerebral al lui Yoyo; CNS-ul ei lucrând în salturi, mişcându-se de la o intrare la alta, asimilând, sintetizând, făcând legături. Bani negri. Plăţi. Răsplăţi. Ciubucuri. Cele şase milioane Semalang erau apă de ploaie pe lângă munţii de şperţuri ale marilor corporaţii. Şi la urmă de tot… Numele apăru în cadru…

În timp ce alarmele porniră să urle în nervii auditivi, Yoyo arătă cu degetul şi apăsă.

O novă de lumină albă, orbitoare, explodă în jurul ei, atât de strălucitoare încât, prin văz, îi atinse şi alte simţuri: o cacofonie de senzaţii gust-miros, un val de căldură care-i pârli fiecare terminaţie nervoasă de parcă ar fi fost cufundată în lavă topită, un spasm de zgomot alb şi un urlet despre care-şi dădu seama că nu era al paznicilor cibernetici ai băncii Purmerend, ci al propriului trup arzând în dureri senzoriale de neînchipuit.

S-a sfârşit. S-a sfârşit. S-a sfârşit! Comută cu un declic spre lumea fizică şi văzu că filamentul care lega anexofonul de corpomănuşă se topise complet. Lângă ea se afla Martika Semalang, îngrijorată, oferindu-i un pahar cu apă.

— Ai păţit ceva, Yoyo? Ai strigat pe neaşteptate…

Ocupanţii altor mese de la Tacofirico Superica se holbau la ea. Yoyo îşi dădu gluga pe spate şi-şi trecu mâna înmănuşată peste capul descoperit.

— Isuse… Isuse! N-am nimic. Mă simt bine. Aşa cred. Cineva s-a supărat rău că mi-am băgat nasul unde nu trebuia.

În timp ce spunea toate astea, îşi dădu seama că energia distrugătoare abia o atinsese. Aparatul – sau persoana – care o lovise nu ştiuse că ea lucra de la distanţă, prin intermediul anexofonului lent şi de calitate inferioară. O salvase propria lui imperfecţiune. Ţinta asaltului fusese camera ei în alb şi negru de pe Bulevardul Sunset. Forţa pură a atacului trebuie să-i fi transformat în praf şi pulbere Scara Powell şi Pressburger, şi toate subrutinele iscusit ascunse.

Of, Isuse. Oof, Maria. Oof, Mama dracului!

Anexofonul scoase un piuit anemic. Pielea lui din tectoplastic se dădu în lături, înfăţişându-l pe Ellis, care avea o mutră de parcă tocmai fusese vizitat de îngerul morţii.

— Yoyo? Doamne! Vino repede încoace. Of, Isuse Hristoase! A avut loc un accident. Trio. Isuse, nu ştiu, un accident, nu-mi dau seama, un fel de recul energetic, n-am mai văzut niciodată aşa ceva…

— Ellis? Ce s-a întâmplat? Spune-mi ce e!

— Trio folosea ’latorul tău. Am auzit un urlet şi mi-am închipuit că s-a petrecut ceva rău. Vreun recul, poate. Am venit într-o goană.

— Ellis! Trio… Cum e?

— Arsuri. De parcă i s-ar fi supraîncărcat corpomănuşa. Doamne, cum de s-a întâmplat? Echipa de salvare e pe drum.

Yoyo întrerupse legătura. Eleganţa distantă a Martikăi Semalang se topise, alungată de spaimă.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

— Trebuie să plec. A avut loc un accident. Prietenii tăi tocmai au mărit miza.

— Ce vrei să spui? Care prieteni?

— Cei care ţi-au plătit şase milioane de dolari, Seora Semalang, **Corporada** Tesler-Thanos.

Versiunea 2’2 pentru **pământ desţelenit** de Valeri Kuzneţ.

Scene nedifuzate din **Detaşamentul Roşu de Femei** turnat după evenimentele din Piaţa Tienanmen.

Filmele astea priveau de pe coamele acoperişurilor către Trinidad care alerga. Cizme cu toc înalt. Rochie roşie. Cercei care se bălăngăne.

Trinidad nu se sinchisea încotro alerga; nici nu ştia încotro fugea,

numai să se îndepărteze cât mai mult de Santiago.

Demon. Monstru. Criminal.

Se trezi la colţul lui Undeva cu Oriunde, privită cu mirare de mulţimea de oameni, epuizată. De cealaltă parte a intersecţiei ticsite, staţia spaţială din 2001 ca o halteră, valsa pe un perete-ecran de douăzeci pe cincizeci, prizonieră a gravitaţiei. Capătul străzii părea să fi luat foc.

Nu ştia unde se află. Pierdută în Necroville, în Noaptea Morţilor.

(Trinidad: primul şi cel mai rău coşmar. Patru ani. Întâia ieşire cu Mami Iuv în Complexul Comercial. Nu se ştie cum, dar strânsoarea slăbeşte, mâna alunecă şi Trinidad se vede deodată singură într-un univers de picioare şi voci. **Mami,** strigă ea, **Mami, Mami, Mami,** dar între atâtea picioare şi discuţii nimeni nu o aude pe fetiţa de patru ani. S-a pierdut. Pierdut cu totul îngrozită. Toate picioarele acelea. Toate vocile acelea. Apoi o mână coboară spre ea. Apucă mâna şi braţele o ridică pe umăr şi ajunge într-un loc ferit, liniştit, un loc fără picioare şi voci, unde un bărbat o distrează cu şmecherii fermecate până apare Mami Iuv. Şi când apare, Mami Iuv o smulge pe Trinidad şi-i trage o palmă, tare, şi urlă înjurându-l pe bărbatul fermecat fiindcă e un magician mort şi toată lumea ştie ce le fac morţii fetiţelor de patru ani.)

O trinitate de rachete fumigene de semnalizare ilumina mulţimea strânsă în jurul unui bazin negru. Valuri întunecate şi vâscoase reflectară lumina: ţiţei. Cu mult înainte ca morţii să revendice intersecţia dintre Strada a Treia şi La Brea, un extractor tectonic de ţiţei instalat de TejCo Hydrocarbons se defectase într-o noapte în mod spectaculos, topind solul şi formând un crater de cincisprezece metri care se umpluse încet cu aur negru. Ceea ce fusese geochimie devenise acum un altar; un loc sfânt al lui Ucurumbe Fe, unde spiritul lui Sien JabJab, Prinţul înşelătoriilor, agita lichidul întunecat. Aici se adunaseră cinci-şase sute de oameni. Dinamica internă a mulţimii o împinsese pe Trinidad împotriva voinţei ei până la marginea lacului de ţiţei. Bateriştii nevăzuţi menţineau un ritm rock adecvat, susţinut cu bas de acompaniament şi ghitară; cei strânşi acolo se legănau de pe un picior pe altul murmurând numele sfinţilor: **JabJab JabJab.** Cantorul şi predicatorul dialogau în versuri din **Chanson Saint Jacques.** Cântecele îi erau bine cunoscute lui Trinidad.

Propulsate de tunetul basului şi al bateriei, marginile grupului se spărgeau mereu într-un dans spontan. Sub suprafaţa lacului de ţiţei se mişcau siluete de coşmar: mâini, braţe, capete, care ieşeau din lichidul vâscos, scoase în evidenţă de rachete fumigene cu lumină roşiatică. O femeie atât de înaltă şi slabă încât nu putea fi decât moartă îşi smulse

hainele care o încorsetau şi începu să tremure în timp ce forţa electrizantă a celor dumnezeieşti îi descriau arce pe sinapse. Prietenii ei o înşfăcară şi o trecură din mână în mână, în cerc. Ţinea ochii închişi, picioarele strânse şi braţele în lungul corpului, dar buzele păreau să i se mişte. Mâinile o rostogoliră în lacul cu ţiţei negru. Ea nu scoase nici un sunet, abia producând o unduire uşoară când dispăru sub suprafaţa catifelată a lichidului.

Predicatorul şi cantorul urlară cuvinte de preamărire unul către altul, basul şi **batteria** îşi înteţiră duduitul şi reintrară în tema principală, mulţimea se mişcă în ritmul divinităţilor. Trinidad descoperi că teama era doar poarta spre o emoţie mai subtilă şi mai profundă. Existase primejdie în vânătoarea de pachizauri, existase o descătuşare, dar ele fuseseră controlate, dirijate, predestinate. În această bulboană claustrofobică de ţiţei şi trupuri, nimic nu era sigur, nimic nu putea fi anticipat. Era dezlănţuire. Totul permisibil. Mai mult decât orice pe lume, Trinidad voia să-şi lepede ideile preconcepute ca pe nişte haine îmbibate de sudoare şi să se alăture dansului.

— „Carnea nu poate să danseze”, aşa se zice, se auzi o voce.

Dincolo de ea, un chip: tânăr, masculin. Cu păr buclat. Viu.

— Sunt prea închistaţi de inhibiţiile impuse de viaţă pentru a mai fi capabili să se desprindă de sine. Morţii n-au inhibiţii, reţineri, limite, şi de aceea pot dansa.

Noul venit era cu un cap mai scund decât Trinidad care purta tocuri înalte.

Suprafaţa lacului erupse când mâinile din adâncuri o azvârliră în sus pe moartă. Pentru un moment, păru să stea în picioare pe lichidul negru, apoi colegii ei intrară şi o târâră afară. O răstigniră pe beton. Pielea înnegrită de ţiţei reflecta lumina roşiatică. Era o sfântă, o icoană, o madonă neagră, apoi dispăru sub mâinile fremătătoare şi sub limbile celor care o atinseră lingând şi gustând uleiul sacru.

— Aleasă?

— Posedată. Los Cabalos. Cei călăriţi. Încălecată şi penetrată de stăpâni, călăreţi ai timpului, spaţiului şi universului cuantic. Teoria spune că Lagra reprezintă o umanitate viitoare dintr-o vreme când nanotehnologia va fi atât de extinsă încât va putea manipula chiar substanţa universului. Mergând înapoi în timp, Lagra sculptează retroactiv continuum-ul prin bidiviii lor umani, folosind tehnologia cuantică pentru a alege dintre universurile potenţiale, care s-ar putea prăbuşi, pe cel mai favorabil voinţei lor. Miracole cuantice. La fel ca Lacul La Brea: cei care se îmbăiază în ţiţei asimilează ceva din spiritul modelator de realitate al Lagra. După miezul nopţii, toate pisicile sunt

ale Schrodinger, ca să zicem aşa. E o prostie, desigur. Pseudo-ştiinţă, dar sună frumos.

Pe malul celălalt al lacului La Brea, un mort cu chipul lui Clark Gable era botezat sub ţiţei de două femei. Picături negre îi curseră pe faţă ca nişte lacrimi alcătuite din hidrocarburi, când îşi azvârli capul pe spate şi răcni la lună.

Se auzi un ţipăt. O faţă ridicată spre înalt. Un braţ arătând cerul.

Deasupra oraşului, săgetări paralele de lumină rubinie sfârtecară noaptea. Trinidad privi şi văzu alte şi alte împunsături luminoase traversând bolta, zece, douăzeci, patruzeci, mai multe decât era în stare să numere. Se înstăpâniseră, absolute, tăcerea şi nemişcarea. Întregul Necroville, cele douăzeci şi două de milioane ale TVMA păstrară liniştea. În timp ce ţiţeiul li se scurgea de pe degete picătură cu picătură, **caballos** rămaseră în lichidul negru care le venea până la brâu şi se holbară la cer. Acesta era o ţesătură de lumini, sute de iţe roşii ca rubinul. Pe deasupra congregaţiei trecu o vibraţie întunecată, asemeni unui semn prevestitor de tunet. Răsună, rezonă, căpătă coerenţă şi deveni un mârâit furios.

— Ce e? Ce s-a întâmplat? strigă Trinidad.

— Laseri de lansare, îi răspunse ţipând bărbatul. Urme de ioni. Arme spaţiale care-şi părăsesc poziţiile orbitale. MIRV-uri. Focoase microtoc. Grasere, testere cu piloţi IA. Toată flota împuţită. Cu o acceleraţie nebună.

— Război?

— N-asculţi canalele de ştiri?! Nu, probabil că nu. Anul trecut cam pe vremea asta, Morţii Liberi au atacat platformele uzinelor orbitale. Spaţiul le aparţine, aşa zic ei, şi au strâns o flotă ca să-şi impună punctul de vedere.

Vântul care încercă brusc să-i aspire rochia o avertiză pe Trinidad cu o clipă înainte ca valul de presiune să o izbească. Arşiţa îi sărută partea stângă a corpului: flacăra se înălţă dansând până la cincizeci de metri în aer, strălucind vreme de o clipă; mai puternică decât jocul de lumini orbital, după care scăzu până deveni o limbă flămândă de foc ce linse suprafaţa lacului de ţiţei.

— Isuse! Au incendiat bazinul. Hai cu mine. Vor sfârteca orice carne pe care or să pună gheara.

Bărbatul cu codiţe o trase pe Trinidad prin mulţimea agitată, ostilă, şi amândoi se adăpostiră înapoia verandelor şi şirurilor de trepte până ajunseră în sanctuarul nesigur oferit de o intrare de serviciu. Zidurile complet negre transformau cerul într-o bandă cinemascopică de întuneric vârstată de fascicule de culoare roşie.

— Asta îngreunează mult situaţia, vorbi omuleţul.

Îşi ridică mâneca dreaptă, scoţând la iveală anexofonul pe care îl duse la ureche. Trinidad privea fascinată la umbrele aruncate de incendiu în vitrinele iluminate în roşu.

— **Seguridados** sunt uzi la cur. Tocmai am intrat pe canalul lor de comunicaţii. Alertă roşie triplă şi scanerele de pe poarta San Vicente au depistat un Mort Liber care încerca să se strecoare încoace. Sunt prea laşi ca să vină să restabilească ordinea cu forţa, aşa că în schimb, vor sigila perimetrul. Sperând probabil că, dacă nu vor stârni şi mai rău furia, violenţa se va stinge de la sine. Până una-alta ne aflăm la nivelul zero, fără ieşire. De ce tocmai în noaptea asta? De ce, Dumnezeule? Încă de la început au mers prost lucrurile. Acum…

— Înseamnă că nu putem ieşi?

Noaptea era caniculară, dar în rochia roşie se simţea înfrigurată, înfrigurată şi cuprinsă de un coşmar. Trezeşte-mă, Mămico Iuv, ia-mă în patul tău mare şi cald care miroase a bărbat.

— Până-n zori, la ridicarea restricţiilor. La dracu! Situaţia a devenit de-a dreptul complicată.

— Complicată! Dificilă! Proastă! Isuse, dom'le, vrei să spui că morţii s-au revoltat, suntem prinşi laolaltă cu ei şi nu putem să ieşim de aici şi treaba-i complicată? Dificilă?

Îi dădu bărbatului cu codiţe un pumn în coapsă, tare, în speranţa că asta o va face să se simtă mai curajoasă. Fără efect. El nici nu luă în seamă lovitura.

— Ai avut noroc că am apărut eu să te salvez, îi spuse. Ascultă, trebuie să mă văd cu nişte prieteni într-un bar din Willoughby. S-ar putea să fim mai în siguranţă acolo. Te-ai aventurat într-o zonă cam periculoasă, fetiţă din cărniţă.

— Trinidad.

— Emeliano Salamanca. Prietenii îmi spun Salamanca. Prietenii, amantele, cei rătăciţi şi singuratici.

— Şi eu ce-ţi sunt, Salamanca?

— Asta rămâne de văzut, Trinidad. S-ar părea că situaţia s-a mai potolit acolo. Cred c-am putea încerca să ne salvăm cu fuga.

— Ai măcar idee cât am alergat în noaptea asta? Îşi dădu seama că era cât pe-aci să zâmbească.

— O să mai alergi niţel până ieşim din balamucul acesta. Se afla deja la jumătatea străzii.

— Vii sau nu?

Se îndepărtară de Dondeyap, luând-o pe reţeaua de alei, mergând aplecaţi de-a lungul unor pasaje întortocheate dintre excrescenţe

parazite de cocioabe şi grupuri de locuinţe. Tunetul mârâia undeva spre vest, către Topanga – frontul de furtună pe care meteorologii îl promiseseră în repetate rânduri în timpul zilei.

— Cred că merg în direcţia bună, spuse Salamanca. După ce s-a construit şi răsconstruit, vechiul sistem cu străzi perpendiculare s-a dus dracului.

Încolăcirea intestinală de pasaje şi căi de trecere îi scoase într-o curte claustrofobă. Arhitectonică în adâncime: numai coaste şi oase. Întuneric vizibil. Crucifixele în rotaţie ale ventilatoarelor de aer condiţionat de deasupra lor nu făceau decât să redistribuie căldura. Aerul duhnea a vegetaţie în putrefacţie şi vechi secreţii ale morţilor; dedesubtul cârlionţului negru al unei cornişe în formă de frunză, urmele de pe suprafaţa nisipoasă de sub picioare trădau o încarnare anterioară: linii de tramvai pe un teren de tenis.

Ochiul obişnuit cu bezna putea vedea universul cuantic în acţiune. Bastonaşele şi conurile din fovea sunt îndeajuns de sensibile pentru a înregistra chiar şi impactul unui singur foton. Mult mai sensibile decât e nevoie pentru a distinge umbrele în mişcare de cele împietrite.

— La dracu', Salamanca!

Fuseseră înconjuraţi. Trinidad auzi foşnetul ţesăturii, scârţâitul delicat de rozător mărunt al frecării pielii de jacheta cauciucată.

Un fulger albastru ilumină două siluete şi nimic altceva.

De jur împrejur, Lupii Lunii, cu ochii încărcaţi de o curiozitate inteligentă, precum mugurii de umanitate. Salamanca, ţinea braţele întinse drept în faţă. În mâinile împreunate strângea un tesler. Ţintea drept între ochi vârcolacului care le bloca drumul de scăpare de-a lungul aleii întunecate ce se profila pe fondul negru.

O impresie, în ochii bărbatului-lup pe care îl ţintea Salamanca: o licărire, cunoaştere ori recunoaştere.

Bărbatul-lup părea să o cunoască.

Dansând, Lobo se retrase; dar nu îndeajuns de repede, căci laserul de marcare al ţintei îşi înfipse acuzaţia monocromă între mameloanele lui.

Declanşarea şi acţiunea veniră simultan. Degetul pe trăgaci, mâna lui Trinidad făcând o mişcare largă, îndepărtând arma de ţintă. În pasajul îngust, flacăra ţâşni orbitoare din gura ţevii, zgomotul reverberă asurzitor. Proiectilul tesler muşcă o halcă din bolta acoperişului căutându-şi uitarea. Lupul fugise.

Când ajunseră în stradă, se repezi la Salamanca.

— Nu voiau să ne facă nici un rău. Îi dădu un pumn în stern. N-aveau de gând să ne sfârtece sau să ne sugă măduva din oase sau să facă

tamtam din pielea noastră. Poate că ne zgâlţâiau niţel, poate că ne dădeau vreunul din tratatele lor politice ca să-l citim, dar nu ne-ar fi cotonogit. Şi tu te-ai apucat să scoţi arma aia. Îl lovi din nou. Mascul cretin! Isusejosemaria, erai în stare s-o foloseşti, nu?

— Da! strigă el, apucând-o de încheietura mâinii ca să oprească loviturile. Da, sigur că aş fi tras, de ce-aş fi adus un tesler în Necroville, dacă n-aş fi pregătit să-l şi folosesc? Da, pe marele început, da, pe Marea Moarte, da!

— Dă-mi drumul, spuse Trinidad cu răceală. Nu ţi-am dat voie să mă atingi.

El se holbă la ea şi slabi strânsoarea. Deget cu deget.

— Nu mă trata ca pe o adolescentă. Şi apropo, vin. Nu-i nevoie să mă târăşti după tine.

În timp ce fugise prin întunericul plin de spaime şi umbre, rămăsese fără toc la cizma stângă.

1 NOIEMBRIE
21:30 – MIEZUL NOPŢII

Patruzeci şi cinci de ore. Mort.

Dragostea pe care o nutrea Nute pentru turnuri îşi avea originea în copilăria subjugată de lumi minunate ce se întindeau pe lungimea a trei volume, unde întâlnea băieţi de prăvălie care erau Regi ai unor Tărâmuri Pierdute, acum trăind incognito, prinţese cu simpatii politice de dreapta şi cu nume care se terminau în -iei, întunecaţi îngrozitori a căror potrivnicie părea să pornească din opoziţia lor faţă de sistemul feudal, şi magi ucenici trăind în turnuri de piatră cutreierate de vânturi. Mai ales ucenicii. Exersase rolul, purtând o pereche de obiele şi o pungă magică legată de centură, pe deasupra un pieptar din piele, dar blocul Rezenza Heights nu avea decât patru etaje şi serviciile de pază, atente la cererile de despăgubiri, nu tolerau ca fetele de opt ani să alerge nesupravegheate pe acoperişuri la miezul nopţii.

Ea rămânea neclintită. Va găsi turnuri şi mai înalte. Turnurile Watts Trash. Turnul The Colt. Turnul Londrei (o dezamăgire). La Tour d'Eiffel. Turnul de televiziune din Toronto. Majoritatea celor din Manhattan. Diferite pagode, cupole budiste şi felurite simboluri falice religioase. Arătau frumos, dar erau turnurile altora, locuite de vrăjile altor oameni şi popoare. În anii de început ai Destrămării, călătorise până în Columbia Britanică şi, pe o plajă de la marginea oceanului, construise un turn din lemne aduse de valuri. Era numai al ei. Era fermecat. Trăise acolo vreme de cinci ani, împreună cu un bărbat care o înşela şi fusese fericită ca niciodată. Apoi anglo-americanii au venit spre nord, călare pe Valul Migrator, iar Coasta Pacific începând de la Olympics şi terminând cu Insulele Aleutine, a devenit o întinsă tabără de Persoane Dislocate. Ea şi-a dat seama că bărbatul cu care trăia era, la urma-urmei, un ticălos fără seamăn şi s-a simţit năucită mai mult de prostia care o împiedicase vreme de cinci ani să descopere înşelătoria decât de infidelitatea lui zeloasă; atunci s-a dus în oraşul natal din sud, a învăţat o nouă limbă şi a deprins să ducă o altă viaţă printre oameni a căror moştenire culturală nu-i putea oferi un adăpost magicianului din turnul bătut de vânturi.

Pentru moment.

Grecii şi-au construit temple şi teatre, romanii băi, drumuri şi circuri însângerate. Generaţie după generaţie, oamenii Evului Mediu au ridicat catedrale de la căcat până la strălucirea lui Dumnezeu, Dogii Renaşterii şi Prinţii Bisericii au presărat tot nordul litoralului italian cu vile şi palate.

Georgienii şi-au aşezat conacele elegante în stil paladin în peisaje de Arcadie modelată, victorienii au construit gări de cale ferată şi clădiri publice. Arhitectura fiecărei epoci întruchipează spiritul timpului.

La sfârşitul secolului douăzeci şi începutul secolului douăzeci şi unu s-au construit complexe comerciale combinate cu promenade.

Los Robles Galleria fusese un Atlas printre Titani. Patru kilometri pătraţi de spaţii de închiriat pentru magazine, parcaj acoperit şi păzit pentru cinci mii de automobile. Interiorul climatizat şi controlat din punct de vedere al mediului, prin folosirea ultimelor cuceriri ale nanotehnologiei, în cinci (cinci!) tropi ecologici, începând cu taigaua siberiană şi terminând cu pădurile tropicale maya – unică în felul ei, pentru că vizitatorii n-o puteau găsi decât la Los Robles. Cea mai întinsă Zonă Metropolitană de magazine cu mărfuri de calitate, cu servicii multiple. La care se adăuga o gamă largă de resurse recreaţionale şi de distracţie pentru toate vârstele şi grupurile socio-economice.

A domnit ca Târfă a Târfelor Complexelor Comerciale vreme de zece ani, dar au apărut Postulatul lui Watson şi epocalul Corolar al lui Tesler. A fost abandonat după mai puţin de trei ani, când harta demografică a TVMA a fost retrasă în pripă şi a devenit o paragină, cu piscinele elegante cotropite de un strat gros şi încâlcit de insule de cvasi-alge, cu tropii ecologici perfecţi explodând prin acoperişul boltit de sticlă într-un vălmăşag de frunziş cu erori genetice. Apoi au venit exploratori morţi, care au călcat cu fereală printre rămăşiţele civilizaţiei consumatoriste năpădite de vegetaţie sălbăticită. Cele văzute le-au plăcut. Au rămas. Au îmblânzit taigaua mutantă, au reconfigurat frenetica pădure tropicală, au pornit din nou scările rulante şi lifturile înţepenite de mucegaiuri şi au încălzit consolele de control al mediului, aflate în hibernare. Au transformat magazinele în apartamente confortabile, acoperişurile plate în grădini şi livezi, în timp ce spaţiul de parcare pentru cinci mii de automobile a devenit o piaţă multietajată unde, în fiecare noapte, reînviaţii din Saint John veneau să-şi neguţeze bunurile, aşezându-le direct pe betonul pătat de ulei. Modelate ca turle şi balcoane închise, pe scheletul clădirii au fost grefate spaţii de locuit. Los Robles a devenit un oraş înconjurat de ziduri. Fortăreaţa California. Un oraş în interiorul unui oraş în interiorul altui oraş.

Tot umblând pe bulevarde, femeia care iubea turnurile s-a oprit într-o bună zi, a privit în sus şi a văzut foişoarele şi turlele Avalon-ilor şi Minas Tirith-u-rile ei luminate de soarele ce scăpăta spre apus şi şi-a spus: **acesta e locul.**

Turnul lui Nute se înălţa cinci etaje deasupra grădinilor de pe

acoperiş. Dedesubtul ei, zumzetul nocturn al pieţii; deasupra şi în jur, cerul de culoare indigo. Cum era de aşteptat, turnul se asemăna izbitor cu un penis erect.

Nute nu-şi aducea niciodată clienţii acolo. Pentru ca magia să rămână magică, ea nu trebuie pângărită de brutalitatea lumească. Asta până la Camaguey.

Se scuză pentru duş:

— Îmi pare rău că-i ultrasonic, dar cum sunt prea mulţi oameni pentru cantitatea limitată de apă, e păcat s-o risipim pentru frumuseţea corpului.

Îi lăsă o cămaşă din plasă şi o pereche de pantaloni din piele care se puteau mula pe orice talie, îşi azvârli cât colo rochia de lucru şi pantofii cei buni şi se strecură într-o salopetă făcută din broderie elastică.

Turnul lui Nute avea patru ferestre, fiecare privind spre câte un punct cardinal, un cerc din tectoplastic ca un ochi de pisică, tăiat de un iris oval şi variabil. Nocturne adieri călduţe făceau să foşnească buchetele de flori uscate care-i împodobeau camera.

— Mare incendiu în La Brea. În vreme ce vorbi, zece nave ca nişte mingi pufoase şi albăstrui detonară pe cer, spre răsărit, apoi se stinseră, urmate de alte zece şi încă zece. Măiculiţă doamne! Îi întâmpină pe Morţii Liberi cu foc. Spectacole-laser, focuri de artificii, **son et lumiere**. Ăsta-i războiul în spaţiu?

— Probabil, tunuri glisante cu lovitură unică, spuse Camaguey, stând lângă ea în alcovul din dreptul ferestrei. Miezuri de câmp superconductor, alimentate de detonaţiile microîncărcăturilor, accelerează focoasele până la zero virgulă unu din viteza luminii într-o fracţiune de secundă. Sigur sunt nave-baros în apropierea Pământului.

— Microîncărcături. Nave-baros. Isuse! Război prin octeţi sonori. Cei care trag în noi sunt copiii noştri, Camaguey! Pruncii noştri. De ce ne urăsc atât de mult?

Tivite cu argint de lumina lunii, degetele lungi ale unui nor se întinseră pe cer ca nişte cuţite. Mesagerii frontului se apropia. La capătul întunecos al străzii licărea solitar un ecran de cinema: scena crestării ochilor din **Un chien andalou**. Luminile măturară tapiseria întinsă şi sclipitoare a Oraşului Mort: după configuraţiile lor schimbătoare, Camaguey îşi dădu seama că erau aeropurtate.

— Cineva zboară acolo, spuse el.

Moarta îşi lipi o palmă de pieptul lui Camaguey şi-l împinse blând, dar insistent.

— Quid pro quo,[15] Seor Camaguey. Nute te-a trecut prin gardul de sârmă. Acum vrei să-mi spui cum se face că un băieţaş cuminte ca

tine, pornit să caute o bucăţică, reuşeşte să înnebunească toate alarmele din districtul Saint John?

— Nu, Nute…

Era cu cel puţin un cap mai scundă decât el, dar se mişcă iute ca o mangustă care ucide un şarpe. Cu mâna stângă îl prinse strâns de ceafă şi cu dreapta de bărbie. Încet, încet, îi îndoi capul pe spate.

— Ai văzut de ce sunt în stare. Îţi dai seama că, dacă vreau, pot să-ţi smulg capul cu totul. Nu mi-ar fi greu şi s-ar putea chiar să mă amuze.

Degetele erau din oţel-carbon, forţa lor inexorabilă atât de teribilă încât, cu toată rezistenţa pe care o opuse, avu senzaţia că e o jucărie în mâinile ei. Tendoanele se încordară, respiraţia abia fâlfâi agonizant în gâtlejul sufocat. Vertebrele scrâşniră, frecându-se os pe os.

— Bătrânelor doamne de o sută douăzeci şi ceva de ani le place să trăiască în vremuri paşnice şi sigure – în regulă, de aceea merg ele să braconeze pe teritoriul cărnii, dar eu o fac pe riscul meu, Seor Camaguey, aşa îmi calculez şansele. Îi răsuci gâtul câţiva milimetri, un chin gratuit. – Aşa că plăteşte-mi ce mi se cuvine. Dă-mi quid pro quo. Spune-mi cine, ce, de ce, unde.

— Eu nu sunt mort, Nute, şopti Camaguey. Sunt carne. În carne şi oase. Trăiesc, Nute. Hai, spune, ai mai întâlnit vreun necro să-mi semene?

— De acord, am văzut nişte ciudăţenii la tine, dar cu propriile-mi urechi am auzit alarmele de frontieră pornind să urle. La fel şi **seguridados**, la fel şi **mechador**-ii. Poate că ei nu-s curioşi, dar eu sunt. De ce?

— Nu ştiu. „**Ba ştiu. De ce să mint? La ce bun, când adevărul nu-ţi poate provoca dureri mai mari decât cele prin care treci deja?**“ Ai auzit de Sindromul Tectronic Infecţios Uman?

Degetele de oţel se lichefiară în carne; strânsoarea omnipotentă slăbi.

— Futu-i neamul mă-sii, o auzi el spunând. Isuse, omule!

— Având meseria asta, sigur ai auzit. Tectorii pătrunşi în sistemul meu au determinat senzorii să conchidă că nu sunt uman. Nu mai sunt uman, dar nici mort nu-s. Pe jumătate viu, pe jumătate mort. Avatarul viu al teoriei cuantice.

Se duse până la alveola bucătăriei, alese un cuţit din raft şi-şi trecu tăişul zimţat de la vârful degetului gros al mâinii stângi, peste buricul lui, până la osul încheieturii. Minunat de rece, lama îl trezi, înviorându-l ca un plonjon în apa zorilor de zi.

— Vezi cum sângerez? (Cu picături mari, căzând grăbite pe pardoseala din vinil. Îngenunche, examinând minuţios pata de sânge

care se lăţea). – Uite, Nute, priveşte, îi poţi vedea. În sânge. La limita vizibilului. Trebuie să formeze mănunchiuri. Chestia asta se întâmplă spre sfârşit.

Strânsoarea puternică a femeii îl sili să-şi ţină mâna sub un jet de apă rece. Durere rece, sticloasă ca un safir. Minunată. Sunt viu.

— Cât mai ai, Camaguey?

— Patruzeci şi patru de ore, douăzeci de minute. Cel mult.

— Isuse, omule. Şi cum e… cum te… simţi?

— Eliberat, mai tot timpul. Înţelegi asta? Nimic nu mă poate atinge. Nimic n-are putere asupra mea…

— „… nici stăpânirile, nici cele de acum, nici cele ce vor fi, nici puterile nu vor putea să ne despartă.”{16} Iartă-mă. Am fost o fetiţă cuminte care mergea la slujba de duminică. Eşti speriat?

Dădu din cap în semn de aprobare.

— Întotdeauna crezi că vei avea timp, că vei fi pregătit pentru clipa aceea. Că o poţi primi.

— De aceea m-ai întrebat atunci, la poartă, cum e – când mori.

O încuviinţare a capului plecat. Ochii privind altundeva.

— Cum e când mori?

— Chiar vrei să ştii?

— Nu tocmai. Ceea ce vreau?… ce vreau cel mai mult e să vorbesc despre asta. Să spun cuiva. Înţelegi? Să discut despre asta pe îndelete, în detaliu, cu tonul egoist, nesuportând să fiu întrerupt şi cerând înţelegere, milă.

— Asta reprezintă şaptezeci la sută din meseria mea.

Îi făcu un semn către pat. Camaguey se întinse pe spate cu mâinile sub cap şi rămase cu privirea pironită la pliurile şi întăriturile cvasi-organice ale tavanului. Nute se încovrigă lângă el, ţinându-i mâna mutilată între palmele ei. Vântul fierbinte pătrundea prin ferestrele deschise, foşnind prin florile uscate. Norii acoperiră cerul: atmosfera era încărcată cu prevestiri de tunet. Sângele lui Camaguey se îngroşa pe podeaua bucătăriei.

— Se numea Elena. Era singura femeie pe care am iubit-o vreodată şi am ucis-o. Dar nu înainte ca ea să mă ucidă pe mine. Vezi tu, am avut un recif în Palos Verdes…

O găsise lângă poarta de la stradă când ieşise să-şi facă alergarea de dinaintea zorilor. Stătuse acolo toată noaptea. Era o moartă.

— Tu eşti proprietarul grădinii de pe fundul mării? l-a întrebat ea.

— Eu. Şi ce-i cu asta?

— Vreau slujba asta.

— Ah! Chiar aşa?

Ea a ridicat mâna stângă în dreptul feţei lui şi a răsfirat încet degetele. Erau unite printr-o pieliţă până la ultima falangă.

— Vreau să scap de contractul meu, seor. Răscumpără-mă.

Corpomodificările erau mai simple pentru morţi decât pentru vii – o chestiune de deconfigurare şi reconfigurare în formatul dorit – dar adaptarea completă la viaţa subacvatică sugerată de degetele ei desfăcute nu se obţinea lesne.

— Cine e actualul tău antreprenor?

— Ewart/Oz West Mining, diviziunea SubPacifică.

Apă adâncă, presiune întunecată.

— Ticăloşii ăia, şuieră Nute. Ewart/Western Australian sunt în spatele spectacolului ăla de lumini **muy machismo** de colo. Aplică politica achiziţionării contractului în timp ce tu încă înoţi în cuva Isus. „Transport de Noapte”: livrare de întreprinderi miniere şi echipaje către asteroizi sub formă de drivere ieftine cu pânze solare uşoare şi cu cârpeală de pachete de tectori. La două secunde după impact, ele detonează şi înconjoară ţinta cu un nor de tectori. Nave-baros. Nu-i doar un termen tehnic inventat de cei din domeniul reclamelor. Ascultă la mine, mai bine pune-mi în spinare un secol de făcut trotuarul şi apoi încă unul, decât să mor şi să mă trezesc la cinci sute de milioane de kilometri de Pământ fără să ştiu cum am ajuns acolo. Asta-i şmecheria şi nu primeşti nici măcar un sfanţ ca recompensă. Iartă-mă. Probabil că erai încă în scutece pe vremea când au avut loc revoltele de pe Partea Îndepărtată sau Războaiele Transporturilor de Noapte dar, aşa cum ne place să spunem, cine are viaţă lungă are şi-o memorie pe măsură. Continuă!

Chiar înainte ca spaţiul extraterestru să fi fost cedat răsculaţilor, navelor baros şi nanoprocesorilor, Ewart/Oz West se orientase spre fosele din adâncul oceanelor, însămânţându-le cu utilaje şi morţi configuraţi pentru munca la mari adâncimi.

— Ewart/Oz West o să mă răstignească dacă mă prind că te răpesc, spusese Camaguey.

— Atunci e mai ieftin să mă cumperi, replicase femeia care aştepta la poarta lui.

Cerul se întuneca dincolo de calota unde se aflau locuinţele cele mai confortabile din Palos Verdes. Prima scufundare în mai puţin de o oră.

— Dacă o să mai fii aici când mă întorc, o să încerc, promisese el, îndemnat de o ironie detaşată.

Ea a fost, iar Camaguey a încercat-o. Se mişca prin apele reci, întunecate şi neclintite ale recifului ca o mică zeitate greacă.

— A doua zi, am lăsat-o să conducă primul grup. La sfârşitul săptămânii, am instruit ’latorul juridic şi de contabilitate să răscumpere contractul de la Ewart/Western Australia Mining. A costat cu mult peste estimările mele cele mai sumbre, dar eram deja îndrăgostit până peste urechi.

Nu se gândise niciodată că societatea avea convenţii pentru relaţiile vii/morţi. În ceea ce-l privea pe Camaguey, **ataşamentul** îşi putea înfige colţii la fel de adânc atât în morţi cât şi în vii. Cuvântul **necrofilie** nu făcea parte din vocabularul lui. **Dragoste,** în schimb, da.

Nu suporta să se despartă de ea atunci când venea ora interdicţiei de circulaţie şi trebuia să se întoarcă spre comunităţile morţilor, în permanentă expansiune, din Long Beach şi Normandie. Îi ceru să rămână; ea refuză; înşelase o dată vigilenţa **mechador**-ilor şi a armelor care aduceau Marea Moarte ca să-l întâlnească; nu voia să pună la încercare răbdarea sfinţilor a doua oară. Casa de la ocean i se părea mare şi pustie lui Camaguey; prea plină de spaţiu şi de aer. Lucirea cer-conceptului părea să se strecoare în fiecare colţişor întunecat. Într-o zi de la începutul toamnei, în vreme ce oraşul arăta încă proaspăt şi curat după trecătoarele ploi de august, Camaguey o urmări cu maşina care-şi schimba forma. Ea locuia într-un trailer modificat, îngrămădindu-se alături de alţi cincizeci de morţi sub cocoaşa autostrăzii Terminal Island, care fusese dezafectată. Hipertancuri pierdute şi singuratice, spintecate şi deformate, rugineau în lagunele supuse mareelor; bariere din lanţuri întinse între piloni şi roboţii de securitate lansau avertizări referitoare la prezenţa unor reactoare de submarine, scoase din uz, dar potenţial periculoase.

— De data asta vii cu mine, a spus el. O să cumpăr drept de rezidenţă. Vii acasă şi rămâi.

Nu a reacţionat deloc aşa cum sperase; nici nu l-a îmbrăţişat, nici nu l-a sărutat, nici nu şi-a desfăcut picioarele îmbietor, ci l-a însoţit sfioasă până la automobil, unde el a dat instrucţiuni ’latorului de acasă şi a lăsat-o să vadă cum se obţin aprobările de securitate.

În acea noapte, trezit din somn de tulburătoare umbre ale lunii, a găsit-o cuibărită strâns lângă el. I-a pus mâna pe gură şi a apăsat-o. El a lins V-ul tăiat al semnului morţii din palma ei dreaptă. Au făcut dragoste. După aceea, în fiecare noapte stăteau întinşi alături, Camaguey dormind superficial, iar moarta ţinând ochii larg deschişi, în timp ce visurile netrăite ale reînviaţilor îi licăreau peste retine.

— Sexul a fost singurul punct de contact între concepţiile noastre diferite despre dragoste: puntea pe care puteam traversa abisul dintre viaţă şi moarte.

Cuibărită lângă Camaguey, Nute dădu din cap.

— Într-un fel, sexul înseamnă moarte. Mortalitatea e încolăcită în jurul fiecărei spirale a ADN-ului. Nu murim, suntem ucişi de propriul nostru imperativ genetic. Fiecare spermatozoid e un glonţ, fiecare ovul bombă cu efect întârziat. Dumnezeu nu-i jucător de zaruri, ci vânzător de automobile uzate.

Stând pe pat, luminaţi de strălucirea palidă a interdicţiei de seară, Elena încercase să-i comunice natura trăirilor ei.

— Moartea nu-i nimic, nici măcar beznă, nici măcar absenţa timpului, şi totuşi nimicul ăsta atinge fiecare părticică din tine, se înfăşoară în jurul fiecărei celule din trupul reînviat: **ai fost mort, ai fost nimic, ai fost anihilat complet, iar acum exişti din nou.** N-ai cum să eviţi asta. N-ai scăpare. Nu încape tocmeală. Tectorii distrug tot ce ating. Nu există nemurire, doar moartea şi reînvierea la viaţa eternă. Tocmai de aceea Cultele Zoo, cu promisiunea lor de nemurire fără moarte sunt nişte minciuni sclipitoare şi primejdioase.

— Dar de unde ştiu că cel ce a reînviat sunt eu şi nu doar o copie care are toate amintirile, experienţele, aptitudinile mele, dar nu eu, fără sentimentul conştiinţei de sine care să mă anime?

— Asta-i spaima cea mare, adevărat?

— Da.

Elena îl trăsese mai aproape şi-şi încolăcise picioarele flămânde în jurul taliei lui.

— Asta aduce a copie umblătoare, vorbitoare, rânjitoare, pişăcioasă?

În noaptea aceea, în timp ce musonul de iarnă se dezlănţuia, visase că făceau dragoste în oraşul de corali din adâncul mării. Cântecul balenelor şi zgomotul de motoare a roboţilor transportori în vrac le ţineau ritmul în care se cuplau printre evantaiele fluturânde şi gâturile unduitoare ale pseudo-coralilor lui Camaguey. Ajuns la orgasm, Camaguey visă că globulele plutitoare ale sămânţei sale se combinau cu polipii-tectori ai recifului şi-i fertilizau şi că, în vreme ce vânturile umede şi calde dinspre sud-vest clătinau zidurile casei de lângă ocean, în adânc, în utere pline de apă şi în noduli sticloşi, printre ancore de fixare, gesta o nouă umanitate.

— Nute, ai spus că Dumnezeu e vânzător de automobile de mâna a doua. Dumnezeu e cu un grad de magnitudine mai crud decât atât. Când eram în şcoala elementară, doi tipi au fost eliminaţi pentru că au tăiat coada şi picioarele dinapoi ale unei pisici şi au aruncat nenorocita făptură în foc. Cam aşa e şi cruzimea lui Dumnezeu. Ei o făcuseră cu un cuţit, iar Dumnezeu a făcut-o cu o aluniţă. O pată blestemată.

Camaguey cunoştea trupul Elenei îndeajuns de intim că să fie sigur că pe umărul ei stâng nu existase nici o aluniţă. Acum era, şi creştea. În tot cursul lunii martie şi al furtunilor din preajma echinocţiului, văzu cum aluniţa se extindea şi căpăta o formă anume: o umflătură ovală cu două buze de piele neagră-albăstruie deasupra şi dedesubt. La început Elena refuzase să-şi facă probleme; mai târziu, când pe buze au început să apară şi fire de păr, a refuzat să mai aducă vorba despre asta. Pe la mijlocul lunii aprilie, pe umflătura centrală apăru o fisură longitudinală. Pe 5 martie, noaptea, fisura a crăpat. Un glob ocular albastru ca de nou născut, îl privea pe Camaguey din scobitura scapulară a umărului stâng al Elenei.

— Cristoase, Camaguey… Ştiai ce era?

— Ştiam.

După vomă, tremurături şi tranchilizante, a întrebat-o:

— Asta-i copiere greşită, nu?

Ea nu voia să-i răspundă. În timpul unei plimbări pe stâncile din preajma casei, nu i-a dat pace, întrebând-o mereu acelaşi lucru până când, într-un târziu, Elena i-a răspuns: da, era o copiere defectuoasă.

— Cât timp trecuse de la ultima ei configurare?

— Opt, nouă luni. Cu puţin timp înainte ca eu s-o cumpăr de la Ewart/Oz West. Nu trebuia să sufere alta decât peste şase luni cel mai devreme. Uneori se produce o copiere defectuoasă în mod spontan, dar asta nu este o problemă care să îngrijoreze pe cineva… se rezolvă de la sine.

— Şi tu, Camaguey, ai crezut-o?

La începutul lui iunie au apărut ciorchinii de cristale negre, lustruite, sub unghiile de la degetele mâinilor şi picioarelor, care lăsau zgârieturi sângerânde pe spatele şi pe pântecul lui atunci când ea îl mângâia. În iulie, i-a apărut un model format din pete albastre-închis, amintind de reticulele girafei, iar acestea emiteau o aromă deosebit de ademenitoare; în august, părul a început să i se îngroaşe în şuviţe ca nişte funii, făcând-o să semene cu Meduza. Cu fiecare nouă aberaţie, Elena devenea tot mai frumoasă şi mai exotică pentru Camaguey. De-a lungul verii a aflat că atunci când săruta ochiul de pe umăr, îi determina un orgasm unic prin forţa lui, iar el descoperea că sub mângâierea sângeroasă a acelor de cristal trăia o stranie senzaţie de zbor.

— În septembrie nu ne mai puteam minţi unul pe altul în legătură cu ceea ce se întâmpla şi cu ce trebuia făcut. Nu suportam gândul îndelungatei separări pe care o presupunea vizita Elenei la Casa Morţilor. Fusese prima pe care o iubisem. Singura… O voiam cu mine. Eu… eu am refuzat.

— Ce-ai făcut??

— Am refuzat să o dezleg de contractul faţă de mine pentru a merge la deconfigurare.

La începutul lui octombrie, doar Camaguey şi-ar mai fi dat seama că Elena era o femeie. Deconfigurarea nu mai putea fi amânată. Făcu aranjamente cu Casa Morţii, să instaleze cuva Isus pe terasa dinspre ocean. Carapacea se închise şi Elena Eres deveni o supă de tectori deconfiguraţi. Camaguey mergea zilnic să privească cuva imobilă, neclintită şi fără trăsături, rămânând uneori ore în şir lângă ea.

— În ce-a de-a treia săptămână de deconfigurare am început să sufăr de o letargie neobişnuită, o lipsă de interes faţă de orice lucru lumesc. Până şi reciful mă plictisea. Pofta de mâncare îmi dispăruse şi vomitam tot ce înghiţeam. Am crezut că e o depresie, mi-am închipuit că tânjeam după Elena. Dar asta n-a fost tot. Am început să am palpitaţii şi să mă sufoc. Iar noaptea, Nute, visele!

'latorul medical casnic era ultimul răcnet: a luat în consideraţie simptomele, a contactat bazele de date şi sistemele experte până în Rio de Janeiro şi Srinagar şi mi-a comunicat că nu era nimic concludent şi că trebuie să veghem şi să aşteptăm. Veghe şi aşteptare!

Zece zile mai târziu, în timp ce încerca să urineze, Camaguey a fost paralizat de o durere înfiorătoare, ca şi cum în penis i-ar fi fost băgată o baghetă de sticlă care se spărsese. Când privirea i se mai limpezi, văzu că în urina gălbuie sfârâiau puncte care ţâşneau de colo-colo cu mişcări microscopice.

Tectori.

Camaguey se sperie foarte, foarte tare.

Prezentă calculatoarelor-medici o mostră de urină. Aceştia o puseră pe lamele, o fragmentară, cromatografiară şi analizară, apoi expediară rezultatele unui sistem de cercetare prin simulare din Free Queensland, despre care afirma că era Cel Mai Bun în Domeniu, deşi refuzară să-i spună în ce Domeniu era Cel Mai Bun.

N-avea decât să ghicească. Două zile mai târziu, îi dădură rezultatul.

— „Sindrom Tectronic Infecţios Uman simbiotic, transmis prin sex“, mi-au zis. Nu puteau să mintă, nu ştiau să îndulcească adevărul. „Rar, dar din ce în ce mai răspândit”, mi-au zis. Anul trecut înregistraseră cincizeci de cazuri, toate de persoane vii care întreţinuseră relaţii sexuale cu morţi reînviaţi a căror dată de deconfigurare expirase. Ţac-ţac-ţac! Fapte după fapte. Erorile de transcriere determină un tector să se reproducă greşit într-o formă simbiotică cu celulele vii. Viteza de conversie a materiei biologice în materie tectronică este exponenţială, debutând lent, celulă cu celulă, devenind o avalanşă de transmutări

până când, în cele din urmă, victima se transformă într-o masă de tectoplasmă.

— Întotdeauna?

— Întotdeauna. Mortalitatea e sută la sută.

— La dracu', Camaguey… Cât timp?

— Din momentul diagnosticului, maximum cincizeci şi şase de ore, minimum treizeci şi două. În medie, patru zeci şi opt.

Iar Camaguey ieşise pe terasa plină cu soare, vânt, ţipete de păsări marine, vuiet de valuri şi acţionase comutatorul argintiu plasat pe marginea cuvei, pe care scria **Deversare şi Ciclu**.

— Nute, am iubit-o şi am ucis-o. Dar nu înainte ca ea să mă ucidă pe mine.

Acum bezna era deplină. Frontul de furtună, un nor negru lenticular, părea să privească în jos spre oraşul lucitor. În strălucirea tremurătoare şi albăstruie a cinematografului stradal, Camaguey îşi cercetă mâna stângă. Din rana însângerată mai rămăsese doar o linie încreţită de ţesut cicatrizat.

— Au început să se repare singuri. E mai avansată decât am crezut.

— Ne aflăm în Necroville, **chico**: moartea e viaţă, viaţa moarte, lumina e întuneric, întunericul lumină. Aici se poate întâmpla orice. Nute îi făcu semn să se ridice din pat, ca să iasă în noaptea albastră şi adâncă. Hai, omule. Oricare ţi-ar fi starea biologică internă, ai plătit cinci mii de dolari pentru serviciile mele de o noapte. Prin urmare, o să devin Vergiliu pentru Dante din tine şi poate că într-o singură noapte voi reuşi să-ţi ofer destule trăiri ca să fii pregătit pentru moarte. Pentru tine încă sunt Gallowglass şi-ţi datorez axistenţa. Hai!

O urmă. Trăsnete cutremurau străzile; zeii cerului bolboroseau deasupra munţilor Santa Monica.

— Un anatozaur, doi anatozauri, numără ea în timp ce liftul hidraulic îi cobora către florile ce se deschideau noaptea în grădina de pe acoperiş. Patru anatozauri, cinci anatozauri. Încă n-a sosit. Mai avem vreme.

Cu răpăit de aripi şi voci aspre şi răguşite, papagalii se ridicară din cuiburile lor. Norii se târau argintiu-albăstrui.

— Un anatozaur, doi anatozauri, strigă Nute către cer. Hai, ticălosule, numără! Tunetul urlă sonor, mai aproape, cutremurând aerul. Aici! Atât e de ajuns. Îşi trecu degetul de-a lungul cusăturii şi, cu agilitate, se strecură afară din costumul dintr-o singură bucată. Scoate-ţi hainele, n-o să reuşeşti decât dacă eşti dezbrăcat. Grăbeşte-te, nu avem mult timp.

— Nute, n-o s-o facem. Nu pot…

— Nu, nici nu vreau să aud. Hai, omule!

Trăsnetul despicat ca o furtună a diavolului lovi printre turbinele de pe vârful acoperişului, urletul crescând al tunetului se auzi doar la doi anatozauri distanţă. Orbit, ameţit, neştiind de ce face ceea ce face, Camaguey îşi smulse cămaşa din plasă şi pantalonii din piele elastică. Nute îl sili să se întindă alături de ea pe tulpinile strivite de mac.

— Toată viaţa m-au îngrozit furtunile cu trăsnete – ciudate presimţiri de moarte, înţelegi? – până când John Bastardul mi-a arătat secretul pe o plajă din Canada. Dacă strigă, strigi şi tu, la el. Dacă urlă moarte, tu urli viaţă. Chestia de care te temi – oricare ar fi lucrul întunecat trezit de furtună în partea speriată, de rozătoare, a creierului tău – răcneşte-o către ea.

Trăsnetul albastru şi fierbinte ce răbufni pe neaşteptate se aprinse între cer şi pământ pentru o secundă eternă. Fiecare contur al trupului ei, fiecare frunză atârnând moale în aer dens, întreaga suprafaţă haotică a oraşului îngerilor, fură tivite în ultraviolet.

— Urlă! strigă Nute. Toate lucrurile pe care le simţi, toate lucrurile de care te temi, toate speranţele şi dorinţele şi vrerile, strigă-le, Camaguey, dă-le glas!

Cataclismul tunetului îi acoperi vocea. Moarta îşi azvârli capul pe spate şi urlă către cer, un răcnet de sfidare şi un uriaş **Eu Sunt** al existenţei. Sentimentele se adunară ghem în gâtlejul lui Camaguey, cerând să fie eliberate. Era şaptezeci de kilograme de proteine, gol, vulnerabil, expus furiei Păsării-Tunet care-şi desfăcuse aripile deasupra oraşului, dar nu putea desfereca zăgazurile. Ecourile se stinseră printre canioane. Nute se aplecă spre el şi-i cuprinse faţa între palme.

— Câţi ani ai: douăzeci şi şase, douăzeci şi şapte? Eşti tânăr, eşti frumos, o să mori. Patruzeci şi opt de ore. Nici o prelungire, nici o iertare. Prin înşelăciune, ţi s-a răpit viaţa înainte de a fi avut şansa de a gusta din ea. Asta cum te face să te simţi? Hai, Camaguey, nu vrei să mori, dar trebuie. Cum simţi? Cum te simţi?

— Furios, spuse el, rănit…

— Sictir, Camaguey, să n-o minţi pe Nute! Dă totul din tine, băiete, e-n tine, o aud, o văd, ca pe o pasăre încă în ou. Las-o să zboare băiete, url-o, elibereaz-o. Cum simţi? Cum te simţi?

Sudoarea îi picura de pe trup, aerul cald şi electromagnetic părea să-l apese. Nu putea vorbi, nici respira. Cerul se aprinse, arătându-i-o pe Nute, aplecată deasupra lui, conturată pe un ecran cosmic argintiu. Înapoia acestuia tunetul plesni şi bubui, vast şi apropiat ca o apocalipsă personală. Furtuna era exact deasupra lor. O groază ancestrală îl cuprinse pe Camaguey; cochilia ce-l apăra crăpă şi se

sfărâmă.

— Nu! urlă el către cer. Nu! Nu! Nu! Nu! Nu! Cuvintele deveniră un muget neinteligibil care se îngemăna cu urletul mai puternic al furtunii, iar vocea lui o cale de-a lungul căreia toată durerea, teama, furia, deruta, îndoiala, groaza se vărsau în furtună, fiind absorbite şi revărsate pe pământ cu spasme electrice printre bulevardele Oraşului Mort.

Zăcea gâfâind sub norii negri care se fugăreau nebuneşte. Furtuna se ridica precum un turn deasupra lui. Se simţi luminos, plin de lumină. Muşchii i se contractară, apoi se relaxară. Avu senzaţia unor aripi întunecate care trecură fâlfâind pe lângă el.

O picătură de ploaie îi explodă pe faţă. Alta pe pântec. Două. Douăzeci. Ploaia de vară cădea în ropot pe frunzele grădinii de pe acoperiş.

— Ce ţi-a spus tunetul, Camaguey? Picăturile de ploaie înrourară pielea lui Nute, alunecară senzual de-a lungul văioagelor reliefului ei trupesc. Nimic nu ţi se ia fără să primeşti ceva în schimb. Aşa mi-a zis John Bastardul. Singura dată când nu m-a minţit. Ce ţi-a dat tunetul?

Îi apăru în faţă în chiar clipa în care se întoarse spre înăuntru ca să caute.

— Mâhnire, răspunse şi, în timp ce rostea cuvântul, simţi că îi izvora din străfunduri, ca o apă îngropată adânc. Pentru viaţa mea. Pentru mine însumi. Pentru nedreptatea ce mi se face.

Abia reuşi să încheie. Nute îl luă în braţe şi cerul se deschise. Rupere de nori. Ploaia pedepsea trupurile goale împreunate. Cuibărit ca un fetus la sânii femeii moarte, Camaguey vărsa lacrimile sărate pe care şi le reţinuse atâţia ani.

O doborâră pe prima pe şantierul industrial abandonat din spatele Oraşului Paramount. O fată cu ochii unei bătrâne de o sută de ani pe un chip de dulce copilă, cu o piele isteaţă-isteaţă care se făcea una cu mediul ambiant, dar nu suficient de isteaţă ca s-o salveze.

O vânară cu feromoni, acele căi delicate ale substanţelor chimice din aer care îndeamnă fluturele „Luna” să zboare zeci de kilometri spre sex şi moarte. O găsiră în vălmăşagul de drumuri de serviciu şi alei dosnice, îngheţată în lumina orbitoare a farurilor, cu pielea de aceeaşi culoare ca noaptea şi betonul, cu ochii ca două hăuri gemene de sclipiri. Ochii unui animal încolţit. În lumina a o mie de lansatoare laser, au prins-o între ziduri înalte de ieşiri de incendiu, având în spate zeci de metri de gard din plasă, a cărui coamă era ascuţită ca briciul. Strângându-se şi încordându-se ca o pisică, fata a urlat la ei, răcnetul fără cuvinte al disperării din urmă al vânatului şi s-a azvârlit în susul îngrăditurii de

sârmă.

Oţel albăstrui scos din teacă, lucind în lumina neonului. Vânătorii se simţeau proaspeţi, vânatul fugărit până la epuizare. Din două salturi, Anansi şi Duarte o prinseră din urmă şi-i reteză tendoanele picioarelor dintr-o mişcare. Ea răcni urletul durerii, ce nu seamănă cu nici un alt strigăt uman. Sângele şiroi pe frumoasa ei piele cu modele hexagonale, dar se apucă, se agăţă, de gard, urlând către stelele de neatins învelite în sârma tăioasă.

Îi rupseră degetele ca s-o dea jos. Nu putea sta în picioare, aşa încât mutilatorii o susţinură de braţe. Fata nu se zbătu, nu scoase un sunet. Ochii îşi pierduseră strălucirea şi priveau absenţi, cu resemnarea finală a animalului care înţelege că mai are de trăit doar câteva clipe, hipnotizată de sclipirea rece de-a lungul tăişului lamei lui Miclantecutli.

Miclantecutli o apucă pe fată de bărbie, ridicându-i capul cu o mişcare blândă şi-i întredeschise gura. O sărută. Vârful limbii ei urmă conturul buzelor fetei.

— Te iubesc, şopti ea.

Aşeză vârful cuţitului puţin sub maxilarul inferior. Cu o smucitură scurtă şi precisă, îi tăie gâtlejul.

Santiago scoase un ţipăt: o emoţie treizeci de părţi groază, treizeci de părţi încordare, treizeci de părţi oroare şi restul, freamăt pur. Brusc îngreţoşat, vomită.

Miclantecutli se ghemui lângă el şi îi cuprinse falca în palma înmănuşată. Duhnea a sânge.

— Spune-mi, îi şopti la ureche, spune-mi sincer, Santiago, spune-mi, cum te simţi? Îşi frecă obrazul de tâmpla lui şi şopti din nou intim, obscen: Ştiu, Santiago. Prima oară am simţit la fel. Prea mult, prea complicat, o mie de gânduri care-mi treceau prin cap în acelaşi timp, sentimente pe care nu le mai trăisem până atunci. Emoţii despre a căror existenţă nu aveam habar. Dă-mi voie să te ajut. Eşti îngrozit, da, dezgustat că ai participat la ceea ce-ţi pare un act ucigaş gratuit, ţi-e teamă, te simţi fragil. Spaimă. Ură. Groază. Greaţă. Vinovăţie. Toate la un loc, da, Santiago, dar mai presus de astea, te simţi viu. Te simţi viu ca niciodată până acum. Fiecare părticică, fiecare celulă, fiecare atom, cântă. Cel mai dulce cântec pe care-l vei auzi vreodată, Santiago, cel mai măreţ cântec al existenţei. Primele limbaje umane au fost cântece ale Timpului-Vis, fără cuvinte, fără înţeles, doar acelaşi amin al existenţei, declarat în faţa universului mut, lipsit de suflet.

Cadavrul zăcea aşa cum îl lăsaseră vânătorii să cadă, îngenuncheat, cu capul plecat, braţele întinse în lături. O postură imploratoare, de rugă. Pielea isteaţă-isteaţă îşi pierduse culoarea, devenind de un negru

mat: o umbră asasinată. Balta de sânge se lăţea în jurul ei.

— Socoţi că sunt un monstru, Santiago, dar nu-ţi întreţii viaţa prin moartea altora? Carnivor, omnivor, ierbivor, n-are importanţă – capacitatea ta de a trăi depinde de moartea altuia. Viaţa intră pe o parte, dejecţiile ies pe altă parte, doar ca să ajute porţiunea dintre ele să funcţioneze zi după zi de existenţă lumească. Ea a murit pentru ca noi să ne putem ridica din existenţa searbădă, către extraordinar. Santiago, bucură-te, ea e moartă, tu trăieşti! Eu sunt un monstru, tu eşti un monstru, suntem cu toţii monştri, să sărbătorim!

— Ai spus că o iubeşti, bolborosi el.

— Miclan! Vânătorii încălecau pe motociclete. Vii? Angel a mirosit altă urmă.

— Dacă ne grăbim, mai prindem una în noaptea asta! răcni palida Angel.

— La sfârşit ai spus că o iubeşti, repetă bărbatul.

Mielantecutli se ridică scuturându-şi pantalonii de praf imaginar.

— Chiar am iubit-o, Santiago. La sfârşit.

Apoi, în timp ce pornea motorul motocicletei, strigă spre el:

— Vino, dacă vrei să vii, stai dacă vrei să stai, dar timpul fuge, Santiago, şi jocul continuă.

La câteva secunde după aceea, singurul ocupant al aleii era lucrul întunecat, golit, înălţând rugăciuni către propriu-i sânge.

Urmând semne din aer, Angel conduse haita către vest, de-a lungul bulevardelor clocotind spre carnaval şi tulburări politice.

— O senzaţie tare pentru fiecare, Santiago, strigă Miclan către pasagerul aflat pe şa în spatele ei. Pentru Angel e emoţia vânătorii. Urmărirea e totul, uciderea o deprimă. Angel poate detecta o concentraţie de o moleculă la un milion, vânează pentru plăcerea de a-şi folosi aptitudinile, talentele, simţurile. Angel! (Flutură mâna către motociclista palidă, iar Angel îi răspunse cu un rânjet). Anansi, în schimb, – însoţitoarea lui Miclan îi fulgeră pe amândoi cu ochii tiviţi cu negrit – trăieşte intens durerea. Pentru tine, durerea e ceva de temut, fiindcă reprezintă o ameninţare ireparabilă – poate chiar mortală – la adresa organismului. Dar noi nu putem fi deterioraţi sau distruşi în mod ireparabil şi astfel durerea e transfigurată. Ea trece dincolo de simpla suferinţă fizică într-o stare modificată de conştiinţă. Durerea e o revelaţie, o ascensiune, o iluminare. Fata aceea de pe alee a murit – fii sigur de asta, Santiago – în chinuri cumplite. Durere înfiorătoare. Dar cine ştie ce piscuri a atins conştiinţa ei înainte de a se topi în Marea Lumină Albă? Santiago, tectorii nu dorm niciodată, procesele care ne-au ridicat pe toţi din moarte îi repară chiar în clipele astea rănile,

refăcându-i trupul, retrezindu-i mintea şi amintirile şi astfel ea nu va uita. Îşi va aduce aminte de durere, de moartea lentă, dar îşi va aminti şi ce altceva dincolo de durere a descoperit la graniţa morţii.

Cu trupul strâns lipit de spinarea lui Miclan, Santiago se cutremură; un curent întunecat, necurat şi rece, din vântul furtunii, îl căutase şi-l găsise.

— Anansi a făcut din durere o adevărată religie. Ai putea s-o consideri o sadomasochistă transcendentală. Mai binecuvântată pentru a primi decât pentru a da, pentru prevestirea Sfintei Scripturi. E bolnavă, scumpule, dar o iubesc. Anansi!

Anansi făcu un semn cu mâna înmănuşată şi sărută aerul nopţii.

— Dar tu, Miclan, îi spuse Santiago la ureche, tu ce câştigi din asta?

— Iubire, răspunse ea. Ce alt motiv m-ar îndemna să fac ceva atât de josnic?

Angel făcu un cerc cu pumnul în aer şi opri. Plutonul se strânse în jurul ei.

— Rece? întrebă Miclan.

La câteva sute de metri în lungul străzii pulsau şi se agitau participanţii lăturalnici la petrecere. Angel îşi azvârli braţele în lături, exasperată de rătăciţii în costume de carnaval.

— Au trecut pe aici?

Angel dădu din cap, confirmând.

— Chanel împuţit, spuse ea, strâmbând din nas cu dezgust. Detest chestia asta. E lipsit de demnitate. Prospătură, ţine-mi armăsarul.

Santiago încalecă pe şaua caldă îmbrăcată în imitaţie de piele. Motorul torcea adânc din toţi cilindrii.

Angel se aşeză în patru labe şi se lipi strâns de pământ. Cu ochii închişi, îşi plimbă faţa de-a latul străzii la câţiva milimetri de caldarâm. O mână ţâşni în sus. Degetele pocniră nervoase, nerăbdătoare, **hai hai, nu pot să stau aşa toată noaptea.** Motocicletele se adunară două câte două în spatele ei în clipa când ea ţâşni brusc pe stradă. Mulţimea le făcu loc să treacă – lui Santiago, sedus de impulsul endorfinic al vânătoarei, îi amintea într-un fel de Jole Blon. Spectrul palid al lui Angel se strecură sinuos printre cuplurile prinse în ritmul trei pe patru.

— Ce dracu' se-ntâmplă? se auzi o voce de beţiv din apropierea lui Santiago.

— Hei, **cher-ami-o,** auzi el răspunsul şuierat. Un băiat deştept ar şti să-şi ţină limba ascuţită în **bouche** atunci când vede trecând Vânătoarea de Noapte.

Angel stătu nemişcată o clipă, se ridică de jos şi arătă cu degetul spre acoperişul unei clădiri de locuinţe, acoperit parţial de un ecran

cinematografic pe care biplanuri preistorice duceau lupte deasupra localităţii Mons pentru gloria lui Blue Max. Porni să urce pe scara de incendiu ruginită, câte două trepte odată, rămase agăţată un moment de parapet amuşinând aerul şi apoi lunecă pe acoperişuri, de-a lungul cornişelor de piatră, sărind peste hăurile dintre clădiri cu uşurinţa arboricolă şi naturală a unui gibon-fantomă. Vânătoarea o urmă.

— Spune-mi, Santiago – Miclantecutli îi îngăduise lui Duarte să preia conducerea, astfel ca ea să poată rămâne în urmă şi să-l sâcâie pe acolitul ei – nu-i aşa că Angel e lucrul cel mai frumos şi pur? Ştii când îi iubesc femeile cel mai mult pe bărbaţi? Când lucrează. Când atenţia lor e îndreptată în mod absolut spre ceea ce fac şi sunt atât de absorbiţi încât îşi pierd conştiinţa de sine tipic masculină care se află la originea trufiei bărbăteşti. Voi uitaţi puritatea fiinţei. Un teolog ortodox grec, bătrân, mi-a spus odată – asta mi s-a întâmplat în faza creştină, cu mult timp înainte ca tu să mă fi cunoscut – că un copac, prin faptul că e copac, există şi astfel îl venerează pe Dumnezeu. El numea asta taina prezentului, Sfinţenia Fiinţei care nu e conştientă de sine. Asta-i natura frumuseţii lui Angel, care se află acolo sus, făcând lucrul pentru care a fost concepută, fiind ceea ce trebuie să fie: Gândire şi acţiune în unitate. Întreaga vânătoare e un act de iubire. Identificare cu vânatul, contopirea modurilor de gândire ale urmăritorului cu cel urmărit şi invers, până când cei doi devin o singură minte? …inevitabilitatea capitulării …actul milostiv al eliberării. Aşa cum şi dragostea e o vânătoare. Acel prim parfum, smulgerea din mijlocul turmei, urmărirea lentă, implicarea din ce în ce mai intensă a propriei tale fiinţe în fugărire, extenuare, încolţire, în capitularea la fel de inevitabilă, în împunsătura simbolică şi în străpungere. Am iubit-o pe fata aceea, Santiago. Am fugărit-o, am vânat-o, am devenit totuna cu ea. Şi am împlinit iubirea într-un mod cu mult mai intim şi mai profund decât printr-o acuplare grăbită a părţilor biologice. Nu s-a zbătut, nu s-a luptat, fiindcă mă iubea. Şi fiindcă o iubeam, nu am putut pune stavilă loviturii.

— Miclan! Aflată pe marginea parapetului, într-un echilibru fragil, Angel îşi desfăcu braţele şi scutură din cap.

— Ce vrei sa spui? strigă Miclantecutli.

Izbucniri sporadice de flăcări, invizibile de la nivelul străzii, o luminau pe Angel cu sclipiri diavoleşti. Ea făcu un semn cu arătătorul, mimând un plonjon.

— Interesant, gândi cu voce tare Miclantecutli. N-ar fi avut cum să-şi dea seama dacă eram în spatele lui sau nu, şi atunci de unde ştie că-şi poate permite cele cinci? zece? minute ca să se întregească din nou? (În timp ce vorbea, ochii ei măsurară fiecare clădire). E un sacrificiu de

pion. Aruncă un jucător în gura lupului, sperând că ne vor prinde pe toţi împreună în cazul că fugim.

— Să fugim? întrebă Santiago, dar Duarte îi acoperi vocea:

— Deci trebuie să-l părăsim?

— Dacă am avea trei ucideri, aş zice da. Însă numai cu două…

— Dar tu ai spus că dacă ne prind pe toţi în acelaşi timp… izbucni Anansi neliniştită.

— S-ar putea să fie Călăreţii Palizi, dar noi suntem Vânătorii Nopţii, Duarte.

Afro-chinezu mort, ras în cap, îşi puse o pereche de ochelari cu lentile senzoriale. Fără să se grăbească, privi cercetător împrejurimile prin aparatul care îi amplifica vederea spectrală.

— Angel! Fata palidă îşi salută liderul în batjocură şi făcu un pas către cei douăzeci de metri de aer.

Santiago răcni.

Încă mai urla când, o secundă şi jumătate mai târziu, Angel se prăbuşi pe caldarâm şi explodă umed, împrăştiind în jur carne şi fluid.

Lucrul-înger căzut zăcea crucificat, sfărâmat, strivit în propriile-i lichide. Santiago avu impresia că ţipase mai lung.

— Da, exclamă Duarte. Dinţii îi sclipiră alb sub masca de **el bandido** a dispozitivului de vedere nocturnă. – Sistemele de recunoaştere a structurilor evidenţiază o nălucă. Ochii săi erau o învălmăşire de cifre: Distanţa asta, poziţia aia, exact **acolo.**

Lucrul-înger gemu şi se ridică, împingându-se cu degetele larg răşchirate din propria ruină.

— Anansi, Asuncion, Duarte, găsiţi o altă ieşire şi blocaţi capetele străzii, ordonă Miclantecutli. Va şti că sunteţi acolo, dar n-o să poată face nici pe dracu'!

Strâmbându-se, icnind şi gâfâind, Angel se ridică în genunchi. Pseudo-sângele întunecat al morţilor îi păta rochia ivorie; Santiago privi şi văzu cum pliurile palide ale ţesutului cicatrizat dispărură ca nişte umbre în ceaţă; formele şi alungirile amintind de alinierea oaselor se mişcară sub pielea albă precum crinul. Angel mirosi aerul.

— E în spatele şirului din dreapta ta, Miclan.

Vântul dinspre vest, crescând în intensitate, îi învolbură părul oxigenat. Santiago îi înapoie motocicleta.

Murind şi trăind. Cu câteva secunde în urmă, înainte ca tectorii să treacă la reconfigurare traumatică, fusese moartă. Păşise cu bună ştiinţă în gol, în moarte, şi renăscuse. O rafală de vânt rece se învârteji de-a lungul străzii, împingând o avangardă de gunoaie şi hârtii. Cablurile de înaltă tensiune cântau în modul eolian. Isuse. Era viu.

Mulţumescu-ţi ţie, Isuse!

În timp ce Santiago urca pe şa în spatele ei, Miclantecutli aruncă o privire la Rolex-ul antic de la mână.

— Drace! Haideţi, haideţi, hai, băieţi!

Ca un ac de gheaţă, o picătură de ploaie îl înţepă în obraz pe Santiago. Apoi alta. O rafală. Cu o scuturătură, alungă şocul rece şi curat de pe piele.

— Capul sus! strigă Miclantecutli, însă motorul motocicletei lui Angel vuia deja.

Îndărătul ferestrelor de pe ambele părţi ale bulevardului se aprinseră lumini şi câteva storuri se clintiră. De pe partea dreaptă a străzii, din gura întunecoasă a unei ieşiri de serviciu aflată în spatele unui şir de **apartamentos**, ţâşni o siluetă. Tânăr. Mascul. Părul lung până în talie îi flutură în vânt atunci când începu să arunce în jur priviri de sălbăticiune, căutând o cale de scăpare, un ascunziş. Camuflajul isteţ-isteţ încercă să-l facă tot una cu asfaltul udat de ploaie şi cu lumina stradală, dar găsi că efortul îi depăşea puterile.

— O, tu, copil frumos-frumos, şopti pentru sine Miclantecutli.

Norii îşi desfăcură băierile.

În aceeaşi clipă, băiatul văzu cele două motociclete.

Ploaia cădea cu zgomot ca de tunet.

Încercă să fugă. Alunecă pe suprafaţa umedă, se chinui să-şi recapete echilibrul, reuşi, porni ca o săgeată cu braţele ţinute sus deasupra capului, picioarele mişcându-se ritmic, neîndrăznind să privească peste umăr.

— Al meu e! mugi Miclan şi, în aceeaşi clipă, ca şi dorinţa ei, motocicleta ţâşni înainte cu o ploaie de stropi. Întinse o mână în spate ca să scoată o lamă lungă şi curbată dintr-o teacă aflată sub coapsa dreaptă a lui Santiago. Sabia îi şuieră pe la ureche când o învârti, aducând-o cu vârful îndreptat spre pământ. Din lama târâtă, pe asfalt scrâşniră scântei incandescente şi albăstrui.

Băiatul auzi. Se opri. Se întoarse. Rămase locului, cu mâinile întinse în lături. Motocicleta se îndreptă direct spre el. Cu o răsucire a încheieturii mâinii, Miclantecutli ridică sabia. Lovitura **Men** din kendo, cea mai maiestuoasă dintre atitudini. Lama ţinută perfect orizontal. Lovitura de decapitare.

Băiatul închise ochii, cu o expresie de extaz şi beatitudine întipărită pe chipul şiroind de ploaie.

Şi chiar atunci Rolex-ul de la încheietura lui Miclantecutli piui. O dată. De două ori.

Încheietura ei se clinti. O fracţiune de centimetru. Lama trecu la câţiva milimetri de tâmpla stângă a băiatului. Printr-o derapare, Miclantecutli întoarse motocicleta pe loc. Orbit de stropii stârniţi de roţi şi de ploaie, Santiago îşi îngropă pumnii în chipurile cauciucate ale demonilor de pe spinarea moartei şi, rugându-se la toţi sfinţii, se agăţă disperat.

Băiatul zâmbea. Părul îi era lipit de ţeastă şi de corp, pielea lui avea culoarea ruperii de nori. Încă zâmbind, se înclină încet, foarte încet, şi aplaudă bătând rar din palme. Miclantecutli descălecă. Scăldată în şuvoaiele ploii ce se scurgeau pe îmbrăcămintea din piele şi latex, făcu o plecăciune către băiatul gol-puşcă.

— Salvat de clopoţel, spuse ea zâmbind. Poate că am şi eu norocul ăsta data viitoare.

Îşi aşeză armele pe pământ, una câte una: lama ucigaşă ascuţită de caldarâm, cuţitul cu care tăiase gâtlejul fetei, un mănunchi de cinci **shuriken** din nenumăratele buzunare cu fermoar de la piept, un bola monofilament a cărui greutate era un cap de mort din crom, pe care îl purta înfăşurat de glezna piciorului drept. Toate, aşezate pe bulevardul ud şi lucios cu încetineala sacerdotală a unui ceremonial sfânt sau a unei drame Noh.

Ceilalţi o imitară aşezându-şi armele de Vânătoare pe caldarâm.

Din depărtare se auzi un urlet: strigătul blestemaţilor din Noaptea Morţilor.

— Ce faceţi? întrebă Santiago. Nu înţeleg.

— Vei înţelege, îi răspunse Anansi cu o voce sumbră.

Miclantecutli îşi flutură pumnul prin aer şi strigă spre fraţii şi surorile Vânătorii de Noapte:

— În regulă, echipă! Să mergem! Jocul continuă!

Pe dinafară, Cafeneaua Posada de pe Willoughby era obişnuitul amestec de Necroville: ornamente de Crăciun încălecând o biserică veche de misionari spanioli. Pe dinăuntru, naosul, prezbiteriul, locul corului şi peristilul formau o cochilie care sprijinea un tavan boltit din tectoplastic străveziu ca sticla. O mare parte a podelei era ocupată de plante mari în ghivece, printre care se îngrămădeau mese elegante din fier forjat, vopsite în alb. Păsări tropicale lansau chemări stridente ca nişte sirene, maimuţe macac lunecau în jos pe trunchiuri sau pe stâlpi bine mascaţi pentru a face curăţenie pe sub mese şi a-şi umple pungile submandibulare. Un papagal macao îşi făcu coada bârzoi, cloncăni şi se găinăţă la douăzeci de centimetri de vârful cizmei lui Trinidad, al cărui toc abia se ţinea. Pereţii erau decoraţi cu fresce bizare, în care

predominau schelete îmbrăcate în frac şi rochii de nuntă; peoni căzând de pe **zocalos** publice şi alergând, îngroziţi de luminile ciudate din cer.

Fiecare centimetru pătrat de pardoseală liberă era ocupat de refugiaţii unei nopţi de chef şi mare dezmăţ care dintr-o dată devenise catastrofal de primejdioasă. Cineva fixase un ecran extensibil de o grindă aflată între doi piloni de susţinere a plafonului; canale de ştiri, îngrijorate de situaţie, încercau să ţină pasul cu torentul de evenimente.

O tânără radiind de încântare – abia trecută de adolescenţă, bănui Trinidad – ţopăi spre Salamanca. Avea o claie zbârlită de păr negru, chip atrăgător (atrăgător era pe locul întâi în cataloagele magazinelor de modificări corporale), dar dovedea un potenţial subcutanat spre îngrăşare, cu care avea să se lupte tot restul vieţii ei de prospătură.

— Salamanca! Salamanca! ţipă ea cu glas ascuţit. Au o navă! Am auzit pe canalele de ştiri, nu ţi se pare fantastic?

„Salamanca”, aşa îl strigase. Ce-i era: prietenă, amantă, sau rătăcită şi singuratică? Ori doar o copilă hoinară, care trebuia salvată?

Personajul principal de pe ecranul extensibil se dizolvă în sfertul albastru şi pâlpâitor al sferei Pământului. Emisfera oceanică: sub spiralele noroase se întrezăreau aluziile şi declaraţiile şubrede ale monstruoasei embleme Coca-Cola, formată din tectori marini capabili să secrete coloranţi.

O supernovă lumină pe neaşteptate partea din dreapta sus a ecranului. Se auziră expresii de uimire mută şi ovaţii răzleţe. Ceva ce era pe jumătate umbră, pe jumătate giuvaer, dar mai ales o delicată morişcă solară se rostogoli, traversând ochiul lentilei. Urmară alta şi alta şi încă una.

— Nave de luptă, exclamă Salamanca. Accelerează la trei g, încercând o deplasare cu mare viteză şi se străduie să injecteze viruşi în rutinele autoregeneratoare ale navelor baros. Douăzeci de milisecunde de acţiune de luptă, trei luni petrecute în stare de anihilare senzorială, aşteptând ca mecanica orbitală să-i aducă înapoi acasă pe traiectoria cea mai lungă. (Părea sedus de pavana de lumini). Mai toţi sunt nişte puştani de doisprezece ani. Cuplaţi la virtualizatoare de timp real. Au viteză şi pot suporta acceleraţia. Rezistă cel mult opt-zece luni. Le instalează pompe de accelerare a fluxului mielinic, pentru a face faţă vitezei. Am contribuit şi eu la proiectarea tehnicii de luptă… dar asta înainte.

Înainte de ce? se miră Trinidad.

Licărirea actinică se estompă rapid către partea albastră a spectrului.

— Un nefericit mai puţin, spuse o femeie înaltă între două vârste cu

părul pieptănat peste cap.

— Mă îndoiesc, o contrazise Salamanca. Navele alea nu sunt decât unităţi cu propulsie pe baza masei inerţiale, încastrate în miez de gheaţă/nichel-fer. Procesează materia într-un halou de ţinte false şi deflectoare cu mult înainte de a intra în orbite depărtate de Pământ. Pun pariu că a fost lovită o Nevăstuică Sălbatică.

O altă stea de o clipă ilumina cerul. A treia, a patra, a cincea, se dispersară într-un arc elegant pe partea luminoasă a terminatorului[17].

— Cristoase, gâfâi Salamanca. Navele de luptă. Le-au lovit. Sunt terminate.

Se ridică şi rămase cu ochii pironiţi la ecranul care difuza acum materiale proaspăt recepţionate din Paris: imagini aeriene ale tulburărilor stradale din Necroville-ul la Defense, închipuindu-şi strigătele frumoşilor copii care ardeau undeva la marginea spaţiului. Pentru cei din cer nu exista reînviere. Nici măcar Adam Tesler nu putea aduna o mână de plasmă pentru a modela din ea un om.

— Curată sinucidere. Pizda mă-sii, asta-i sinucidere!

— Hei, Salamanca! Copila cu părul vâlvoi îl trase blând de mână. Hai, termină, că parcă văd c-o să spui ceva care-o să ne bage pe toţi în bucluc.

Fata, Rosalba, după cum o prezentă Salamanca, îi conduse la o masă de sub roşcovul înalt învăluit de un ficus sufocant. Rosalba rămase în picioare în spatele femeii celei mai bătrâne şi cu ochii cei mai albaştri pe care îi văzuse vreodată Trinidad. Mâna ei se odihnea pe spătarul scaunului din fier forjat pe care stătea bătrâna a cărei atitudine părea să afirme: **proprietate-protecţie-afecţiune-respect**. Mamă, bunică, amantă? Societatea **cerristo** era clădită pe tot atâtea sexe câte dealuri pe lume.

— Montserrat, dă-mi voie să ţi-o prezint pe Trinidad, o prietenă. Trinidad, aş dori să faci cunoştinţă cu Montserrat Mastriani.

Familia Malcopuelo se considera bine înfiptă în **La Crescenta**, dar tatăl lui Trinidad recunoştea că va fi reuşit doar în ziua când un Malcopuelo va fi invitat la cocktail pe terasa Mastrianilor. Aceştia erau primii dintre italo-spaniolii dinaintea marii cavalcade care reuşiseră în faţa bogătaşilor serioşi din Vechiul Los Angeles şi, prin urmare, le jinduiau poziţia. Simţind tranziţia climatică spre cald şi umed, investiseră în ediţiile îmbunătăţite genetic ale fructelor tropicale ce creşteau acum pe întinsele tărâmuri ale complexelor agricole din văile dinspre est. Înclinaţia tipică a biotehnicianului pentru tot ce e mic şi bine organizat îi determinase să investească în recent apărutele **corporadas** specializate în nanotehnologie. Îl angajaseră pe Adam

Tester în filiala de cercetare Culver City. Ales Preşedinte-pe-Viaţă, Marcello Mastriani deplânse cercetările lui Adam Tesler în Postulatul lui Watson, considerându-le lipsite de orice utilitate comercială şi-şi anulase investiţia. Extrem de jignit, Tesler rezilie contractul cu Mastriani Simulife, obţinu ca prin minune şase milioane de dolari de la un consorţiu de bănci Rim şi de la câţiva capitalişti întreprinzători şi-şi deschise propria prăvălie. Trei ani mai târziu, Marcello Mastriani muri de cancer al laringelui. După încă doi ani Adam Tesler reînvie cadavrul vechi de cinci zile al cimpanzeului Ronaldo şi-i oferi viaţă eternă.

Mastrianii se alăturară astfel descoperitorului de talente hollywoodian care-l descrisese pe Fred Astaire drept unul care „nu ştie să joace, sau să cânte, dar dansează binişor” şi proiectantului navei Titanic, care socotise că în Valhalla Gândului-de-pe-Urmă existau probabil suficiente bărci de salvare; cu toate astea, ei puteau fi numiţi, fără a greşi prea mult, capetele încoronate din **La Crescenta.**

Ceva o ridică pe seora de pe scaun. Ceva o făcu să întindă mâna.

Exoscheletul era o cochilie transparentă ce cuprindea fiecare părticică din Montserrat Mastriani cu excepţia capului şi a mâinilor. Strălucind de neurocircuite şi înzestrat cu motoare musculare şi vene întreţesute din tectoplastic translucid prin care pulsa un fluid incolor şi granular, devenise o corpomănuşă de virtualitate cu ambiţii de salvamar pe Plaja Silicon. Sigur că Trinidad auzise de astfel de lucruri. Numai că până acum nu cunoscuse pe nimeni atât de bolnav încât să aibă nevoie de aşa ceva. Membrii familiei Mastriani se numărau printre cei ce trâmbiţaseră miracolele pe care nanotehnologia le putea oferi medicinii. În realitate, tratamentele cu tectori costau înfiorător de scump, iar durata de prelungire a vieţii era atât de neînsemnată în comparaţie cu eternitatea dobândită prin reînviere încât, în cazul bolilor incurabile, eutanasia acceptată în mod tacit devenise o practică medicală curentă. Aşa cum vedea Trinidad lucrurile, faptul că Montserrat Mastriani refuzase injecţia de Seni-Nă-Ta-Te şi îndura acum exoscheletul ce-i leza amorul propriu, reprezenta fie un act de nemăsurat curaj, fie o laşitate vecină cu degenerescenţa.

Strânse mâna ce i se întinse, schimbă câteva amabilităţi de prezentare şi încercă să se gândească la altceva decât la nămolul putregăios. Trinidad întrezări reţeaua de conectare roşie şi dezagreabilă de la baza gâtului ei, şi cârceii de prindere ai interfeţelor costumului.

— Da, sunt de o hidoşenie perfectă, şopti Montserrat. Şi cu toate astea, simt un îndemn irepresibil de a mă pişa pe oricine foloseşte în prezenţa mea cuvintele sfidare fizică. Salamanca! (Strigase cu aroganţa

preţioasă potrivită nobleţii scăpătate). Adu-i ceva de băut Seorei Malcopuelo.

— Mulţumesc, dar am propria mea băutură.

Scoase flaconul argintat.

— Îmi dai voie? Montserrat luă sticluţa cu mâinile ei înfiorătoare. Mirosi conţinutul, luă o înghiţitură, îşi şterse buzele şi i-o înapoie lui Trinidad.

— Călare pe jaguar, nu?

— Bunico, protestă Rosalba.

— Am optzeci şi trei de ani, mor de cancer terţiar metastazat al şirei spinării, Rosalba, cred că asta îmi dă dreptul să fac ce poftesc.

— Ia spuneţi-mi, Jens a sosit deja? interveni Salamanca.

— A ieşit să-întâlnească pe cineva, spuse Rosalba. Nu ştiu când o să se întoarcă.

— Până una-alta, interveni bunica ei, spune-ne povestea ta, Trinidad. Nimeni nu calcă în Necroville dacă nu are ceva pe suflet. Mi-ar prinde bine să aud şi altceva, pe ale celorlalţi le ştiu aproape pe de rost. Jens e cartofor şi ăsta-i ultimul lui pariu. Salamanca s-a săturat de viaţă, dar se teme să moară, parcă aşa zicea un cântec mai vechi, cât despre mine, n-ai decât să mă priveşti şi poţi desluşi povestea din acest exoschelet respingător. Rosalba, aici de faţă, e nepoata îndatoritoare care o iubeşte atât de mult pe **abuela** încât e în stare să suporte până şi insuportabilul. Ciolane bătrâne, putrede până la măduvă. Spune-ne povestea ta. – Explică-ne cine şi de ce, fetiţo. Confesiunea e o împărtăşanie. De ce nu?

De ce nu? Chiar, de ce? Să azvârle în aer un **centavo** imaginar şi să vadă ce faţă străluceşte în furtuna de lumină albastră. Pe deasupra acoperişului curbat din sticlă trecu o umbră. Nori. Aripile Păsării-Tunet. Flăcările lumânărilor pâlpâiră. Trinidad îşi umezi buzele.

— Mă numesc Trinidad-Malcopuelo din **La Crescenta** şi în noaptea asta mă aflu aici fiindcă am făcut greşeala să mă îndrăgostesc de Peres Escobar.

L-am cunoscut pe Peres în iarna când am urcat pe Promenadă.

Am mers la munte fiindcă ne doream zăpadă. Familia Marilenei avea o cabană. Sporturi de iarnă fără oprelişte, dacă nu-i băgam în seamă pe morţi. Am închiriat un lifter, l-am burduşit cu mâncare, amici, chestii de dormit şi de iubit, echipament de schi şi cadouri Navidad, şi i-am spus pilotului să zboare până dăm de zăpadă. Peres era şi el acolo, printre bagaje. Cum nu putea fi nici purtat, nici mâncat, nici ţinut în braţe, putea deveni partener de pat sau bun de învelit în ambalaj de

cadouri şi de agăţat într-un ciorap deasupra focului făcut din buşteni adevăraţi. Poate că era bun şi de una şi de alta. Arena, cu care împărţeam un apartament ca să scăpăm de taxe, îl răpise din cercul monden ce se învârtea în jurul lui Santiago Columbar, şi ne pregăteam pentru o iarnă foarte lungă şi tihnită.

Am descoperit ce voia să spună Marilena despre morţi. În primele zile ne-am ciocnit pretutindeni de ei; stăteau cu toţii în aceiaşi postură pe scaune, cu mâinile lăsate pe genunchi, capetele uşor aplecate în faţă, complet imobili, reci şi impenetrabili ca sticla. Inaccesibili ca şi Promenada. Mai împietriţi decât morţii. Cineva a sugerat să-i mutăm pe toţi în garaj, dar nici unul nu s-a apucat s-o facă. Altcineva a venit cu ideea să dezgheţăm unul, ţinându-l lângă un radiator ca să nu mai riscăm o intoxicaţie cu ptomaină de la ceea ce noi numeam: „gătit". Nici ideea asta n-am reuşit s-o ducem la bun sfârşit.

Peres nu împărtăşea părerea Arenei privind sporturile de iarnă. A refuzat invitaţia ei la Slalom Uriaş pe Orizontală sau proba de Coborâre Femei în faţa focului de buşteni şi, de cum a dat o geană de lumină, a plecat de unul singur să facă surf pe oceanul îngheţat. Mă simţeam singură, partenerul cu care venisem se dovedise un pisălog isteric şi l-am urmărit cum trasa cristiane prin zăpadă în timp ce cobora cu planşa pe faţa Muntelui Femeii Înlăcrimate. De fiecare dată când se întorcea, părea să radieze lumină în jur. Peres strălucea. Planşa, zăpada, cerul, spiritul: esenţa propriului eu.

— Arta Zen a surfingului, încercă el să-mi explice. Marea Teorie Unificată ne învaţă că toate lucrurile au în sine o natură ondulatorie. Universul nostru există pe încreţiturile unde natura tridimensională a supercorzilor se intersectează cu cele patru dimensiuni ale universului. Realitatea lunecă. Zăpada e doar o stare finală a apei, la celălalt capăt se află norii. Iar la mijloc, despicătura curbată. După ce ai făcut surfing pe toate formele apei, înţelegi apa, devii una cu ea, rezonezi la unison cu natura ondulatorie.

— Budismul Noii Revelaţii e mai inteligibil, am spus eu.

El a râs.

— Ştiu. Spun asta doar ca să mă strecor în patul tău.

— Şi atunci de ce o faci?

— De ce le amăgesc pe fete?

— De ce schiezi cu planşa? De ce călăreşti valul cel mare?

— Din acelaşi motiv. Asta îmi arată că-s viu, **hermana**.

Promenada a însemnat începutul sfârşitului pentru fostele mele relaţii şi sfârşitul începutului pentru altele noi. Am plecat spre vest cu Peres, ca să învăţ arta Zen a surfingului.

Prima dată când l-am văzut dispărând sub coama urlătoare a unui val de zece metri, mi-am dat seama că nu puteam spera să devin decât o ucenică fără pretenţii.

— Hristoase. Peres, am crezut că te-ai înecat, am spus strângându-l în braţe şi simţindu-l rece, ud, tremurând şi real la pieptul meu. Costumul ud din neopren îmi dădea o senzaţie plăcută.

— Şi ce dacă? Or să mă arunce într-o cuvă Isus şi când o să ies de acolo o să încerc din nou, numai că de data asta nu m-aş mai putea îneca.

M-am gândit atunci că era doar volubil, ca orice mascul curios şi jignit. Dar nu era aşa. Devenise un sclav, fără speranţă de scăpare, al propriei adrenaline. Experienţa reprezenta singura realitate valabilă: şocul substanţelor neurochimice, modul prin care ştia că e viu. Când au coborât ceţurile reci, iar oceanul a rămas zile întregi plat ca o foaie de oţel laminat, şi o lumină metalică şi aurie umplea casa de lemn de lângă plajă în care locuiam la sfârşit de săptămână, punea muzică de Bruckner, tare de vibrau îmbinările grinzilor şi asculta cu atâta intensitate încât totul devenea aproape dinamic.

— Asta înseamnă viaţă, urla el ca să acopere vacarmul instrumentelor cu coarde. N-o auzi în fiece notă individuală? Bruckner şi-a dedicat simfoniile lui Dumnezeu. Mă pot conecta la aşa ceva.

Chiar din zilele acelea de început, mi-am dat seama că nu era fericit. Eu, surfingul, muzica, nu-i eram de ajuns. Voia, avea nevoie de mai mult. Bolborosea, mârâia. Urla. Capacitatea lui de a fi nefericit era pur şi simplu byroniană. Dacă nu s-ar fi dovedit până la urmă demnă de milă, atitudinea asta ar fi fost înspăimântătoare.

Apoi a dispărut. Nici unul din **corrillo** nu ştia unde a plecat. I-a scăpat şi 'latorului lui Yoyo; nici măcar Santiago nu l-a putut găsi în tărâmurile fantomatice ale virtualităţii. După o săptămână, ticălosul a apărut numai zâmbet, plin de iubire şi atât de fericit încât nu m-a lăsat inima să-i mărturisesc asta printr-o izbucnire de furie. Găsise lucrul care depăşea valul uriaş al oceanului.

Pentru un ochi nepriceput, arăta ca orice altă planşă, poate ceva mai plată şi mai îngustă, numai că la o privire mai atentă, descopereai ieşituri, curburi şi suprafeţe alungite care sugerau călătoria printr-un mediu cu totul diferit.

— E mai mult decât o cădere liberă, mai mult decât zborul, a zis el. Surfing prin cer. În văzduh există curenţi şi unde, la fel ca în ocean şi te poţi deplasa pe ele. Le simţi, le detectezi, mergi odată cu ele, iar ele te poartă mai departe. Ca şi la goana pe val, pe chestia asta poţi depăşi viteza finală. Nu mai eşti prizonierul gravitaţiei. Devii una cu cerul.

Isuse. Cel mai greu e să desfaci coarda, să eliberezi baretele de fixare, să dai drumul planşei şi să te laşi în voia atracţiei pământului.

— Şi te satisface, Peres?

— Mă satisface.

S-a descotorosit de casa de pe plajă şi s-a mutat. Spre est, unde pământul era la fel de pur, absolut şi pustiu ca şi cerul nesfârşit. Am plecat cu el. În fiecare zi, surfiştii cerului îşi trăgeau fermoarele combinezoanelor de zbor mulate pe corp, îşi agăţau planşele în rastelul prins de fuzelajul lifterului, urcau direct la cinci mii de metri şi când aparatul se configura în zbor planat, îşi fixau picioarele în barete şi se aruncau în gol.

Ştiu asta pentru că am mers şi eu prima oară. Şi singura dată, de altfel. Coborau atât de rapid, încât parcă dispăreau. Acum vedeam chipul zâmbitor al lui Peres, gestul cu degetul mare ridicat în semn că totul e perfect, părul fluturând în toate părţile, iar o secundă mai târziu, doar un punct sclipitor de lumină profilat pe geometrice imense şi gălbui ale deşertului.

— Asta-i o nebunie, am strigat moartei care pilota. M-a aprobat.

Dispăruse neliniştea strivitoare a zilelor petrecute în casa de pe plajă când nu existau valuri mari. Viteza finală constituia unica credinţă reală. Peres părea mulţumit, profund, prezent. Părea să fi înţeles că lucrul pe care-l căutase în valurile mari se aflase dintotdeauna în el însuşi. Niciodată nu l-am iubit mai mult decât în primăvara aceea petrecută în deşert.

Primăvara în deşert, apoi vara la fel: când arşiţa usucă totul, lumina orbeşte, explodează, ucide. Cotrobăiam prin sertarele lui Peres, ca să iau cu împrumut un tricou, când degetele au simţit un tub de plastic astupat care a zornăit când l-am scuturat.

Uşurel, delicat. Nu-l trezi pe masculul care-i la originea tuturor lucrurilor şi se foieşte în aşternutul îmbibat de sudoare. Peres a continuat să sforăie. Am băgat tubul în buzunar şi i l-am arătat a doua zi dimineaţă, când mâncam pepene galben la dejun.

— Ce sunt astea? am întrebat eu, răsturnând pe masă grămăjoara de păianjeni încolăciţi. Picioarele lor din tectoplastic scoteau clinchete.

— A, astea? Acceleratori neurali.

Nepăsător, de parcă l-aş fi întrebat cum se numeau păsărelele albastre care cuibăreau sub streşini.

— La ce slujesc?

— Chiar nu-ţi dai seama?

— Deci nici asta nu te mulţumeşte?!

— Ba da, cu astea.

— Şi ce-ţi fac?

— Încetinesc timpul. Nu poţi merge la nesfârşit ca să atingi stări tot mai ridicate de excitare. Chiar şi cu stimulatori de producere a adrenalinei, cei pe care-i poţi cumpăra de la orice farmacie, ajungi la un punct unde creierul secretă un exces de serotonină şi neutralizează dopaminele. Dacă nu procedează aşa, intră în stare de şoc. Asta poate fi întrucâtva dăunător acceleraţiei finale. Chestiile de aici nu ridică valorile maxime, ci le prelungesc. Arderea e mai durabilă. Vitezele de transmitere de-a lungul tecilor axiale sunt accelerate de zece ori. Înţelegi rezultatele? În vreme ce percepţia internă a timpului este accelerată, timpul lumii reale încetineşte. O plutire de zece minute poate da impresia că durează… o oră-două. Trini, nu-ţi vine să crezi: e o cădere, dar ca într-un vis, nimic nu te poate atinge, nimic nu-ţi poate face vreun rău, pur şi simplu… pluteşte. Însă mintea îţi funcţionează cu viteză normală – asta pare de necrezut la substanţa pe care o folosesc – e ca şi cum aş deveni hipersensibil la curenţii termici ascendenţi, la curenţii de aer. La diferenţele de temperatură şi la orice adieri. Reuşeşti cu planşa lucruri pe care nici măcar nu le-ai visat. Ai impresia că ţii lumea sub control, fiindcă mintea aleargă mai iute decât ea – tu gândeşti, iar cerul îţi răspunde la dorinţe. Te simţi ca Dumnezeu: cu un pocnet din deget, ai putea trimite cicloane până la capetele pământului, ai putea crea furtuni doar printr-o fluturare a mâinii. De necrezut. Şi arderea adrenalinei devine… Ca şi cum ai transforma întreaga chimie a creierului în surfing. Totuna cu universul cuantic.

— Ai folosit aşa ceva? am întrebat.

— Cu toţii luăm asta de mai bine de-o lună, Trini.

— Şi la ce-o să mai apelezi când nici ea n-o să te mai ajute?

N-a trecut o lună şi nici măcar cel mai avansat accelerator neural nu-i mai era de folos.

Am plecat în oraş ca să fac apelul. De zile în şir, Peres se plimba nervos şi mârâind prin toată casa, holbându-se pe fereastră, scoţând din sertar costumele mătăsos-senzuale de surfing, pipăindu-le şi adulmecându-le, citind câteva rânduri dintr-o revistă pe care apoi o azvârlea cât colo, sărind de pe un canal TV pe altul şi altul; muzica lui Bruckner urla din difuzoarele instalate în pereţi în timp ce el mânca lacom, direct din frigider, cu ambele mâini. Ca să transmit mesajul acela, trebuia să fiu sigură că nimeni nu va veni pe furiş în spatele meu, trăgând cu urechea.

Când am văzut oceanul vuind pe ecran, iar insula tropicală rămânând ca o pată verzuie şi plată la orizont, am crezut că greşisem

legătura, totuşi ştiam codul lui Santiago ca pe propria-mi zi de naştere. Încetineala, cleioasă a valurilor mi-a desluşit adevărul; la fel şi faptul că cerul era de-un albastru electric etern.

— Nu-ţi bate joc de mine, Santiago.

Insula a rânjit. S-a metamorfozat în capul unui Archimboldo Santiago Columbar şi s-a ridicat din ocean. Au urmat umerii, torsul, picioarele; s-a ivit ca un colos verde, iar valurile se spărgeau în jurul gleznelor. Era înveşmântat în ceva ce arăta ca mai toată peninsula malayeziană. Nori, cirus, înalţi, îi încununau fruntea.

— Hei, Trinidad. După cum vezi, m-ai prins când aveam treabă, dar sunt întotdeauna gata să-mi fac timp pentru minoritatea etnică preferată.

Gluma lui m-a amuzat mai puţin ca de obicei.

— Santiago, dă-i pace lui Peres.

— Cu un trup ca al lui? Şi cu un trup ca al meu? Împreună, am putea alcătui două plăci tectonice minunate. Poţi să-i păstrezi atitudinea, băiat bosumflat.

— Lasă-l dracului în pace!

Clienţii de la Desert Stop (Ultimul Gazohol la Cincizeci) au ridicat privirile de pe rafturile cu reviste şi de la Minuturile la Minut.

— Sunt la curent cu acceleratorii, ştiu cum acţionează, de ce sunt în stare, ştiu totul despre ei şi asta-i înţeleg, nu pot să fac nimic, însă îmi dau seama la fel de bine ca şi tine că ei nu vor reuşi să-l menţină pe Peres o veşnicie printre îngeri. Acum s-a prăbuşit şi, când se întâmplă aşa ceva, e trist şi nenorocit şi mai pricep că nu va trece mult timp şi te va căuta ca să-ţi spună **Santiago, fă ceva nou pentru mine, fă-mi ceva grozav, care să fie la fel ca stimulatorii adrenali sau ca acceleratorii, dar mai tare, mai bun,** şi fiindcă tu niciodată nu rezişti tentaţiei de a dovedi ce Ge-ni-aal dat dracului eşti, o să-i faci pe plac. Numai că de data asta să te abţii, fiindcă trebuie, Santiago, trebuie să existe o limită, altfel, tot căutând absolutul, Peres are să se sinucidă.

— Poate că sinuciderea ta i-ar oferi ceea ce caută, spuse Santiago cel virtual.

— Lasă-l în pace, te rog! Refuză-l, măcar acum. De dragul meu. De-al lui. Te implor!

Oceanul-halucinaţie plescăi şi izbucni într-o simulare deplină a sunetului.

— În regulă, spuse namila verde şiroind de apă. Fiindcă m-ai rugat atât de frumos.

— Vorbesc serios, Santiago.

— Şi eu la fel. Când mai vii în Te-Ve-Me-A să mă cauţi, Trinidad.

Eu şi Peres am continuat să ne dondănim şi muşcăm; în focul certurilor noastre, cerul se cutremura. Nemulţumirea lui creştea; curând, energia acumulată avea să-l propulseze înainte, în sus, către un nou nivel de experienţă. Devenise clasicul scenariu Nu-pot-trăi-cu-sau-fără-tine şi în cele din urmă am recurs la binecunoscutul sfârşit de partidă. Am părăsit frumoasa casă din deşert şi m-am mutat în Dos Estodios, cu Yoyo, în locuinţa ei de avocat stagiar, liniştită şi jalnică de te umfla râsul. Îngerii şi conştiinţa îmi şopteau că era lucrul cel mai josnic pe care-l puteam face, dar ajunsesem în situaţia în care tot ce conta era că eu, şi numai eu, posedam pluta psihologică de salvare, iar rechinii îi înşfacă doar pe cei ce înoată.

Când priveşti în urmă, cauţi mereu semne şi prevestiri rele; coincidenţe, sincronizări, evenimente meteorologice, animale bizare şi oameni ciudaţi al căror drum s-a încrucişat cu al tău. În dimineaţa aceea nu s-a întâmplat nimic din toate astea. Nici trăsnete, nici invazii de tectozauri, nici măcar faptul că pe plăcuţa de înmatriculare a automobilului din faţă îţi recunoşti iniţialele numelui. Absolut nici un semn care să te prevină în legătură cu mesajul pe care Teniente Rosa Montalban de la Secţia de Poliţie San Bernardino avea să-l lase în 'latorul casnic al lui Yoyo, interesându-se dacă Trinidad Malopuelo locuieşte la această adresă şi dacă da, să o contacteze la birou, formând următorul număr de cod.

În clipa în care pe ecran s-a ivit Teniente Rosa Montalban, am ştiut că Peres murise.

Cu regret, dar avea ştiri rele. Se petrecuse un accident. Peres Escobar şi întreaga echipă pieriseră.

S-a întâmplat ceva cu aparatul de zbor? am întrebat nedumerită. Şoc, durere, prăbuşire, deprimare: acestea erau reacţiile cuvenite la moartea iubitului. Dar eu nu simţeam decât o distanţare, de parcă aş fi ascultat un buletin de ştiri despre un război purtat în altă ţară. Pentru că eu nu fusesem acolo, nici nu se întâmplase. Nu puteam să cred.

Nu, nu căzuse avionul. Doar echipa de plonjori. Urmau să se facă autopsii, desigur, pentru a se constata dacă existaseră factori cauzatori, dar se părea că (am recepţionat cuvintele într-o cadenţă încetinită, ca şi cum aş fi luat unul dintre acceleratorii neurali ai lui Peres). Pur. Şi. Simplu. Uitaseră. Să-şi. Deschidă. Paraşutele.

I-am văzut pe toţi, căzând prin cer, plutind pe un val de aer care se fărâmiţează tot timpul, imaginându-şi că puterea voinţelor stimulate putea răsuci gravitaţia la nouăzeci de grade, astfel încât ea să-i poarte la nesfârşit în jurul curburii planetei. Prăbuşindu-se cu viteză tot mai mare, mai jos. Oare avuseseră vreo revelaţie de ultim moment, vreo

depliere disperată a foliilor care să arate că, îngroziţi, înţeleseseră că ajunseseră prea jos şi că era prea târziu? Ori lumea reală întinsese pur şi simplu mâna, atingându-le visurile, zdrobindu-i şi azvârlindu-i astfel în uitarea de sine?

— Seora Malcopuelo? Seora?

Încercam să calculez viteza finală a unui corp uman cântărind şaizeci de kilograme şi prăbuşindu-se de la trei kilometri înălţime.

Trebuie să fi bâiguit ceva, că voi merge să identific cadavrul lui Peres şi să-i rezolv problemele – nu-mi amintesc decât cuvintele **ce calmă sunteţi, ce senină sunteţi** care-mi vuiau mereu-mereu prin minte. Fiindcă în ziua următoare m-am trezit pe autostrada Zece, la trei kilometri depărtare de Banning, cu Yoyo, înlăcrimată şi palidă, pe locul din dreapta, fără să ştiu cum ajunsesem acolo.

Mâhnirea ar fi trebuit să mă distrugă. Nu simţeam altceva decât vină că nu suferearn îndeajuns. În timp ce conduceam, prin minte mi-a trecut o singură replică dintr-un vechi film alb-negru făcut de Hitchcook: **iubito, peste câteva zile o să suferi cea mai minunată depresiune nervoasă.**

Teniente Rosa a fost amabilă şi simpatică şi ne-a pregătit un ceai şi o mică predică. Scanerele de autopsie detectaseră urme din ceea ce părea a fi un atenuator cortical executat la cerere, care conţinea acetil-colină acceleratoare acţionând asupra trunchiurilor cerebrale. Simulările indicaseră că acest amestec ar fi produs încetinirea cronopercepţiei în asemenea măsură încât timpul rămăsese practic neclintit, inhibând în acelaşi timp filtrele cognitive ce efectuează prelucrarea preliminară a datelor senzoriale în forme inteligibile în concordanţă cu cognotipuri apriorice, identice cu cele dintr-o porţiune de hardware. Receptaseră o supradoză de realitate, iar informaţiile nediferenţiate le inundaseră urechile-nasul-limba-pielea ca un torent de nestăvilit de impresii-senzaţii în acelaşi timp fără durată şi eterne.

Satori[18] în cer.

În clipa aceea am vrut să-l văd pe Santiago Columbar într-un cârlig, atârnat de propriile-i intestine.

— Partea interesantă este că în cazul drogurilor programate putem depista fără greş producătorul, mergând direct la sursă. Drăgălăşeniile acestea provin dintr-un atelier necro din San Fernando, unde se cultivă gene deştepte pentru un anume Seor Michael Rocha din Sherman Oaks. Chiar acum, în timp ce vorbesc cu dumneavoastră, surorile noastre de acolo îi adresează o serie de întrebări alese cu grijă.

„Iartă-mă, Santiago. Ai fost om de onoare şi te-ai ţinut de cuvânt.“

Casa Morţii îl pregătise pe Peres pentru cuva Isus. Lucraseră cu

tectori, îl peticiseră cum putuseră mai bine, făcându-l să semene cu acel Peres Escobar care mă învăţase arta Zen a surfingului la Promenadă. Teniente Rosa m-a întrebat dacă-l recunoşteam. Am încuviinţat mut din cap. Yoyo s-a uitat şi ea şi s-a pierdut cu totul, aşa că a trebuit să fie ajutată să se aşeze pe un scaun.

Până şi în moarte părea mulţumit.

Apoi cele cinci brunete frumoase de la Casa Morţii au coborât capacul de plastic al cuvei Isus şi, instantaneu, m-a fulgerat un gând.

— Are o **Immortalidad?**

Una din ele a consultat un anexofon.

— Nimic.

Nu cunoscusem pe nimeni care să nu fi fost asigurat pentru reînviere. Aceste cinci Parce urmau să-l înlănţuiască pe Peres într-un contract etern: fără statut, deposedat. Peres comitea mereu acelaşi păcat ca şi Lucifer: **non serveam**. Mândrie. Da, fusese un nenorocit trufaş şi fără minte – chiar mai rău, dar în momentul acela am simţit că merită să-şi găsească în moarte libertatea pe care n-o cunoscuse cât fusese în viaţă.

— Cât ar costa să… înţelegeţi?

Au menţionat o sumă care a făcut-o pe Yoyo să-şi piardă răsuflarea.

— Ar fi mai ieftin să-i cumpăraţi contractul, a spus moarta cu anexofonul.

Dintre toate cuvintele rostite în acele douăzeci şi patru de ore, doar acestea opt au reuşit să răzbească prin platoşa de inconştienţă ce mă învăluise. Îl vedeam deja pe Peres reînviat, reparat, reaprins şi având arşiţa aceea întunecată pe care o radiază morţii. Îl vedeam umblând prin casa mea din La Crescenta, slujind, servind, îngrijind, muncind, îndeplinindu-şi îndatoririle faţă de deţinătorul de contract. Mă vedeam acoperindu-l cu sărutări. Culcându-mă cu el, ducându-l în colţurile tainice ale grădinii, în apa caldă a piscinei, mânată de dragoste, fiindcă acela pe care-l crezusem pierdut se întorsese şi era din nou al meu.

Asta nu se putea întâmpla. Moartea era mai puternică decât dragostea. Îşi va aminti de Trinidad Malcopuelo, dar nu de dragostea pe care i-o dăruise ea; ar fi fost doar o relaţie oarecare, pierdută în timp, care lui i s-ar fi părut un vis lung şi încărcat de amănunte.

— Treceţi costurile de reînviere în contul meu **Imortalidad**, le-am spus moartelor. Nu vreau să mai aud de el. Sau să-l văd.

— Asta-i aproape sigur, au răspuns ele.

Yoyo m-a dus înapoi în oraş, pentru că deja se declanşase minunata depresiune nervoasă pe care mi-o promisesem.

— E una din acele legi anapoda care par să acţioneze în cazul suferinţei umane, continuă Trinidad. Cu cât e mai ticălos individul, cu atât dragostea e mai mare. Peres dăduse contur vieţii mele. Tot ce făceam reprezenta o reacţie faţă de el. Fără Peres, Trinidad, nu exista. Chiar înainte ca psihiatrilatoarele să termine cu mine, începusem s-o pornesc pe coclauri căutând un alt Peres care să preia hăţurile vieţii mele. Făceam invers de cum îmi spuneau 'latoarele, fiindcă în cel mai rău caz, ele nu jignesc şi, în cel mai fericit, dau senzaţia de căldură a cărnii. În anul în care am pus capăt terapiei am avut treizeci de amanţi, cel mai scurt amor de douăsprezece ore, cel mai lung de trei săptămâni. Ca să mă regăsesc pe mine însămi, trebuia să mă pierd în alţii.

Nenumăratele lumânări din **posada**[19] arseseră până deveniseră o constelaţie licărind blând, ascunsă de verdeaţa agăţătoare. Furtuna trecuse, iar ploaia ce sosise în siajul ei se transformase într-o răpăială domoală pe acoperiş.

— Şi te-ai regăsit? întrebă Montserrat Mastriani.

— Poate.

— De aceea te afli aici, ca să-l găseşti pe Peres? se interesă Rosalba.

— Nu, nu, bineînţeles că nu, fetişcană nătângă ce eşti, o întrerupse indispusă Montserrat. N-ai priceput nimic din ce-a spus?

— Nu, ştiu că nu-l pot găsi, nici nu vreau. Am venit aici în această Noapte a Morţilor, pentru că m-a invitat Santiago Columbar.

— De ce-ai făcut asta? întrebă acum Salamanca, cocoţat pe marginea mesei. Mai precis, de ce-ai făcut-o?

— Fiindcă voiam să dovedesc că nu mă tem? Nici de Oraşul Morţilor, şi nici de el. Pentru că am simţit că el ar putea să cunoască şi alte lucruri, pe care eu nu le ştim despre moartea lui Peres.

— Şi ştia? insistă Salamanca.

— N-a putut să i se opună. Mi-a promis, dar n-a reuşit să-i reziste lui Peres. Poliţiştii din comitatul San Bernardino au descoperit că păianjenii proveneau din atelierul lui Michael Rocha. Au mai aflat că Rocha fabricase drogul după proiectele şi planurile lui Santiago Columbar. E sigur că el l-a ucis pe Peres, i se cunoaşte mâna.

— Ticălosul, exclamă Rosalba pe neaşteptate.

— „Mai bine un şobolan viu, decât un leu mort", se spunea altă dată în Singapore. Vocea se auzi exact din spatele lui Trinidad atât de brusc, încât ea avu un fior de parcă ar fi fost ameninţată fizic. Şi cel mai bine: un leu viu. În loc să-i facă ochi dulci doamnei cu coasa, prietenul tău trebuia să fi venit cu noi, ca să dea mâna cu viaţa eternă. Adevărata

nemurire. Impresionantă poveste, Seora. A făcut ca polemicile noastre măsurate despre cancer, laşitate şi probabilitate, să pară cel puţin mondene. Asta nu-i critică, departe de mine gândul ăsta.

Cel ce vorbise era un bărbat înalt, slăbănog, îmbrăcat cu o haină verde şiroind de ploaie, care părea să fi aparţinut unui administrator de fermă. O pălărie asortată îi umbrea chipul, iar Trinidad zări pe sub boruri trăsăturile întunecate şi obosite. Nu era tânăr, dar nici atât de bătrân pe cât arăta. Un fel de Santiago peste decenii, măcinat de apăsarea insuportabilă a existenţei.

— Seora, daţi-mi voie să mă prezint. Sunt Jens Aarp, mentor, scotocitor şi, în sfârşit, descoperitor al drumului către adevărata şi eterna viaţă.

Rămasă în ascunzişul umbrelor, Yoyo văzu plecarea unităţii mobile de intervenţie. Ellis rămase în stradă, urmărind vehiculul până când girofarurile albastre se topiră în trafic, apoi se întoarse în casă. Jorge, partenerul mai vârstnic, plecase cu ambulanţa. Tunetul hămăise după aceasta asemeni unui câine rău care latră după maşini. Pitită printre pubele şi saci cu gunoi, pe Yoyo o încercară suferinţe cumplite şi sentimente de vinovăţie. Ar fi trebuit să se ducă să-i consoleze. S-ar fi cuvenit să le fie alături. Atrăsese demonii asupra ei. Aceştia îşi dovediseră lipsa de discernământ, pârjolind şaptezeci şi trei la sută din suprafaţa pielii lui Trio.

Muriseră oameni şi pentru mai puţin de atât. Trecuseră în Marea Beznă. Trio abia reuşise să-şi facă asigurarea medicală, aşa că de poliţa **Immortalidad** nu putea fi vorba. Să nu mori, ai auzit?! Asta e, erai mai înaltă, mai atrăgătoare, mai curtată decât mine, dar nu muri!

Yoyo scânci şi duse dosul palmelor la ochi, să alunge lacrimile înapoi în sacii lacrimali. Ridică anexofonul către buze, apoi îngheţă, vorbele rămaseră nerostite, paralizate de sentimentul că universul nu mai era demn de încredere nici măcar în elementele lui fundamentale. Anexofonul ei putea fi considerat un Iuda purtat la încheietură. În ungherele motoretei se puteau ascunde nenumărate microfoane. Corpomănuşa putea informa nevăzute monitoare în legătură cu orice tic şi mişcare. Nu se putea încrede decât în propria-i piele rasă, dar nici aceasta nu avea cum să rămână catifelată şi intactă la nesfârşit.

— Ellis, şopti ea. Emblema lui personală, un cangur făcând surfing, cu organe genitale de dimensiuni incredibile, apăru brusc pe ecranul de la încheietura mâinii. Hai odată, hai, hai… Ellis, termină cu prostiile şi intră pe linie. Am nevoie de tine!

Ellis apăru. Nu ca alcătuire virtuală sau ca pictogramă interactivă. În

persoană.

— Yoyo! Unde dracu' eşti? Se terminase cu tonul laconic, ceresc.

— Sunt la… Mai bine nu spun unde mă aflu. Sfinte Isuse, Ellis, ăştia mi-au descoperit 'latorul, codurile de acces, locatorii, totul!

— Care „ăştia“? N-a fost o lovitură aleatorie?

— Ellis, eu… („Nu pot să-ţi spun. Nu îndrăznesc. Ellis, trebuie să-ţi mărturisesc.“) Sunt în primejdie.

Lumina explodă prea brusc pentru a fi trăsnet. Bubuitura răsună prea aproape, prea atenuată ca să fie tunet. Imaginea lui Ellis se dezintegră vreme de câteva clipe într-un vifor de paraziţi.

— Isuse, Ellis!

Undeva, dincolo de poarta Sunset urlau în cor cincizeci de alarme de securitate.

Ellis se holbă şi ochii i se pierdură în gol.

— Recepţionez ceva pe toate canalele în acelaşi timp. Scuză-mă o clipă.

Redeveni cangurul surfist. Pe deasupra trecu un aparat de zbor, atât de jos încât Yoyo simţi adierea iscată de pale. Ellis reveni. Chipul lui părea proaspăt îmbălsămat.

— Unde-ai intrat când ai fost în Saint John?

— Într-un restaurant numit Tacorifico Superica. De ce?

— Tacorifico Superica a fost distrus acum câteva clipe de ceva ce aduce cu o încărcătură picotok. Yoyo se clătină şi făcu un pas înapoi, proptindu-se de zidul cenuşiu şi modest în care găsi soliditatea absentă din lumea care se lichefia în demenţă. – Totul poartă semnătura clasică a unei lovituri venite din partea unei **corporade**. Exploziv configurat azvârlit într-un câmp perfect controlat. Vaporizare completă.

— Supravieţuitori?

Consumatori care voiau să deguste o farfurie de **camarones espanol** şi o Red Hat. **Chefs de parti**. Barmani. Chelnerul a cărui muţenie părea elocventă. Martika Semalang…

— Yoyo, a fost o încărcătură cu conversie de masă? Locul acela a devenit un crater cu pereţi sticloşi, adânc de douăzeci de metri.

Aparatul de zbor pe care-l auzise trecu razant la mică altitudine pe deasupra Bulevardului Sunset.

— Ellis. Fii atent! Ascultă-mă! Cine-i în casă cu tine acum?

— Sunt singur. Da' de ce?

— Hei! Ascultă! Pune totul la păstrare undeva, în siguranţă. Şi părăseşte casa. Acum! Nu te uita în urmă. Ieşi din casă şi du-te. O să mori, Ellis.

Ridică ochii şi văzu lifterul făcând o întoarcere deasupra palmierilor, iluminat brusc de raza unul fulger în stil gotic hollywoodian. Se rotea a treia oară pe deasupra ei.

Trei e un număr vrăjitoresc.

În ochiul anexofonului apăru imaginea difuză, albăstruie ca un coşmar, a deconectării de la canalele reţelei. Bine măcar că 'latoarele prezentau încredere.

În zgomotul asurzitor al ajutajelor, lifterul coborî brusc şi aerofrână exact deasupra ascunzătorii lui Yoyo. Vecini curioşi apărură în grădini, iar hainele porniră să fluture pe ei şi frunzele stârnite de vârtej îi loviră în faţă. Din casă ţâşni o siluetă: Ellis. Urlă câteva avertismente către oamenii care stăteau cu gurile căscate. Câţiva îl ascultară. Majoritatea rămaseră pironiţi locului. Yoyo percepu câmpul controlat ca pe un cilindru albastru spălăcit de noapte electrică, se întoarse cu spatele, îşi acoperi capul cu braţele şi închise ochii.

Explozia picotok transmise dâre de lumină orbitoare prin pleoapele strânse. Arşiţa alburie îi mângâie spatele, braţele, ţeasta înfiorător de dezgolită. Pielea arsă. Şi bum! Yoyo răcni în clipa când un vuiet mai puternic decât orice bubuitură îi apăsă timpanele până la punctul de spargere. Simţi cum oasele îi vibrează. Din punctele în care unghiile apăsaseră şi trecuseră prin piele, pătrunzând în carne, sângele ţâşnea şi-i curgea pe obraji. Dirijată de pereţii câmpului limitator, mai toată puterea exploziei se ridicase spre cer şi totuşi când acesta se nărui, valul de presiune o izbi în piept, lăsând-o fără suflare, şi o rostogoli pe alee împreună cu gunoaiele smulse din pubele.

Totul se sfârşi. Deschise ochii şi clipi des ca să alunge roiurile de imagini remanente. Stratul roşu-maroniu de proastă calitate în care fuseseră vopsite zidurile devenise alb lăptos din cauza căldurii. Yoyo văzu cum, propulsat de suflantă, aparatul de asalt se ridică vertical, se răsuci în jurul propriei axe ca un gândac ţintuit de un bold şi dispăru alunecând în noapte.

Azvârlită de suflul exploziei, motoreta lui Jorge zăngăni lovindu-se de pavaj. Stratul protector din plastic era zgâriat şi jupuit, capetele de mort şi **vampiras** pe jumătate jaguari, pictate chiar de mâna lui Jorge deveniseră aproape de nerecunoscut. Yoyo ridică maşina de la pământ. Motorul cu alcool prinse imediat viaţă.

Urcă pe motoretă şi se îndepărtă în viteză, luând-o pe alei şi drumuri de acces secundar. Convoaie de ambulanţe se apropiau, forţând traficul pe bulevarde, formând un şir ca o conga de sirene şi lumini albastre. Urmând propriile sfaturi înţelepte, femeia nu privi înapoi.

Curajos gest, îndrăzneaţă încercare să ridici pumnul spre un

Dumnezeu din Ceruri care nu simte nici o părere de rău atunci când eşti sfârtecat în atomi, dar încotro s-o apuci, micuţă apărătoare a legii? Ce vei face în continuare? În corpomănuşa şi-n îmbrăcămintea şic/ scumpă, te trezeşti singură pe un bulevard ostil, unde cel ce-ar avea cutezanţă să-ţi ofere ajutor sau adăpost ar atrage mânia divină asupra lui. Ce anume ai putea face ca să nu semene cu o moarte lentă? Renunţă. Predă-te. Dezgoleşte-ţi pielea albă a pântecului pentru tăişul ascuţit.

Ascunsă de umbrele străzilor lăturalnice, Yoyo îşi văzu părinţii stând lângă soba cu alcool de pe sampanul din Oraşul Înecaţilor, bolborosind, bolborosind, bolborosind: **ţi-am spus noi, ţi-am spus noi, ţi-am spus noi. Şi acum lămureşte-ne, ce rost avea să faci asta?**

Orice încercare de afirmare a sinelui, orice opoziţie faţă de fatalismul lor monstruos, orice speranţă şi ambiţie se loveau mereu de întrebarea: **Hai, serios, ce rost avea?**

Dorinţa turbată de a reuşi, care o stârnise să plece din putreziciunea prin care înota în suburbiile de sampane, spre apaticele dealuri unde se vorbea spaniola, fusese absolut necesară pentru a găsi răspunsul la acea indiferenţă. Acum, în nadirul izolării, spaimei, înfrângerii, primejdiei, ştia ce însemna asta. Universul nu ne datorează explicaţii raţionale. Pur şi simplu o faci.

Yoyo Mok nu are de gând să moară astăzi. Unde te duci? Ce faci? Încă nu ştiu, dar sunt un Copil al Stelelor. Găsesc eu o ieşire.

Nu s-a isprăvit. Crede-mă. Tesler-Thanos… Dumnezeu…, nu-mi pasă cine eşti. Cât de mare eşti, te voi distruge!

Ce rost are să fii avocat, dacă nu ajungi să rosteşti Cuvinte Mari şi Frumoase într-un moment crucial al carierei tale? Scuturându-şi praful şi rahatul de pe îmbrăcămintea de piele (dacă ticăloşii ăştia mi le-au ars cumva, o să adaug costurile la despăgubiri), degetele dădură peste un dreptunghi uitat în buzunarul de sub sânul stâng.

Santiago Columbar invită pe Yoyo Mok…

Santiago Columbar. Puteai fi sigură că o să apară şi el într-un asemenea moment. Cartierul Saint John Necroville. Acolo unde sfârşesc toate lucrurile întunecate. Printre morţi. Dar unde în altă parte? Santiago Sant Iago. Iago, ’Iatoristul ei.

Îndrăznea să recunoască, sau undeva apărea un micuţ embrion detectiv, chircindu-şi degetele şi gestând în întuneric? Fulgerul revărsă o arşiţă albăstruie în alee, iar tunetul urmă la scurt răstimp. Yoyo îşi întoarse motoreta. Anexofonul de la încheietură cântă.

Ezită îndelung, trase cu urechea după zgomotul motoarelor de lifter şi abia după aceea răspunse:

— Ellis? Tu eşti? Teafăr? Mamă, **compadre,** n-ar trebui să mă chemi prin ăsta…

— Seora Mok?

Trăsăturile acelea reci, de felină, nepăsarea graţioasă trebuie să fi fost elemente de marcare într-o cuvă de obsidian care se răceşte.

— Seora Semalang.

— Am încercat să te găsesc, aşa cum mi-ai sugerat în bileţelul acela. Totul e-n regulă? Restaurantul a fost…

— Ştiu, ştiu. „Gândeşte. Gândeşte! Perry Mason ştia oricând care va fi următorul pas. Scenariştii se îngrijeau de asta. Gândeşte-te!“. Bilet? Ce bilet?

— Biletul pe care l-am primit de la patron, prin care mă rugai să te caut de la un fon public aflat în capul străzii. Seora Mok… „(Yoyo)“. Yoyo, restaurantul…

— Ştiu, ştiu. Au aruncat una şi la mine acasă. Casa mea, căminul meu, prietenii. Ai tăi **compadres** joacă profesional şi murdar. Trebuie să-mi răspunzi la câteva întrebări, Seora Semalang. Vreau să ştiu ce dracu' se petrece.

— Nu ştiu. Crede-mă, nu-mi amintesc. Amintirile mele nu mai există. Yoyo, eu nu exist. Şi sunt foarte înspăimântată. Dar în ceea ce priveşte biletul tău, eram la masă…

— Seora, eu nu trimit bileţele. Nu-i stilul meu.

Clienta ei nu trebuia să ştie că Yoyo era o dislexică funcţională.

— Atunci cine l-a trimis? De ce? Ce-a vrut?

— Luând-o de la uşor la greu, aş răspunde la „de ce?“ – numără pe degete – ca să pleci tu. „Cine?“: cineva care ştia că Tacorifico Superica avea să fie lovită şi că te vei afla acolo, împreună cu mine: „Ce-a vrut?“: nici măcar nu-mi dau seama câte echipe au intrat pe teren, ca să nu mai vorbim că nu pricep ce se joacă.

— Cei care au distrus restaurantul şi casa ta – **(Şi au ars-o pe Trio, nu cumva să uiţi)** – nu s-ar prea înghesui să trimită un bileţel de avertizare.

— Ceea ce înseamnă că pe teren mai e o echipă. (Jucându-se din nou cu analogiile. Vezi prea multe filme din alea nenorocite, Yoyo Mok. Noul opiu al poporului). Cineva care te vrea vie tot aşa cum cealaltă echipă te vrea moartă. Pentru vecie.

Îndoielile îi dădură târcoale, sâcâitoare ca nişte ţânţari nesuferiţi. Mai târziu. Va face instrucţie cu ele, le va pregăti, le va pune să facă mici giumbuşlucuri pentru ea, dar mai târziu.

— Seora Semalang, ştiu că nu-ţi poţi aminti ceva îndeajuns de important ca să-ţi aducă moartea, dar cei care încearcă să te lichideze

apreciază nu numai că e posibil, ba chiar probabil că o să-ţi recapeţi memoria. Ceea ce e şi bine şi rău. Bine pentru noi, fiindcă s-ar putea să aflăm despre ce e vorba, rău, fiindcă aceşti **hijos** nu au de gând să renunţe. (**„Gândeşte, Da**!“). Ascultă… Alo? Aloo! Mă auzi?

Martika Semalang dispăruse din centrul imaginii; obiectivul camerei arăta o stradă pe care nici o fereastră nu mai rămăsese întreagă. Incendiile licăreau undeva în afara câmpului vizual al lentilei. Moarta reapăru aranjându-şi părul cu mâinile.

— Iartă-mă, spuse ea. Nu mai pot rămâne aici. Vântul şi-a schimbat direcţia şi incendiul se întinde încoace.

— Ascultă! Ascultă! Ascultă! răcni Yoyo. Mai stai puţin acolo. Trimit pe cineva la tine. O să te ducă într-un loc sigur unde ne putem vedea. Dar rămâi pe loc până ajunge el acolo, ai înţeles? O să-l recunoşti fiindcă are să-ţi spună… (Ce să spună, ce să spună, ce să spună?) „Pân' la cer o scară”, iar tu o să-i răspunzi „David Niven fiară”. (Ei, la ce te poţi aştepta?). Ai priceput?

— „Pân' la cer o scară”. „David Niven fiară”.

— Şi stai, stai, stai, încă ceva! Seora Semalang, orice s-ar întâmpla, nu mă mai căuta la numărul ăsta de anexofon. Nu garantez că e sigur. Te găsesc eu. (Cum? Bate-ţi capul cu asta mai târziu. Altă dată. Întotdeauna altădată).

Yoyo strivi atent anexofonul cu roata motoretei. Pocnetul sec al carapacei de plastic sună ca o despărţire de ultima ei legătură cu extazul electromagnetic al reţelei. Avu un fior şi se simţi singură şi înfrigurată în îmbrăţişarea peliculară a corpomănuşii ce devenise dintr-o dată rece şi moartă.

Tunetele vuiau şi se rostogoleau pe deasupra Copanangăi. Femeia îşi struni motoreta printre coloanele lungi de vehicule blindate ale securităţii, aliniate până la strălucirea pastelată a porţii. O fi avut loc o lovitură picotok a **corporadei**, dar chiar trebuiau să mobilizeze puşcaşii marini? În seara asta în aer plutea ceva mult mai ameninţător. Ar putea profita şi să transmită câteva mesaje până când trupele terminau ce aveau de făcut. Punctul de telecomunicaţii se afla în holul unei cafenele pustii, iluminată ca ziua, cu toate că nici o dulceaţă de şaisprezece ani nu-şi bâţâia picioarele în separeurile îmbrăcate în imitaţie de piele. Erau cu toţii dincolo de frontieră, ca să danseze cu morţii. **Necro Mambo.**

Fon-ul dădu să se înece cu cartea de credit a lui Yoyo, dar până la urmă o înghiţi. Pe un ecran cât un perete de pe cealaltă parte a străzii, Jane Leigh conducea cu furie, mai repede, mai repede, furios, furios, tot mai repede-repede, aruncând câte-o privire în oglinda retrovizoare, închipuindu-şi urmăritorii. Sunt în faţa ta. Scumpo. La Motelul Bates.

Llamado llamado[20], făcu **fon**-ul. **Llamado llamado. Yoyo!**

— Iago?

— Yoyo?

— Iago?

Capul ras, pudrat cu praf de mică de culoare albastru-electric. Cu sprâncenele pensate, gene false rimelate, pleoape cu antimoniu date şi uşor înnegurate. Cercei lungi legănându-se. Buzele ţuguiate şi date cu roz bebe. Umede şi zbârcite ca jumătăţile de prună. Machiajul deloc rău. Nici vorbă. Strălucire de magazin de doi bani şi bijuterii de costum carnavalesc; cu cât e mai ostentativ cu atât e mai potrivit, ţipător ar fi considerat un compliment în acest sistem estetic; unghiile curăţate de pieliţe şi lăcuite ca să se asorteze cu buzele pupă-mă hombre. Mâinile arătau bine; ele erau de obicei mai greu de schimbat, dar acestea treceau orice test. Sub-dermalele închiriate peste noapte de la un magazin; până dimineaţa, tecto-siliconul se va scurge complet prin pori, dar deocamdată arătau bine. Mai bine decât ale ei, la naiba. Totul turnat într-o teacă de lycra lichidă. Ca o acadea făcută în casă.

Trebuia să recunoască: Iago arăta **fantastic.**

— Iago?

— Fiecare bărbat ar trebui să aibă o pasiune, Yoyo.

— Arăţi grozav, Iago. Aş fi în stare de crimă ca să am un asemenea ten.

El îi zâmbi. Şi zâmbetul îi ieşea bine.

— Mulţam. N-arăt demenţial? Eu şi băieţii am lucrat la asta un an întreg.

— Iago, am nimerit, ah, într-un moment nepotrivit pentru tine? (Dar pentru Yoyo nu e?).

— Peste cinci minute trebuie să ajung în **zocalo**. Ai nevoie de ceva?

— Da. Aşa s-ar părea. Pot să-ţi cer câteva mici servicii?

— Of, Yoyo, Yoyo, gemu el, simţind că noaptea nopţilor lui cu băieţii se duce de-a rostogolul pe bulevard către neantville.

— N-ai o copie a programului pe care l-ai rulat pentru mine?

— Nicicând nu arunc ceva.

— Nu l-ai putea încărca?

— Yoyo, ai măcar idee ce volum ocupă programul acela?

— Iago – la fel ca nişte cizme butucănoase de lucru încălţate pe un picior superîngrijit, numele nu se potrivea nicicum acestei arătări încostumate – am nevoie de ajutorul tău. Îi povesti motivele.

— Futu-i!

— Vreau să descoperi ceva, Tesler-Thanos a transferat cele şase milioane în contul fantomă al Martikăi Semalang, dar vreau să ştiu

precis cine a aprobat plata. Dacă pot afla cine, pot afla şi de ce. Poţi face asta pentru mine, Iago?

— Sigur că pot, **querida**. Ochii ca ai Cleopatrăi privіră cruciş. Pornim motoarele imediat.

— Să-ţi storci de la mine parametrii. Sunt stocaţi în costum. Cred că-i inutil să-ţi repet, dar păzeşte-ţi pielea dacă ţii la ea.

Iago zâmbi sfios.

— Drăguţul de **moi** o să calce uşurel, ca o pisică. Dă-i drumul, Yoyo.

Avocata prelungi un filament al corpomănuşii până la interferenţa de transfer date a **fon**-ului. Chelnerii plictisiţi, proptiţi cu coatele de barul gol şi jucând între degete cuţite de tăiat friptură, îşi întoarseră capetele, zgâindu-se să vadă ce se întâmplă în hol. Nu-i treaba voastră, **favelados**. Licărul legăturii cu scumpul ei 'lator era ca o mângâiere de amant pe şira spinării.

Plăcere şi vinovăţie. Niciodată nu fusese în stare să recunoască în sinea ei că sexualitatea îi era legată trup şi suflet de maşină, printr-un cordon ombilical indestructibil. Zumzetul limbic al datelor, înălţarea către norul cibernetic al necunoaşterii, dizolvarea cărnii prea materiale în multivalenţa lichidă a metamorfozei; acestea făceau parte din sex, dar şi îmbrăţişarea atotcuprinzătoare a corpomănuşii, îmbrăcămintea de stradă pe care şi-o alegea, alunecarea senzuală a briciului mânuit de Iago peste scalpul ei, micile penetrări ale interfeţelor.

De ce nu putea şi ea, la fel ca morţii, să-şi deconfigureze acest trup monocrom, confuz şi trist de Yoyo şi să apară renăscută, reconfigurată, fericită, cinstită, policoloră, cibersexuală? Rămânea cine era. Rămânea ce era. N-o făcea cu nimic mai puţin decât acum. Măsura unei persoane nu consta în cine sau ce voiau alţii să **jodereze**. Conglomeratul de iubire, ură şi vulnerabilitate care era Yoyo Mok nu se va schimba.

— Yo? Te simţi bine?

Privind imaginea lui Iago, liber să facă, să sărbătorească şi să fie ceea ce considera el că voia persoana numită Iago, lacrimile dădură să-i izbucnească în ochi. La naiba, nu!

— Yo?

— E bine. N-am nimic. Drace, Iago, aş vrea să te mai rog ceva.

— Orice, **querida**.

— Vreau să mergi aici – îi transferă poziţia Martikăi Semalang – să-mi iei clienta şi s-o duci la tine. Ştiu că-ţi cer cam mult – pe chipul inegalabil apăru o expresie curtenitoare, – dar în altcineva nu mă pot încrede. A, trebuie să-i spui: „Pân' la cer o scară". (Iago clătină din cap şi-şi arcui sprâncenele minunat pensate într-o disperare fără margini).

Iartă-mă, a fost singurul lucru care mi-a venit în cap. Mă aflam într-o stare de încordare, înţelegi? Ea o să-ţi răspundă „David Niven fiară”.

— Sper că ştii că el este o pictogramă TeVe.

— Iago!

— Da?

— Ar putea fi primejdios.

— Şi ce dacă? Cine vrea să trăiască veşnic? Apropo de identificarea aceea. Am ceva pentru tine. Numele din ramă, chipul care a strecurat în contul clientului şase milioane de dolari în numele lui Tesler-Thanos este Lars Thorvald Aloysius Maguffin.

— Ai şi o adresă?

— Am şi adresa, dar nu cred că o să găseşti ceva acolo. Cineva face un anumit joc, Yoyo.

— Ce vrei să spui?

— Ştii ce este un Maguffin?

— E musai?

— O chestie de prins lei în Scoţia.

— Dar în Scoţia nu există lei.

— Exact… spuse Iago şi dispăru într-un vacarm de paraziţi.

Urletul de date irelevante care constituia adevăratul glas al reţelei şuieră în urechile lui Yoyo. Pe canalele senzoriale şi de virtualitate nu mai exista nimic. Pe ecran apăru brusc un mesaj:

Las Encinas Seguridad îşi exprimă regretul pentru suspendarea tuturor canalelor de comunicaţii către Saint John Necroville pe durata actualei stări de urgenţă.

Pe stradă, **seguridados** înarmaţi şi blindaţi alergau către vehiculele lor; transportoarele de patrulare porneau motoarele biodiesel cu explozii însoţite de fuioare vaporos-albastre. Tehnicienii lucrau la stativele de **mechador-**i încă neactivaţi, iar zumzetul tot mai pătrunzător al sistemelor de propulsie care se încălzeau o făcu pe Yoyo să-i clănţăne dinţii, mai ales când armonicele începură să se încalece.

Femeia îşi deconectă corpomănuşa de **fon**.

YOYO, AŞTEAPTĂ, spunea mesajul zgâriat pe ecran. EU SUNT, YOYO. TE POT AJUTA, AI ÎNCREDERE ÎN MINE. – Lasă-mă în pace, şuieră ea în receptor. Du-te de-aici, Isuse Iosif Maria, măcar îţi dai seama ce mi-ai făcut? Oriunde mă duc, apari şi tu ca un ditamai reflector care scoate în evidenţă tot ce fac.

N-AM VRUT DECÂT SĂ-ŢI FIU PRIETEN, spuse Carmen Miranda.

— Prietenia ta o să mă ucidă.

ÎMI PARE RĂU. IARTA-MĂ. AM FOST TRIMIS SĂ TE AJUT.

— N-am nevoie de ajutorul tău. „Trimis? Trimis?“.

ŢINE MINTE, DACĂ AI CUMVA NEVOIE DE MINE, FLUIERĂ. ŞTII SĂ FLUIERI, DA?

Fon-ul îi restitui cartela de credit. Cincizeci de **centavos,** toţi banii pe care-i mai avea. Ce putea fi mai rău decât atât? La întrebarea asta să nu răspunzi, Yoyo. Bine măcar că motoreta porni de la prima încercare. Ocolindu-i pe **seguridados** şi pe curioşii participanţi la carnaval, îmbrăcaţi într-o varietate de costume care începeau cu nimica toată şi terminau cu haine regeşti ce-l făceau pe Iago să pară lipsit de gust, trecu pe sub transversala luminoasă a porţii.

— Regret, nu vă pot permite să intraţi, articulară buzele palide de sub vizorul de date.

— Trebuie să trec, sunt avocat, trebuie să mă întâlnesc cu un client.

— Un client? În Necroville?

— Trebuie să-mi permiteţi accesul. E o chestiune de viaţă şi de moarte. Vorbesc serios, domnule ofiţer.

— Regret, dar am primit ordin ca graniţa să rămână închisă. Nimeni nu intră, nimeni nu iese.

Dinţii de oţel se rânjiră la ea de sub vizor. Ha. Ha, **abogadito**[21].

— Cum să te fac să înţelegi? Trebuie să trec. Doar eu, ce zici? Numai o persoană, îţi cer prea mult? (Oare **seguridados** din Las Encinas puteau fi mituiţi cu cincizeci de **centavos**?). Bine , bine, sunt o cibersexuală de budoar, dar poţi să-mi faci tot ce-ţi trece prin minte numai. Dacă. Mă. Laşi. Dincolo.

— Seora, cum să vă fac să pricepeţi? În actuala stare de urgenţă, toate unităţile de securitate sunt în alarmă de gradul zero. Nu intră nimeni. Nici dumneavoastră. Nici Dumnezeu. Nimeni! Şi acum o să vă întoarceţi jucăria aceea pe două roţi şi vă duceţi dracului de unde-aţi venit, ori v-o întorc **muchachos,** care s-ar bucura tare mult s-o facă, dar nu garantez c-o să fiţi la fel de încântată.

Doar cu atât se alese din micuţul şi delicatul flirt amical şi din hărţuiala sexuală. Condamnând toată liota de masculi, obsedaţi şi de **muy machismo** la eterne chinuri genitale într-unul din purgatoriile confucianiste ale bunicii, rezervate celor ce respingeau dreapta şi necesara justiţie, Yoyo se trezi din nou pe stradă, urmărită de ochii scrutători ai lui Anthony Perkins privind-o pe ascuns pe Janet Leigh dezbrăcându-se pentru Scena Duşului. Nu poate telefona acolo, nici intra, nici sări peste gard fără a fi doborâtă de vreun **mechador** care n-are un gram de minte în plus faţă de mântuitorul lui, nu mai are nici client, nici idei, nici casă, nici prieteni, nici vreun loc în care să se ascundă şi nici măcar bani pe cartela de credit pentru o ceaşcă de cafea. Şi-acum ce-o să faci, doamnă avocat?

Ce mama dracului? Merita măcar să încerce.

Şuieratul îi făcu până şi pe **seguridados** să-şi ridice grăbiţi vizoarele ca să se uite. Sunetul se dizolvă în bolboroseala îndepărtată a tunetelor care se îndreptau spre est. Un vânt rece mătură strada.

În holul micului restaurant Ultima Şansă se auzi ţârâitul telefonului. Fără vreun motiv anume, toţi chelnerii se holbară la propriile mâini.

— Alo?

— Bună, Yoyo. Mă bucur că m-ai chemat. N-aş fi vrut să nu fim prieteni.

— Fă-mi un serviciu

— Spune.

— Trebuie să intru în Necroville.

— Îmi pare rău că trebuie să ţi-o spun, Yoyo, dar companiile de securitate au izolat oraşele moarte şi până mâine dimineaţă nu-ţi vor permite să intri. Nu suportă amânare?

— Nu, la dra… **(Uno, dos, tres, cuatro, cinco, seis…)** Trebuie să intru neîntârziat.

— E cam greu. Dar o să încerc, fiindcă-mi eşti prietenă.

Imaginea îngheţă: echivalentul simbolic al inscripţiei **ocupat. Uno, dos, tres, cuatro, cinco segundos.** Sigur că e dificil, chiar şi pentru ceva care sălăşluieşte în interstiţiile temporale plankiene ale reţelelor de date. Reveni cu un zâmbet revoltător.

— Yoyo, dacă mergi către următorul drum de acces din stânga, exact la spatele cafenelei de unde vorbeşti, vei descoperi că pătrunde în cartierul Saint John. Acolo e un gard din plasă de sârmă pe care-l poţi escalada uşor. Din nefericire, e înţesat cu sisteme senzoriale active şi pasive, cu arme tesler cu autoochire, iar gardul e sub tensiune. Ştiu că sună neplăcut, dar nu te supăra, Yoyo. Am zis că o să încerc să te trec dincolo şi o voi face. Îţi promit.

— Atunci fă-o. (Poartă-te frumos! Nu uita, emoţional vorbind, creaturile astea sunt echivalentul copiilor de cinci ani). Te rog.

— Yoyo, sunt tare fericit că-mi dai voie să-ţi dovedesc prietenia mea. Probabilitatea dezlănţuirii unor precipitaţii semnificative în următoarele cincizeci şi trei de secunde e de nouăzeci şi opt la sută. Acela ar fi momentul potrivit să acţionez. Pot decupla sistemul principal de alimentare cu energie electrică, cel secundar de avarie cel terţiar, ceea ce-ţi garantează treizeci şi trei de secunde până vor reuşi să redirijeze auxiliarele din alte zone. Sper că vom avea curând prilejul să mai vorbim. Yoyo. Pa…

Secţiune cu secţiune, bloc după bloc, stradă după stradă, luminile se stinseră. Deasupra zonei West Hollywood, întunericul coborî ca din

palmele desfăcute ale lui Dumnezeu. **Carnivalistos** nedumeriţi, îmbrăcaţi în costumele lor multicolore, începură să se agite fără rost. Cafeneaua se stinse precum un glob ornamental din sticlă, sfărâmat de un baros. Janet Leigh se întoarse, urlă către cuţitul ucigaş al Mamei şi dispăru în neant, V-ul tăiat al porţii Necroville tuşi de două ori şi-şi dădu duhul.

Iar ploaia se slobozi. Farurile vehiculelor şi fasciculele de lumină ale lanternelor **seguridado** tăiară arce înspumate prin perdeaua de apă, vocile crescură până la răcnet ca să fie auzite.

— Acum, Yoyo, şopti vocea lui Carmen Miranda, dar pornise deja.

Ajunse la gardul de sârmă, se azvârli în sus, sus. Sus. **Hai Yoyo.** Şi dincolo…

Două câte două, luminile se aprinseră. Un chelner adolescent puse la loc receptorul fon-ului din hol şi făcu ochi miraţi la mesajul înscris pe ecran: MI-E DOR DEJA…

Toussaint simţi curentul ascensional ca pe o căldură imprecisă ce-i mângâia faţa.

O idee venită pe neaşteptate: vârfurile aripilor se îndoiseră uşor, profilul aerodinamic se torsionă; se răsuci în curentul termic. Îi trebuise timp şi răbdare pentru ca traseele şi căile nervoase să reacţioneze adecvat, dar acum, la fel ca un pianist de concert care-şi lasă degetele libere să alerge pe un Studiu de Debussy, comenzile se dădeau fără un efort conştient. Aruncând o privire în urmă, văzu linia celor trei profiluri înclinându-se lateral pentru a-l urma. Modelul uşor de recunoscut, ca un condor albastru, al aripilor lui Huen, părea o gheară lungă şi rece înfiptă în inima lui.

Semne binecunoscute îi fulgeră pe retină cinci tipuri de date provocatoare de panică. Se apropia o furtună mare; curenţii ascendenţi erau doar heralzii ei. Toussaint clipi ca să alunge imaginea. Tensiunea şi fâlfâirea aripii în lonjeroanele spinale îi comunicau tot ce trebuia să ştie despre starea cerului.

Quebec îi vorbi în urechea internă. Mugurele auditiv pe care Shipley i-l introdusese cu forţa recepţiona, dar nu i se dăduse nici un mijloc de transmisie. Bănui că îi fusese plantat cu unicul scop de a auzi – fără să intervină – povestea lui Quebec.

Numiţi-mă Quebec.

M-am trezit din cea de-a doua renaştere, când soarele tocmai răsărea deasupra orizontului de douăzeci de metri al lui Tessier 813 liniuţă 18 liniuţă C, un cartof plin de cratere din condrită carbonică lung

de opt sute de metri şi lat de şaptezeci, urmând o orbită eliptică care se apropia la trei sute de mii de kilometri de orbita lui Marte la periheliu, trecând prin apropierea lui Jupiter la întoarcere. În timp ce tuşeam, ca să scuip din plămâni lipicioasele fluide placentare, soarele a apus. Douăzeci şi trei de minute, cincisprezece secunde din zori până la asfinţit, şi asta a fost prima zi. Eram doisprezece – şapte bărbaţi şi cinci femei – echipajul de pe Tessier 813. Reconfiguraţi de Ewart/Western Australia pentru munca în spaţiu. Cu toţii având contract, unii victime ale transporturilor de noapte. Nu-mi pot imagina un debut mai nemilos decât să te trezeşti reînviat la şaizeci de milioane de kilometri de ultima amintire. Pielea ne era dintr-o membrană presurizată, complet fotosintetică, fiind capabilă să satisfacă toate necesităţile energetice la un aflux solar mai redus decât cel marţian; metabolismul capabil să funcţioneze ca unitate etanş anaerobă vreme de câteva zile pământeşti; în trupuri ne implantaseră analizoare de spectru larg, colectoare de date şi dispozitive de comunicare sub-auditivă. Reprezentam umanitatea viitoare: simţindu-se acasă atât în vid cât şi în alveolele de mediu pe care nanotehnologia le crease din condrita carbonică a lui Tessier 813. Sistemul solar ne stătea la picioare.

Eram un soi de figuranţi care aveam de lucru cât să ne justificăm prezenţa acolo, dar nu ca să rămânem tot timpul în activitate. Trebuia să verificăm dispozitivele de comandă, să controlăm construcţia acţionării inerţiale de masă, să reglăm jeturile de poziţionare în spaţiu ca să oprim mişcarea de rotaţie a lui Tessier 813 – prima mea EVA[22]. Murisem şi fusesem reînviat de două ori, dar nu mă înduram să merg până la capăt, să străpung membrana tensiunii superficiale şi să ies la suprafaţă. Cu toate astea, am făcut-o, şi lumina pe care am perceput-o, vulnerabilitatea vecină cu extazul, de a mă şti gol în univers – dar în acelaşi timp lucid, conştient, capabil să-mi afirm identitatea, existenţa faţă de infinita lui indiferenţă – a reprezentat o trăire atât de intensă încât toate păcatele şi jignirile care mă aduseseră până acolo mi s-au părut demne de a fi fost îndurate. Beţia vidului, aşa i se spune. Comuniunea cu infinitul. Pe unii i-a pierdut; uitând să se ancoreze în timp ce nava se găsea în microaccelerare, au alunecat în spaţiu şi au dispărut. Mi-i imaginez vii şi conştienţi, incapabili să moară, continuând să zboare; pierduţi pe vecie în splendoarea universului.

Membrii echipajului se numără printre ultimele noutăţi produse de navele-baros: transformarea lui Tessier 813 era deja începută, când am ieşit noi din cuvele Isus. Tectorii nu dorm niciodată; în timp ce mai bine de jumătate din Tessier 813 era ejectat prin coadă, ca să capete o fracţiune cât mai mare din viteza luminii, partea din faţă a erupt într-o

masă bubonică de pustule şi umflături în interiorul cărora materia ce alcătuia asteroidul era sfârtecată şi prelucrată în fibre micro-g şi lanţuri de mnemopolimeri. Şase luni de zbor, plus încă trei luni în uzinele Ewart/Oz West de pe orbită, şi Tessier 813 fusese transfigurat într-o matrice de cuve de prelucrare, legate între ele printr-o reţea din nanofibre plasată deasupra coloanei vertebrale a motorului de masă inerţială. Situat între iadul nanotehnologic şi traductorul electromagnetic, ciorchinele format din locuinţele modulare atârna ca un strugure copt de un lonjeron lung de cincizeci de metri, întregul eşafodaj cu aspect respingător se rotea în jurul axei longitudinale şi scuipa la fiecare treizeci de secunde câte un proiectil de douăzeci de kilograme din masa reacţiei de dezagregare care se topea cu rapiditate pentru a ne aduce la viteza de inserare pe orbita Pământului.

Ne-au atacat în intensitatea aceea dintre Marte şi Pământ. La câteva minute după apariţia pe detectoarele de mare distanţă, ne-am dat seama că nu era vorba de gunoi spaţial. Ştiam că nu ne putem ascunde. Calculatorul de navigaţie ne-a comunicat că nici nu puteam s-o ştergem. Ne-am petrecut cele cincisprezece zile până la interceptare atârnând liberi; bucurându-ne de soare şi urmărind o steluţă palidă, aflată în stânga lui Marte, devenind tot mai strălucitoare şi mai bine conturată.

Nava lor era o văduvă neagră suplă, situată în centrul unei reţele de panouri solare dispuse radial. O navetă mică, ceva mai mult decât o grilă de grinzi de construcţie şi un hidroxi-motor atârnat de pântecul mamei. 'latorul de mărire a imaginii a detectat câteva siluete neobişnuit de agile, deplasându-se în jurul ei. Am primit un singur mesaj: **Pregătiţi-vă pentru abordare**, transmis în spaniolă, engleză, cantoneză, hindi, arabă, franceză şi japoneză.

Dacă frumuseţea poate fi exprimată ca adaptare la un anumit scop, atunci acelea erau cele mai minunate creaturi pe care le-am văzut vreodată. Erau adaptate pentru spaţiu aşa cum păsările sunt făurite pentru viaţa aeriană. Spinările aveau modele geometrice împestriţate cu semne de identificare; trăsăturile faciale erau cizelate în măşti impenetrabile ce păreau totuşi să posede toate facultăţile senzoriale. Picioarele le fuseseră înlocuite cu braţe lungi, puternice, perfect articulate şi terminate cu mâini mari, capabile să prindă în degete. Aceste mâini inferioare ţineau tăietoarele laser de mare putere cu care au deschis alveolele de locuit. Detaliile sexuale fuseseră şterse de vicisitudinile reconfigurării; cu toate acestea, am rămas cu impresia că liderul lor de fapt, cel aflat mai aproape de noi – era o femeie.

— Bine venit pe Tessier 813, a spus Marianne, căpitanul nostru. Vă

rog să acceptaţi capitularea.

— Mulţumesc, a răspuns liderul într-o spaniolă aproximativă. Când vorbi, punctele policrome de pe pielea umerilor, de pe sfârcurile sânilor şi de pe fese licăreau în albastru, identificând astfel vorbitorul – Îmi pare rău.

A împuşcat-o pe Marianne în pântec cu un harpon legat printr-un filament de o armă aflată în mâna dreaptă superioară. Sub presiunea internă, materia corporală şi fluidele au ţâşnit ca o fântână arteziană. În vreme ce Marianne murea în spasme şi convulsii la capătul firului, atacatorii au deschis focul. Eu am murit ultimul.

M-am trezit din a treia naştere în întuneric. Am rostit numele prietenilor pe care-i văzusem măcelăriţi.

— Stai liniştit, a răsunat o voce, atât de apropiată încât m-am speriat. Ai fost mort multă vreme şi ai făcut un drum lung. Navele Ewart/Oz West sunt nişte copăi, chiar dacă au fost propulsate de pe Lună. Regret că tu şi prietenii tăi a trebuit să muriţi. Era mult mai convenabil să fiţi stocaţi înainte de efectuarea corecţiilor de rută – oricum, la scurtă vreme după aceea şi noi ne-am sinucis.

— Cine sunteţi? Ce înseamnă asta? Unde mă aflu?

Dacă aveai auzul format, ai fi putut auzi un zumzet.

O strălucire de-un albastru pal alunga bezna înconjurătoare. Un înger cu patru braţe plutea lângă mine; deasupra mea, stelele. Lumina a sporit. Ca un punct orbitor, soarele răsări. Am strigat de uimire.

Globul din tectoplastic care mă învăluia era doar unul dintre alte câteva sute, o aglomerare amorfă de module de locuit ce se întindea pe kilometri în jur. Şi totuşi aspectul acesta părea neînsemnat în comparaţie cu obiectele care umpleau cerul de deasupra mea. Uriaşe complexe nanotehnologice, devorând asteroizi întregi, ţesând din ei reţele şi foi de materiale de construcţie sau ciorchini lucitori de procesoare organochimice. Stelele mari strălucitoare erau oglinzile parabolice şi unităţile de pânze solare strânse: străvechi facilităţi O’Neill fuseseră prinse în mecanisme de fixare, reprezentând adăugiri nanotehnologice mai recente. Ferme acoperite de cupole şi procesoare agricole îşi întorceau laturile transparente către soare, iar suprafeţele interioare păreau table de şah cultivate.

Am privit uimit cum bucăţi grosolane din asteroizi se transformau, răsucindu-se în lumină solară şi, spre surprinderea mea, am văzut feţele lor dezgolite îndulcite de umbra inconfundabilă a frunzelor. Apoi lucruri şi mai minunate: o masă sferică de culoare verde închis a trecut plutind prin câmpul meu vizual. Am apreciat că avea aproape un kilometru în diametru şi, instantaneu, am înţeles ce era. Un copac.

închis, auto-nutrit, un lucru durat din vid şi lumină de stele. Printre frunzele uriaşe se mişcau multe siluete.

Cu toate că aceste lucruri erau minunate, ele nu constituiau însă decât ornamente pentru ceea ce se afla în centru. Văzusem o umbră eclipsând stelele, sclipiri şi fulgerări care ţinteau un obiect imens dar nevăzut. Acum însă, obiectul se roti, ajungând în plină lumină, şi m-am simţit umilit.

După cum arăta faţă de suratele ei, am socotit că roata cea mare trebuia să aibă un diametru de cel puţin douăzeci de kilometri. Încă nu era terminată; doar trei din cele cinci spiţe fuseseră conectate. Macarale şi echipe de constructori manevrau bucăţi masive de asteroid prelucrat spre capetele expuse, unde flămânde sisteme arhitectonice le desfăceau şi le sudau, adăugându-le la circumferinţa care creştea neîncetat. Unele dintre secţiunile instalate mai demult erau deja năpădite de muşchi şi plante ale vidului.

— Tectosculptăm deja interiorul, a spus însoţitorul meu invizibil. Lucrăm la ea de zece ani, de când s-au răsculat echipajele primelor nave şi s-au instalat aici, în Centură. Încă zece până vom termina. Dacă ne lasă prospătura…

— E frumoasă, am zis eu.

— Se numeşte Neruro, iar asta e dada Neruro.

Oraşul rotitor a ieşit din conul de lumină şi a dispărut iar admiraţia îmi crescu neţărmurit până când am simţit în colţul ochilor acea înţepătură ce reprezintă preludiul lacrimilor. Şi totuşi ele n-au apărut. În microgravitaţie nu se născură globule sărate, care să se depărteze plutind.

— Ce-aţi făcut cu mine? am exclamat, conştient de senzaţii noi şi ciudate în corpul ce-mi era familiar. Am privit în jos: Isuse Iosif Maria!

Am privit cu groază mută la degetele răşchirate ale noilor mele mâini. Le-am atins cu mâinile superioare; s-au chircit instinctiv. Fără să-mi dau seama cum reuşisem asta, mi-am îndoit braţele noi astfel încât celelalte degete să le poată explora.

— Am făcut-o în timp ce erai mort, a spus femeia de pe Neruro. Eşti un **quadro**. Acum eşti unul de-al nostru.

În cea de-a treia moarte şi reînviere suferisem ceva mai mult decât o evoluţie fizică. Îmi fuseseră create noi căi neurale; noi kinezii îmi permiteau să-mi folosesc braţele suplimentare ca şi pe cele vechi; simţurile îmi fuseseră extinse în spectre noi, mai largi, de percepţie; implanturile radio permiteau minţii mele o comunicare cu mult mai intimă decât cuvintele vorbite, una care cuprindea emoţii şi gânduri în formare încă nevocalizate şi stări mentale pentru care limba nici nu

posedă termeni.

Morţii constituie adevărata umanitate. Cu timpul nu va exista mediu pe care să nu-l putem cuceri. Iar timpul curge în favoarea noastră. Prin aptitudinea noastră de a muri, de a păşi în afara timpului şi de a renaşte – lunile – anii – de călătorie spaţială nu mai există. Spaţiile dintre planete, secolele dintre stele nu contează pentru morţi. Mi-au fost arătate instalaţiile de producţie unde se proiectau navele-baros pentru călătorii spre stele. Accelerate până la zece la sută din viteza luminii de către puternice propulsii de masă inerţială, ele puteau ajunge la stelele mai apropiate în câteva decenii, apoi frânau cu ajutorul pânzelor solare de sute de kilometri pătraţi, timp în care încercau să găsească un corp adecvat din care să reconfigureze echipajul, biomasa, echipamentul de exploatare şi de comunicaţii. Tectoinginerii din cercetare – o specie de nelegiuiţi descrişi în culori nebune şi făcând speculaţii şi mai nebuneşti, care fuseseră răpiţi din fabricile orbitale în zilele de început ale Războaielor Transporturilor de Noapte – emiseseră teorii privind utilizarea navelor-baros umane. Acestea puteau sluji la reconfigurarea planetelor şi sateliţilor din afara sistemului solar, legarea spaţiilor bogate în energie dintre lumi, transformarea unor întregi sisteme stelare: un univers însămânţat cu viaţă, un univers care să devină viaţă, ţinut laolaltă de reţele de comunicaţii transmise cu iuţeala luminii şi de vehicule spaţiale care să se deplaseze cu viteze incredibile. O singură fiinţă umană putea coloniza o lume întreagă şi, cu timpul, să devină ea însăşi lumea aceea iar percepţia umană a trupului să fie frânată până într-atât încât comunicaţiile limitate de viteza luminii să pară aproape instantanee. Galaxiile, aglomerările de stele, super-aglomerările, se vor reduce la mărimea, lesne de perceput, a unei singure lumi. Ingineria universului la nivelul său fundamental, ar deveni posibilă. Spaţiu, timp, entropie, realitate; toate acestea ar putea fi manipulate, umanitatea n-ar mai fi legată de universul fizic, ci s-ar îngemăna cu izostructura lui fundamentală.

Mi-au arătat gluma făcută de inginerii lor: o alarmă de incendiu veche, în stil pământean. Pe sticlă se vedeau gravate cuvintele: **În Caz de Pericol, Spargeţi Legile Fizicii.** În microgravitaţia din laboratorul de cercetare plutea un lanţ scurt; ciocanul cu care trebuia spart geamul lipsea.

Marea operă începuse deja. Surorile Clade erau presărate ca grăunţe strălucitoare de praf în întregul sistem solar: în camerele tectosculptate ale lui Phobos, Clada Ares Orbital privea cum luciul verde închis al tectopăduriior avansa de-a latul deşerturilor roşiatice şi desena cursul canalelor marţiene. Galileii Palizi erau două sute de

pionieri rotindu-se în jurul Europei într-o aglomerare haotică de alveole de locuit, propulsii de masă inerţială şi unităţi de prelucrare legate precar de o reţea de treizeci de kilometri de cabluri şi lonjeroane din tectoplastic. Cu toate acestea, ambiţia lor era nemăsurată, la fel ca şi planeta care le ocupa tot orizontul: nimic altceva decât crearea unor specii de tectori capabili să reconfigureze fiinţe umane care să poată trăi **acolo,** pe **planetă.** Niciodată nu-i spuneau planetei Jupiter pe nume; era de ajuns o aluzie sau o mişcare a capului în direcţia **aceea.** La limita posibilului, Clada Lunile Păstorului, visa să sculpteze, din iceberguri, oraşe plutitoare pe Titan şi, propulsată de vântul solar, să navigheze printre inelele lui Saturn.

Nici un secret nu putea rămâne tăinuit pentru multă vreme într-o comunitate atât de intim legată şi interconectată ca Neruro. Când detaliile legate de viaţa mea dinainte au devenit publice, am fost transferat în Corpul Diplomatic, pe cale de a fi creat, al lui Neruro.

Pe măsură ce criza Transporturilor de Noapte se agrava, ducând la un război declarat între Pământ şi odraslele sale răsculate, guvernul de anarhişti al lui Neruro fusese silit să reînvie diplomaţia clasică precum şi alte arhaisme mai puţin solemne. Misiunea mea era să mediez cu Partea Întunecată, cea mai veche şi mai puternică dintre Clada. În cazul unui atac, excavaţiile lor monumentale de sub scoarţa lui Ţiolkovski erau cele mal vulnerabile şi cele mai plauzibile ţinte ale furiei pământene. Comunicaţiile prin fascicul îngust au licărit pe furiş; a fost pregătită o navă: HS 1086 C – **Jesus**, după imaginea lui Hristos crucificat, pictată cu sprayuri până la rotoarele pânzelor de propulsie luminoasă. Încărcătura ei de bază, un cap de cometă, format din apă îngheţată capturat pentru tectoformare lunară, avea să fie îmbunătăţită cu câteva pete de pseudo-carbon impur: sufletele miniaturale ale membrilor echipajului şi misiunii diplomatice.

Reînvierea a venit ca o surpriză deosebită, fiindcă ea nu s-a petrecut în vastitatea de catedrală a Părţii Întunecate, ci împreună cu fraţii din echipajul meu, într-un ciorchine de celule atmosferice iluminate sărăcăcios de razele solare reflectate de o pânză desfăşurată. Din anumite motive, Jesus se decuplase de încărcătura sa, îşi reconfigurase echipajul şi decelera atât cât o puteau ajuta fotonii.

Explicaţia ne aştepta pe memoria principală. La o lună după plecarea de pe Neruro, o flotă de nave comerciale militarizate în pripă, aflate sub comanda comună a Consiliului Rim şi Pan European, asediase baza de pe asteroidul eponim al Cladei Marlene Dietrich şi o distrusese. Vreme de două luni, o navă din flota aceea ne cercetase cu senzori de la mare distanţă şi calculase orbite pentru interceptarea

peste cinci sute douăzeci de ore. Falsul Război al Transporturilor de Noapte se sfârşea. Calculatorul de navigaţie al lui Jesus hotărî abandonarea încărcăturii, se reconfigură pentru luptă şi solicită evaluări şi stratageme. Nu i-am comunicat că, după toate probabilităţile, nava pământeană va întâlni un nor difuz de gaz aflat în proces de răcire spre fundalul universal trei Kelvir. În ultimele opt din cele douăzeci şi două de zile aveam să fim în bătaia armelor de mas-conversie microtok cu grad mare de acceleraţie şi incapabili să beneficiem de altă armă de apărare în afara unui laser cu rază mică de acţiune, proiectat pentru distrugerea resturilor care rătăceau prin spaţiu.

Ar fi fost mai bine să rămânem morţi.

Aveam totuşi un avantaj. Atâta vreme cât Jesus se deplasa în coada emergentă a cometei, eram apăraţi eficient contra radarelor de ghidare a armelor, iar duşmanii nu aveau cum să-şi dea seama că ne separasem. Am strâns pânzele, am început să zburăm discret la circa cinci sute de kilometri sub umbra cometei şi i-am cerut lui Jesus să reconfigureze o parte din masa de prelucrare a hidrocarburilor în arme pentru lupta de aproape. Tectocompuşi complicaţi s-au transformat în tehnologie a Epocii de Piatră. În ziua când au distrus cometa, noi eram pe pojghiţa exterioară exersând cu bola monofilament. Explozia trebuia să fi fost vizibilă în aproape tot sistemul solar intern. Douăsprezece milioane tone de gheaţă murdară s-au transformat dintr-o stea modestă de magnitudine opt într-o supernovă. Era a şaptesprezecea zi. Speram că acel căpitan din carne, în nemăsurata lui aroganţă, ne arătase tot ce-i putea pielea. Sigur, cercetarea făcută pe furiş cu detectoarele ne-a lămurit că din cometă nu mai rămăseseră decât bucăţi neregulate de gheaţă, care se rostogoleau nebuneşte prin spaţiu, şi o nebuloasă în rapidă expansiune, formată din hidrogen, oxigen şi atomi marcaţi. Primise o lovitură alfa completă, dar instinctul nu-mi dădea pace.

— Desfăşoară pânza, am dat comanda către Jesus. Toată suprafaţa.

În mai puţin de trei secunde, secţiunile pictate ca un crucifix s-au depliat complet şi s-au fixat în poziţie. După cincisprezece secunde, am recepţionat frontul de şoc venit dinspre cometă. Grindina de particule ionizate a izbit în vela de tectopeliculă cu forţa unui taifun. Hristos atârna crucificat cu piroane de fulger albastru; corpul navei format din traverse şi cupole strălucea învăluit de Focul Sfântului Elmo şi urla în chinuri. Au cedat cel puţin zece sisteme, integritatea mediului era compromisă în alte zece puncte, dar am rezistat. Am supravieţuit. Ne-am menţinut cursul. Tehnologia Neruro a rezistat chiar şi în colţii furtunii. Jesus a decelerat.

Dacă aş fi privit spre soare, probabil că arşiţa radiată instantaneu de cinci sute de grame de materie care s-au transformat total în energie la cincizeci de kilometri în faţa noastră mi-ar fi topit ochii în orbite. Susţinător al principiului că niciodată nu trebuie să-ţi subestimezi adversarul, socotisem că prospătura de căpitan lăsase câteva proiectile în faţa cometei ca să lovească orice s-ar fi ascuns în umbra ei. Dacă n-am fi folosit norul de hidroxil al cometei pentru a frâna, ne-am fi aflat exact în locul pe care-l calculase individul şi ne-am fi vaporizat instantaneu.

Frontul de plasmă ne-a lovit cu forţa pumnului lui Dumnezeu. În primul val de şoc, panourile de la orele trei, şapte şi zece au fost smulse; deşi prinse în colţii unui uragan electromagnetic şi suprasolicitate, sistemele de asamblare ale lui Jesus s-au luptat să plieze celelalte braţe. Trebuia să fi murit. Ne era sortit să murim. Jesus trecuse prin ce era mai greu. Gondolele se băşicaseră şi se înnegriseră, lonjeroanele şi antenele se sudaseră şi se topiseră într-un vălmăşag contorsionat, dar pânza ne frânase. Cu toate că era mutilată, nava rezistase. Am rămas vii. Şi noi şi Jesus ne puteam autodepana.

Am aşteptat apropierea navei pământene pentru abordare. Ca mai toate vehiculele spaţiale, era o alcătuire dizgraţioasă, numai lonjeroane şi traverse, dar cineva – probabil însuşi căpitanul al cărui gând ucigaş reuşisem să-l dejoc – îşi bătuse joc de masa preţioasă în cazul unei lansări sol-orbită, arborând un drapel uriaş, o folie de polimer monostrat rigidizat electric, cu latura de o sută de metri, care era tractat cu ajutorul unor cabluri. Cercul de stele aurii pe fond albastru al Pan Europei reflecta razele soarelui îndepărtat.

Puşcaşii marini venind în valuri erau camuflaţi în negru ca noaptea, însă pe afişajele de pe retinele noastre apăreau strălucitori aşa cum şi noi, în ciuda capacităţii dermei noastre de a ne confrunta cu mediul, sclipeam pe ale lor. Două grupe de asalt, fiecare din cincisprezece indivizi. Blindaţi şi înarmaţi până-n dinţi. Exact aşa cum ne aşteptasem.

Pământenii s-au apropiat. Rijo, partenerul meu de luptă, a transmis ordinul către Jesus. Pânza desfăşurată s-a vălurit, emiţând brusc o lumină orbitoare, albă. Când fasciculul concentrat de lumină sedară a măturat cel de-al doilea grup, topind armurile din tectoplastic de parcă ar fi fost din gheaţă, prin radio-simţuri am recepţionat urlete care din fericire s-au stins imediat.

Restul ne-au atacat.

Puşcaşi spaţiali. Luptători de elită. Instruiţi la perfecţie. Căliţi în lupte. Înzestraţi cu cele mai puternice arme ale Pământului. Războinici necruţători. Acum însă erau ca nişte înotători în pielea goală azvârliţi

într-un bazin plin cu rechini. Fuseseră scoşi din mediul lor. Intraseră într-al nostru. Prima noastră rafală de bola a lichidat patru atacatori. Firele subţiri cât o moleculă au sfârtecat plasticul costumelor, au secţionat şi tăiat profund carnea moale, în timp ce greutăţile s-au înfăşurat în jurul lor într-o îmbrăţişare a morţii. Puşcaşii marini au răspuns cu foc, dar în acele câteva clipe de surpriză în care suferiseră pierderi, noi dispăruserăm, ascunzându-ne prin cotloanele şi fisurile special proiectate la exteriorul lui Jesus. Cu aparatele lor motilitare, atacanţii pluteau deasupra noastră, încă încătuşaţi psihologic de dogma celor născuţi în gravitaţie, de a controla totul de la înălţime.

Asta îi făcea să devină ţinte perfecte pentru puştile noastre cu harpon. Ţepuşele nu puteau deteriora grav costumele de luptă; menirea lor era de a fixa victima prinsă la capătul firului, imobilizând-o şi făcând-o vulnerabilă în faţa atacului cu lasere defensive cu rază mică de acţiune. Până să distrugă laserul, puşcaşii au pierdut încă trei oameni şi avantajul poziţiei. Grupul de cincisprezece se redusese deja la cinci. Noi pierduserăm patru, doi se aleseseră cu nişte găuri înfiorătoare făcute de laser, iar alţi doi pieriseră sub focul testerelor. Doar cei loviţi de laser mai puteau fi reînviaţi.

Îi adusesem pe duşmani exact unde ne propusesem: blocaţi şi neajutoraţi într-un mediu haotic şi deconcertant în care puteam aplica tactica luptei în tandem. Unul atrăgea focul duşmanului, iar partenerul lui, fixat la celălalt capăt al firului monofilament descria un arc în jurul navei, folosindu-se de adăpostul oferit de grinzi şi devenind o ţintă greu de lovit. Viteza inerţială căpătată era îndeajuns de mare ca să proiecteze un piron din piatră prin vizor. Moartea în spaţiu este un spectacol oribil. În vid nimeni nu moare curat. Cel lovit se zbate cu disperare să mai tragă o gură de aer, urlând tăcut, în timp ce fluidele din corp îi erup prin toate orificiile, sângele ţâşneşte prin ochi şi urechi, iar plămânii răbufnesc într-o tuse provocată de depresurizare. Au pierdut.

După ce l-am ucis şi pe ultimul puşcaş marin, am năvălit pe nava pământeană. Punţile vuiau sub paşii noştri, iar căpitanul s-a străduit în zadar să pornească motoarele. Am anulat sistemele de control ale ecluzei şi am ocupat nava ucigându-i pe toţi supravieţuitorii. L-am găsit pe căpitan – o femeie cu chipul posomorât – pe puntea principală, tastând cu degete stângace din cauza mănuşilor rigide ale costumului şi încercând să dea comanda de autodistrugere. Am împuşcat-o în stomac. A avut parte de o moarte urâtă, ca şi toţi ceilalţi, urlând în vid.

Am revenit cu cadavrele pe Jesus, unde ne-am ocupat de ai noştri; patru trecuţi în Marea Moarte, trei pentru cuva Isus, cinci cu arsuri şi

alte răni. Apoi am dezbrăcat prospăturile. Şase erau femei, toate având ţestele rase. Ceea ce le făcea să pară brutale, dar în acelaşi timp înduioşător de vulnerabile. După ce războinicii au fost puşi deoparte pentru reînviere, am cuplat pe Jesus la nava pământeană pe care am împânzit-o cu tectori de construcţie. În timp ce Jesus o devora şi se reconfigura, ne-am instalat în cuvele Isus, am înghiţit pastilele de sinucidere şi ne-am trezit printre pădurile vidului de pe Lună, încercând să reînvăţăm să ne folosim picioarele. În vreme ce ne aflam la treizeci şi trei de zile depărtare de Lună, douăzeci şi cinci de nave pământene au atacat Neruro. Liniile de apărare ale Cladei, formate din navete şi remorchere interorbitale au fost complet distruse la trei minute după începerea bătăliei. Întâlniseră o nouă tehnică de luptă spaţială, care o depăşise pe cea cu arsenalele de proiectile fixate pe aparate cu propulsie accelerată, pilotate fiecare de câte un adolescent ţăcănit care, îndopat la maximum cu acceleratori neurali, plutea într-un sac de acceleraţie umplut cu gel şi era conectat la reţelele de virtualitate. Atât navele cât şi piloţii nu ştiau decât să găsească şi să nimicească duşmanul. Echipajele de pe Neruro priviseră cu uimire cum fiecare dintre ţinte se divizase brusc în câte cinci sub-nave, ce copleşiseră forţele de parare cu un baraj de foc microtok. Muriseră incapabili să priceapă ce se întâmpla cu ei.

Clada rămăsese acum lipsită de apărare în faţa proiectilelor de două sute de microtok lansate de flota Pământului. Ayali, femeia care mă ajutase să renasc, murise după primul val de atac, atunci când grupul de locuinţe N-17 fusese vaporizat. Moartea ei se număra printre miile de acte de curaj şi sacrificiu din acea zi. Pădurile orbitale au fost transformate în globuri de plasmă; cilindrii O'Neill şi culturile agricole sfârtecate, iar preţioasele lor încărcături pârjolite şi deversate în gerul centurii de asteroizi. Bătălia nu s-a purtat chiar unilateral. Tunurile culisante, cu propulsie pe baza masei inerţiale, şi-au rotit ţevile, căutând arce optime de tragere; ţintele lor nevăzute au devenit uriaşe flori albastre de radiaţii. Plutoanele de luptători au înregistrat pierderi de cincizeci, şaizeci, şaptezeci la sută, dar puţinii supravieţuitori ajunşi la navele pământene şi-au croit drum până la piloţi, i-au smuls din visurile virtuale şi i-au măcelărit. Sistemele de apărare imediată, chiar dacă au preluat nouăzeci la sută din forţa loviturilor nucleare, au reuşit să emită câte un nor de tectori în faţa câte unei nave pământene care frâna cu disperare şi asta s-a dovedit suficient pentru a o transforma, cu tot cu echipaj, în zgură arzândă şi plastică.

Numărul navelor pământene s-a micşorat de la două zeci şi cinci la şaptesprezece, douăsprezece, opt, cinci. Într-un târziu, ultimele trei

rămase şi-au acţionat jeturile de poziţie şi s-au îndepărtat de Neruro, descriind o curbă largă spre Pământ. Se zice că la sosire, toţi piloţii lor înnebuniseră din cauza privaţiunilor senzoriale şi a lipsei de acceleratori neurali. Asta e legendă; în realitate, infrastructura lui Neruro fusese distrusă în proporţie de peste şaizeci la sută, din populaţia de zece mii de persoane, opt sute trecuseră în Marea Moarte, iar alte şapte sute aşteptau reînvierea.

A fost ultima şi cea mai mare bătălie din Războiul Transporturilor de Noapte. După aceea, **corporadas** de pe Pământ şi marionetele lor politice s-au retras şi au cedat morţilor toate sistemele solare din afara orbitei planetei. Spaţiul din jurul Pământului aparţinea umanităţii, aşa au declarat. El nu va fi lăsat niciodată pe mâna morţilor. Aceasta era cea din urmă graniţă. Linia trasată pe nisip.

Am fost rechemat pe Neruro. În cele trei luni cât îi trebuiseră ca să reintre pe orbită, Clada îşi vindecase o parte din rănile războiului, însă absenţa multor semne binecunoscute vorbea elocvent despre adevăratele dimensiuni ale devastării. Copacii crescuţi în condiţii de imponderabilitate arseseră până la ultimul. Neruro însă, Roata cea Mare, se rotea deasupra alveolei mele.

Acum, când Războiul Transporturilor de Noapte se încheiase, diplomaţii şi reprezentanţii din Cladele răspândite pretutindeni au fost rechemaţi pentru o reevaluare a strategiei. Părerile noastre se concentrau pe două direcţii. Izolaţioniştii făceau presiuni pentru extinderea Cladelor existente în tot sistemul solar, statuarea şi recunoaşterea trans-umanităţii care rupsese orice legături cu umanitatea prizonieră a unei singure planete. Lozinca lor era înmulţirea separată. Intervenţioniştii socoteau că Războaiele Transporturilor de Noapte nu puteau fi câştigate cu adevărat atâta vreme cât morţii de pe Pământ, care ne copleşeau ca număr în proporţie de peste o mie la unu, rămâneau legaţi prin lanţurile gemene ale sistemului **contlatada** şi ale Hotărârii Barantes. Misiunea esenţială a Cladelor era lupta pentru eliberarea prin orice mijloace. Dezbaterile s-au desfăşurat într-o atmosferă incendiară. Ambele facţiuni prezentau argumente convingătoare. Simplul adevăr că viziunea Izolaţioniştilor privind transumanitatea universală nu putea fi realizată doar de cele cinci Clade, dintre care cea mai mare tocmai pierduse o zecime de neînlocuit din populaţie, iar cea mai mică avea exact cincizeci şi şapte de membri, a făcut ca balanţa să se încline în favoarea Intervenţioniştilor. Acum când **corporadas** se mulţumeau doar cu ceea ce se afla sub învelişul atmosferei, singurele locuri unde puteau fi găsiţi noi membri rămâneau necroville-urile suprapopulate de pe Pământ.

Moţiunea a fost aprobată cu o majoritate pe muchie de cuţit. Eliberarea celor oprimaţi avea să devină strădania de frunte a dadelor. Au fost trimişi voluntari către soare, ca să cutreiere zona planetară de excludere, să ia pulsul societăţii morţilor de pe Pământ şi să contacteze organizaţiile de rezistenţă, dacă există aşa ceva.

Au fost tatonaţi radicalii de la Morţii Liberi şi multe alte organizaţii de eliberare Pământene. În umbra acestora se găsea un aliat de neconceput: chiar Casa Morţii. S-au făcut legături, s-au stabilit contacte, dar prin acţiuni de o fineţe şi o delicateţe care aminteau de suavele fire de păianjen ce se lasă purtate de cea mai neînsemnată adiere de vânt. Dacă Tesler-Thanos avea să afle cumva că însăşi mâna sa dreaptă făcea parte din acest complot criminal, ar fi retezat-o fără nici o milă. Ca măsuri practice, ar fi introdus embargoul asupra livrărilor de tectori codificaţi. Marea Moarte ar fi luat din nou în stăpânire oraşele oamenilor.

În Clade reîncepu activitatea de perfecţionare a tehnicii, de realizare de tehnologii şi mai avansate şi de creare a unor noi strategii. Încetul cu încetul, Neruro şi Casele Morţii ajunseră să aibă planuri comune.

Era sublim să zbori printr-o asemenea furtună. Totul crea o poezie pe care nici măcar un **haiku** nu o putea degaja. Cu toate simţurile artificiale abolite, bizuindu-se doar pe instinct, Toussaint zbura prin haosul atmosferic al furtunii spre turnul întunecat al tatălui său. Se înclină pe o parte în curenţii ascendenţi care mângâiau permanent flancurile **arcosanti**. Pe retina lui pulsa un punct albăstrui: un cod de securitate interogativ, ce ignora comanda de afişare dată de el. Sosise clipa să intre în pielea lui Iuda. La orice eroare în formarea codului de securitate, lifterele de patrulare care pluteau prin indigoul nopţii ar fi primit comanda de a repera ţinta şi de a o distruge. În mintea lui, sentimentele se distilară în motivaţii complicate. Interogaţia reveni. Toussaint făcu alegerea. Un singur gând activă emiţătorul de răspuns implantat subdermal. Perdelele invizibile de veghe se dădură în lături. Planoarele se înălţară către turle. Radiofaruri pulsară, avertizând apropierea aparatelor de zbor şi se înfipseră tăios în plafonul de nori care cobora. Urmându-l îndeaproape pe Toussaint, cele patru planoare se rotiră în aer pe deasupra vârfului haotic al turlei San Gabriel. În timp ce se apropia, pe retina lui Toussaint defilară acum semnale intermitente; scheme desenate, cu linii roşii, declanşând avertizoare de apropiere şi specificând viteza. Zidul negru şi de neclintit al turlei îi apăru ameninţător în faţă. În ultimul moment se ridică uşor, pierzând din viteza de înaintare, plie aripile ca să-şi micşoreze sustentaţia şi

coborî fără efort pe balconul de pe care plecase atât de spectaculos în aceeaşi dimineaţă.

Să încerce şi ei asta dacă îndrăznesc. Îşi îngădui o umbră de zâmbet vanitos şi plie aripile în locaşurile lor, pe care apoi interfeţele neurale le retraseră în spinare.

Huen/Texeira se lasă pe balcon alături, aducând un curent fâlfâitor de aer.

— Am trecut examenul, Xavier?

Dispozitivul casnic îi deschise uşile lui Toussaint şi aprinse luminile din apartament. Un zăngănit, o izbitură, un bufnet şi înjurături venind de pe balcon. Quebec şi Shipley coborând, competent, dar mai puţin estetic.

Suntem cu toţii din nou
Suntem aici,
Suntem cu toţii din nou.

Ecoul copilăresc al versurilor era sincer dar, din cauza unei silabe în plus, nu reuşeau să alcătuiască un **haiku**. Tunetul bubui îngrozitor de aproape de apartamentul difuz luminat din vârful turnului. Simţurile îl anunţară pe Toussaint că ameninţarea trecuse. Se apropia ploaia cea mare. O simţea, aşa cum şi pielea percepea răcoarea albastrului.

— Spune-mi Quebec, care e măreţul plan al Cladei Neruro? Distrugerea lui Adam Tesler în speranţa că tot eşafodajul se prăbuşeşte? În vremurile de acum, **corporadas** înseamnă mai mult decât un om, indiferent ce nume e scris pe firmă.

Şeful echipei se plimba prin apartament, examinând decorul, de parcă, într-un fel nelămurit, i se părea familiar.

— Xavier Tesler, tu nu ai suflet. Şi asta după ce mi-am arătat toate flagelaţiile spiritului şi te-am purtat prin labirintul de oglinzi al vieţii mele. Dă-mi o rază de speranţă. Lasă-mă să spun lucrurile aşa cum le văd eu, bine? De mult aştept să mă destăinui.

Din nou acea sugestie de familiaritate.

— Nu am dus lipsă de voluntari, deşi misiunea presupunea doar patru. Viaţa pe care am dus-o m-a ajutat să fiu ales aproape automat. Texeira, Owens: amândoi luptători de comando, veterani ai bătăliei de la Neruro şi experţi în noua tehnologie. Shipley: luptătoare instruită în viaţa de dinainte. Noi patru.

Îţi vine să crezi că unele morţi sunt mai profunde decât altele? Ca să trecem dincoace de zona interzisă, am fost reduşi la un degetar de tectori fixaţi pe un mosor Krebbs, care ne-a păstrat personalităţile şi amintirile codificate. Patru vieţi pe care le puteai ţine în palmă, toate introduse, cu ajutorul unui sistem de construcţie a mediului, într-o

capsulă de oţel nichelat de mărimea pumnului, trimisă pe Pământ alături de alte cincizeci de ţinte false într-un roi de meteoriţi artificiali. Era prima oară când cineva avea motive să fie recunoscător unei căderi de meteoriţi. Îţi aminteşti că acum cinci luni, când vreo două nave de pe Faţa Întunecată au testat sistemele de apărare orbitală, s-a creat puţină panică? Erau acţiuni de hărţuială care să ne ajute. Ţinte false. **Leul din Zion** şi întregul echipaj au pierit doar ca să ne acopere.

— Iar flota aflată constant acolo sus? Ce foc atrage acum, sau de data asta aveţi de gând să ne faceţi praf?

— Poate, spuse Shipley. Băieţaş din carne, poate că vor doar să aibă o discuţie. Ca de la om la om.

— Am căzut în largul oceanului, la şaizeci de kilometri de ţărm. Sistemul de creare a mediului a intrat imediat în acţiune. Presiunea sau vidul sunt totuna pentru el, dar au trecut totuşi patru luni până să ne recăpătăm conştiinţa în alveolele de presiune, întunecate, apăsătoare şi reci. În următoarea noapte fără lună, ne-am ridicat de la adâncimea de un kilometru şi am ieşit la ţărm la nord de Malibu. Ştiam ce urma să facem. Ştiam ce vrem şi pe cine. Ştiam cine eşti, ce eşti, ce-ai devenit şi cum te găsim. Totul, Xavier. Totul conform planului. Totul a mers perfect. Dar apoi Owens a alergat din greşeală o patrulă de **seguridado mechador** din Copananga. A urmat o luptă şi el s-a rupt de noi. Au tras. A murit. Am simţit asta. Xavier. Aici. (Quebec îşi duse degetul arătător la glanda pineală). Aşa cum i-am simţit pe toţi cei care au murit, ucişi de tatăl tău. Aici. Pe fiecare dintre ei, Xavier.

— Nu mai spune aşa. Nu sunt ceea ce par. Eu sunt Toussaint. Primul, ultimul, totul. Nu există nici un Xavier Tesler. Nu mai există. Fiul lui Adam Tesler e mort.

Quebec râse mult prea tare, mult prea lung.

— Hei, Xavier, Toussaint, sau cum mama dracului te-ai numi, strigă Shipley, rezemându-se de spătarul moale cu ghimpi din cauciuc, canapeaua asta e al naibii de comodă!

2 NOIEMBRIE
MIEZUL NOPŢII – 04:00

Degetele ploii, alunecând pe faţa lui Yoyo, mângâindu-i ţeasta pe care au început să mijească tuleiele, coborând peste pleoapele închise, de-a lungul pometţilor, pe muşchii gâtului, pătrund pe sub gulerul strâns al corpomănuşii.

Avocaţii, aidoma tuturor celorlalte creaturi care-şi câştigă existenţa în arenă, sunt superstiţioşi. Ca avocat chinez din Sampan City, Hong Kong, viaţa lui Yoyo era de două ori dirijată de supunerea faţă de spirite nevăzute şi de restricţii personale.

Partea stângă avea întotdeauna prioritate în cazurile când în ciuda voinţei ei, trebuia să-şi lepede super-pielea. Întotdeauna începea şi termina cu o treaptă impară, când urca sau cobora Scara către Cer. Întotdeauna când intra în virtualizator îşi scotea hainele în următoarea ordine: şapcă (opţional), jachetă, cămaşă, pantaloni, cizme. Niciodată să nu începi sau termini un caz într-o zi de marţi. Niciodată să nu speri mari revelaţii într-o zi înnorată, ori după ce-ai consumat mâncare indiană. Nu te aştepta la satisfacţii din partea cuiva numit Jose sau Mercedes.

Pe vreme cu ploaie torenţială, fii pregătit de o karma proastă.

Sector după sector, stradă după stradă. Carmen Miranda restabili alimentarea cu energie electrică a Oraşului Mort. Pe partea de sus a unei **cuadro** de locuinţe cu faţada spre stradă, Gene Kelly sări parcă renăscut la viaţă şi făcu o piruetă pe sub un burlan. Yoyo îşi şterse faţa. E doar apă. Nu-ţi cere nimeni să dansezi şi să cânţi în ploaie, trebuie doar s-o suporţi. Îşi trase gluga corpomănuşii peste capul expus şi ieşi din bezna străzilor lăturalnice. Principalele marşuri păreau să se fi destrămat. Cu costumele pleoştite de potop, grupurile de dansatori bârfeau şi râdeau, lipăind nepăsători prin şiroaiele din rigole. Familiile de muzicanţi îşi ofereau o pauză sub copertinele magazinelor, ferindu-şi tamburinele din piele preţioasă de şuvoaiele ploii. O sclipire de coame în luminile străzii, o legănare lascivă de sâni din cauciuc: prin mulţime trecea o adunătură de **desconfigurados** tulburător de eleganţi; demoni semeţi, negri ca păcatul care, radiind o aroganţă satanică, se înălţau cu mult deasupra celor de rând.

Starea de exagerată normalitate, aducând cu aceea a unui cuplu pe cale de a divorţa, oferind o ultimă masă festivă, nu reuşea să ascundă neliniştea morţilor sau a viilor. Chiar şi prin pânza ploii, strălucirea de deasupra zonei La Brea îi sărea în ochi lui Yoyo.

— Yoyo…

Vocea gâlgâi în gura plină de sânge, iar mâna întinsă spre ea era carne zdrobită şi oase sfărâmate. Unghiile rupte şi strivite. Femeia recunoscu oja.

— Iago?

— La dracu', mă doare, Yoyo. Mi-au spus că de-acum încolo n-o să mă mai doară nimic. Ticăloşii!

Din mica ei memorie intrinsecă, corpomănuşa oferi un rudimentar prim ajutor. Yoyo îl cără cu mare grijă pe Iago din ascunzătoarea aflată după nişte cutii de fructe şi containere masive de gunoi şi-l întinse pe pământ. Sub carapacea subţire de lycra, pieptul i se umfla dureros, iar răsuflarea şuiera aburos în aerul călduţ. Trecătorii treceau pe lângă ei. Sângele care păta caldarâmul nu atrăgea priviri în Necroville.

— Isuse Iosif Maria, Iago…

Un firicel de sânge se scurgea prin colţul gurii. Yoyo îngenunche şi-l şterse cu căptuşeala de caşmir a jachetei din piele. Ţintiseră doar capul. Cu crose de basebal, ţevi de metal, ciocane cu vârf spintecat. Îşi ferise faţa. Mâinile, antebraţele şi umerii încasaseră grosul loviturilor. Arcada stângă sângera continuu, ambele urechi erau umflate şi zgâriate. Sânge şi praf strălucitor. Yoyo se întrebă dacă nu cumva era toxic.

Iago râse. Un hârâit ca şi cum coastele s-ar fi frecat între ele.

— Mă fac eu bine. Humpty are să se repare singur[23]. Nu trebuiau să mă lovească atât de tare. Scârbele! Îşi privi atent mâinile zobite. Ploaia întindea petele de sânge până la încheieturi. Mi-au trebuit ore întregi ca să mi le aranjez ca lumea.

— Cine-a făcut asta, Iago? Prospături? Maniaci TeVe?

Iago clătină din cap, vomă, apoi scuipă în rigolă.

— Au! Pentru numele lui Dumnezeu, ajută-mă să mă ridic. E atât de înjositor…

Yoyo îl propti ca pe o păpuşă moale din cârpă de vitrina unui magazin de aparatură electrică. Poziţia clasică pentru ora patru dimineaţa. Eu, o sticlă şi-un amic.

— Ascultă, Yoyo…

— Martika Semalang.

Au pus mâna pe Martika Semalang.

— Au prins-o? Cine? Ce?

— Primul semn al unui bun avocat: o minte scotocitoare şi disciplinată. (Iago se strâmbă de durere). Mi-au făcut-o ăştia. Aşa cum mi-ai zis, am întâlnit-o pe colţ, treaba cu parolele a mers uns, „Pân'la cer o scară“, „David Niven fiară”, toate chestiile astea de preşcolari. Ea

mi-a pus întrebări la care n-am răspuns, eu am încercat să-i explic şi-n timpul ăsta a apărut o maşină lungă şi neagră şi căcăcioşii ăştia cu modificări corporale au sărit din ea, m-au pocnit drept în mutră cu o crosă, au băgat-o pe Semalang cu forţa înăuntru şi după aceea m-au luat într-o nouă serie fiindcă li s-a părut că altfel distracţia n-ar fi completă.

— Of, Iago…

Aşa trebuiau să se lege lucrurile? Era obligatoriu să alerge în cerc la fiecare investigaţie fără ca măcar să înţeleagă cum se prezintă situaţia? Oare s-a întâmplat vreodată ca elementele să se completeze unul pe altul ca într-un exerciţiu de derivă a continentelor, astfel încât avocatul care efectuează ancheta să nu se agite prea mult şi să rezolve totul în pace şi tihnă cu câteva pahare de bere în faţă şi ascultând muzică plăcută şi visătoare?

— **Carnito,** dacă ai fi fost în locul meu, te-ar fi băgat direct într-o cuvă Isus. Nici mai mult nici mai puţin. O maşină neagră, înţelegi? Aparţinea Casei Morţilor. Avea pe portieră un mic V tăiat, pricepi? L-am recunoscut pe cel care dădea ordinele. Un bălegos pe nume Van Ark. Îl ştie toată lumea. Mare sculă în comitetul executiv din Saint John. Hei – Hei, Yoyo! Înainte de a o rupe la goană cu cizmele tale şic, ţinând în mână o listă cu nedreptăţile ce trebuie îndreptate, ascultă la mine. Cineva ne-a întrerupt convorbirea, îţi aminteşti?

— Ceva în legătură cu un anume Maguffin?

— Aşa sunteţi toţi avocaţii. Reţineţi orice, fără stimulatori de memorie. Un Maguffin e un dispozitiv de prins lei în Scoţia.

— Mi-amintesc: dar în Scoţia nu există lei.

— Prin urmare, nu există nici un Maguffin. Şi bineînţeles că nici Lars Thorwald Aloysius Maguffin. Nici n-a existat vreodată, decât în filmele lui Alfred Hitchcook. Yoyo, mi se pare grozav că eşti încălţată cu cizmele alea deştepte, fiindcă cineva se joacă de-a prinselea cu tine. (Iago făcu un semn larg cu mâna, se strâmbă şi gâfâi precipitat câteva clipe). Pff, la naiba! Nu ai impresia că niciodată nu se întâmplă aşa ceva cu rochiile la care nu ţii?

— Iago, eu n-am nici o rochie.

— Păcatul tău. Potrivit teoriei lui Hitchcook, de-acum arhicunoscută, rolul lui Maguffin nu e altul decât să-l facă pe alergător să tot alerge.

— De mine e vorba?

— Şi de cel care a încercat să te spulbere. Şi de cel care mi-a luat clienta ta de sub nas. Chestia e că, în timp ce voi vă învârtiţi pe loc ca nişte oi căpiate, adevărata acţiune se petrece în cu totul altă parte.

— Şi Martika Semalang?

— **Querida**, ea e acel Maguffin.

Chestii Care Nu Se Învaţă la Drept, **abogadito.**

— Cred că va trebui să-i pun câteva întrebări acestui Van Ark. Iago, te descurci singur?

El ridică o mână. Osul dezgolit era deja acoperit de şuviţe de ţesut sintetic rozaliu. Cojile rănilor se uscau; ţesuturile zdrobite se cicatrizau, vânătăile dispăreau chiar sub ochii lui Yoyo.

— Ţi-am spus că mă repar singur. Reuşi cu greu să schiţeze un zâmbet strâmb şi pleoştit, în contrast dezgustător cu machiajul lăţit dizgraţios pe toată faţa.

— Yoyo! (Era deja departe). Măcar de data asta, ia un taxi!

Urcată pe scara de incendiu a Sediului Casei Morţii din Saint John, Yoyo forţa o încuietoare, **poco a poco.**

Toate corpomănuşile profesionale posedau însuşiri înnăscute de prelucrare rudimentară a datelor, filamentele cu nişte degete agile se mişcau prin structura moleculară a încuietorii, nanocircuitele proiectau diagrama pe retinele ochilor şi calculau permutările necesare. Întrucât după ani şi ani de adaptare la NeuroAccelerare, membranele nervoase mielinice reacţionau instantaneu la hipervitezele procesoarelor **corporada**, toată căutarea aceasta i se păru chinuitor de lentă, amintindu-i de bonsai pe care bunicul ei îi creştea în vase iscusit meşteşugite din sârme, suspendate de streaşina cabanei ferite de atingerea trupurilor nepăsătoare şi a apei murdare a mării. Pomişori în vase miniaturale, legate cu sârme de cupru. Având doar nouă ani, lui Yoyo îi era milă de ei, fiindcă îşi vedea propriul trecut şi viitor înscris în ramurile contorsionate.

— Vezi ca o fiinţă umană. Pentru a înţelege cum se cuvine, trebuie să priveşti ca un copac, îi spusese el odată, iar fiindcă era un bunic chinez, se presupunea că asta reprezenta înţelepciunea. Tu vezi suflete schingiuite, legate strâns cu sârmă, prizoniere. Ei văd spirite zbătându-se să se elibereze, să crească, să se exprime, să găsească drumul spre perfecţiune. Asta ar putea necesita mai mult decât o viaţă de om, probabil că vom ajunge amândoi în Oraşul Mort până să atingă ei perfecţiunea, însă ei ştiu că într-o bună zi vor fi liberi.

Corpomănuşa desfăşură încet o reţea verzuie de capilare pe tot cortexul ei vizual: o diagramă a sistemului de alarmă din Sediul Saint John, marcând poziţia lui Yoyo cu o pictogramă simplificată şi nu prea măgulitoare, pentru o femeie. **Străpungerea sistemului peste şaptezeci şi şapte virgulă şase secunde,** afişă corpomănuşa pe interiorul globului ocular. Măselele de minte îi crescuseră mai repede.

Ţinându-şi aripile membranoase pliate strâns pe lângă trup, un icosaur din viridian, nu mai lung de o palmă, o urmărea din cuibul lui uscat aflat sub tocul uşii. Avocata se strâmbă către el; creatură mizeră, mâncătoare de gunoaie.

După ce bunicul ei murise în incendiul de pe sampan, Yoyo desferecase copăceii din strânsoarea sârmelor de cupru. **Fiţi liberi, creşteţi**! le spusese ea. Nu ştia că, odată răsucite, ramurile nu se mai puteau descolăci în veci. Trunchiul contorsionat nu se mai îndreaptă pentru a creşte drept spre soare. Rămaşi neîngrijiţi, toţi bonsai-i bunicului muriseră în mai puţin de un an. Dar Yoyo nu uitase lecţia pe care-o învăţase de la ei. Scăpase de sârmele care o legau; voinţa de a reuşi, de a creşte spre lumină o adusese într-o lume pe care Oraşul Înecat abia dacă putea visa, însă încovoierile şi schilodirile suferite în copilăria petrecută în Sampan City îi însemnaseră pentru totdeauna inelele de creştere din suflet. Un copăcel prea strâns legat, îi spusese bunicul, va purta permanent semnele sârmei. Yoyo devenise expertă în asemenea cicatrici.

Străpungerea efectuată, anunţă corpomănuşa. Reţeaua de vene şi artere informaţionale se stinse; broderia subţire de un micron a circuitelor extrudate se retrase prin interstiţiile moleculare în buricele degetelor lui Yoyo. Zăvoarele se retraseră cu un declic mulţumitor. Trecându-şi dosul mâinii peste faţă, ca să alunge picăturile de ploaie, deschise uşa verde cu o lovitură de picior.

— Oho, făcu Yoyo.

— Bună, replică bărbatul înarmat cu un pistol de dimensiuni impresionante care o aştepta de cealaltă parte a uşii verzi. Seora Mok? Fiţi vă rog amabilă şi veniţi cu mine.

— Dumneata eşti Von Ark?

— Aşa mă numesc.

Mai înalt decât ea, mai brunet şi cu o exprimare mai aleasă. Mai tânăr, cu excepţia ochilor. La fel ca mâinile travestiţilor, ochii morţilor le trăda adevărata identitate.

— Mi-ai răpit clienta. (Mortul nu-i răspunse). Huidumele dumitale mi-au maltratat un bun prieten.

— Daţi-ne în judecată dacă nu vă convine. Ar fi fost mult mai simplu dacă aţi fi bătut la intrarea principală, Seora Mok, vorbi Van Ark cu o voce catifelată. La urma-urmelor, vă aşteptam.

— De parcă ar trebui să întreţin frumoasa tradiţie a figurilor de stil din literatura de senzaţii tari, spuse Yoyo, trezindu-se cu un pistol lipit de urechea stângă drept răspuns la obrăznicia ei.

Van Ark o duse pe Yoyo într-o cameră. Singura lumină era licărirea

verzuie şi palidă a unui monitor aflat pe un birou şi razele firave de soare strecurându-se prin peretele-fereastră şiroind de ploaie. Izolare fonică bună; nici ţipetele şi nici răpăitul de tobe din stradă nu tulburau liniştea din Casa Morţii. După strălucirea antiseptică a coridorului, ochii lui Yoyo se adaptară greu la semiobscuritatea de aici. Se profilau două siluete având ca fundal fereastra, una şezând, cealaltă în picioare, în spatele primei; amândouă femei. Cea care şedea era Martika Semalang. Scânteierea cadaverică a monitorului îi lumina faţa de jos. Părea exact ceea ce era: **o moartă.**

— Yoyo, rosti ea şi vocea îi scârţâi jalnic. Ştiu cine sunt.

Atenţia lui Yoyo era acaparată cu totul de silueta femeii aflată în picioare. Nici o fiinţă vie nu putea să aibă atâtea mâini. Nu peste tot… nu astfel… nu deschise, cu degetele răsfirate, de-a lungul fiecărui umăr şi chiar pe ţeastă.

— Sfinte Isuse! şopti Yoyo.

— Unele Case ale Morţii ar fi protestat faţă de modificările cerute de Aylita, explică Van Ark, punându-şi pistolul în tocul aflat sub haina croită impecabil şi aprinzând o veioză cu lumină odihnitoare.

Sclipirea din ochii moartei o sili pe Yoyo să rămână cu privirea pironită la ea. Capul şi gâtul îi erau acoperite de mâini strânse, degete împreunate care încet-încet se desfăcură, deschizându-se ca nişte flori cărnoase şi obscene. Un şir de degete vălurindu-se o salută pe Yoyo.

— Specificaţia a fost unică, iar parametrii tecto-inginereşti foarte pretenţioşi. Cu toate astea, cred că recunoaşteţi că echipa de proiectare a rezolvat problema într-un mod deosebit de creator şi de original.

— Ce problemă?

— „O, grozav ar fi putere de-am avea / Să ne vedem cu ochii altcuiva”[24], răspunse Van Ark.

Femeia cu mâini în loc de păr zâmbi. Chipul ei avea o frumuseţe angelică. Câteva mâini se ridicară fluturând la capătul unor tentacule musculare, ca nişte frânghii.

— Telepatie, Seora Mok. Sfărâmarea barierelor eu-lui. Pătrunderea în gândurile altuia. Aflând că celălalt există cu adevărat.

Martika Semalang plângea cu capul plecat şi faţa îngropată în palme; distrusă.

— Imposibil…

— Aşa vorbeşte un avocat care-şi petrece jumătate din viaţă conectată la reţea? V-aţi pipăit drumul, moleculă cu moleculă în sistemul nostru de securitate – care, fiindcă veni vorba, nu-i nici vechi, nici depăşit aşa cum pare – v-aţi făcut una cu el, aţi devenit o

prelungire fizică a lui, aşa cum şi el a devenit o prelungire a dumneavoastră. Pentru Aylita e acelaşi lucru, moleculă cu moleculă, amintire după amintire, ea îşi introduce tectocircuitele prin ţeastă până în creierul clienţilor, devenind una cu ei, trăindu-le gândurile, simţindu-le emoţiile, retrăind amintirile lor, transferându-le altuia. Aţi fi surprinsă dacă aţi afla câtă cerere există pentru legături empatice vii între minţi. Companii de securitate ale **corporada** care vor să ştie dacă angajaţii lor spun adevărul. Parteneri de sex interesaţi să facă schimb de trupuri. Bineînţeles că ea ne-a costat o avere, aşa că acum ne este îndatorată. Aţi dori cumva o demonstraţie?

Femeia moartă făcu un pas către Yoyo, cu mâinile întinse înainte. Avocata se trase înapoi.

— Dacă târfa asta se apropie de mine o să-i rup degetele. Unul câte unul.

Purtând cunoaşterea ca pe o piele ce i se potrivea perfect, o peliculă între sine şi lume, se simţea sigură, la adăpost. Scurgerea acestei cunoaşteri prin piele, în corp, în sine, reprezenta o penetrare pe care Yoyo nu o putea îngădui.

— Regret, spuse Van Ark. Conectorul n-a vrut să vă înspăimânte. Serios, nu v-am adus aici în scopul etalării unor clişee de serie neagră, ci pentru că având acum aproape tot ce ne trebuie, nu văd de ce i-am refuza Seorei Semalung un avocat.

— Yoyo, m-a dus înapoi în timp, zise Martika Semalang, pe chipul căreia se vedeau dârele lăsate de lacrimi. M-a dus înapoi, m-a făcut să-mi aduc aminte. Lucruri de dinainte, Yoyo…

— Meduza asta domestică i-a intrat în creier şi a desferecat codurile engramelor.

Conectorul îi aruncă o privire sfidătoare: **prospătură mică şi agitată, învelită în piele ce eşti.**

— Totul, Yoyo. Fotografia, casa. Totul. Acum ştiu exact.

Yoyo nu-şi amintea să fi văzut vreodată un mort plângând.

— Întrucât mai avem câte ceva de făcut, poate că ar fi mai bine dacă aţi trece chiar dumneavoastră prin experienţa asta, sugeră Van Ark. Ne-ar scuti de o mulţime de explicaţii şi repetări plicticoase.

— Vreţi ca eu… cu ea?

— Doar nu ţi-am cerut să mă fuţi, scumpo, spuse Conectorul cu o voce surprinzător de profundă şi răsunătoare. O să călătorim în tandem. Nici nu-i nevoie să-ţi pătrund în minte, mă pot lega la costumul ăsta şic pe care-l ocupi şi proiectez totul în virtualitate.

Îşi trase un scaun rotativ şi se aşeză în spatele Martikăi Semalang. Cârceii se lungiră şi mâinile înconjurară capul acesteia. Urmă aşezarea

palmelor. Yoyo simţi un nod în gât şi se sili să-l alunge.

— Ca reprezentant legal, mă văd silită să dezaprob această procedură, spuse ea.

— Yoyo, nu păţesc nimic. Eu vreau asta, te rog să înţelegi. Vreau să ştiu.

Palmele şi degetele apăsară capul Martikăi Semalang. Ţinea ochii închişi, buzele întredeschise într-o expresie pe jumătate extaz religios, pe jumătate durere. Conectorul întinse spre Yoyo două mâini care rămăseseră neocupate la baza craniului.

— Te conectezi cu mine sau nu, fetiţă din carne?

Împotriva voinţei ei, avocata apucă mâinile întinse, dar nu-şi putu alunga un fior în clipa când prin braţ îi trecu furnicătura sinesteziei. Contact! Sistemele tectoriale se întrepătrunseră şi trecură unele prin altele ca nişte armate medievale, aruncând pasarele şi scări de asediu peste şanţurile cu apă şi tranşeele defensive ale eului.

Iar Yoyo Mok se prăbuşi în viaţa altuia.

În imaginaţia ei, era cel ce se îneacă şi-şi vede, aşa cum afirmă legendele, întreaga viaţă proiectată pe cerul spre care îşi răşchira degetele. Coborând, coborând, coborând. O viaţă trăită cu viteză fulgerătoare, luând-o pe scurtătură şi sărind peste momentele plicticoase şi comune, imagini alese din marele lanţ al existenţei: de la pântec pân-la groapă în douăzeci şi trei de minute cu tot cu inserţii de reclame. Această viaţă v-a fost oferită prin amabilitatea firmei…

La împlinirea vârstei de opt ani, o petrecere la care nu participase niciodată, cu prieteni pe care nu-i cunoscuse vreodată. Într-o casă în care nu locuise nicicând, dar care îi era la fel de familiară ca şi cele cinci pontoane legate între ele pe care se născuse şi crescuse. Casa din fotografia unde apărea doar un fragment din numărul de înmatriculare. Opt lumânărele pe un tort. Mulţi ani trăiască. Mulţi ani trăiască…

Primul amor stângaci cu Marco, băiatul de peste drum, în timp ce Mama îmblânzea un nou amic de pat undeva în Tahoe. Scufundări la Marele Recif, alături de fete înalte, frumoase şi tot timpul vesele, sosite acolo direct din paradis, mai apoi leneveala de pe o terasă, fumând o ţigară aromată şi discutând despre bărbaţi, viitor şi iar despre bărbaţi şi carierele lor, şi iar despre bărbaţi.

Absolvirea **summa cum laudae** a facultăţii de Nano-inginerie Teoretică şi Proiectare. Coborârea din liftul expres al carierei exact la departamentul Cercetare şi Proiectare de la Tesler-Thanos. Apartamentul cu ferestre panoramice situat la etajul douăzeci şi cinci de unde se putea zări oceanul şi ultimul model de modulator de forme

pus la dispoziţie de **corporada.** Zboruri suborbitale pentru a participa la conferinţe pe teme de nano-inginerie ţinute la Singapore, Şanhai şi Valparaiso. Concedii de vară petrecute la umbra lui Kilimanjaro şi concedii de iarnă la poalele Muntelui Erebus. Petrecerile… Partenerii… Promovările…

Codex 13. Dincolo de acest nume, amintirile stratificate se trezeau la viaţă una după alta, ca o uşă blocată de o încuietoare, ca un zid aflat dincolo de uşă, ca un labirint aflat în spatele zidului, ca o citadelă de smarald din interiorul labirintului.

Ideea: să întorci spatele modelului de celulă canceroasă pe care Adam Tesler o folosise drept bază a feciorului bioreproducător, capabil să distrugă tot ce atinge; să apelezi la un tipar mai puţin vorace, mai generator de viaţă: celula sexuală umană.

Cinci exploratori îmbrăţişaţi de corpomănuşi, înlănţuiţi prin legături de afinitate, mişcându-se prin domurile Fuller şi criptele tectorului lor ca nişte atei prin Catedrala Sfântului Petru, gângurind şi murmurând către îngerii arhitecturii.

Nemurire fără moarte, şopti Yoyo în visul ei despre viaţa pe care o dorea pentru sine. Marele Graal.

Apoi înţelegând că după ce fusese cândva salvatorul lumii, Adam Tesler nu părea pregătit să repete isprava din raţiuni practice, de ordin contabil şi de penetrare a pieţii, Trădarea.

Convorbiri codificate purtate prin anexofon. Întâlniri clandestine în staţiuni montane şi în hoteluri de la marginea deşertului. Micile scăpări, **nu, nu eu, nu e genul meu, ce dacă vor afla vreodată?** Călătoria până la cazinoul plutitor, aflat la două sute de kilometri de coasta pacifică a Mexicului, când Cumpărătorul Fără Chip şi Fără Nume a căpătat nume şi chip. Roland Carver. Director Proiecte Speciale la Aristide-Tlaxcalpo.

Banii. Tranzacţia. Graba. Fragmente de amintiri, o cameră, o culoare, un parfum anume lipit de pielea unui asistent personal, lumina, perceperea adâncimii apei.

Înălţimea soarelui deasupra orizontului, cântecul difuzat la radio, mirosul cafelei, aroma uleiului de baie, gâlgâitul apei fierbinţi umplând cada în clipa în care oameni în uniforme de luptă ale **corporada** pătrund pe uşa pe care în mod normal doar tu o poţi deschide şi nu-ţi iau în seamă protestele şi opoziţia, te iau pe sus, îţi înăbuşă ţipetele cu mâini înmănuşate, ţinându-te în acelaşi timp de braţe şi picioare şi te duc pe balconul inundat de soare de unde se vede oceanul aflat în depărtare, iar tu te zbaţi, te zbaţi, te zbaţi, fără speranţă, fără scăpare şi unul dintre ei şterge balustrada de urină şi de scârnă. Apoi, goală puşcă aşa cum eşti, te aruncă din chimonoul tău de mătase naturală, în

hăul adânc de jumătate de kilometru.

— Of, Isuse, Isuse, Isuse, Isuse, rosti Yoyo, taoistă reformată, ieşind la suprafaţă din virtualitate, năclăită de transpiraţie, înfrigurată şi palidă ca în perioada post-droguri. Conectorul îşi plie în jurul capului nenumăratele mâini ca pe nişte evantaie delicate.

— M-au ucis, Yoyo, spuse Martica Semalang. Au aflat de târgul pe care-l încheiasem cu Aristide Tlaxcalpo şi m-au omorât.

— Dar au făcut chiar mai mult, Seora Mok, interveni Van Ark. Nu i se vedeau decât mâinile, luminate de veioză, odihnindu-se pe tăblia biroului. Cei de la Tesler-Thanos trebuiau să fie siguri că secretul lui Codex 13 pierea odată cu Martika Semalang. Din nefericire, ştergerea unui grup de amintiri înrudite s-a dovedit a fi mai grea decât îşi închipuiseră: engramele sunt stocate pe un fascicul cvasi-holografic cu redundanţe multiple aflate în creier. Aşa după cum poate confirma şi Conectorul, e dificil să detectezi orice cotlon şi ascunziş unde ar putea fi stocate amintirile. Era cu mult mai simplu să şteargă totul, orice memorie a femeii pe care ai numit-o până acum Martika Semalang.

— Madrilena Fuentes, glăsui moarta, al cărei chip era singura porţiune clar luminată din biroul scufundat în întuneric. Am fost Madrilena Fuentes.

Ca nişte degete de neon umed, şuvoaiele ploii brăzdau sticla ferestrei.

— Problema e că cei de la Tesler-Thanos n-au luat în calcul neloialitatea propriilor angajaţi de la Casa Morţii, continuă Van Ark.

— Eşti, aşadar, în solda celor de la Aristide Tlaxcalpo.

— O nemurire fără moarte îi trimite pe Tesler-Thanos alături de dinozauri. Cât credeţi că vor mai rezista sistemul **contratada** şi Hotărârea Barantes, atunci când atât viii cât şi morţii vor deveni nemuritori? Bineînţeles că cei de la Aristide Tlaxcalpo m-au uns cu dărnicie ani de zile, negândindu-se vreo clipă că voi fi de faţă când Seora Semalang n-a reuşit să ajungă la o întâlnire importantă cu ei. În cele din urmă, noi suntem morţii şi ne atingem propriile scopuri.

— Pe mine cum de m-au găsit? Pe ea? Pe noi? întrebă Yoyo.

— Într-un joc de-a v-aţi ascunselea, un **serafino** foarte insistent, precum Carmen Miranda tinde să devină un element care sare în ochi.

Îndeajuns de aproape pentru a fi chiar simţit, vuietul motoarelor de avion învinse izolaţia fonică a biroului. Apăruse, desigur, la mare înălţime, se reconfigurase pentru zbor vertical şi acum cobora cu viteză folosindu-şi rotoarele pentru a ateriza în stradă. Clădirea se cutremură. Sunetul crescu în înălţime ajungând un ţiuit pătrunzător. Pentru o clipă, un vălmăşag de lumini colorate pluti prin dreptul ferestrei; rafala frânării

transformă picăturile de ploaie în evantaie şi triunghiuri de stropi împroşcaţi.

— Aha, Seor Carver, spuse Van Ark ridicându-se, gata să întâmpine un oaspete. A sosit ca să primească. La timp, aşa cum a promis. Punctualitatea e o obsesie legată de timp, nu credeţi? Seora Mok, dacă doriţi să vă însoţiţi clienta, socot că cei de la Aristide-Tlaxcalpo nu vor avea obiecţiuni. După ce Conectorul le dă ce vor, amândouă veţi fi libere să plecaţi oriunde doriţi.

Dar, învârtejindu-se atotprezente, semnele de întrebare – pe care Yoyo le lansase pe orbită încă din clipa când se aşezase la masa de la Tacorifico Superica – se prăbuşiseră peste ea aidoma unor sateliţi de telecomunicaţii.

— Van Ark! (sunet depărtat de paşi apropiindu-se. Amplificat de coridoarele bântuite de ecouri). Ceva nu se potriveşte, Van Ark. (Paşi, paşi hotărâţi, tot mai aproape). Au lovit restaurantul, au distrus probele fiindcă n-au vrut să lase nimic care să poată fi reînviat. Dar pe ea de ce n-au lichidat-o? Cei de la Tesler-Thanos au avut zeci de ocazii să transforme în plasmă atât Codex 13 cât şi pe Madrilena Fuentes, de ce n-au făcut-o? (Paşi, în faţa uşii, aşteptând o clipă ca cei rămaşi în urmă să se apropie). Van Ark, de ce s-au mai chinuit să aranjeze ca totul să pară un accident şi apoi să şteargă amintirile?

Uşa se deschise fără zgomot. Din spatele siluetelor aflate în cadrul uşii, lumina ţâşni orbitoare pentru ochii obişnuiţi cu întunericul.

— Chiar, de ce, Seora Mok? se auzi o voce din dreptul uşii. De ce?

Flacăra de la gura ţevii izbucni ca un fulger, luminând biroul. Spaţios, împietrind gânduri, acţiuni, fapte într-o gheaţă verde. Fixând pentru totdeauna pe cortexul vizual al lui Yoyo, asemeni umbrelor întipărite pe ziduri ale victimelor Hiroshimei, imaginea lui Van Ark în clipa când proiectilele PADIM 27 îl transformaseră în ceva înspăimântător, terifiant, greţos, inimaginabil şi mort. Cu mâinile răsfirate larg de groază, femeia numită Conector făcu o săritură către fereastră; o a doua explozie de fulger şi fesierul o transformă într-o pată murdară de tectoplastic lipicios scurgându-se pe geamul vârstat de şuvoaiele ploii. Orbitoare, se aprinseră câteva lumini. Clipind des ca să alunge vârtejul de imagini remanente, Yoyo văzu căştile cu datavizoare, amintind de capete chitinoase de călugăriţă, uniformele de mascare căpătând o tentă mai deschisă decât coridorul, gura lacomă a fesierului ţinut în mână de primul **asesino** căutând spre ea.

— O nu, şopti Yoyo. Nu, nu, nu, nu…

Asasinul scoase un sunet ce aducea cu o tuse uşoară. Uitând pentru moment intenţia de a ucide, privi către noul lucru care-i atrăsese

atenţia: o tijă zimţată din aluminiu, lungă de treizeci de centimetri ce-i ieşea din stern.

Ai săi **compadres** păreau să-şi fi părăsit posturile.

Căzu secerat în lateral, ca un arbore sequoia.

Coridorul se populase cu vârcolaci care, pentru Yoyo, aproape convinsă că-şi ieşise din minţi, păreau să aibă în mâini nişte harpoane de vânătoare submarină extrem de mari. O siluetă umană îşi croi drum prin masa de blănuri, colţi şi furie: un bărbat înalt – statură de voleibalist, gândi avocata fascinată – turnat într-un costum de camuflare, trecut absurd pe seturi Mandelbrot. Capul ras sclipea: praf de mica? Iar pe lângă marginile ochelarilor de scanare integrali se vedeau fondul de ten uscat şi crăpat, precum şi o idee de fard.

— Iago?

— Yoyo! Specialistul ei în sisteme 'Iator zâmbi larg cu o afecţiune nedisimulată şi o învălui într-o îmbrăţişare gata să-i frângă oasele.

— **Querida!**

Sub bolta ploii, roată dau
Aripi de mylar
Captivate-n sticla verde.

Platforma liftului se înălţase, depăşindu-i pe toţi zburătorii cu excepţia celui mai îndrăzneţ care plutea prin spaţiile cavernoase ale clădirii principale, **arcosanti.** Capete de mort şi o falcă de rechin pictate pe aripile strălucitoare, viraje neaşteptate, acrobaţii aeriene ameţitoare în jurul ciorchinilor de corpuri de iluminat şi a şirurilor de etaje adăpostind apartamente pentru personalul de conducere. Captive, sterile. Păsări întemniţate. Cer îmblânzit. Aripile fulgerară, atingând chipul lui Adam Tesler dintr-o hologramă de treizeci de metri pătraţi ancorată de acoperişul curbat din sticlă. Yahve Pancreatorule, priveşte-ţi poporul ales! Măsura fundamentală a ataşamentului politic e dată de credinţa individului în emblema autorităţii. Angajatul Tesler-Thanos nu are contract cu **corporada,** ci cu persoana lui Adam Tesler. El se lăudase mereu că acei **contratisto** ştiu cine sunt, ce au fost, ce şi cine îi posedă.

Un oraş-stat feudal, Tesler Daymio.

Ba nu, o familie. O dinastie.

O Cosa Nostra, spusese el. **O Mafie.** Păsărica asta refuzase să facă tumbe şi să cânte ca să-l binedispună pe tăticul ei, în schimb îşi desfăcuse aripile şi zburase, uitând de toate lucrurile pe care le promisese.

Quebec studie trăsăturile monstruoase ale lui Adam Tesler.

Cunoaşte-ţi duşmanul, se gândi Toussaint. **Să-l cunoşti ca pe tine însuţi. Să-l cunoşti chiar mai bine. Să-l ştii chiar mai bine decât mine, să cunoşti locul acesta, să ştii lucruri de neştiut.** Privirea lui Quebec semăna cu aceea a unui om care se întoarce acasă după o îndelungată călătorie.

Porţiunea superioară, niciodată la fel de animată ca nivelurile inferioare din **arcosanti,** era practic pustie în această Noapte a Morţilor. **Munca ta îi readuce la viaţă, locuinţa ta îi pune în umbră, mănânci din sudoarea trudei lor şi în noaptea carnavalului lor petreci alături de ei.**

Sus pe pasarelă în spatele lor se află spaţiile vesel luminate ale nivelurilor cu magazine, în faţă, iadul nanotehnologic al zonelor de producţie.

— **Muy imponente**[25], şopti Shipley, învelindu-se mai strâns în jacheta cu ţepuşe din cauciuc – pereche cu cea de pe sofa – pe care o luase din apartamentul lui Toussaint.

De la miezurile geotermice care extrăgeau energie seismică din zona de falie a oraşului Los Angeles şi până la sandvişurile, cu **millefeuille** ale uzinei atmosferice, care radia căldura reziduală spre cerul întunecat dintr-o trâmbă termodinamică vizibilă chiar de pe Lună, se întindea un kilometru de verticalitate. De la pasarela înaltă ce traversa miezul tectoproducător şi până la ferestrele luminate ale Corpului de Control al Producţiei, distanţa era aceeaşi. Interiorul giganticului cilindru era pe trei sferturi plin cu maşini ale evoluţiei; fermentatoare globulare cu diametrul de o sută de metri fiecare învăluite de un vălmăşag intestinal de conducte, tubulatură şi cabluri de alimentare. Toussaint îşi imaginase mereu că aude fierberea şi colcăiala dinăuntru în timp ce tectorii se copiau reciproc, folosindu-se de chimicale. Uriaşe organe gâlgâitoare aflate în corporaţie; glande secretând hormoni extrăgeau ţiţei din roci şi apă din piatră seacă, construiau şosele din nisipuri deşertice, ridicau oraşe din ţărână, făceau automobile din zgură, calculatoare din gunoaie, produse farmaceutice din deşeuri de plastic, îngrăşăminte din noroi. Şi care reînviau morţii.

— La dracu’, spuse ea. Baza organică pentru prelucrarea Tesler este materia din canalizări!

— „Născuţi suntem din ceva între scârnă şi urină”, recită Quebec. Cladele folosesc gheaţa din comete. Apă murdară.

Toussaint îşi aminti de ultima ocazie când se aflase aici: silueta tatălui, apropiindu-se dinspre uşile turnului.

— Fiule.

Costumul acela demodat de culoare închisă, ochii negri îndărătul lentilelor de contact polarizate, exactitatea purtării, moliciunea vocii pe care mulţi o interpretau greşit – pe propria socoteală – drept amabilitate.

— Nu mai sunt acea persoană.

— A, da. Toussaint… Nu aşa îţi spun prietenii? Aşa vrei să mă adresez?

— Nu. (Brusc, se simţi ruşinat de numele şi identitatea pe care şi le alesese. Conştient de sine. Adolescent). Xavier. Dacă trebuie să mi te adresezi în vreun fel, numeşte-mă aşa cum m-ai declarat. Nu „fiu".

— Xavier?… proiectanţi de droguri, derbedei care fac surf pe cer, fete plictisite cu creierul între pulpe, căutători de aur din Oraşul Înecat care-şi dibuie o cale de ascensiune… sunt aproape încredinţat că o asemenea companie nu-ţi foloseşte prea mult.

— Nu-mi aleg prietenii fiindcă sunt „Folositori".

— Aşa. Cum zici tu… Dar, neavând la îndemână un clişeu verbal mai acătării, „toate acestea vor fi ale tale într-o bună zi, fiule", şi omul **corporada** are o memorie extraordinară când e vorba să provoace scandal. Ştiu că nu le vrei, dar sunt ale tale. Vor rămâne pentru totdeauna ale tale. Aşa cere succesiunea. Codurile executive sunt codificate pe matricea ta ADN. Asta s-a făcut la naşterea ta. Trebuie doar să le atingi, oricând doreşti, şi te vor sluji. Înţeleg cât de provocator trebuie să pară la douăzeci şi unu de ani. Ieşi în lume, pleacă ori încotro te vor duce wanderjahre{26}. Du-te alături de **aguilas** – o viaţă deplină, sănătoasă, din câte cunosc sunt oameni de treabă – mergi şi zboară cu ei, trăieşte împreună cu ei, fii unul dintre ei. Dacă ai nevoie de echipament de modificări, orice, spune, şi le plătesc. Vrei să pleci la ei, du-te şi, când vei fi pregătit, indiferent cât de mult îţi va lua, întoarce-te şi ocupă-ţi locul cuvenit.

— N-am nevoie de aprobarea ta. Dacă mă duc la **aguilas**, o fac pentru că vreau să fiu altceva decât regele de rezervă. Dacă ţi-aş cere să mă eliberezi, să mă laşi să plec fără să mă mai întorc vreodată, ai îndrăzni să aprobi asta?

— Libertatea e o iluzie. Întreabă-i pe prietenii tăi **aguilas.** Dobândesc libertatea doar prin cel mai josnic compromis încheiat cu legi mult mai implacabile decât cele care domnesc aici.

În aceeaşi zi, Toussaint plecă şi-i ceru lui Santiago să-i împrumute bani pentru modificările corporale necesare ca să devină un adevărat **aguila.**

— Visezi cu ochii deschişi, aşa-i? Familiaritatea obscenă cu care Huen/Texeira îl atinse pe braţ îl trezi brutal la realitate. Hai, prospătură,

avem multe de făcut. Trebuie să ne întâlnim cu cineva.

Erau păcatele tatălui chiar atât de mari încât fiul să poată asista nepăsător la asasinarea lui?

'Iatorul liftului rezervat conducerii acceptă nemulţumit codul de identificare al lui Toussaint.

— Du-ne la Camera de Control a Datelor de Trafic, anunţă Quebec.

Liftul, auzi, dar nu se supuse.

— Are nevoie de un cod de securitate, spuse Toussaint.

— Te rog să-l introduci.

Îndatoritor, discul ascensor scoase o tastatură cu zece cifre din coloana centrală din lemn de tei.

Toussaint îşi imagină uşile din alamă verde-gri deschizându-se spre granitul încrustat cu mica; unghiul sub care lumina lunii va pătrunde prin pereţii din sticlă armată. Păunul îşi va deschide cei o sută de ochi, tectozaurul ultramarin de pe stinghie se va mişca alene. Şi-l închipui pe tatăl sau sosind din apartamentul de la etaj, nedumerit, probabil chiar îngrijorat dar, ca întotdeauna, imaculat şi pregătit, coborând scările care duc spre birou. Însă nu reuşi nicicum să-şi imagineze expresia de pe chipul lui când va recunoaşte pe cel care i-a adus pe asasini.

Formă codul. Zero. Doi. Trei. Şapte. Şase. Şapte. O cifră. Una singură reprezenta diferenţa dintre trădare şi salvare.

În clipa când apropie degetul pentru a apăsa pe ultimul şase Quebec îl apucă de încheietură. Forţa mortului era uimitoare.

— Fii atent, îl avertiză.

Toussaint apăsă pe şase. Irisul de deasupra lor se dilată şi liftul-platformă porni prin cilindrul transparent, lipit de exteriorul turnului.

— Pentru numele lui Dumnezeu, e tatăl meu, n-am de gând să rămân ca de lemn şi să vă las să-l ucideţi cu sânge rece, spuse sec Toussaint.

— Nu ţi-am spus că nu vrem să-l omorâm? îi răspunse Quebec privind panorama tot mai întinsă a oraşului luminat.

Dincolo de tubul transparent, ploaia cădea cu lacrimi de o sută de metri. Ascensorul se opri la o jumătate de kilometru deasupra domului verde translucid al acoperişului principal. O constelaţie întreagă de lumini intermitente atârna în noapte; un lifter de patrulare cu armamentul pregătit, plutea la punct fix în spaţiul dintre cele două turburi folosindu-şi suflantele. 'Iatorul simplu al liftului zbârnâi în timpul rutinei de identificare solicitată de nevăzutul echipaj de securitate.

— Mamă, mamă, ce nervoşi sunt în seara asta, spuse Quebec. Îl privi pe Huen/Texeira. Nici nu pot fi învinuiţi.

Coloana de control anunţă că aprobase corecţia operată de

Toussaint. Lifterul descrise un arc şi, cu o strălucire verzuie emisă de jeturi, se îndepărtă prin ploaia care cădea neîncetat. Ascensorul îşi continuă urcuşul către plafonul coborât al norilor. La cincizeci de metri de apartamentul din vârful turnului, se opri şi deschise un iris aflat în perete.

Tânăra plictisită de la birou păru surprinsă că la ora aceea matinală, în sala calculatorului de control sosesc alte figuri în afara personalului de întreţinere. Surprinsă şi bănuitoare.

— Hm, regret, Seor Tesler, dar va trebui să mă consult cu serviciul de securitate.

— Chiar şi în cazul fiului preşedintelui? întrebă Shipley cu şiretenie, lăsându-şi coatele pe birou şi apropiindu-şi faţa de recepţionistă.

— Chiar şi în cazul lui, Seora.

Un sentiment morbid de anticipare îl paraliză pe Toussaint când Shipley luă chipul secretarei între palme.

— Nu! strigă el, iar faţa lui Shipley explodă în şuviţe argintii de tectoplasmă.

Recepţionista se zbătu, bolborosind în timp ce Shipley o invadă prin ochi, urechi, nas şi gură. Mâinile dădură drumul chipului; trupul mare, musculos, de **cochera**[27] zăcea peste tăblia mesei cu gura căscată şi cu ochii larg deschişi. Recepţionista se ridică şi ocoli biroul, scoase jacheta neagră cu ţepi de cauciuc de pe trupul lepădat şi o îmbrăcă peste uniforma de serviciu.

— Ei, începe să-mi placă, spuse ea cu o voce care era şi nu era a ei. Arătă cu degetul către trup. Îl aruncăm peste bord, sau riscăm să-l găsească cineva aici?

— Ascunde-l sub birou. Când îl vor găsi, va fi prea târziu ca să mai poată face ceva.

Marcaje bioluminiscente îi conduseră spre interior, pe coridoare spiralate. Cele câteva echipe de tehnicieni şi de femei de serviciu abia dacă îi învredniciră cu o privire. Toţi cei ajunşi la acest nivel trebuiau să fie de-ai casei. Iar dacă nu, asta era treaba altora. Probabil că nici nu puteau recunoaşte chipul şi silueta Moştenitorului de Drept.

Nici un mort. Cu toţii **noncontratista,** prospături de două parale. Dintre puternicele **corporadas,** doar Tesler-Thanos nu se baza pe armata morţilor legaţi prin contract. Locul lor pe pământ era în Casa Morţii, mâna stângă, ascunsă a lui Adam Tesler. Toussaint nu ştiuse niciodată cu precizie dacă alungarea propriei creaţii reprezenta un act de suprem dispreţ sau unul de mărinimie fără egal.

Bineînţeles că în cer lucrurile stăteau cu totul altfel. Cerul constituia locul morţilor: fabricile orbitale Tesler-Thanos foloseau muncitori

transportaţi noaptea. Purtaţi spre **paraiso.**

Toussaint admirase dintotdeauna simplitatea monahală a miezului magnetic al calculatorului; suprafaţa austeră ce sugera complexitatea potenţială infinită din interiorul lui. Ecranele mari alcătuind un acoperiş înclinat, fiecare dintre ele subdivizate într-o grilă de cincizeci pe cincizeci de imagini şi pictograme; virtualizatoare montate în pereţi, acum pliate şi închise pe corpomănuşile potrivindu-se oricăror dimensiuni trupeşti, aidoma unor flori care înfloresc ziua şi dorm în lumina lunii; inelul interior al fotoliilor ce iau forma trupului. Casca audiovizuală de semivirtualitate aşezată deasupra miezului toroidal de date şi gheara desfăcută a mănuşii de manipulare de pe braţul fotoliului îl făcuseră pe tânărul Toussaint să se gândească la schelete de cavaleri aşezate în jurul unei Mese Rotunde cuprinsă de putregai.

Luminată de o singură lampă, văzu o mână osoasă tresărind, o ţeastă mişcându-se. Mai rămăsese în viaţă un schelet nemort. Se auzi torsul motoarelor şi scaunul se roti cu faţa spre uşă. Ocupantul, un bărbat îmbrăcat într-un costum demodat, de **rigueur** pentru eşaloanele superioare ale conducerii Tesler-Thanos, decuplă manipulatorul şi ridică vizorul audiovizualizatorului. Porfirio Kazantzekes: unul dintre cei mai apropiaţi consilieri ai tatălui lui Toussaint. Cu şase ani mai vârstnic. Mai albit la păr. Mai înţelept. Şi înspăimântat până la ultima fibră a fiinţei lui.

Se ridică de pe scaun.

— Seor Tesler…

— Shipley.

În tăcerea sfântă, parcă submarină, vocea lui Quebec păru ascuţită ca un dinte de rechin. Vânători ieşiţi din adâncuri.

— Cum veni aşa se duse, spuse Shipley, scoţându-şi jacheta din cauciuc.

Nu-i trebuiră decât cinci paşi ca să ajungă lângă bătrân. Nici n-avea să-şi dea seama. Nu putea bănui. Vedea doar o secretară, o angajată, ţintă a flirturilor lui nevinovate.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Shipley! strigă Toussaint.

Trupul de **recepcionista** căzu pe podea cu zgomot surd. Huen/ Texeira îl ascunse într-una dintre corpomănuşile inactive.

Seor Porfirio Kazantzekes nu avusese niciodată prilejul să-l vadă pe Toussaint sau să-i vorbească.

Shipley zvârli cât colo fracul lung şi-şi puse din nou jacheta senzuală cu ghimpi din cauciuc.

— Drăguţi pantaloni, spuse ea cu vocea furată, pipăind dunga. Degetele atinseră umflătura organelor genitale. Ia te uită, chicoti.

Morţii Liberi îşi ocupară poziţii pe scaunele informaţionale. Huen/Texeira îşi vârî degetele în manipulator şi-şi întoarse scaunul cu faţa spre ecranele din partea stângă a tavanului. O cascadă de cifre se rostogoli pe vizorul lui; ecranele rămaseră albe, unul câte unul. Shipley se cuplă şi el, iar Quebec începu să facă exerciţii de virtualitate cu cinci degete. Simţindu-se, în mod prestabilit, la fel de vinovat ca şi ei, Toussaint se instală alături de Quebec. Aici şi acum nu avea cum să găsească răspuns la întrebările ce-l frământau.

Unul după altul, ecranele arătară vederi aeriene ale oraşelor Pământului.

Necroville-ul La Defense continua să ardă mocnit, azvârlind fum în dimineaţa pariziană.

Perimetrele lui Moscova-12 şi Sankt Petersburg cedaseră. Trupele guvernamentale se dispersau, iar retragerea le era îngreunată de prospăturile ce fugeau panicate care încotro.

Greve muncitoreşti paralizaseră mai toate aglomerările urbane din vestul Europei: din cauza întreruperii alimentării cu energie electrică, Bruxelles, Berlin, Barcelona, deveniseră găuri negre în reţeaua de date planetare: surde, oarbe, lovite de muţenie.

Africa de Nord. Tripoli trăia în stare de necesitate, Casablanca-Rabat deveniseră câmpuri de bătălie, Marele Cairo o morgă fumegândă. Africa Sud-Sahariană era o furtună de zgomot de fond amestecat cu date întrerupte de dezvăluirile sporadice şi halucinatorii despre maşini incendiate în centrul Lagosului, tramvaie deraiate blocând bulevardul din Khartoum. Graţioasele turnuri din New Harare ardeau. V-uri tăiate fuseseră vopsite cu sprayuri pe coloanele palatelor olandeze din Pretoria.

— Zona Transatlantică? întrebă Quebec. Subordonaţii răspunseră îndatoritori.

— Tulburări neînsemnate în Statele Centrale Pan-Atlanta, Minneapolis-Saint, şi în axele metropolitane din Phoenix şi Montreal, îl informă Shipley.

Prin câmpul vizual al lui Toussaint defilară fulgurant imagini din buletinele de ştiri ale televiziunilor. Companiile de securitate particulare şi metropolitane păreau să ţină situaţia sub control: luptele erau purtate de morţi contra morţilor.

Havana ardea, Cojimar era în flăcări, toate clădirile acelea măcinate frumos de vreme din Ayuntamiento mureau.

TVMA continuă să petreacă. Demenţă dusă la extrem: **autodores** muraţi de ploaie, strânşi într-o **metropolitano** abandonată şi tăindu-şi adoratele automobile de curse stradale.

— Situaţia din Mexic, Central. El Sur urmează în general modelul din El Norte, continuă Shipley. Violenţe sporadice, majoritatea revolte interne. Restul se întreabă deocamdată ce dracu’ se întâmplă şi-şi văd de ale lor.

— Tesler-Thanos a declanşat alarma de criză, interveni Huen/ Texeira. Părăseşte zonele de pericol, asigură bunurile companiei şi personalul, mobilizează unele zone în alertă galbenă şi pregăteşte planuri de evacuare, prospectează pieţele transnaţionale pentru extinderea halei de holding a corporaţiei şi achiziţionează aur şi dolari Rim de pe pieţele monetare. Nu e chiar răscoala universală a morţilor.

Toussaint exclamă când vizorul se înălbi şi apoi se stinse; întrerupere senzorială; lumina fusese atât de strălucitoare încât păruse sonoră: un scheunat ascuţit, înfierbântat până la alb.

— Ce mama dracului a fost asta? întrebă Shipley. În cei douăzeci şi unu de ani petrecuţi în casa tatălui său, Toussaint nu-l auzise pe Porfirio Kazantzekes înjurând vreodată.

— Reţelele de ştiri susţin că a fost lovită o navă baros.

Pe ecran apăru un reporter unsuros, având în fundal o nebuloasă ce se lăţea încet, flecăreala nătângă amintind de pâine-şi-circ, reglată la un volum sub nivelul conversaţiei obişnuite.

— Serviciile de informaţii ale Armatei, FYIO, transferate de la Controlul orbital la Consiliul Rim şi la **corporadas** confirmă o lovitură dată unui obiectiv duşman, relată Shipley.

Toussaint detecta îngrijorare, preocupare, teamă. Aceştia erau prietenii lor, familiile, iubiţii şi iubitele aflate acolo, departe, călătorind în alcătuirile suprapuse şi dizgraţioase însăilate din gheaţă şi oţel.

— Probabilitatea unei ţinte false este de nouăzeci şi doi la sută. Fiecare sondare cu interferometrele radar de înaltă rezoluţie aduce cu ideea de a scrie „loveşte-mă“ pe o bucă şi de a-ţi scoate noada pe fereastră.

— Putem intra pe modul orbital? întrebă Quebec.

— Am intrat, îi răspunse Huen/Texeira. Evacuează toate instalaţiile civile. Trecem la transmisii în timp real de la Fabricile Orbitale Paraiso ale lui Tesler-Thanos.

Siluete în costume presurizate se deplasau de-a lungul tunelurilor căptuşite cu reţele, licărul luminilor de identificare de pe partea întunecată ricoşând din zonele laterale sub unghiuri imposibile, curgând în jos, către gurile căscate, luminate în verde, ale ecluzelor de evacuare.

— Evacuează toate echipele fără contract, anunţă Huen/Texeira schimbând perspectiva, cu navete îndepărtându-se de gurile de

andocare într-o viscolire de cristale de gheaţă şi tot felul de gunoaie spaţiale.

Decupaj: chipul pe jumătate ascuns de vizor al unei femei, umflat de microacceleraţie şi cu atât mai străin cu cât apare răsturnat, urlând către obiectiv. Decupaj: o gavotă vioaie în căutare de reviste, canistre din plastic pline cu băutură şi bentiţe printr-o cameră de dirijare abandonată. Decupaj: o privelişte luată de pe un monitor al tabloului de comandă solară, cu stele minuscule strălucind viu în comparaţie cu penumbra în care este scufundat corpul curbat al navei. Zeci ca ea, reflectând lumina în timp ce se rotesc în jurul fabricilor orbitale. Atât de încântător! Steluţe în cinci colţuri strălucind verde. Stele verzi sclipitoare, frumoase prin stranietatea neregularităţilor lor.

— Quebec, se trezi Toussaint vorbind, ce sunt alea?

— Texeira, opreşte, măreşte şi intensifică imaginea, te rog.

— E riscant să utilizăm 'latoarole Tesler-Thanos de intensificare a imaginii chiar sub nasul lor, îi avertiză Huen/Texeira.

— Fă-o, te rog.

Imaginea se stabiliză şi se mări brusc de douăzeci de ori.

Pe măsură ce fabrica se roti, în lumină, deveniră vizibile tot mai multe corpuri: bărbaţi şi femei purtând salopete verzi, identice, plutind cu picioarele şi braţele răşchirate, crucificaţi pe vid. Tineri şi tinere. Trupuri şi chipuri frumoase, în ciuda fuioarelor de sânge îngheţat care le atârnau din ochi, urechi, nări, guri.

Având pe salopetele verzi pata acelui V tăiat al semnului morţii.

— Nu sunt adaptaţi la vid, şopti Quebec. În spaţiu devin la fel de vulnerabili ca şi prospăturile.

— Tot echipajul a murit, spuse Huen/Texeira. Sfinte Isuse, ce cumplit! Trebuie să fi fost sute care lucrau pe navă şi i-au azvârlit în spaţiu până la ultimul. Doar prospăturile au rămas în viaţă pe **Paraiso.**

— Quebec, am stabilit o legătură sigură cu Marcus Garvey.

— Fă-mi legătura, te rog.

Relocalizare. Dislocare. O navă baros de un sfert de milion de tone, lungă de un kilometru stând în echilibru pe un singur lonjeron zvelt. Obiectivul cu deschidere unghiulară mare îndepărtează perspectiva cu o iuţeală nebună. Ameţitoare. Dar se poate vedea cum e realizat numărul de echilibristică. La un capăt al coloanei acceleratorului se află o sferă neregulată din gheaţă încrustată cu nichel, iluminată spectral de contralovitura plasmei, iar motoarele instalate pe ea varsă valuri de ţinte false, fiecare purtând amprenta radar a unei nave baros. Ca o contragreutate, de pe traiectoria orbitală se vede şi opalul clar al Pământului, cu sudul Africii răsturnat ca un deget acuzator, acoperit

periodic de aura alb-albăstruie a propulsiei inerţiale funcţionând pentru intrarea pe orbită. Şi chiar în mijloc, exact deasupra capului, la centrul puterii de radiaţie, printre ciorchinii de alveole de mediu, armele şi antenele de comunicaţii adăpostesc globuri ciudate, cu margini moi, de verdeaţă. Copacii vidului. Pădurile nopţii. Numeroase siluete se deplasează cu agilitate simiană printre copaci, pe deasupra alveolelor şi de-a lungul axelor şi lonjeroanelor. Toussaint nu are nevoie de amplificatorii de imagine ca să vadă că fiinţele acelea cu patru braţe sunt autonome şi se mişcă liber în spaţiu. Lungile lanţuri de lumini desfăşurate pe fundalul nopţii reprezintă nave-surori deplasându-se în tăcere; licăririle puternice şi grăbite de lumină actinică sunt jaloane, ţinte false, nave de luptă, proiectile ce constituie avangarda flotei.

E minunat. Frumos. Toussaint a fugit din casa tatălui său tocmai pentru a descoperi lucrurile acestea, dar nu a reuşit să le afle.

Dislocare. Relocalizare. Alveola de mediu era transparentă faţă de spaţiu. În fundal: **quadros** cu blănuri minunat de strălucitoare, grupate aleatoriu în jurul ciorchinilor de instrumente aflate în plutire liberă. O moartă, frumoasă şi fără vârstă, ocupă centrul prim-planului. Pielea ei avea un model pestriţ, precum cel al umbrelor proiectate de un frunziş.

— Arăţi grozav, Marie-Claire, spuse Quebec.

— Mulţumesc, **companero**, răspunse femeia cu un uşor accent aristocratic spaniol.

Când vorbi, petele bioluminiscente de pe umeri şi sfârcuri se luminară, iar pe cerul dinapoia ei se desfăcură flori de un albastru odihnitor care apoi se stinseră. Marie-Claire coborî privirea către un afişaj nevăzut.

— Ritmul de uzură al tunurilor este de treizeci la sută pe oră. Apreciem că se va atinge şaptezeci la sută când ne vom apropia de perigeu. Am pierdut navele Babylon and Ting – o lovitură de tun glisant, ceva mai devreme –, iar Susie Q, un miez de prelucrare semiautomat cu propulsie luminoasă aflată în avangardă, a recepţionat lovitura unui escadron de bombardiere logice. Tunurile noastre glisante au distrus bombardierele dar până nu deplasăm o echipă tehnică pentru reparaţii, Susie Q rămâne o epavă zburătoare. În rest, penetrarea flotei principale este cu patruzeci la sută sub cifra anticipată. Linia de tunuri absoarbe focul de artilerie şi de fesiere, iar interceptoarele distrug proiectilele şi navele de luptă. Rezistăm bine, Quebec.

Scântei strălucitoare ricoşară din scheletul lui Marcus Garvey. Interceptori de control virtuali, îl informă pe Toussaint un text apărut pe ecran, derulând specificaţii, poziţionarea armelor, delta V-uri şi orbite fracţionale.

— Duşmanul evacuează fabricile, Marie-Claire. Faza întâi s-a încheiat. Le-am penetrat canalele de intrasisteme. Texeira, arată-i!

Fragmente de imagini atroce derulate cu viteză. Moarta strânse din buze. Pielea căpătă o culoare întunecată, de toamnă sosită pe neaşteptate. Aura exploziilor din spaţiu o învălui pentru o clipă.

— Pe navetele auxiliare dispunem de instalaţii de reînviere în masă, vorbi ea încrâncenată. O parte din prospături vor trebui să-şi aştepte rândul. Sunteţi în legătură cu ei?

— Gata pentru conectare, anunţă Huen. Eşti în legătură cu sistemul executiv de comandă Tesler-Thanos. Canalul e de tip fascicul îngust, codificat, şi nu poate fi interceptat decât din locul în care ne aflăm. Ei au legături cu Consiliul Rihi şi, în mod indirect, cu Comandamentul Orbital. De asemenea, voi beneficiaţi de acces non-interactiv, numai citire, la ierarhia managerială completă Tesler-Thanos, şi facilităţile de explorare-compilare a reţelei de informaţii. (Vederea din spaţiu se dizolvă într-un colaj de imagini cu rezoluţie redusă ale navetelor transportoare desprinzându-se din ecluzele de andocare ale fabricilor, cadre aeriene ale oraşelor cuprinse de vâlvătăi ale armelor orbitale, rotindu-se ca să ochească ţinte încă nevăzute). Detectorii de siguranţă vă vor avertiza dacă Tesler-Thanos vă prind trăgând cu urechea, aşa încât să nu fiţi voi cei spionaţi.

Casca arătă din nou moarta căpitan şi flota ei elegantă şi tăcută, coborând spre Pământ.

— Bună treabă, Quebec. Femeia aruncă din nou o privire la displayul invizibil – ’latoarele rulează chiar acum probabilităţile revizuite. Potrivit informaţilor pe care ni le-aţi dat, pot afirma că o să ajungem acasă fără probleme. Vă mulţumesc, **companeros**. Trecem la faza doi a acţiunii.

O lumină albă inundă alveola; în spatele ei se afla un punct roşu pulsator. Imaginea se cutremură violent. Alfanumericele de pe ecran urlau avertizând zeci de pericole. Moarta se apucă de barele de sprijin de deasupra capului, ca să se echilibreze. Acum se văzură şi mâinile inferioare, introduse în mănuşile grele de manipulare.

— Am intrat în alertă maximă, spuse ea calm, punând deoparte gluga audio-vizualizare a camerei video. Un proiectil cât pe-aci să ne atingă, şi alte şase, opt, Dumnezeule, douăsprezece care se îndreaptă spre noi.

Pe fundal, membrii echipajului, cu minunatele lor marcaje, plonjau, adunându-se în jurul dispozitivelor de control ca să-şi ocupe posturile de luptă.

— Ne vedem în cer, Marie-Claire.

— Ne vedem în cer, Quebec, îi răspunse femeia şi zâmbi. Succes la

întâlnirea cu tatăl tău.

Vizorul se stinse. Mugurii din melcul urechii şopotiră un zgomot cu spectru continuu şi uniform. Legătura fusese întreruptă. Prăbuşit, nenorocit, legat de pământ şi dureros de pieritor, Toussaint se decuplă din scaunul informaţional. I se arătase adevăratul zbor, zborul absolut, ca poezie şi, în punctul culminant al urcuşului, penele fragile îi fuseseră smulse.

Adevăr şi mister. Toate lucrurile pe care voise să le afle la momentul potrivit îl anunţau că acum era clipa, acesta era locul.

Adevăratul nume şi adevărata natură. Familiaritatea lucrurilor pe care nu le-ar fi putut cunoaşte decât în abstract. Era suficient dacă ştia doar şase. Porfirio Kazantzekes, slujbaş bun şi credincios, de la care Toussaint nu reuşea să-şi dezlipească privirea chiar în clipa când moartea îşi împreunase degetele în jurul ţestei lui. Şi gestul dezinvolt de rămas bun al moartei care conducea nava.

— Quebec, vreau să ştiu chiar acum. Cine sunteţi?

Cel care-şi spunea Quebec privi către adjuncţii lui.

— Am asigurat camera, spuse Huen/Texeira, care ieşi ultimul din virtualitate. Vor avea nevoie de echipament greu de tăiere ca să treacă de zăvoarele duble. Etajul la care se află apartamentul este practic etanşat. Cel de deasupra noastră nu poate pleca nicăieri. Ai timp nelimitat la dispoziţie.

— Spune-i, Quebec, îl îndemnă Shipley, mângâindu-şi ciolanele bătrâne şi încheieturile înţepenite. Merită să ştie. Totul.

Quebec făcu un semn către un scaun liber, scăldat într-un fascicul de lumină albă.

— Vino, şezi, Xavier. Ştiu că ai auzit multe poveşti în noaptea asta, dar te rog să mai asculţi doar una şi apoi vei înţelege. Totul.

Patruzeci şi două de ore, douăzeci şi şapte de minute.

— E uşor să trăieşti, pe mine dispariţia mă îngrozeşte de moarte, spuse Camaguey, stând pe marginea acoperişului de la Los Robles, mângâiat de vânt şi ud leoarcă. Sub picioarele lui începea Necroville.

— Exact ca în cântecul acela de demult, urmă el aşezându-se pe marginea de la Los Robles, cu picioarele atârnând în gol. „Sătul de viaţă dar mă tem să mor“. Am văzut odată, o reluare a unui spectacol vechi de-al lui Judy Garland, dinaintea naşterii mele. În prima parte erau cântece vechi cu Sinatra şi Dean Martin, duete, triouri. Cam artificiale şi lipsite de viaţă, deşi cântecele sunau nemaipomenit. Apoi, în a doua parte, pe scenă apărea doar Judy în faţa numelui scris cu lumini pe fundal: Judy. A interpretat un cântec vechi „Ol’ Man River”.

De atunci n-am auzit pe nimeni care să-l cânte la fel. Când a ajuns la versul „Sătul de viaţă, dar mă tem să mor“, îţi spun că m-au trecut fiorii, fiindcă dintre toţi care au cântat cândva cuvintele astea, ea a fost singura care exprima adevărul.

Aşezată lângă el, Nute molfăia o piersică şterpelită din jungla de pe acoperiş. Azvârli sâmburele în noapte. În fosta parcare de sub ei piaţa îşi încheiase ultima tranzacţie exact la miezul nopţii. Zgomotele lichide ale carnavalului se mutaseră în alt cartier, depărtat.

Nute îşi legănă picioarele deasupra străzii.

— Ca să înţelegi moartea trebuie să fii adult. Adolescenţii nu pot muri. Ei trăiesc etern. Adulţii mor, iar faptul că ştiu lucrul ăsta îi transformă. Acolo – şi arătă cu degetul în spate, către luminile îndepărtate ale oraşului cărnii – se află cultura adolescenţilor. Fiindcă vedem cum nanotehnologia îi readuce la viaţă pe morţi, ne închipuim că putem trăi veşnic, aşa că nu mai credem în efemeritatea noastră. Şi atunci trăim de parcă nu vom muri niciodată. Suferim o regresie. Devenim o civilizaţie de adolescenţi. Însă Postulatul lui Watson – cel ce spune că primul lucru pe care-l obţinem prin nanotehnologie este nemurirea – nu se adevereşte. Corolarul lui Tesler reprezintă ceva cu totul diferit. N-am obţinut nemurirea. Avem doar reînvierea. N-am înfrânt moartea. Dincolo de moarte, am descoperit ceva care sună, miroase, are gustul, pare şi seamănă cu ceea ce considerăm viaţă, dar numai trecând prin moarte poţi afla adevărul. Cei vii nu pot cunoaşte decât speranţa nemuririi. Te asigur că, dacă scoatem din discuţie catastrofele de proporţii cosmice, viaţa mea se măsoară acum cu cea a universului. Simt translaţia continentelor. Aud cum se macină munţii şi se transformă în pulbere. Văd mişcarea stelelor pe orbite. Simt cum se răceşte soarele care-mi luminează pielea şi cum se roteşte galaxia. Luna se va prăbuşi de pe cer şi se va sfărâma, iar eu voi fi acolo. Soarele va înghiţi Pământul şi, cu un fascicul de plasmă, îl va face pe Jupiter să fiarbă, iar eu mă voi afla acolo. Sistemul solar va deveni o nova şi va colapsa într-o stea neutrinică, şi Nute o să fie de faţă. Asta sunt eu, Camaguey. Toţi suntem astfel de creaturi.

Îndepărtându-se, norii de furtună ajunşi la marginea orizontului străluceau, scuipând fulgere sângerii. Camaguey nu era decât o mână de ore care i se scurgeau printre degete.

— Yoghinii din India au folosit analogii ca să exprime perioadele uriaşe de timp ce compuneau ciclurile divine ale Upanişadelor, continuă Nute. Culese caise umede dintr-un copac modificat genetic care-şi lăsase crengile peste marginea clădirii şi le împărţi cu Camaguey.

— Imaginează-ţi un cub de piatră cu latura de un milion de kilometri care este de un milion de ori mai dur decât diamantul. Închipuie-ţi că o dată la fiecare un milion de ani, o fiinţă angelică aflată în trecere îl mătură cu poala veşmântului: imaginează-ţi cât timp i-ar trebui să roadă acel bloc de piatră.

— Apoi imaginează-ţi asta întâmplându-se de un milion de ori, spuse Camaguey. Apa de ploaie şi zeama caisei curgeau înfrăţite pe obrajii lui. Ştiu povestea. Ai mei erau catolici – le plăcea să folosească exemplul ăsta ca pe o analogie a iadului: atâta vreme scursă şi **totuşi n-a trecut nici măcar o clipă a eternităţii.**

— Poate că e ciudat, dar exemplul mi s-a părut dintotdeauna tulburător. Nute îşi lăsă capul pe spate, îngăduind picăturilor de ploaie s-o lovească drept în ochi. E grozav pentru masochişti. Un trilion de milioane de ani în lanţuri, având inele de fier cu ţepuşe în jurul mădularului şi chinul nici măcar n-a început. Extaz. Deşi cred că dacă ţi-ar face plăcere, n-ar mai fi un iad. Dacă Dumnezeu ar dori să te pedepsească cu adevărat, ai spune **biciuieşte-mă, biciuieşte-mă,** iar el ţi-ar răspunde **NU**. Ăsta-i adevăratul sadism.

Patruzeci şi două de ore şi zece minute, iar noi dezbatem aspecte de fineţe ale teologiei comparative şi ale practicii sadomasochiste.

— Am nevoie de ceva mai mult decât o simplă speranţă că eul meu, acest sentiment că sunt o persoană, că sunt unic îndărătul perechii ăsteia de ochi şi că nu mai există altcineva acolo, că ceea ce sunt acum va trece şi dincolo de moarte. De când am aflat, de când 'latoarele medicale au confirmat diagnosticul, am încercat să mă conving că va fi ca o cădere în somn, că lunec şi-mi pierd cunoştinţa, că nu trece nici o clipă până când mă voi trezi. Dar nu pot, Nute. Moartea nu e somn, aşa-mi spune o voce. Conştiinţa se stinge şi nu se mai aprinde la loc – niciodată, nu – iar mintea mea superconştientă de sine se învârte ameţitor, îngrozită de un asemenea gând. Vreau să cred, dar nu pot.

— Camaguey, n-o să te mint. Uite o chestie nouă: o prostituată care nu-şi minte clientul. Moartea nu-i somn şi nici o scufundare lentă în non-conştiinţă. Moartea întrerupe somnul, sfărâmă visele, destramă non-conştiinţa. E o lumină mai strălucitoare decât oricare alta, o trezire într-un moment de luciditate maximă.

— Şi după acest moment?

Nute nu-i răspunse imediat, ci smulse o frunză de palmier şi, prinzând-o ca pe o trestie în palmele închise, suflă printre degetele mari. Începând să vibreze, frunza plânse aidoma unui animal chinuit.

— „M-am dus la Bătrânul Pământului ca să-l rog să mi arate Calea”,

vorbi ea. „A ridicat o piatră uriaşă de pe podeaua peşterii, şi dedesubt era o gaură întunecată”. „Asta e calea”, mi-a zis. „Dar nu sunt lumini şi nici trepte!“ am strigat. „Trebuie să te arunci înăuntru”, a zis Bătrânul Pământului. „Altă cale nu există”. John Bastardul obişnuia să scrie maldăre de asemenea prostii, despre care credeam că-s al dracului de profunde, până când am descoperit că totul era doar extras din alţi scriitori şi amestecat, având şi numere de serie trecute în fişiere.

— Nu-s pregătit.

Nute se ridică.

— Dar cine e, Camaguey? Cine poate spune morţii: Acum sunt gata, poţi să mă iei? Câţi oameni vor muri în noaptea asta fără să fie pregătiţi? Într-o epavă în flăcări pe autostradă, într-o navă prăbuşindu-se spre pământ cu viteza de zece kilometri pe secundă, cu gâlgâitul propriei vome răsunându-le în plămâni, în vârful unei lame într-o luptă, cu un glonţ tras de amant drept în urechea stângă, cu creierul făcut chiseliţă de crosa de basebal a vreunui jefuitor, în accidente provocate de lifturi, automobile sau în dezastre industriale? Crezi că vreunul dintre ei e pregătit? A fost vreunul avertizat că va muri? Crezi că poate cineva să oprească maşina cu două secunde înainte de impact sau să menţină avionul la douăzeci de metri deasupra solului şi să-i spună morţii: n-ai putea să mai zăboveşti puţin, mai am de rezolvat nişte treburi? Te-ar invidia cu toţii pentru raţia de ore pe care le mai ai de trăit, pentru şansa ce ţi s-a acordat ca să-ţi iei rămas bun, să te împaci cu toţi cunoscuţii, să-ţi orânduieşti afacerile, ba chiar, cum spui mereu, **să te pregăteşti.**

— Relaţii… Afaceri… Nu cred că mai poţi îndrepta ceva din astea acum. Trebuie să mă pregătesc pe mine însumi. Simt nevoia să mă pregătesc, să-mi aflu calea, poteca de urmat astfel încât, atunci când voi ajunge la capătul ei să pot zice: „Acum, acum sunt gata, pot pleca”. Vreau s-o i-au de la început, vreau ca viaţa asta eternă despre care mi-ai vorbit, să înceapă acum. Chiar cât mai sunt viu, vreau să devin o părticică din poporul morţilor.

— „Dacă slugile împăratului îţi vin acasă în toiul nopţii, nu e mai bine să intre ca oaspeţi, decât să-ţi spargă uşa?“

— John Bastardul.

— În stil kafkian. Vrei să cunoşti dinainte ce înseamnă poporul morţilor: există un loc în care poţi înţelege asta. Undeva, în oraş, se va petrece o sfărâmare, poate reuşim s-o găsim. Şi, pe drum, nu se ştie peste cine sau peste ce vom da. Calea parcursă contează la fel de mult, sau chiar mai mult decât destinaţia.

Automobilele sunt gloanţe asasine de mare viteză cu cămaşă de oţel; zece metri de bronz auriu, gri-verzui, suspendaţi între netezimi de fiară rapidă. Aripioare şi carenaj, rotunjimi care să permită viteza şi linii aerodinamice; ceea ce aude acum Camaguey dansând în susul şi-n josul spectrului armonic sunt motoare cu ventilator în carenaj inelar făcute pentru liftere? Salopetele impermeabile, utilizabile pe orice vreme, strălucesc în ploaie, mecanicii şi tehnicienii aleargă de colo colo ca nişte furnici lucrătoare care slujesc o regină umflată şi greoaie. Nu, analogia nu merge, se gândeşte Camaguey, care stă pe parapet şi priveşte în jos la marginile povârnite din beton, practicate în tăietura neisprăvită a **metropolitano.** La aceste maşini de curse stradale există ceva frumos şi vorace, prea asemănător călugăriţei. Sugerând că ar fi în stare în orice clipă să se răsucească şi să-şi devoreze curtezanii; sugându-le sângele, limfa şi seva pentru a le servi drept combustibil.

— Să ne apropiem, îl îndemnă Nute, făcându-şi loc printre amatorii de curse.

Haina din brocart verde cu auriu pe care a îmbrăcat-o în turn flutură în urma ei ca un stindard de luptă. Spectatorii se înşiruie de ambele laturi ale pistei, pe câte patru-cinci rânduri. În spatele umbrelei sub care se adăposteşte agentul de pariuri se află o scară de verificare. Fuşteiele sunt alunecoase din cauza ploii. Camaguey, atent cu propria-i viaţă până în clipa finală, coboară încet, treaptă cu treaptă. Zgomotul motoarelor ambalate reverberează asurzitor între zidurile înalte din beton.

— Luis! strigă Nute încercând să se facă auzită peste vuietul motoarelor înfuriate. Un bărbat înalt de origine afro-hispanică, îmbrăcat cu o jachetă pe care scrie **Equipo Raya Verde,** se întoarce azvârlind un vârtej de picături de ploaie de pe cozorocul şepcii.

— Nute! Se îmbrăţişează şi-şi sărută palmele unul altuia, aşa cum obişnuiesc morţii.

— Ţi-l prezint pe Camaguey! răcneşte Nute. Un prieten. Îi arăt ce înseamnă viaţa dacă are **cojones**[28] să se agaţe de ea. (Bărbatul îl măsoară bănuitor pe Camaguey: viu, mort, plătitor, neplătitor?) Cum merge treaba?

— Probăm un nou hibrid, urlă Luis. Tehnicienii echipei se dau la o parte când el se apropie cu oaspeţii să le arate automobilul. Ar trebui să ne dea un avantaj de doi virgulă doi la sută faţă de ceilalţi concurenţi în ceea ce priveşte raportul masă/energie. Pe de altă parte, doar noi am anticipat că va ploua.

Louis îşi plimbă degetele peste zimţii şi denivelările roţilor motoare înalte de un stat de om.

— La ce mai foloseşte o prezicătoare dacă nu poate ghici corect cum va fi vremea? strigă Nute.

În carapacea fuzelajului se deschide o porţiune de aproape un metru lungime. O chinezoaică într-o corpomănuşă de virtualizare stă întinsă pe un pat moale din gel amortizor. Tehnicienii echipei verifică interferenţele, conectările, telecomenzile. Diagrame de testare şi semnale de ieşire apar pe aparatele portabile de măsură.

— Numai sub Saint John există sute de kilometri de tuneluri de metrou abandonate, galerii de drenaj şi râuri îngropate, toate întunecoase şi negre precum păcatul, zbiară Nute. Totul se face prin simulări de virtualitate. Radare, senzori de apropiere a obstacolelor, amplificatoare de imagine, vedere nocturnă.

Femeia-pilot sărută mâinile fiecărui membru al echipei. Nute e ultima din şir.

— Să zbori şi să arzi! îi urează ea.

Sincer binecuvântată, chinezoaica zâmbeşte şi-i strânge mâna în semn de solidaritate. Negăsindu-şi liniştea interioară, Camaguey priveşte la cupola opacă închizându-se etanş deasupra ei. Se gândeşte la toţi piloţii care, întinşi în coşciugele lor, aleargă orbeşte prin lumea subterană a oraşului. Gemetele motoarelor cresc în intensitate până ajung un urlet constant. Arbitrii cursei îndepărtează turmele echipelor de tehnicieni de lângă vehicule. Nute îl târăşte pe Camaguey către o tribună neacoperită şi udă, aşezată într-o latură. Vorbele nu se mai înţeleg nicicum în clipa când maşinile cuplează turbopropulsoarele şi vin, învăluite în nori de stropi de apă, spre linia de start. Profundoarele se mişcă dintr-o parte în alta, eleroanele se brachează în sus şi în jos.

— Folosind principiile aerodinamicii, pot urca pe pereţi ca să se depăşească una pe alta, răcneşte Nute în urechea lui Camaguey. Nu ţi se pare demenţial?

La jumătatea debleului lung de un kilometru, cele cinci maşini se întorc şi se aliniază. Gura tunelului e o suprafaţă de întuneric neiertător. Ca nişte lipitori, stalactitele atârnă de buza superioară; colţi din calcit. Urletele individuale ale motoarelor se amestecă într-un răget asurzitor. Debleul de beton se cutremură din toate moleculele. Din eşapamente ţâşnesc evantaie de stropi şi de aburi. Sus, pe podiumul construit în perete, starterul – o femeie – ţine steagul ridicat. Maşinile tremură, încordându-se în hamurile care le ţin prizoniere.

Steagul coboară. Cinci săgeţi din tectoplastic şi energie se aruncă spre intrarea în tunel. Într-o clipă trec de standurile echipelor. Şi împotriva propriei voinţe, împotriva a tot ce ştie despre sine, Camaguey, ţâşneşte în picioare, laolaltă cu toţi ceilalţi, sărind,

vânturându-şi pumnii în aer, strigând şi urlând mut în vârtejul tunător al motoarelor, **vaya, vaya, Raya Verde!**

Şi, mai departe, prin rămăşiţele carnavalului pe sfârşite; procesiuni întorcându-se acasă, victorioase sau abătute, după judecată, Nute îl conduce pe Camaguey printre garduri din sârmă şi Sfinţi Anton din plastic de dimensiunile unor blocuri de locuinţe şi printre dansatori pictaţi în culori luminoase, spălate pe alocuri de şuvoaiele ploii, care stau legaţi de baloane umplute cu heliu având forme de heruvimi. Pe lângă ei trec travestiţi minunaţi; Maria Mamă Ţărână şi Infante Jesu, Key şi Rein; Nopţii Morţilor, se apleacă până la pământ ca să-i binecuvânteze. Seu Obuluwaye Călătorul Nopţii, se strecoară pe lângă ei încorsetat în lycra cu dungi de jaguar.

— Noaptea-i a noastră, Camaguey, afirmă Nute. Decretăm: noaptea şi viitorul. În fiecare secundă a fiecărei zile va fi câte unul de-al nostru. Zeci, sute, mii dintre noi. Creştem. Cei de dincolo de gardul de sârmă vor fi într-o bună zi, înăuntru. Peste alţi şaptezeci de ani, acest oraş va fi în întregime al morţilor. Lung de o sută de kilometri şi lat tot de o sută. Cu toţii morţi. Cât va mai dura până când statul, Rimul, Mama Pământ, vor deveni un popor de morţi, o planetă moartă? Nici nu-i de mirare că Morţii Liberi au întors Luna pe dos: la ritmurile de înlocuire a populaţiei din prezent, când nimeni nu moare, după douăzeci de ani curbele demografice vor urca asimptotic. Viitorul nostru e acolo, departe, planeta asta nu poate susţine toate vieţuitoarele care se bizuie pe resursele ei. Îmi amintesc o înspăimântătoare parabolă malthusiană de demult: indiferent cât de mic ar fi procentajul, orice creştere necontrolată a populaţiei va declanşa sigur un proces accelerat până acolo încât universul nu va mai fi altceva decât o sferă de carne umană, lărgindu-se spre exterior cu viteza luminii. Constrângerile impuse societăţii morţilor nu contribuie cu nimic la găsirea răspunsurilor la aceste întrebări. Morţii sunt cârpăciţi pentru o generaţie viitoare. Eu voi fi acolo. Tu vei fi acolo. Tot acolo se vor afla şi cei care ne-au fost duşmani. Vom ajunge cu toţii acolo când se va răspunde la toate întrebările. Putem aştepta. Noi avem timp. Ziua de mâine ne aparţine.

— Dar, întrebă Camaguey, ce se va întâmpla în ziua aceea, peste o mie, zece mii sau un milion de ani, când te vei trezi şi vei descoperi că nu mai ai ce să aştepţi? Ce vom face atunci când nu va mai rămâne nimic nou sub soarele ăsta sau altul?

— Vechiul argument „Raiul e plicticos”, oftă Nute. Eternitatea e un mare Grup de Interacţiuni Stimulatoare ale Conştiinţei Sonoma. Rahat! Nici ca teologie nu slujeşte la nimic. Din ce fel de rai diavolesc ai ajuns să doreşti să ieşi, fiindcă te plictiseşti până la greaţă? Ăsta nu-i rai, ci

iad. Orice rai care se respectă cât de cât trebuie să devină din ce în ce mai bun. A fost grozav dimineaţă când te-ai trezit, dar aşteaptă numai să vezi ce-o să fie mâine. Ai întâlnit pe cineva care socoteşte că-i mai bine să fii mort? Cine-şi face griji de pe acum că peste milioane de ani are să se plictisească? Cine nu-i îndrăgostit nebuneşte de ideea că totul va continua să existe? Băieţaş din carne, viaţa reînviată nu-i deloc diferită de viaţa cărnii: cu toţii o trăim zi după zi. Nici tu nu poţi înţelege eternitatea, şi nici noi. Tot ce cunoaştem sunt amintirile noastre de ieri, speranţele noastre de mâine, bucuriile şi durerile zilei de azi. Aşa că vom ajunge acolo, zi cu zi. Într-o infinitate de timp există loc pentru o infinitate de satisfacţii şi surprize. Şi vom avea necazuri, inimi sfărâmate – asta e sigur – dar şi aşa-i bine, fiindcă toate înseamnă sentiment, emoţie, viaţă.

Cunosc un tip, rulează nişte bani de-ai mei prin tot felul de afaceri necurate, înţelegi, o chestie **caballeria**. Pentru el raiul reprezintă un teren de golf. Ăsta-i adevărul, Camaguey. Priveşte viitorul şi vede un teren de golf perfect întreţinut, vede obstacole pe Lună şi piste înverzite în **calderas** de la Olympus Mons şi cluburi de golf pe Pluto. Ar fi cel mai fericit să-şi petreacă eternitatea jucând golf, şi ştii de ce? Pentru că niciodată nu va atinge perfecţiunea în joc. Chiar dacă ar exersa un milion de ani, limitele umanităţii lui nu-i îngăduie să facă un tur complet de găuri. Nici măcar pe Pluto. Dacă ar reuşi, ar distruge jocul. După aceea n-ar mai putea spera decât să-şi egaleze propria performanţă. Perfecţiunea înseamnă stază şi moarte. Imperfecţiunea e schimbare şi viaţă. Umanitatea noastră, dacă nu cumva cerul face ca viaţa să se desfăşoare în felul ăsta care e cel puţin preferabil morţii.

— Vino. Aici! (O parcare multietajată, datând din zilele de glorie ale automobilelor şi fetelor, ajunsă acum o ruină în care pătrundea ploaia). Dacă la noapte va avea loc o Sfărâmare undeva în oraşul ăsta, Florda Luna sigur ştie şi locul exact. Ea ştie şi vede totul.

Floarea Lunii, începe Nute să strige către nivelele superioare şiroind de apă. **Floarea Nopţii, am o întrebare pentru tine.** Un şuvoi măricel de apă curgând în josul rampei aduce şuviţe şi picături sclipitoare prin spaţiile deschise ale parcării. Ies pe acoperiş. Pentru Camaguey, Oraşul Mort e o dimensiune a ecranului argintiu, amintiri despre praf de stele rămas în ploaie. Clark Gable, Bogart, Maureen O'Sullivan. Gutman şi Domnul Joel Cairo. Hoţul din Bagdad. Un trup negru – prea mare, prea neregulat pentru a se apropia de umanitate – e profilat între el şi Spencer Tracy din Bătrânul şi Marea. La distanţe egale în jurul lui se află antene portabile de satelit şi conectori; fâşii lungi de cablu îl îmbracă în falduri.

— Hei, Florda Luna, sunt eu, Nute. Cum o mai duci?

Camaguey o vede pe prezicătoare în lumina filmului proiectat pe ecran şi simte că o furie sălbatică îl îneacă. Elena! Este Elena, cea care n-a intrat niciodată în cuva Isus, care nu a fost evacuată, în marea uitării, a cărei copiere eronată s-a dublat, împătrit şi multiplicat geometric, logaritmic până când din ea n-a mai rămas nici un crâmpei care să poată fi recunoscut drept Elena.

— Isuse, Nute!

— Hei. Ssst. Nu-ţi pasă de sensibilităţile altora?

Dacă ar fi fost înălţată la rangul de zeitate aztecă, Shirley Temple ar fi putut deveni prezicătoarea supranumită Floarea Lunii. O fată de nouă, zece sau unsprezece ani stă pe un scaun din plastic. Capul, umerii, cea mai mare parte a torsului ei, sunt înconjurate de o aură de excrescenţe şi diformităţi din tectoplasmă: coarne, cârcei, prelungiri care arată ca nişte pene turnate din obsidian, măşti de animale şi pliscuri de pasăre, cocoaşe, încreţituri şi forme geometrice care nu au nici un corespondent biologic. Cabluri şi colaci de conectori-interfaţă şerpuiesc de sub evantaie şi creste şi sunt legate de echipamentul de comunicaţii alocat. La un anumit moment în procesul de copiere eronată, picioarele şi antebraţele s-au sudat de scaunul din plastic. Însuşi fundul acestuia a încolţit rădăcini, fixându-l şi făcându-l de neclintit din acoperişul de beton al parcării. Reuşeşte să-şi mişte capul doar cât să-i salute pe Nute şi pe Camaguey. Aura fantastică scoate clinchete şi zornăituri. Zâmbeşte foarte frumos, aşa cum fac fetele de nouă-zece-unsprezece ani. Ploaia îi şiroieşte pe chip.

— Încearcă să mă bruieze, dar nu vor reuşi să mă deconecteze, îi anunţă ea. Bruiaj mâine, bruiaj ieri, dar niciodată bruiaj azi. Vocea îi este perfectă, cu excepţia acelei nuanţe de preştiinţă pe care Camaguey o detectează în vocile tuturor morţilor. Canalele de ştiri îi mint. Toate loviturile au atins doar ţinte false. Flota principală e intactă, în timp ce sistemele automate de apărare se deteriorează continuu prin uzură. Echipajele însărcinate cu defensiva sunt evacuate de remorchere intra-orbitale până în zone prestabilite de întâlniri cu navele de coborâre. În ceea ce priveşte victoria tactică, estimările Consiliului Rim, ale Pan-Europei şi ale **corporadas** orbitale vorbesc de cifre situate în jur de patruzeci şi trei la sută.

— Victorie tactică? întreabă Nute.

— Dezangajarea forţată a navelor Morţilor Liberi cu preţul unor pierderi care se ridică la şaptezeci şi cinci la sută. Prezicătoarea clipeşte. Picăturile de apă de ploaie se scurg de pe numeroasele culmi şi puncte ale aurei. Văd că sărbătoarea băloşilor se întinde dinspre La

Brea. Elementele s-au încăierat cu membrii cultului adamist. Urâtă treabă.

— Adamişti? intervine Camaguey.

— Îl consideră Dumnezeu pe Adam Tesler, zice Nute. Creatorul, salvatorul, mântuitorul, prietenul lor, mesia. Sunt copiii lui, reînviaţi pentru a deveni noua umanitate a noului Eden: absolviţi de păcate, perfecţi, nemuritori. Aşa cum ţi-am spus mereu, băieţaş din carne, suntem în Necroville.

Copila moartă continuă:

— Încerc să corelez asta cu rapoartele pe care le-am interceptat pe canalele folosite de **seguridados** în legătură cu o pană de curent de la Poarta Sunset şi cu două explozii nanotok înregistrate în aceeaşi zonă, una în interiorul, alta în afara graniţelor cartierului Saint John.

— Tu vezi totul, Floarea Lunii, spune Nute, aşezându-se pe parapet. Vreau să găsesc Sfărâmarea. Ştiu că va avea loc una în noaptea asta, aşa se întâmplă în fiecare Noche de los Muertos.

— Foarte uşor. Delong şi McCadden. Există o comunitate măruntă de ateliere manufacturiere în spatele lor. Şi acum întreabă-mă ceva care să o onoreze pe singura prezicătoare adevărată.

— Perfect. Poţi să-mi spui dacă vom mai avea lume în dimineaţa asta?

Prezicătoarea închide ochii. Camaguey scutură din cap, încercând să scape de un scheunat ascuţit care s-a născut în creier; o sarcină statică de magie rezonantă.

— Moartea e un timp nesfârşit, şopteşte Nute. Toţi morţii, din trecut, prezent şi viitor, există simultan. Floarea Lunii recreează timpul când exista moarte şi transmite informaţiile pe care le şterpeleşte din legăturile ei de sistem către morţii din viitor, iar aceştia efectuează comparaţii cu amintirile lor despre ceea ce s-a întâmplat. Ni se va întâmpla, doar nouă.

— Nu crezi în chestia asta? întreabă Camaguey.

— Nu, dacă nu spune ceva frumos despre mine.

Floarea Lunii vorbeşte:

— Roţi înăuntru şi roţi în afară. Piesa zilei este **Oedipus Schmoedipus**, dar numai omul din turnul înalt ştie asta. Ceea ce nu bănuieşte nici unul dintre actorii principali este că figuranţii pot să-i doboare. Totul sfârşeşte în foc. Durerea şi pieluşeaua caldă se asortează bine. Există un oraş în care zidurile sunt alcătuite din amintiri comprimate. Le vor căpăta cei care-şi vor pierde viaţa, iar cei care-şi iubesc viaţa le vor pierde. (Zâmbeşte). Aşa zic morţii zilei de dincolo de mâine.

— Floarea Lunii, ştii că lucrurile astea înseamnă doar ce vrei tu, spune Nute.

— Adevărul e ascuns, numai urechea credinţei poate să-i audă vocea.

— Cinicii înrăiţi ca Nute ar fi convinşi doar dacă ar putea auzi vocea adevărului fără credinţă. Limpede şi neechivoc. Vino, **compadre**. La Sfărâmare.

— O Sfărâmare? întrebă Camaguey în timp ce vehiculul îşi croia drum printre focarele, mereu schimbătoare, ale tulburărilor din Necroville, îndreptându-se către Delong şi McCadden.

Nute îi răspunse evaziv:

— „Adevăr grăiesc ţie, trebuie să renaşti”. Sau ceva asemănător. Tradus brut în Angeleno.

Toţi clopoţeii atârnaţi de tavanul taxiului clinchenіră când motoreta trecu peste o groapă din şosea.

O Sfărâmare.

În spatele aparatelor amuţite se afla un depozit. Piloni de oţel, acoperiş din aluminiu ondulat, podea din beton turnat. Consolele pentru lumânări fuseseră lipite de grinzile tavanului cu răşini epoxidice. Hieroglife acopereau tavanul şi pereţii: contururi de palme trasate cu vopsea verde. Simboluri de ochi, un oval conţinând un iris negru. Spirale roşii, rotindu-se în sensul invers acelor de ceasornic.

Oamenii aşteptau aliniaţi de-a lungul fiecărei laturi a depozitului. Camaguey aprecie numărul lor la mai bine de şase sute. Şezând turceşte, cele două grupuri se aflau faţă în faţă, despărţite de un spaţiu de patru metri.

Intervalul acela nu era pustiu. De-a lungul întregului depozit se întindeau, aşezaţi unul lângă altul, douăzeci şi cinci de cilindri grosolani din lut, pictaţi cu simbolurile atotprezente mâini, ochi şi spirale. Camaguey socoti că fiecare avea trei metri lungime şi un metru şi jumătate lăţime.

Depozitul răsuna de muzica palmelor care loveau în metal şi în beton, ca în tobe. Jumătate din oameni băteau un ritm complex în cinci timpi pe braţe, podea, pereţi, stâlpi, în timp ce restul, ţinând ochii închişi, întindeau mâinile, se aplecau încet în faţă, apoi se înclinau încet când într-o parte când în cealaltă, transmiţând un val de mişcare prin toată mulţimea. La fiecare cinci repetări ale motivului muzical, cei care pocneau din palme îşi azvârleau braţele înainte şi arătau către omologii lor de dincolo de spaţiul despărţitor iar aceştia, fără să piardă nici o măsură, preluau şi continuau ritmul în vreme ce oamenii aflaţi pe partea

dreaptă începeau mişcarea. Muzica şi dansul continuau, trecând dintr-o parte în alta. Dezvoltarea ritmurilor în măsura de cinci pe cinci găsea frecvenţe rezonatoare în fiecare părticică din Camaguey: în inimă, plămâni, de-a lungul traiectului digestiv, în tresărirea sinapselor şi în mişcarea globilor oculari.

— Exersează de la căderea serii, îi strigă Nute la ureche. Foarte curând vor pierde noţiunea timpului. Stări modificate de conştiinţă şi altele de genul ăsta.

Îi găsi un loc pe podea la capătul celui de-al treilea rând de lângă uşă. În dreapta, o negresă cu ţeasta rasă bătea din palme neluând în seamă nimic altceva decât rolul pe care-l avea în ansamblul muzical. Camaguey se strădui din răsputeri să prindă ritmul complex şi clătină din cap frustrat.

— Bate orice îţi vine în minte, îl sfătui Nute. La o Sfărâmare, nimeni nu ştie dinainte ce muzică se va face. Orice poate deveni un motiv: circulaţia de pe stradă, zgomotele insectelor, darabana ploii pe acoperiş. Întotdeauna se improvizează, întotdeauna e altceva, schimbându-se mereu în cursul nopţii. Eliberează-te. Uită de tine. Lasă-te surprins, şocat, îngrozit, ucis: orice, n-are importanţă. Tu alegi. Dă-i drumul! Nu permite să ţi se ia ce-i al tău.

Dar cum… se pregăti el să întrebe, însă muzica bătută din palme, curse şi ajunse la el. O prinse în mâini. O rostogoli de colo-colo. O folosi, într-un ritm vechi-vechi şi, pe măsură ce bătu din palme, descoperi ecouri în mâinile celor din jurul său. **Americano Indigena** aflată cu două rânduri în faţă şi cu şase mai spre dreapta. Bărbatul cu chip de Bogart la douăsprezece persoane mai departe. Bărbatul/femeia cu cap de şacal, ca o zeitate antică egipteană din rândul aflat în spatele lui. Ascultând, ritmul palmelor se îngemăna cu al lor. Pe măsură ce ritmul propriu se apropia de al lor, îi auzea din ce în ce mai puţin pe ceilalţi. În dreapta nu mai exista nici o negresă. Nici Nute nu se afla în stânga. Camaguey dispăruse. Doar ritmul dăinuia. Fără să-şi dea seama cum reuşise să numere ciclurile complexe ale măsurii de cinci pe cinci, dărui muzica palmelor celor de dincolo de spaţiul despărţitor.

Un tremur zgudui cea de-a treia gogoaşă din lut. Carapacea se undui şi crăpă. Pe sol căzură solzi galbeni de pământ.

Ritmul trecu înapoi şi reveni.

Cilindrul grosolan se despică. Înăuntru se zărea o mişcare întunecată: ceva se zvârcolea.

O mână apăru la lumină. Palma albă, dosul ei negru. A doua mână. Gogoaşa se desfăcu pe centru, se rupse şi căzu în două jumătăţi.

În interior stătea întinsă o tânără negresă. Era goală. Pieptul i se

ridica ritmic din cauza efortului făcut ca să spargă lutul. Ţinea ochii închişi, faţa ei exprimând pe rând nedumerirea, suspiciunea, speranţa, spaima, emoţia. Dând la o parte lutul ce-i era încă agăţat de sâni, de dosul palmelor, de faţă, negresa se ridică în capul oaselor. Îşi îndepărtă gelul care-i ţinea ochii închişi şi-şi privi mâinile. Auto-explorarea trecu de la mâini la braţe, de la braţe la picioare, de la picioare la trup, de la privire la atingerea realităţii de necontestat a cărnii.

— La început crezi că-i o iluzie, un vis de dincolo de moarte, spuse Nute.

De-acum fiecare cilindru răspunsese chemărilor muzicii ritmate. Din unii se zbătură să iasă, reînviaţi, bărbaţi şi femei, alţii se desfăceau şi crăpau, alţii doar tremurau în ritmul bătăilor din palme. Fără vreun semn sau cuvânt, muzica palmelor se transformă într-un cântec mai subtil, al degetelor: pocnite sau frecate de beton. Camaguey alunecă în ritm ca într-o pereche de mănuşi vechi şi prietenoase.

— Apoi te întrebi dacă nu cumva viaţa dinainte a fost un simplu vis, la fel ca **Indigenas** care cred că lumea se sfârşeşte în a treia zi şi că ceea ce ni se pare realitate reprezintă doar visul nopţii supreme. Atunci începi să pricepi că tot ce ţi-am spus este adevărat. Da: ai trecut prin moarte şi nu trebuie să te mai temi de ea. Da: ai corpul din vremea tinereţii, dar acum este perfect, iar tot ce te-a făcut nefericit este îndreptat. Da: el nu va mai îmbătrâni, nu se va urâţi, nu te va trăda aşa cum a făcut-o corpul tău cel vechi din carne. Da: în noul corp ţi s-a turnat întreaga experienţă de o viaţă. Amintirile, obiceiurile şi înţelepciunea. Da: totul e adevărat, e al tău. Priveşte-o, Camaguey, priveşte-o! (Negresa îngenunche printre fragmentele de lut. Îşi strângea propriul trup între braţe, legănându-se instinctiv în ritmul muzicii degetelor. Lacrimi de bucurie nemăsurată îi curgeau pe faţă, strălucind în lumina lumânărilor). Nu te gândi la preţul ce trebuie plătit. Merită, oricare ar fi el. Ba încă şi ceva pe deasupra.

Pe chipul femeii reînviate apăru o expresie de hotărâre. Îşi şterse lacrimile şi încercă să se ridice în picioare. O dată, de două ori, muşchii nou-născuţi o trădară. A treia oară se împinse într-o poziţie stângace cu picioarele larg desfăcute. Sudoarea curgea şiroaie pe trupul care tremura de efort. Morţii din primul rând se ridicară să o ia, să o ţină. Să o îmbrăţişeze. Reînviaţii se ridicau din celelalte gogoşi, făcând primii paşi împleticiţi, plini de exaltare. Pe măsură ce erau înconjuraţi de noile lor familii, ordinea se destrămă.

— Vor avea nevoie de taţi, mame, surori, fraţi, amanţi… Au multe de învăţat despre sine, societate, lumea în care au fost renăscuţi. Atâta durere, pierdere şi haos prin care trebuie să treci. Trebuie să înfrângi

atâtea spaime. Nu toată lumea alege modul acesta de a reveni la viaţă, lutul şi Sfărâmarea, dar pentru cei ce-o fac reprezintă cea mai puternică experienţă a vieţii lor.

Nute se înecă într-un suspin.

— Iartă-mă. Nu credeam că o să mă emoţioneze atât de mult. M-am gândit că s-ar cuveni să vezi misterul şi bucuria curată a actului şi poate că asta te va ajuta să-ţi înfrângi teama. Nu-mi închipuiam că o să mă tulbure atât de tare şi de profund.

— Ai trecut prin asta, spuse Camaguey.

— Ploua şi în noaptea aceea, când am ieşit.

— Vreau s-o fac şi eu. Camaguey era neclintit. Nu vreau să fiu o simplă încărcătură într-o cuvă Isus, materie primă, decantată, purificată, azvârlită apoi în stradă. Vreau să sărbătoresc apartenenţa mea la poporul Mort. Deja mă simt de-al lor. Poţi trăi o viaţă întreagă doar într-o noapte? Naşterea, viaţa de adult, dragostea, moartea?

— Să încercăm, propuse Nute.

Pe bulevard nu mai ploua. Atmosfera proaspătă, răcoroasă: simţi aerul zorilor intrând în plămâni ca nişte particule din pudră de diamante fin cizelate. Fiecare sunet era limpede şi precis conturat precum un ac de cristal: goana şi foşnetul celor câteva vehicule de-a lungul bulevardului jilav, sunetele tobelor şi marimbelor din **cuadras** unde se sărbătoreau victoriile carnavalului. Şi odată cu limpezimea, durerea neaşteptată. Camaguey văzu că ritmul subtil şi sibilant ţinut pe beton îi rosese pielea buricelor până la sânge.

Şi mai văzu ceva. În palma mâinii drepte apăruse o pustulă mare şi albicioasă. Fără să-şi dea seama de ce o face, apăsă pe ea cu arătătorul. Umflătura pocni şi se dezumflă. În locul ei, de sub piele răsări un ac de cristal negru.

Aşadar: începe.

— Nute, ce spuneam despre viaţa trăită într-o singură noapte?

— Naştere, viaţă, moarte.

— Sex?

Îi arătă ce descoperise în palmă.

— Isuse!

— Să nu mă urăşti…

— Înţeleg, Camaguey. N-o poţi şoca pe Nute. Toată lumea ştie că moartea e marele afrodiziac. Amanţii care-şi merită numele fac întotdeauna dragoste după o înmormântare. Ai plătit pentru mine, Camaguey, mi-ai salvat fundul de **noncontratistos,** sunt vasala ta, sper că n-ai uitat. Ştiu un locşor, nu departe de aici.

Treizeci şi şapte de ore, douăsprezece minute.

Mugetul răsună din nou, acum mai aproape. Pe Santiago îl trecu un fior mai rece decât ploaia. Nimic pe lumea asta nu trebuia să sune atât de înfiorător.

— Dispersare standard modelul trei, ordonă Miclantecutli. Mă căutaţi pentru instrucţiuni la două fix. Angel. Faci echipă cu Duarte. Mă suni de la Tacorifico Superica. Asuncion, ai ceva împotrivă să pleci singură? Anansi, mergi cu mine şi cu Santiago.

— Nu mai plecăm pe motoare? întrebă Santiago urmărind-o pe Asuncion care, cu mişcări experte, întindea nişte cabluri şi bloca motocicletele, sudându-le de bulevard.

— Nu aşa se joacă, spuse Miclantecutli.

Din întuneric se auzi din nou mugetul căruia îi răspunse altul. Strada udă de ploaie era pustie.

Alergară cu paşi mari printr-un labirint de case în diferite stadii de construcţie. Puţinii trecători aflaţi pe străzile înguste – majoritatea **carnivalistos** rătăciţi ori amanţi căutând intimitatea unor intrânduri întunecoase – se dădeau grăbiţi la o parte din faţa celor vânaţi, sau îşi duceau degetele la cap, buze, piept, pântec, sex: autobinecuvântarea în cinci mişcări a lui Ucurombe Fe. Miclantecutli se găsea în frunte, neobosită şi nedomolită, indiferent dacă era urmărită sau urmăritoare. Santiago rămase puţin în urmă; Anansi slăbi şi ea ritmul ca să-i ţină de urât şi să-l zădărască.

— E ritmul prea susţinut, băieţaş din carne? E prea murdar, transpiri prea mult, te solicită? Prea real? Nu cred că arzi prea mulţi kilojouli **joder**-ând un calculator; greşesc cumva?

Gâfâind, Santiago se întoarse către femeia neobrăzată cu ochii ca de panda. Îi înşfăcă pepţii veşmântului din plasă elastică şi o ridică până în dreptul ochilor lui. O înălţă. O ţinu. Nu spuse o vorbă.

— Nici măcar nu îndrăzneşti să-mi spui ce-ai fi în stare să-mi faci, aşa-i? îl zgândări ea. Querida, oricum nu te ţin puterile să-mi oferi chestiile cu care m-au delectat alţii mai tari decât tine.

— Femeie, eşti scârbavnică, spuse el cu răsuflarea întretăiată.

O lăsă pe capota udă de ploaie a unei camionete cu motor electric. Anansi rânji şi-şi aranjă hainele.

— O chestie scârbavnică e mai bună decât una moartă, conchise Miclantecutli, făcându-le semn să o ia pe o stradă îngustă, sufocată de camionetele parcate aparţinând unei **panaderia** care efectua livrări la domiciliu. Nu vor ajunge aici cu lucrurile acelea nelegiuite.

Parcă dându-i răspuns, lucrul nelegiuit mugi din nou. Pereţii ca de canion ai clădirilor înalte concentrară sunetul, îl amplificară şi-l dirijară

drept spre inima şi mintea lui Santiago Columbar. Apoi mugetului i se alătură cel de-al doilea, al treilea, al patrulea, al cincilea. În faţa lor.

— Măiculiţă Doamne, toată haita e pe noi, spuse încet Anansi.

— Nu şi-au risipit degeaba timpul rezervat recunoaşterii, se stropşi Miclantecutli. Suntem prinşi ca nişte şoareci într-o canalizare. Ridică ochii spre cerul din care ploaia nu contenea. Acoperişurile astea par să se lege între ele.

Urcă pe capota unei camionete, apoi porni spre acoperiş. Găsi un punct de sprijin într-un burlan din care apa năvălea vijelios, îşi făcu vânt, sări şi se agăţă de ultima treaptă a unei scări de incendiu suspendate. Scara se lăsă în jos cu un zdrăngănit. Anansi ţâşni pe lângă ea şi, în vreme ce Santiago abia reuşise să se caţere pe capotă, ajunse deja la cel de-al treilea segment. Urletul, amintind de ceva ce murise de mult şi abia fusese trezit din somn, cutremură aleea îngustă şi primi răspuns din celălalt capăt.

— Ce-a fost asta? întrebă Santiago oprindu-se la al cincilea segment ca să-şi tragă sufletul.

— O să afli curând. Chipul lui Miclantecutli părea un studiu de bucurie sălbatică.

Îi place la nebunie, gândi bărbatul, în timp ce-o urmă de-a latul acoperişului împânzit de antene parabolice de satelit încropite din plasă de sârmă, printre ţevi de aer condiţionat şi printr-un vălmăşag deprimant de rufe spălate îmbibate cu apă. **Între vânător şi vânat nu e nici o diferenţă. Urmăritorul devine urmărit: ăsta-i tot misterul. Şi urmăritul, urmăritor?** Se trezi pe buza unui parapet îngust din cărămidă, străzile din Saint John strălucind ameţitor la treizeci de metri sub el. Nu privi ploaia. Nu urmări căderea picăturilor în hăul luminos al străzii. Miclantecutli alerga chiar pe marginea parapetului, ajungând-o pe Anansi care le făcea semne de lângă un podeţ arcuit din lemn – făcut manual, evident – ce traversa abisul dintre clădiri. Era magnifică, sălbatică, nepăsătoare, calculată, atrăgătoare. Stăpânea cu uşurinţă şi graţie instinctivă tărâmul pe care Santiago îl căuta încă de când, la petrecerea prilejuită de împlinirea vârstei de şaisprezece ani, avusese o revelaţie întunecată. Îşi dădu seama că altă cale de a pătrunde în acel tărâm nu există. Conştiinţa îl distrugea, pentru că tărâmul reprezenta inconştienţa trăirii pur fizice. În momentul în care erai conştient că-l posedai şi întindeai mâna ca să-l prinzi şi să-l păstrezi, îl pierdeai. Conştiinţa animală nu era făcută pentru a fi atinsă de mâini sau minţi.

În urmă, jos, vânătorul urlă din nou. În muget se strecură o reverberaţie care trăda un inconfundabil sentiment de zădărnicie.

Traversară podeţul şi nimeriră într-o plantaţie de cânepă. Un hectar

întreg de plante aranjate în jurul luminatorului central al **cuadra**. Unele tulpini se ridicau până deasupra capului, agresive şi puternice, hrănite de soarele, smogul şi ploaia musonică din Angeleno şi de darnice cantităţi de sol nocturn. Recolta timpurie fusese atârnată la uscat pe stelaje adăpostite de un acoperiş din folii transparente din plastic, încovoiate de greutatea apei de ploaie.

Vocile vânătorilor vuiră la unison.

— Încă mai sunt pe urmele noastre, ticăloşii, sâsâi Miclantecutli. Santiago în faţă, Anansi în dreapta. Eu apăr stânga. Vreau să-i văd cum arată. Dacă apare vreunul, îl rad.

Perspectiva ce se deschidea în faţa lui Santiago îi dezvăluia o reţea radială de străzi largi pe care creaturile capabile să scoată asemenea răcnete ar fi fost vizibile până la mai bine de-un kilolmetru depărtare. Nimic. Erau însă acolo, îi trăda însăşi absenţa omniprezentei vieţi de noapte, tipică pentru Necroville.

— În afară de scara principală, singura cale de coborâre este funia cu scripete pentru livrarea mărfii, îi anunţă Anansi. Doar dacă nu cumva doreşti să facem cale-întoarsă. Frumos, Miclan. Deşteaptă chestie!

— E prea departe ca să sărim pe aici, spuse Miclantecutli. Anansi şi Santiago împărtăşiră aceeaşi părere despre sectoarele lor. Bravo nouă. Uite că ne-am blocat pe acoperişul ăsta amărât şi stăm cu fundul pe o grămadă de **sensemillia**. Şi acum, Anansi, pentru că tot ţi-ai exprimat îndoielile faţă de modul în care conduc, spune-mi, ce crezi că ar trebui să facem?

— Nu, Miclan. Nu eu. Trimite-l pe el. Eu nu vreau. E curată sinucidere.

— Tocmai de aceea nu-l pot trimite pe el, Anansi. Pe de altă parte, după ce am văzut animozitatea ta declarată faţă de vechiul meu prieten şi tovarăş artist, dacă aş pleca eu înainte n-aş avea încredere în tine că-l vei apăra. Nu uita că e prospătură şi, prin urmare, vulnerabil. Tu însă, acţionezi iute şi eşti bună… s-ar putea să scapi. Probabil că te vei descurca. Iar dacă nu reuşeşti, mai bine unul decât toţi trei, nu?

— ’te dracului, Miclan. Să te ia dracu’!

— Mulţumesc pentru cooperare. Anansi, unii oameni ar fi încântaţi să li se ofere prilejul de a da un spectacol de virtuozitate într-un concert comandat special pentru solo-durere, spuse Miclantecutli în timp ce pionul ei de sacrificiu se aşeza în hamul de funie al scripetelui. Apoi dădu un bobârnac comutatorului şi o trimise pe Anansi spre stradă. Santiago o urmări, rotindu-se lent la capătul frânghiei ce cobora odată cu picăturile de ploaie; un Pendul al lui Foucault de care atârna o singură viaţă.

— Bineînţeles că s-ar putea să nu-i convingem că pe acoperiş era doar o singură pradă, dar tocmai elementele astea de suspans dau savoare jocului.

Anansi atinse pământul. Ştia că nu trebuie să privească în sus şi să facă semne cu mâna. Dispăru prin labirintul de străzi la vest de **cuadra,** păşind în ritmul neobosit şi continuu al lupilor.

— Mare şansă am avut că acei **amigos** ai tăi au pierdut autobuzul, Santiago. Nepăsătoare, Miclantecutli stătea culcată pe creasta parapetului şi privea spre stradă. Jacheta cauciucată şiroia de ploaie; chipurile modelate prin vacuumare păreau să plângă.

— N-au avut niciodată **cojones** ca să se ia de prospături solide ca asta. Niciodată n-am înţeles ce-ai găsit la ei. Două păhărele de tequila, o doză-două de praf alb şi o bâjbâială bisexuală grăbită sub plasele contra ţânţarilor şi asta-i toată viaţa trăită în acţiune şi libertate neîngrădită. La valoarea ta, aveai nevoie de ceva mai mult. Altceva decât îţi ofereau ei.

— Pe tine, de exemplu?

— M-am simţit flatată când ai hotărât să faci ca relaţia noastră să nu fie doar de client şi vânzător. Mi-a plăcut să ştiu că am rămas o sursă de inspiraţie pentru tine. Dar am o curiozitate: de ce din toate Nopţile Morţilor, tocmai asta? Te-ai trezit azi dimineaţă şi ai constatat că nu mai reuşeşti trecerea? Te-am avertizat, Santiago. Lăudăroşii ăia cu gura mare nu te puteau reţine. În schimb, între noi doi a existat mereu o relaţie deosebită. Totdeauna depăşind aparenţele.

Urletul o împiedică să spună şi alte lucruri pe care Santiago nu voia să le mai audă. După muget se auzi zgomot de paşi în alergare. Anansi apăru în intersecţia deschisă. Aflat la douăzeci de metri deasupra ei, bărbatul simţi spaima, gândul concentrat numai şi numai la găsirea unei căi de salvare. Moartea bruscă părea gravată adânc în striaţiile fiecărui muşchi.

— Indiferent de ceea ce se întâmplă, şopti Miclantecutli, să nu scoţi nici o vorbă, nici un sunet. Orice ar fi!

Aruncând o privire peste umăr, Anansi dădu colţul blocului de locuinţe. Două umbre în frunziş, Miclantecutli şi Santiago, o urmăriră. Anansi porni în goană spre adăpostul oferit de labirintul cartierului de vest.

Un Călăreţ Palid apăru exact pe drumul de salvare ales de ea.

— Isuse, şopti Santiago, uitând de interdicţia impusă de Miclantecutli care şuieră printre dinţi; admiraţie, nu reproş, apoi se apropie periculos de mult de margine ca să urmărească finalul de partidă.

Ridicată pe picioarele dinapoi, creatura avea trei metri înălţime: din cauza masivităţii, abia încăpea pe aleea îngustă. În timp ce se strecura cu greu printre ieşirile de incendiu, ghearele încârligate din oţel ale braţelor din faţă, foarte scurte şi puternice, scoteau scântei la atingerea cu părţile metalice, iar picioarele cu gheare masive zgâriau adânc suprafaţa drumului. Capul era ca o secure grea din os şi piele; capacitatea fiarei de a vedea în întuneric fusese îmbunătăţită de două faruri sudate de osul din spatele fiecărui ochi. Făptura privi cercetător în stânga, dreapta, sus, jos, amuşinând, urmărind. Văzând prada, botul i se deschide într-un rânjet satisfăcut în care sclipiră o sută de pumnale de oţel. Călăreţul stătea pe o şa care lui Santiago i se părea crescută direct din umerii arătării. Un cablu conector panglică unea prizele din ţeasta bestiei cu un joystick; vânătorul, un înger de femeie cu coamă zburlită, a cărei piele de camuflaj se asorta perfect cu verdele reticulat al bidivului, apăsă pe manetă. Monstrul făcu doi paşi către Anansi care rămăsese paralizată.

— Alozauri pitici, şopti Miclantecutli cu sinceră admiraţie. Varietate de la începutul cretacicului, care vâna pe litoralul din Victoria de Sud pe vremea când Australia şi Antarctica erau **esposo** şi **mujer** la Polul Sud. Au fost aduşi pe calea aerului de la Seattle la Van Columbia, conservaţi, şi s-a plătit Casei Morţii ca să-i aducă la viaţă. Cu toate că par nişte neciopliţi, oamenii ăştia au bani şi clasă. Acum pricepi de ce a trebuit să joc tare cu ei?

Călăreaţa Palidă apăsă un buton aflat pe tabloul ei de comandă. Tectozaurul îşi azvârli capul pe spate şi urlă către cerul înnoptat. Fasciculele farurilor împunseră perdeaua ploii. Mugetul cavernos o scoase pe Anansi din starea de transă şi disperare. Se întoarse şi porni în goană. Alozaurul porni după ea, înfulecând distanţa în salturi de câte doi metri. De pe acoperiş, privitorii urmăriră scena. Anansi intră în intersecţia deschisă din faţa blocului de locuinţe şi vânătorul se opri. Alozaurul se ridică pe picioarele din spate şi mugi iarăşi. Dintr-o alee de acces, aflată în faţa moartei, apăru un al doilea alozaur. Apoi al treilea, al patrulea, al cincilea. Toate ieşirile fuseseră blocate.

— E terminată, gâfâi Miclantecutli. E o prospătură moartă.

Lui Santiago i se păru dezgustătoare nuanţa vâscoasă de senzualitate din vocea ei.

Anansi stătea singură în centrul intersecţiei, parcă ţintuită de fasciculele farurilor. Călăreaţa Palidă care o încolţise desfăcu o lance lungă ţinută lângă şa. Alozaurul lăsă capul în jos şi se înclină uşor în faţă. Călăreaţa întinse lancea înainte, paralel cu pământul. Bidiviul ei scurmă betonul de două ori cu ghearele şi porni exploziv înainte.

Anansi rămase locului fără să se clintească. Zgomotul sfârtecării cărnii şi strigătul durerii de moarte se auziră simultan. Lancea se înfipse în stern, îl străpunse şi ieşi jumătate de metru prin spate. Forţa loviturii o aruncă pe Anansi cale de jumătate de intersecţie. Abia după aceea Călăreaţa Palidă o lăsă să se prăbuşească. Degetele căutară un punct de sprijin pe lemnul lustruit şi trupul alunecă agonizând pe asfaltul ud. Femeia-vânător îşi întoarse armăsarul care se mişcă înspăimântător de agil pe ghearele uriaşe şi smulse lancea din trup. Degetele lui Anansi se relaxară încet şi se desfăcură. Călăreţii Palizi dădură roată moartei.

Incapabil să-şi dezlipească privirea de la cadavrul care zăcea pe stradă cu ochii goi căutând spre dârele ploii, Santiago scoase un scâncet bolborosit şi inconştient.

Un alozaur îşi înălţă capul şi proiectă fasciculele gemene de lumină pe zidul înalt al **cuadra**. Miclantecutli îl trase de lângă parapet, aducându-l sub plantele umede.

— Să nu spui o vorbă. Nu face nimic, şuieră ea ameninţător. Nu ştiu ce folosesc bestiile alea pentru detectarea ţintei, dar nu trebuie să riscăm. Din fericire, **bhang**-ul are un miros mai puternic decât trupurile noastre. Se rostogoli pe spate. E clar că nu ne mişcăm de aici până nu mă asigur că nu păţim nimic. Îşi scoase mănuşa stângă şi-şi strecură inelarul în gură. I **Ay!** Anansi! şopti ea şi-şi reteză cu dinţii degetul de la a doua falangă.

Inima lui Santiago porni să bată ca un baros. Miclantecutli se chirci de durere şi scuipă în întuneric degetul dezmembrat.

— Ceva pentru voi, duşmanii mei.

Vreme de câteva secunde nu se auzi decât sunetul picăturilor de sânge care cădeau pe stratul de frunze, apoi puterile supranaturale de regenerare ale lui Miclantecutli opriră sângerarea.

Ghid spiritual. Amantă. Torţionară. Muză. Miclantecutli îi fusese toate astea lui Santiago. O lăsase să-i devină toate astea.

Amintiri fugare ca fulgerul: ca nişte licăriri de iluminare halucinogenă? – Prima lor întâlnire la Galeria dincolo de Gard din Wiltshire, unde puteai face lucruri neîngăduite în lumea cărnii, fiindcă în Necroville nu exista nici o lege care să fixeze limitele artei. Santiago Columbar: trei zile din douăzeci, dureros de conştient de sine în straiele alese cu minuţie, printre oameni ale căror nume îi deveniseră zei. În buzunarul de la piept al vestei din piele de tectozaur, discul conţinând diagrama moleculară şi modelele anticipative ale Noilor Lumi, prima lui realizare originală. Miclantecutli: virtualista nelegiuită. Era îndeajuns de bătrână ca să-i fi transmis lui Santiago cel puţin jumătate din cromozomi, dar modificările corporale o încredinţau că poate purta

doar o corpomănuşă neagră de nuanţa cărnii şi un V strategic din aluminiu nituit. S-au întâlnit în faţa alveolei înăuntrul căreia o moartă, înconjurată de propriile intestine eviscerate, aştepta să moară.

— Lumi Noi? întrebase ea trecându-şi vârful degetelor peste curelele din piele din jurul încheieturilor lui.

— Lumi Străine, îi răspunse. Un halucinogen modelat după legăturile perceptive. Reprogramează sistemele-tip de recunoaştere ale creierului: ceea ce e familiar devine necunoscut. Un copac ar putea fi o arteziană de heliu lichid, un nor – o fiinţă – balon de observaţie, un om – o harpă din cristal înzestrată cu raţiune.

— **Muchacho**, însuşi Dumnezeu mi te-a scos în cale, spusese Miclantecutli, virtualista nelegiuită, scoţându-l din mulţime şi conducându-l ca pe un miel în răcoarea grădinilor unde şopteau sculpturi acustice.

Îi povestise de visul ei nebunesc în care realitatea virtuală **joder**-ea halucinogenii făcuţi la comandă şi zămisleau o făptură absurdă, înspăimântătoare şi minunată: o virtualitate care se crea pe sine din mintea cuprinsă de halucinaţii şi apoi, prin legăturile senzoriale ale corpomănuşii, aceste halucinaţii devenite reale, erau retransmise creierului.

Bucle autonome de feed-back. O interacţiune totală, dar la un nivel complet instinctual. Călătoria deplină în spaţiul interior. Ceva care ridică până şi ultimul văl de pe porno-copii şi de pe euforiile diurne, începând cu Tărâmul Van Gogh şi cu Lumea lui Bosch şi continuând cu hiper-realităţi georgiene şi gilbertiene de viaţă-ca-artă-a-zborului şi cu altele care se autointitulează virtualitate artistică. Ceva spontan. Ceva unde să apară scris **Aici sunt balauri** deasupra porţii. Ceva care să te schimbe într-atât încât atunci când ieşi din corpomănuşă să nu mai fi în stare să te recunoşti. Ceva din care s-ar putea să nu te mai întorci.

În noaptea aceea, Miclantecutli îl luase acasă la ea. Stătuseră treji până la cer-conceptul de zori, ea bând rachiu, el apă minerală, orbindu-se unul pe celălalt cu noi revelaţii. În ziua următoare, el îşi abandonă studiile universitare şi se mută la ea.

Pentru a achiziţiona costisitorul timp de acces pe calculator în ideea ca el să modeleze moleculele pentru proiectul de virtualitate, Miclantecutli introduse în producţie păianjenii Lumii Noi, inventaţi de Santiago. Fiindcă fusese întotdeauna cinstit în arta lui, bărbatul insista să testeze orice prototip. Luaseră păianjenii şi călătoriseră împreună într-o ricşă prin oraşul care, în faţa ochilor şi urechilor, căpătase o dimensiune simfonică, pătrunsă de divinitate, de iceberguri din sticlă cântătoare şi copaci din neon, de recifuri din hidrocarburi şi pisici de

mare zburătoare, de ierbivore păscând care se ridicau în două picioare şi explodau în jeturi de puf de scaieţi şi reţele luminoase ce dansau la periferia câmpului lor vizual, dar dispăreau atunci când voiau să le vadă mai bine. În noaptea aceea, făcuseră dragoste în patul de glicerină al lui Miclantecutli; două fiinţe stranii, delicate şi cristaline, împreunându-se în foşnetele şi şoaptele cililor de sticlă.

Se zice că primul milion e cel mai greu de strâns. Devenit o legendă în mai puţin de zece zile, Santiago a continuat să lucreze cu îndărătnicie, născocind o duzină de reţete de succes în tot atâtea luni. Ajunsese să-i aparţină deja lui Miclanteeutli: prin trup, minte şi spirit.

Petrecerea fusese de o plictiseală ucigătoare. Participaseră doar pentru că le-o cerea faima. Santiago dăruise câte un plasture euforizant fiecărei persoane care se apropiase de el ca să-i spună ce genial era. Cu cât mai curând îşi pierdeau capetele şi nu-l mai sâcâiau, cu atât mai bine. Ajunşi în spatele instalaţiei de sonorizare, o trăsese pe Miclanteeutli aproape şi o sărutase. Ea avusese o tresărire de uimire când simţise cum el îi împingea în gură ceva cu propria-i limbă. Apoi percepuse păianjenul agăţându-se de cerul gurii şi binecunoscuta căldură a lichefierii egoului în clipa în care substanţele chimice se răspândiseră în creier. „Aici sunt balauri”, şoptise bărbatul.

Nici nu-şi aminteau cum ajunseseră înapoi acasă. În excitaţia aceea, se dezbrăcaseră unul pe altul; haine obscen de scumpe, special comandate pentru o petrecere pe Bulevardul Beverly, sfâşiate şi rupte. Corpomănuşile se închiseseră în jurul lor.

Stând în ploaie pe acoperiş, sub cânepa indiană, Santiago îşi aminti trecerea în zbor către alt loc.

El fusese o sământă îngropată în solul îngheţat. Pământul glacial apăsându-l din toate părţile, pământ rece ţinându-l în suspensie, în latenţă, o potenţialitate prizonieră a solului nepăsător, orb, surd, mut, fără simţuri.

Trecură luni petrecute în solul îngheţat în vreme ce virtualizatorul lectura lucrurile pe care păianjenul le transmitea prin creierul lui Santiago, le amplifica şi le refăcea, le îmbunătăţea şi le sporea puterea. Trecerea sinestezică a viermilor căutând orbeşte prin sol, reprezenta un fior de circuite senzoriale pe pielea dezgolită. Simţea căldura primăverii ca pe un vârtej de arşiţă înfăşurându-se în jurul trupului; deschizându-l faţă de lumină şi căldură. Solul îi alunecă de pe umeri când izbucni renăscut din pământ; reînnoit, strălucind orbitor ca Adamul lui Blake, încoronat cu soare.

Ziua Fericită.

Santiago Resurrexit păşi înainte spre câmpia judecăţii. Chemată din

pământ de către noul soare, oastea drepţilor ieşea să păşească alături de el către munţii lui Dumnezeu: Marilyn şi Jimmy şi Buddy şi John şi Wolfgang Amadeus şi Wilfred şi Janice şi Jim şi Mama Cass şi Billie şi Bird. Tovărăşia binecuvântată a celor care trăiseră şi muriseră de tineri, iar acum trăiau veşnic.

'latorul virtual al lui Miclantecutli extrăgea sursele descoperite şi lucrurile efemere, adăugându-le halucinaţiei lui Santiago.

În drumul ei către munţi, armata drepţilor traversă de nenumărate ori pământul roşiatic al câmpiei. Când urcară pe dealuri, zăriră un nor deasupra lor şi, ajungând mai aproape, îl văzură încărcat de chipuri. Şi mergând încă mai departe, prin văile în care lumina lui Cristos strălucea deasupra lor, aflară fiecare că în interiorul norului se afla copia exactă a eului său. Şi atunci Santiago înţelese că trupurile din nor reprezentau vieţile pe care le abandonaseră pe pământ; imperfecţiunile, eşecurile, păcatele comise cu voie şi fără de voie. Pricepu că numele norului era Necunoaşterea şi că, undeva, dincolo de el, acolo unde povârnişurile Sionului coborau către dealurile înconjurătoare, el atingea pământul şi ascundea prezenţa pură a lui Dumnezeu. Îşi continuă căutarea prin norul cenuşiu, împânzit de şoapte, îngheţat de imperfecţiuni şi de compromisuri, şi ajunse la lumina originară ce îl lăsa fără grai şi fără vedere pe cel care o vedea. Tectorii care migrau prin glionii creierului lui Santiago descoperiră, şi aprinseră talentul uman pentru extazul religios şi pielea senzorială revărsă o suprasarcină asupra terminaţiilor nervoase.

Timpul există, a existat, timpul va înceta să existe.

Iar el, deschizând ochii, descoperi că se afla pe povârnişurile reci din Old Hollywood.

Spectacolul **Viziuni Primejdioase** pe care-l susţinuseră doar ei doi rulase pe douăsprezece virtualizatoare, zi şi noapte vreme de aproape cincisprezece săptămâni la Galeria Dincolo de Gard. Cu partea sa din drepturile de autor, Santiago îşi cumpără **residencia** din Copananga şi părăsi casa din Malibu, proprietatea lui Miclantecutli, care îşi afunda stâlpii în oceanul verde şi răcoros. Parteneriatul lor se încheiase. În Norul Misterului, Santiago văzuse că relaţia lui cu femeia se prăbuşea într-o spirală, tot mai jos, mai adânc, fiecare răsucire fiind mereu mai claustrofobică şi mai incestuoasă. Se îndreptase spre exterior şi spre înalt, către prieteni din copilărie, cunoştinţe din colegiu, noi relaţii bazate pe afecţiune reciprocă, nu pe nevoi şi dorinţe, pe cerere şi ofertă. Reintră în posesia frâielor propriei vieţi.

Trei luni mai târziu, Miclantecutli muri. Dispoziţiile testamentare privind casa de lângă ocean erau clare, însă ea nu lăsase un cadavru

curat. T 17 fusese lansat pe piaţă drept euforic de ordin superior. Nu era adevărat. Reprezenta euforicul suprem. Halucinaţia pe care o provoca era atât de teribilă încât nimic nu se putea compara cu ea. Consumatorii reveneau la realitate, îşi contemplau restul vieţii, vedeau în ea doar spaimă, ură, scrum, scârnă şi beznă şi, într-un acces de deprimare sinucigaşă, luau o supradoză.

Santiago află de moartea lui Miclantecutli dintr-un buletin rezumativ pregătit de 'latorul mass-media, pe care-l programase să urmărească toate canalele din lume în căutarea acelor ştiri care i-ar putea sluji în mod direct. Participase la ceremonia de despărţire finală ca să se asigure că era vorba de ea şi că moartea îl va pune la adăpost de sentimentele femeii. De-a lungul săptămânilor în care cuva Isus o desfăcu în bucăţi şi o reconstrui începând cu scheletul, certitudinea lui se clătină. Santiago descoperi în alchimia sa neurologică o nouă reacţie: vinovăţia. N-o iubise, ajunsese să se teamă de ea, chiar să o urască, însă, murise din cauza lui, iar mâinile îi vor rămâne în veci pângărite.

Se ştia limpede că printre milioanele de oameni în veşnică mişcare din Oraşele Morţilor, cineva care voia să se ascundă nu putea fi găsit. Banii au o regulă, iar restul lucrurilor se supun altor legi. Santiago trimise spioni fizici, juridici, informaţionali, virtuali. Aceştia cercetară printre vii şi printre morţi, mituind în dreapta şi în stânga până ajunseră la fişierele zelos păzite ale Casei Morţilor, ba chiar şi în băncile de date **corporada contrada** şi **Immortalidad.** Au dat în sfârşit de Miclantecutli Resurrexit. I-au făcut o ofertă pe care nici o prostituată n-o putea refuza. Agentă pentru el; să distribuie marfa produsă de Santiago pe străzile unui Necroville însetat de vise.

Ea primise, fiindcă amintirile pe care le avea despre un bărbat numit Santiago Columbar o amuzau.

El nu putea nicicum să stea departe de oameni auto-distructivi, care tânjeau mereu după altceva, care aveau curaj de ajuns să meargă până la marginea abisului şi să privească hăul.

În aceeaşi vară căzu şi Peres, cu mintea îngheţată în nirvana de către un accelerator neural adaptat pentru el de Santiago Columbar. Cercul de prieteni se destrăma. Presiunea exercitată de personalitatea lui Santiago asupra forţelor nucleare de legătură era totdeauna prea puternică pentru oamenii pe care-i atrăgea în jurul său. Se trezi singur în mijlocul unei mulţimi de cunoştinţe – soarta lui normală – contemplând panta entropică a deziluziei şi descompunerii. Într-un asemenea moment de dezamăgire, reîncepu să discute cu Miclantecutli. Tot acum află despre acel lucru care înlocuise

virtualitatea nelegiuită în dorinţele ei şi, pas cu pas, se lăsă atras de abisul de care, până atunci, nu îndrăznise să se apropie.

Miclantecutli aruncă o privire la Rolex-ul ei antic. Se rostogoli de sub tulpinile de cânepă şi se piti, încordată ca o pisică pornită la vânătoare, pe marginea acoperişului.

— Vino, **corazon.**

— Au plecat?

— Au apărut oameni pe străzi.

Ridică hamul scripetelui.

— După dumneavoastră, Seor. Trebuie să ajungem la întâlnire.

Santiago porni în jos pe frânghie. Cerul, zidul, ploaia se roteau în jurul lui. Singurul punct fix părea să fie ciotul curat al degetului mic de la mâna stângă a lui Miclantecutli.

Trecură prin vâltoarea carnavalului, simţindu-se la adăpost de Călăreţii Palizi printre care alegorice şi costume care se legănau în toate părţile. Prinzându-l strâns de încheietură cu mâna mutilată, Miclantecutli îl târî pe Santiago împotriva curentului de orchestre şi dansatori. În tinereţe, bărbatul văzuse o frescă într-o veche basilica mexicană. Schelete zâmbitoare, ale căror mâini se împreunau într-o strânsoare de nezdruncinat, atrăgeau domnii şi doamnele să intre în fuga şi mişcările Dansului Morţii.

Localul lui Daft Eddie era un patrulater cu acoperiş din plastic, aflat între patru tejghele din crom, fiecare oferind produse etnice de bucătărie, servite de personalul care se deplasa pe patine cu rotile. Ploaia bătea darabana pe plastic şi, deşi pe ici-colo tavanul lăcrima, toate mesele erau ocupate.

— Petrecerea în permanentă mişcare, spuse Miclantecutli, reuşind să stabilească un contact vizual cu **maitre d'**. Când devine prea cunoscută într-un loc, totul se pune în mişcare într-o linie de conga şi se mută altundeva.

Daft Eddie în persoană îi aduse un pahar cu margarita.

— Doar apă pentru prietenul meu.

— Cum merge treaba? întrebă Daft Eddie, care nu avea nici una din însuşirile sugerate de nume.[29]

Drept răspuns, Miclantecutli ridică mâna stângă.

— Cine?

— Anansi.

— I **Ay**! oftă Daft Eddie. Călăreţii ăştia Palizi… multe-am văzut Miclan, dar ca **norteamericanos**… Aud atâtea despre ei… Isuse Iosif

Maria, Miclan.

— A trecut jumătate din noapte şi n-am pierdut decât unul. Merită să pariezi pe mine, Eddie?

— O să-mi câştigi suta, Miclan, ca întotdeauna.

Chemă un **mesero** ca să ia comanda pentru Santiago.

— Eddie, nu m-a căutat nimeni?

— Deocamdată nu.

— E încă devreme.

Urletul tunător al unui atozaur, imposibil de confundat, limpede peste duruitul ploii, întrerupse orice conversaţie de la mese. Daft Eddie privi agitat spre Miclantecutli. Santiago descoperi că-şi încleştase degetele de tăblia mesei.

— O, puţin credinciosule! Miclantecutli sorbi din paharul cu margarita.

— Cred că n-or să intre cu un tectozaur de jumătate de tonă într-un local plin ochi, dar niciodată nu poţi fi sigur.

Un chelner cu un telefon în mână descrise câteva volute agile printre meseni. Miclantecutli aşeză aparatul pe masa din răchită şi, cu un bobârnac, activă afişajul. Din cauza paraziţilor, imaginea era neclară şi sunetul slab. Sub obiectivul cu deschidere unghiulară mare al cabinei, Angel arăta de parcă ar fi fost moartă şi îngropată de douăzeci de zile.

— Miclan. Abia putea să vorbească. A dispărut, Miclan.

— Ce-a dispărut?

— Restaurantul. Tot ce era acolo. Tacorifico Superica e un crater de douăzeci de metri diametru din sticlă topită. Ca şi cum cineva ar fi bombardat localul ăla nenorocit. Acum sunt într-o cabină de lângă Poarta Sunset.

— Duarte?

— E rău, Miclan. Rău de tot. Călăreţii Palizi nu se mai potolesc, Miclan. Nu renunţă. Vin mereu, vin, vin. Cât pe-aci să ne prindă în spate la Lexington. Lui Duarte i-a trecut o suliţă prin laba piciorului. Şi-a smuls două degete ca să scape. I-am ameţit prin cotloanele de acolo, prin unele din tunelurile alea abia de se poate strecura o persoană, aşa că scârbele de tectozauri n-au reuşit. A pierdut mult sânge, Miclan. (Angel se răsuci brusc. Mugetul se auzi cu o claritate înfricoşătoare). Ai auzit? Nu mai pot rămâne prin zonă. S-ar putea să fiu silită să-l abandonez pe Duarte.

— Angel, Anansi nu mai e. Miclantecutli îi povesti despre urmărire şi despre măcel, sec şi rece precum un buletin de ştiri.

— Douăzeci, douăzeci şi cinci de minute. Erau trei.

— Cât a trecut de când i-aţi întâlnit pe Lexington?

— Acum câteva minute am auzit şi noi unul la vreo cinci intersecţii depărtare. Cum de se mişcă atât de rapid?

Vânătorii de pe Bulevardul Sunset urlară din nou. De data asta, ceva mai tare. Ceva mai aproape.

— Isuse, Miclan! Îl abandonez pe Duarte. Ori reuşeşte singur, ori nu. Roagă-te pentru mine.

Se răsuci ca să iasă şi se împletici înapoi în cabina din tectoplastic. Imaginea tremură. Angel apucă marginile uşii, privi în sus. Scoase un răcnet şi, în acelaşi timp, se văzu un obiect masiv neclar coborând pe acoperişul cabinei. Imaginea dispăru.

Codul de apel răspunse printr-o bolboroseală de zgomot de fond.

— Dacă au pus gheara pe Angel, atunci Duarte e pierdut.

Miclantecutli îşi răsfiră degetele mâinii stângi pe tăblia mesei din răchită împletită. Duruitul ploii pe acoperişul din plastic părea să se fi potolit.

— Şi Asuncion? întrebă Santiago. Pentru prima dată, necuprinsa aroganţă a lui Miclantecutli părea zdruncinată din temelii; Miclantecutli nesigură! Speriată.

— O să-l chem. Asta o să fac.

Formă codul unui atelier de reparaţii auto din Western. **Llamado Llamado,** zise micul ecran din inteliplastic, **llamado llamado.**

— S-ar putea să nu fi ajuns încă acolo, remarcă Miclantecutli. Toate se destramă, n-am mai pomenit o asemenea **noche. (Llamado llamado).** Nave ale Morţilor Liberi, tulburări stradale, un atac nanotok la Tacorifico Superica. Lumea se împotriveşte prea mult. Eu nu vreau lumea. N-am poftă de schimbare. Să mi se dea înapoi străzile, să fiu lăsată să vânez pe bulevardele pe care le ştiu, asta-i tot. Mi-e suficient.

Telefonul scoase un tril.

— Asuncion?

Nici un răspuns.

— Asuncion?

Nici un răspuns.

— Asuncion? Răspunde-mi, ticălosule! Eşti întreg?

Pe ecran apăru brusc o imagine. Piele palidă. Ochi spălăciţi. Păr decolorat. Călăreţ Palid. Santiago îl recunoscu pe băiatul pe care miezul nopţii îl salvase de lama ucigaşă a lui Miclantecutli.

— Bună dimineaţa, seora, spuse el cu un îngrozitor accent local. Din nefericire, prietenul dumneavoastră nu poate răspunde imediat, dar dacă veţi lăsa un mesaj, ne vom îngriji ca el să vă caute.

Un alozaur mugi. De data asta nu prin canalele audio. La mai puţin de cinci intersecţii. La nici două. Afară.

— Fugi! strigă Miclantecutli, răsturnând masa şi scaunele cu lovituri de picior.

Fon-ul căzu pe podea. Călăreţul Palid zâmbi văzând minunata schimbare de imagine ce apăruse pe ecranul lui.

— Ba nu, spuse Santiago. Nu. N-o să fug, Miclan. Făcu un gest protector către masa răsturnată de parcă ar fi fost un oraş asediat situat pe un vârf de deal. M-am săturat, Miclan. Nu mă mai amuză. Nici nu mi s-a părut distractiv: totul a fost doar sălbatic, crud, dureros şi greţos. Nu-mi place. Nu vreau aşa ceva. Nu asta căutam. M-am înşelat închipuindu-mi că voi reuşi să găsesc acel ceva în aventura asta. Vreau să-mi strâng jucăriile şi să plec acasă. Joacă-ţi singură până la capăt partida asta deşănţată. Aleargă. Ascunde-te. Mori. Eu n-am chef. Partida s-a sfârşit.

Clienţii din localul lui Daft Eddie se retraseră de la mese. Ploaia încetase. Alozaurul urlă iar.

— Du-te atunci, **Santiagito**. Nici n-aveam de gând să te reţin împotriva voinţei tale, ştii bine că n-am făcut-o niciodată. Eşti liber. Ieşi pe uşa aceea. Cheamă un taxi. Întoarce-te la Cafeneaua Terminal şi povesteşte-le amicilor tăi despre lucrurile pe care le-au pierdut şi spune-le ce **muchacho** curajos şi îndrăzneţ ai fost tu ieşind călare alături de Vânătorii Nopţii. N-o să ajungi nici la capătul străzii, Santiago. Iar dacă rămâi aici, or să coboare de pe bidivii, vor intra şi te vor scoate afară târâş ca să-ţi taie beregata ca unei capre. De-acum ai intrat în joc. Ai fost în el de la început, încă din clipa când te-ai suit pe motocicleta mea. Ai vrut moarte sau glorie: tu ai ales. Acum ei îţi ştiu mirosul, Santiago. Au deja o mostră din ADN-ul tău, îţi cunosc rezonanţa biocâmpului, semnul zodiacal şi numărul de la pantofi. Nu se vor opri decât atunci când va răsări soarele, sau când te vor străpunge cu lancea. N-ai decât o soluţie ca să afli dacă e adevărat ce-ţi zic: să mergi cu mine. Îi întinse mâna înmănuşată. Poate că te mint. Poate că fiecare cuvânt exprimă adevărul. Ai încredere în mine? Îndrăzneşti să nu te încrezi în mine?

Alozaurul mugi a treia oară.

— Ticăloaso, spuse Santiago Columbar. Strânse mâna ce i se întinsese. Miclantecutli zâmbi.

Jens Aarp îşi aşeză pe masă pălăria îmbibată de apă şi-i sărută mâna lui Trinidad după vechea modă spaniolă.

— Prin urmare, Seora Malcopuelo, vă aflaţi aici ca să jucaţi partida cea mare sau, ca şi Rosalba, doar ca să chibiţaţi? Să nu credeţi că am trac în faţa publicului – cele mai bune roluri le-am jucat sub privirile

spectatorilor! Impulsul de a impresiona o doamnă frumoasă conferă jocului meu o nuanţă suplimentară de dramatism. Apoi, adresându-se celorlalţi: Ne vor aştepta la uşa din spate peste jumătate de oră şi ne vor duce acolo.

Trinidad îl măsură din ochi pe noul sosit. Într-o epocă a modificărilor corporale efectuate la minut, nimeni n-avea nevoie de un asemenea păr, de o astfel de faţă sau de mâini ca acelea. Doar dacă nu cumva erau elemente ale unei faţade bine pusă la punct. Doar dacă nu cumva tot ce spuseseră, făcuseră şi dăduseră de înţeles oamenii ăştia reprezenta o parte dintr-o mascaradă perfect regizată. Trinidad auzi clinchetul îndepărtat al rotiţelor existenţiale îmbinându-se şi învârtindu-se. Fisele căzură, luminile de neon se aprinseră, tonomatul din minte porni să cânte.

— Salamanca, pot să-ţi vorbesc o clipă? zise ea.

Îl trase într-o boltă de verdeaţă ferită, sub palmierii care mângâiau acoperişul.

— De ce nu mi-ai spus că faci parte din Cultul Zoo?

Ploaia răpăia pe acoperiş.

Nici măcar Santiago nu suferea Cultele Zoo.

Când s-a vădit că procedura Tesler putea doar să readucă la viaţă, iar nu să asigure nemurirea, au apărut o sumedenie de zvonuri ca şi muştele despre care se credea cândva că se nasc spontan din materia moartă; poveşti despre experienţe de reînviere care dăduseră hibrizi dezgustători, semibiologici, semielectronici, jumătate vii, jumătate morţi; hălci imobile de tectoplasmă în interiorul cărora se aflau prizoniere mintea, amintirile şi spiritul unei persoane cândva vii. Semimorţii, spiritele rele, erau încorporaţi în panteonul ororilor la modă, zgrimţuroi sau zmei care populau coşmarurile şi poveştile de groază spuse înainte de culcare. Apoi din necroville-uri fetide în expansiune prin Viejo Mexico se răspândi vestea că aceşti semimorţi posedau marea himeră a societăţii reînviate: nemurirea fără moarte. În trupurile lor din zgură arsă existau câţiva tectori copiaţi eronat, iar aceştia aveau capacitatea de a încorpora ADN-ul uman şi, fără a distruge celulele, le transformau după matricea sa moleculară.

Reînvierea în vreme ce corpul rămânea intact, sau Marea Moarte, distrugerea echilibrului molecular, fără speranţă de revenire la viaţă. Acesta era târgul, îţi riscai viaţa alegând sistemul de tectori care să-ţi invadeze corpul. Viaţa eternă, moartea pentru totdeauna. Ruleta aztecă. Atraşi de miturile unor cabale secrete despre nemuritori surâzători şi înveşmântaţi în aur care mişcau şi zgâlţâiau copacul lumii, aventurierii şi neghiobii au început să se reverse în Oraşul Mort din

Coyoacan. Discreţia universală în care dispăreau aceşti vântură-lume nu făcea decât să confere mitului şi mai multă vigoare. Indiferent ce alegeau, Suerte sau Muerte, nimeni nu mai auzea de ei după aceea.

S-au făcut presiuni pentru ca Tesler-Thanos să recunoască. Legendele urbane? Cele cu care vă băgaţi singuri în sperieţi când ardeţi nalbe în jurul unui foc de tabără, undeva în marea sălbăticie, şi unul dintre amicii voştri propune: hai să spunem poveşti cu stafii? Cele despre **mediarmuertos**, suflete vii prizoniere ale chinurilor eterne, prinse între coloanele răsucite ale nanotehnologiei? Sunt adevărate. Poftiţi fotografiile!

Tatăl lui Trinidad considerase că imaginile cu lucruri ce semănau cu cioturi de copaci acoperite de mâini şi cu frumoase stele de cinema care pluteau în cuve din plastic erau prea înspăimântătoare pentru fetiţa lui de numai opt anişori. Însă Yolanda, prietena lui Trinidad, le înregistrase pe video pentru a le viziona împreună atunci când se întâlneau să se joace.

Nimeni nu dădea crezare declaraţiilor oficiale prin care Tesler-Thanos afirma că acţionează pentru a feri imaginea corporaţiei de pângărirea prin asociere. Dacă duceau în Coyoacan Echipe Tactice cu armament să ucidă şi urşi, plus **mechador**-i de sprijin, asta însemna că voiau să păstreze pentru ei înşişi secretul nemuririi fără moarte. N-au descoperit nimic. Asta nu venea ca o surpriză. Cultele Zoo au auzit tropăitul înfundat al cizmelor grele, s-au ascuns degrabă şi au tras bine uşa după ele, astfel încât în afară nu răzbea nici cel mai neînsemnat firicel de întuneric. Cei care voiau, puteau să-i găsească oricând, dacă urmau dâra aceea de beznă până în inimile miilor de necroville-uri. Chiar dacă în Mexic nu mai mergeau la fel de mulţi oameni ca în zilele de glorie, se găseau destui care considerau că, indiferent cât de firave, şansele de a dobândi viaţa eternă în felul acesta erau preferabile Casei Morţii şi cuvelor Isus. Se întreba discret, se consultau tabele confidenţiale, se aranjau întâlniri secrete. Iar într-o seară, oamenii îşi lăsau în urmă vieţile obişnuite, fixau miza, făceau jocurile, şi nimeni nu mai auzea de ei.

Încă încercând să-şi cârpăcească imaginea publică destul de şifonată după afacerea Coyoacan, Tesler-Thanos a lăsat lucrurile în voia lor. La urma-urmelor, numărul celor care piereau zilnic din cauza supradozelor de droguri îl depăşea pe cel al celor ce se lăsau înghiţiţi de Cultele Zoo într-un an întreg. Tesler-Thanos şi reprezentanţii săi din poliţie şi serviciile **seguridados** erau mândri de acest simţ al proporţiilor.

— Isuse Iosif Maria, Salamanca, în ce joc sinucigaş, te-ai vârât?

— Trinidad, nu-nţelegi că…

— Eu am înţeles că nimeni nu se mai întoarce. Niciodată! Mai pricep că trăieşti sau mori: definitiv. Asta-i ceea ce-am reţinut, sau mi-a scăpat ceva? De ce te înspăimântă atât de mult ideea că ăsta pare a fi un târg avantajos?

— Nu-ţi pot explica. Te rog, ai încredere în mine.

Iar cuvântul acela. **Încredere**.

— Ce nu poţi explica, **hermano** Salamanca? întrebă Jens Aarp, păşind printre frunzele de palmier. În spatele lui se afla Montserrat Mastriani, îmbrăţişată de exoschelet; iar în urma ei, ca o umbră domestică, credincioasa Rosalba. E foarte simplu, **hermosa** Trinidad. Suntem cu toţii blestemaţi. Toţi avem păcate de moarte. Salamanca suferă de păcatul medieval al apatiei, împins către dragostea de moarte de mecanica plicticoasă a vieţii şi atras de speranţa vieţii eterne din pricina spaimei pe care o are faţă de moarte. Seora Mastriani suferă de păcatul trufiei – acela de a refuza să se plece în faţa bolii care o ucide: aroganţa de a-şi stăpâni propriul destin şi de a zice **asta e ceea ce aleg pentru mine însămi.** Păcatul meu e al lăcomiei: păcatul celui dependent de drog, păcatul cartoforului, păcatul omului care a fost blestemat de probabilitatea să nu piardă niciodată şi de aceea îşi fixează mize din ce în ce mai mari, până când ajunge la pariul final – viaţa eternă sau Marea Moarte. Oare Seora Suerte are să-mi zâmbească, sau se va dovedi în cele din urmă o femeie necredincioasă ca atâtea altele? Ce jucător care-şi merită numele ar putea rezista mizei supreme? Prin urmare, seora Trinidad, ai găsit explicaţia? Eu sper că da, fiindcă ne aşteaptă călăuzele. Ascultaţi! Cred că şi ploaia s-a oprit.

Trinidad ridică privirea. Prin frunzişul verde, prin domul brăzdat de şuvoaiele ploii, printre norii ce se fugăreau pe cer: stelele. În clipa aceea, Salamanca se îndepărtă.

— Salamanca!

Acesta şovăi, nesigur.

— Salamanca… Vocea lui Jens Aarp răzbătu prin susurul conversaţiilor purtate în cafenea.

Arăta ca un om aflat între rai şi iad. Tot între rai şi iad era şi Necroville. Înălţă un deget.

— O clipă! strigă el spre pelerini. Vă conduc imediat. Vreau întâi să-i zic ceva lui Trinidad. Te-am rugat să ne spui povestea ta, afirmând că le ştim pe de rost pe ale noastre. Nu-i adevărat. Le-am spus doar o parte din adevăr. La dracu', am minţit! Nici o vorbă din povestea mea n-a fost adevărată. Salamanca se aşeză ne buza unui ghiveci din lut ars

în care se afla un palmier. Nu sunt ceea ce par. Nu sunt un pelerin, un milog, un cerşetor care caută îndurarea celor ce râd de speranţele şi temerile noastre, a celor ce găsesc o distracţie în disperarea şi ruina noastră. Sunt călău. Sunt judecata. Răzbunarea.

Scoase teslerul cu care îi ameninţase pe Lobos şi-l aşeză pe frunzele putrede de culoare brună de lângă el. Arma lucea ca o piele proaspăt dată cu unsoare.

— Sună bine, nu? Cuvinte îndelung repetate: Răzbunare… Judecată… Fiecare detaliu pregătit, plănuit şi scenarizat. Până la ultimul cuvânt sonor, gest semnificativ, aşa că de ce dracu-mi vine atât de greu să-ţi spun toate astea? (Aruncă o privire la ora afişată pe anexofon). M-am simţit dintotdeauna răspunzător pentru Leon. Răspunzător sau vinovat. Am fost mereu protectorul fratelui meu deşi, de fapt, el trebuia să mă protejeze pe mine, fiindcă era mai mare cu trei ani. Dar tata mi-a încredinţat mie răspunderea asta şi, odată cu ea, vina. În ziua când a murit, m-a chemat la el şi mi-a spus că Leon ar fi putut să aibă frumuseţe, spirit şi farmec, iar soarele l-ar fi binecuvântat tot timpul, dar mie îmi reveniseră mintea, hotărârea şi darul de a purta altora de grijă, aşa că se cuvenea să mă ocup de el, fiindcă lui nu i se putea da sarcina de a-şi păzi singur pielea şi, da, într-adevăr, viaţa era o târfă chioară cu trei picioare, iar el era pe moarte şi prin urmare avea dreptul să-mi ceară orice lucru, oricât de revoltător, iar noi trebuia să ne supunem. Apoi a murit şi l-am dus la Casa Morţii şi am încercat să uităm că tatăl nostru era acolo, undeva, într-un timp şi o viaţă nouă, fiindcă, i-am spus eu lui Leon, tatei sigur i-a ieşit din minte că a avut cândva doi fii, sau şi-ar fi amintit de asta doar ca de un vis lung şi încâlcit din care tocmai se trezise. (Se uită din nou să vadă ce oră era). Aveam şaisprezece ani, iar Leon nouăsprezece. Prea tineri ca să ne dăm seama că, în absenţa autorităţii, răspunderea este o cultură pură de celule de vinovăţie. Aşa cum n-aş fi fost în stare să dobor soarele, n-aş fi putut nici să-l împiedic pe Leon să se mişte prin cercuri sociale nepotrivite. Să facă lucruri nepermise, să **joder**-eze persoane nerecomandabile. Nu era ce aş fi ales eu pentru el şi sigur nu se potrivea cu ideea tatei, care fusese un ateu convins, privind viaţa încărcată de răspunderi, dar asta l-a ferit să ajungă în fiţuicile de scandal.

— Ucurombe? întrebă Trinidad.

— Nu. Mai vechi şi mai întunecat. Creştinismul Evanghelic.

— Credeam că Postulatul lui Watson şi prelucrarea Tesler erau ultimele cuie bătute în braţele vechilor Evanghelici, spuse Trinidad. Ecranul extensibil se umflă în vânt; obţinute prin proiectare asistată de

calculator, diagramele complexe ale spaţiului din jurul Pământului se arcuiră, transpuse brusc în spaţiu non-Euclidian. Mai curând bruiaj tectronic astăzi, decât o utopie teologică.

— Sunt o specie maleabilă, spuse Salamanca. Secta în care a nimerit Leon considera că, deşi morţii readuşi la viaţă au comis un păcat grav, toate greşelile le vor fi iertate prin acceptarea milosteniei salvatoare a lui Isus. Li se va refuza binecuvântarea morţii fizice dar când va veni sfârşitul lumii, vor fi duşi cu toţii în rai, alături de ceilalţi care au crezut în Extaz şi cărora li s-au dat trupuri cu adevărat renăscute. Prizonieri pe Pământ, ei vor putea să aspire încă la aceeaşi identificare cu Hristos pe care fraţii lor muritori au dobândit-o în rai.

— Mi s-a spus că uşurinţa cu care vechiul Catolicism a fost înglobat de Ucurombe s-a datorat Bulei Papale în care se afirma că reînviaţii erau doar roboţi nanotehnologici, iar sufletele care sălăşluiseră cândva în acele trupuri vor arde de-a pururi în iad pentru păcatul trufiei. Când am auzit asta pentru întâia oară, m-am speriat de moarte.

— Câteva ordine **Viejo Catolico** susţin că morţii pot obţine mântuirea, şi aşa era şi ordinul Evangelicos în care a intrat Leon. L-au botezat în fluviul Los Angeles. I-au spălat păcatele, să zicem. Greu de crezut, dacă ţinem seama de scârna din apă. A devenit unul dintre misionarii lor: Mergea prin stupurile din Necroville, împărţind broşuri şi vorbindu-le oamenilor chiar dacă ei n-aveau chef să-l asculte, cântând pe la colţuri de stradă, chestii din astea… A încercat să mă convertească şi pe mine, dar eu i-am spus de-a dreptul să nu încerce să-mi vândă mie aşa ceva. Armistiţiul dintre noi a ţinut până când, într-o bună zi, mi-a mărturisit că, unul dintre **compadres** ajunsese în Spirit – cum îl numea el – şi i se dăduse Ştire că Leon trebuia să intre în Oraşul Mort unde va fi călăuzit până la tatăl lui – al nostru – pentru a-l salva de la moartea eternă prin dragostea mântuitoare a lui Hristos. Asta punea capac la toate. Tolerasem restul – destul de greu – fiindcă, deşi nu-l aprobam, părea potrivit pentru Leon. Dar asta mă scârbea. Ca şi cum ţi-ai etala rănile în public. Adevărată necrofilie: să dezgropi morţii şi să-i **joder**-ezi. Morţii noştri. Mortul meu. Tatăl meu, la fel de mult ca şi al lui Leon, şi sigur mai mult decât Adunările Maranatha ale lui Dumnezeu. Ne-am certat. Am încercat să-i deschid ochii. Dar Leon o ţinea una şi bună, vorbindu-mi cu vocea stăpânită, calmă, legănătoare, raţională, de convertit păcătoşii – „Emilio, nu crezi că, ascultă, Emilio, sunt sigur c-o să fii de acord”. Isuse Iosif Maria, îmi venea să vărs – şi până la urmă l-am azvârlit afară. Cu boarfe, cărţi, cu vorbirea lui prefăcută şi cu credinţa lui cu tot. L-am dat afară din casa tatălui său.

Nici nu ieşise bine pe uşă că reuşisem deja să mă autoconving că eu eram vinovat pentru ruptura asta. M-am dus să-l caut, desigur. Adunările Maranatha ale lui Dumnezeu se rupseseră în două secte rivale, aşa cum se întâmplă întotdeauna cu aceste **Evangelicos** când cineva nu obţine ce şi-a pus în gând. Nici unii, nici alţii nu ştiau de soarta lui Leon: se părea că se alăturase altui grup înainte de producerea schismei. Trebuie să fi luat legătura cu cel puţin cincizeci de secte creştine. Căutarea începuse să mă stânjenească în munca mea din domeniul apărării.

A apărut şase săptămâni mai târziu. A picat nu se ştie de unde şi mi-a golit frigiderul. Mă simţeam prea vinovat ca să mă înfurii, prea uşurat ca să-l întreb unde dracu' fusese atâta vreme. Însă curând mi-a povestit.

Evangelicos? Pfui! Plicticoşi. Făţarnici. Istorie. Tribul numit Zoo: acesta era adevărul, aici era viaţa, familia spirituală, locul de popas pentru sufletul lui. Fratele meu n-avea idee în ce se băgase, numai că, instinctiv, eu nu mă încredeam deloc în ceva ce-i stârnea entuziasmul într-o asemenea măsură. Am angajat o detectivă de reţea şi i-am cerut să facă o investigaţie cu privire la acest aşa-zis Trib. Femeia mi-a spus ce a descoperit, iar eu şi Leon ne-am luat din nou la harţă. În comparaţie cu cearta de acum, cea legată de Adunările Maranatha fusese doar o flacără de lumânare pe lângă o fuziune nucleară.

— Ei sunt un Cult Zoo Reformat Budist, remarcă Trinidad.

— Evident, te mişti prin cercuri unde asemenea lucruri sunt cunoscute de toată lumea, rosti Salamanca.

— Am avut câţiva amici care au cochetat puţin cu acest cult. (Aşa cum şi Trinidad cochetase cu el pentru o scurtă perioadă, fiindcă trăia într-o lume în care, totul fiind permis, orice noutate trebuia măcar explorată). Ei cred că doar cei cu sufletul pur primesc darul vieţii eterne de la semimorţi. Practică meditaţia şi incantaţia Jodo-Tendai ca să se elibereze de sentimentele lumeşti şi să câştige milostenia lui Seu Guacondo.

— Seu Guacondo, Seu Guantanamo, Dougou Ferai: Lordul Intersecţiilor, Yinyip, Dede, Baron Sabado. Multe nume, multe locuri.

Trinidad îi oferi un sărut fierbinte din flaconul argintiu de mescalină. El o refuză.

— Ai luptat, spuse ea.

— A plecat. Era ultimul lucru pe care-l doream. Am încercat să-l conving să rămână – tot timpul auzeam glasul tatălui meu spunându-mi că răspund pentru Leon. M-am dus din nou la detectivă, şi am făcut contract să-l găsească. Asta aproape că m-a ruinat, dar după trei zile

m-a anunţat că descoperise ceva. Pe cineva… Carmina Sung, de la clinica de traumatologie psihică din Santa Monica. Mi-a spus că Leon luase legătura cu **corillo** Guacondo şi o adusese şi pe ea. Lucrau împreună în Necroville-ul Santa Monica.

Dintotdeauna, Leon simţise nevoia de a impresiona. El a plecat primul. A făcut alegerea între Muerte şi Suerte, iar Carmina Sung a privit. Priveşte, a spus el numai zâmbet şi mândrie, nu-i mare lucru! S-a întors să o vadă, şi atunci l-a trăsnit. Cinci secunde, doar atât a durat, dar ea ne-a mărturisit că i s-a părut o veşnicie. Ardere era cuvântul cel mai potrivit pe care l-a găsit pentru a descrie ce s-a întâmplat, fiecare celulă a corpului arzând dinspre interior, topindu-se, schimbându-se, devenind ceva atât de respingător încât nu a mai suportat să privească, dar ştia că scena îi va rămâne întipărită cu fierul roşu în minte pentru totdeauna. El a murit. Ea a fugit. **Seguridados** au prins-o la poarta San Vicente şi au chemat o ambulanţă pentru traume psihice. Psihologii i-au extras amintirile una câte una, până la rădăcina memoriei şi cu toate astea n-au fost în stare s-o împiedice să mai urle.

Au trecut cinci ani de la moartea lui Leon. Cinci ani mi-au trebuit ca să devin un avatar al judecăţii, un înger răzbunător. Cinci ani ca să învăţ, să studiez, să mă înarmez, să-mi creez o acoperire, ca să mă infiltrez în Cultele Zoo, să le câştig încrederea, să mă mişc în voie, să-i găsesc pe cei care m-ar putea conduce până la Seu Guacondo şi să ajung aici, în acest loc, acest moment, ca să-l distrug. Asta e adevărata poveste a lui Emiliano Salamanca. Consideră-mă sentimental, dar n-am vrut să ne despărţim şi să rămâi cu o părere eronată despre mine. Acum ştii măcar de ce mă tem.

— De Seu Guacondo?

— De ceva care m-ar putea împiedica s-o fac.

Ridică fesierul negru şi înspăimântător. Acesta răspunse atingerii lui, arcuindu-se ca o piele mângâiată. Îl puse într-un toc lângă inimă şi privi din nou anexofonul de la încheietură.

— La naiba, n-or să plece fără mine.

— Salamanca. (El se ridicase, strângându-şi jacheta în jurul trupului, gata să pornească pentru a intra în legendă). Nu poţi s-o faci pentru Leon.

— Ştiu.

— Nici pentru tine.

— Ştiu.

— Nici măcar n-o să scapi de sentimentul de vinovăţie.

— Ştiu şi asta.

— Salamanca. Era limpede că nu pricepea pe deplin regulile jocului

de-a eroii, dacă se pregătea să plece fără să-şi ia rămas bun, fără să-i adreseze măcar un cuvânt. Merg şi eu cu tine.

2 NOIEMBRIE
04:00 – RĂSĂRITUL SOARELUI

Treizeci şi şase de ore, treizeci şi şase de minute.

De-a lungul anilor, smochinul invadase încăperea de la etajul cinci până când fiecare centimetru pătrat de perete şi de tavan ajunsese să fie acoperit cu covor gros de frunze. Tulpinile şi viţele crescuseră groase şi puternice; patronul atârna de ele lampioane din metal şi sticlă în care ardea alcool. Crea astfel impresia că o mână de stele căzute se agăţase de ramurile copacului. Storurile din lemn de bambus fuseseră ridicate pentru a alunga arşiţa nopţii din cameră; rădăcini rătăcite blocaseră de mult ferestrele, nemailăsându-le să se închidă. Cocoţate pe balustrada balconului năpădit de vegetaţie, păsări-paradis sclipitoare ca nişte giuvaeruri îşi luară zborul cu un fâlfâit de aripi când Camaguey se apropie.

— Zoologii credeau că păsările-paradis trăiesc, se împerechează şi mor fără să atingă niciodată pământul, spuse Nute uitându-se după ele. Exemplarele moarte pe care le priveau păreau să nu fi avut picioare. Ce trebuia să le sară în ochi, dar nimeni n-a băgat asta de seamă, era că vânătorii din Borneo aveau obiceiul să le taie picioarele.

Cuadra de apartamente de peste drum era un exerciţiu geometric de scări de incendiu şi storuri prin care răzbăteau dâre de lumină. Un alt joc de umbre dincolo de fiecare stor. Cineva legase cinci baloane în culori vesele de una dintre scările de incendiu.

Prin bolta de frunze se puteau percepe mişcări furişate şi foşnitoare, mulţi ochi. În afara patului şi a clienţilor potenţiali, singurele obiecte din odaie erau o frapieră, sticla şi cele două pahare agăţate cu grijă de lucrătura în fier forjat.

Era unul din anii lui preferaţi.

Băură vinul. Extrem de bun. Îl relaxă interior, precum degetele sălbatice/blânde ale unui masor care alungă tensiunile şi învălmăşirile vieţii.

Atinse universul senzaţiilor şi se lăsă atins la rându-i. La lumina lampioanelor şi a primei gene a zilei, îşi exploră trupul cu degete nepricepute.

Umflăturile alcătuiau zone ovale pe omoplaţi, pe interiorul antebraţelor, în scobitura spinării, pe coapse. Atingerea exploratoare era delicată, temătoare, dar chiar şi aceasta ajungea ca să spargă pustulele şi să elibereze ţepuşele din tectoplastic negru dinăuntrul lor. Abia acum observă încrustaţiile solzoase dintre degetele de la picioare,

de la mâini şi de pe dosul palmelor.

— Ceea ce mă uimeşte e că nu dau dureri, spuse el.

— De ce nu mi-ai spus? întrebă Nute.

Camaguey simţi pe spate apăsarea caldă a trupului ei care se mişca, frecându-se de ace şi transmiţând valuri de plăcere senzuală în tot sistemul nervos periferic. Terminaţiile nervoase de sub ace deveniseră hipersensibile.

— Mi-era teamă, rosti bărbatul. Am crezut că vei simţi dezgust, că mă vei detesta.

Se duse lângă fereastră pentru a privi strada, oraşul, cerul, licărul palid al cer-conceptului de zori. Maimuţe modificate genetic nu mai mari decât o palmă, umblau de colo-colo prin încâlceala de viţe şi iederă căţărătoare ce acopereau faţada hotelului, în căutare de fluturi pe care să-i mănânce. Undeva deasupra, pierdută prin verdeaţă, firma cu neon îi picura o lumină gălbuie pe piept şi pe pântece.

— Dar nu te înspăimântă semnele astea exterioare şi vizibile de modificări interne şi fizice? Nici măcar nu mai sunt uman.

— Băieţaş din carne, ai uitat specialitatea lui Nute? Semnele vizibile şi exterioare sunt domeniul ei de acţiune.

Camaguey privi către fuioarele subţiri de nori cirrus ce acopereau cer-conceptul. Promisiunea unei noi şi minunate zile în rai. Şi deodată, cerul se făcu alb. Vreme de o clipă, socoti că soarele se transformase într-o nova. O clipă crezu că ochii i se topiseră în orbite. Explozia albă îi lumină ţeasta pe dinăuntru. Maimuţele din frunziş, morţii din apartamentele lor sau de pe străzi, Camaguey aflat la fereastra hotelului, împietriră la apariţia luminii, întreaga lume îşi ţinu răsuflarea. Apoi, încetişor respiră uşurată. Bărbatul vedea din nou.

— Ultima încercare a Pământului, comentă Nute. Din două una: ori militarii au avut zar norocos şi au lovit navele baros, ori au dat doi-doi şi i-au trăsnit ele. Însă oricum ai privi lucrurile, asta a fost o lovitură cu conversie de masă la nivel industrial.

— Are vreo importanţă?

— Nici cât negru sub unghie.

Lumina exploziei se stinse. Printre vălurile cer-conceptului se zăriră stelele dimineţii. Păsările înfricoşate de brusca schimbare a zilei în noapte se reîntoarseră la cuiburile lor. Umbrele călduţe ale încăperii păreau mai adânci, mai întunecate şi mai îmbietoare. Nute îl invită în pat. Era acoperit cu o blană de hadrozaur de culoarea deşertului, nisipiului, bronz şi umbre, senzual de moale şi de mătăsoasă. De pe colţul din dreapta sus se auzea o şoaptă: Corporada. Walt Disney. Câteva frunze rătăcite de smochin căzuseră pe blană.

Ea îl opri.

— Un singur lucru, **mi corazon**. Dacă vrei să te simţi bine, trebuie să-mi spui ce vrei. Nu-ţi fie teamă, nu vei reuşi să mă şochezi, nu te voi dispreţui în sinea mea pentru visele tale secrete şi întunecate. Spune-mi ce vrei să-mi faci, ce vrei să-ţi fac şi o vom face împreună.

Aşa şi făcu, însoţindu-şi mişcările cu şoapte slabe, furişate şi, în ciuda asigurărilor date de Nute, temându-se de dorinţele întunecate pe care le simţea în gură, în penis. Ea îşi plimbă buzele pe conturul buzelor lui. El îşi plimbă buzele peste labii, atunci când ea se aşeză deasupra feţei lui. Ea îşi trecu limba peste capul penisului. Camaguey scânci învăluit de plăcere temătoare. Nute trase uşor de acele negre şi delicate dintre coapsele lui. Gâfâind şi transpirând, incapabil să mai gândească, el se prăbuşi pe blana de hadrozaur. Ea apucă între dinţi pana de tectoplastic apărută în palma lui. Bărbatul aproape că leşină. Ea îl puse să stea răstignit cu picioarele în sus, proptit de peretele acoperit de frunze. Când îl lăsă să alunece, în delir, simţindu-se lung de doisprezece kilometri, ea execută o mişcare perfectă de stând în mâini şi-şi încolăci picioarele în jurul gâtului lui. Camaguey, o aşeză cu faţa în jos pe pat şi o avu. Cu o tresărire din pelvis, ea îl azvârli pe blana mătăsoasă şi-l încălecă, mişcându-se apoi lung, lung. El îşi îngropă degetele în sânii ei – era sigur că nu fuseseră de la început atât de mari şi de plini – astfel că sfârcurile întunecate împungeau cu forţă ca nişte mure mari între degetele lui solzoase. Nute îi prinse penisul, strângându-i-l ca să-l împiedice să atingă orgasmul, îşi strecură două degete umezite în anusul lui, le îndoi ca să-i arate că nu glumea şi, cu mâna liberă îi aduse degetele solzoase şi aspre către clitoris. De trei, patru, cinci ori îl aduse până în pragul orgasmului şi tot de atâtea ori îl înşelă până când, în sfârşit, îi luă cu ea într-o culminaţie comună.

— E prima dată că începătorul a înşelat-o pe profesionistă, spuse ea când reveni de la baie.

— Ce vrei să spui?

— O sută douăzeci şi ceva de ani îi oferă unei femei o anumită perspectivă asupra păcatelor pe care le au bărbaţii. Nu ai râs. Adevăratul sex nu înseamnă doar sudoare, încordare, arcuire a spinării şi exclamaţii de Doamne, da, da, Doamne, da! Asta înseamnă sex în stilul Old Hollywood. Sex pentru ecranul argintiu. Vreau să te întreb, ce naiba are Dumnezeu de a face cu asta? Marele sex înseamnă râs: poate cu gura până la urechi dar, oricum, întotdeauna aici, mocnit. Râsul e întotdeauna aici. (Îşi atinse un punct deasupra inimii). Iar tu n-ai râs. Ai fost încordat! N-a fost real. Ai mimat. Cu talent, de acord dar

fals. Ţi-ai amintit brusc unde te afli, cine eşti, ce faci, cu cine, şi asta te-a ucis. Mort, Camaguey! Ce ţi-ai amintit? Ce mi-ai ascuns? Ce nu mi-ai încredinţat? Se rostogoli şi ajunse în patru labe, încălecându-l pe bărbat, încătuşându-l între genunchi şi coate.

Îl privi drept în ochi.

— Ce ţi s-a părut că nu poţi accepta? Eu pot fi orice, Camaguey. Orice!

Lăsându-şi greutatea pe coate, îi prinse faţa în palme. Chipurile lor se aflau la câţiva centimetri unul de altul. Nute se încruntă. Pe faţa ei trecu un fior. Pielea se încreţi apoi se destinse, devenind o ţeastă de crom.

Camaguey urlă. Degete osoase, inuman de puternice, îl striveau, în timp ce masca îl privea direct în ochi.

— Asta-i ceea ce te stârneşte, Camaguey? Vocea era a lui Nute, venind însă printre dinţii încleştaţi, rânjiţi.

— Te-ai minuna dacă ai şti ce succes are figura asta. Sunt o mulţime de necrofili pe lume, dornici să plătească dolari buni pentru a-şi satisface viciile. Nu? Poate că Figura Doi îţi va potoli micile pofte.

Ţeasta metalică se lichefie. Fluidul tremură uşor şi se întinse într-o peliculă de descompunere. Şuviţe de piele putredă. Buzele uscate, dezvelind dinţi înverziţi, gingii cangrenate. Nasul ros de putreziciune, devenit o cavitate obscenă şi întunecată. Picioarele şi braţele rămaseră doar oase învelite în piele întinsă tobă, sfâşiată şi, cu toate acestea, degetele mucegăite cu unghii încârligate şi crăpate îl ţineau într-o poziţie de rigor mortis. Sânii erau nişte saci scofâlciţi din piele de culoarea scârnei. Camaguey se înecă de greaţă şi se zbătu să scape din strânsoarea cadavrului. Mortăciunea în descompunere intră într-o nouă curgere şi se trezi privind trăsăturile obrăznicuţe ale lui Marilyn Monroe.

— Niciodată nu reuşesc să-mi amintesc versurile în care se rimează **Fie cod sau egrefin** cu **Tot pe tata îl iubim**[30], spuse ea cu vocea potrivită momentului. Nu pentru că asta ar merge în dialectul Angeleno. Aşadar, adevărata necrofilie, cu morţi-morţi te excită? Nu? La dracu', atunci cred că nimic nu te satisface.

În timp ce spuse acestea, trăsăturile vino-ncoa' ale lui Monroe se desorbiră. Gura, nasul, ochii, parcă schiţate din creion, se alungiră, se întinseră şi se dizolvară într-un chip ce nu era chip. O mască din piele fără trăsături, cu excepţia unui orificiu central, pluti deasupra ochilor lui Camaguey. Mâinile care-l ţineau erau mănuşi pufoase din carne, cu un singur deget. Camaguey închise ochii. Simţi cum pielea lui Nute tremură la atingerea cu corpul lui. Semn că-şi schimba forma din nou.

Nici nu îndrăzni să privească. Chipul ei urât/isteţ se apropie de al lui.

Încordându-se din răsputeri, o împinse deoparte. În ciuda staturii micuţe, era fenomenal de grea.

— Du-te dracului, Nute! Să te-nghită iadul!

— Iartă-mă Camaguey. Îmi pare rău. N-am vrut să… Ba da, am făcut-o dinadins. Am vrut să te trezesc. Să te rănesc. Să te fac să mă urăşti.

— De ce-ai vrea să te urăsc?

— Fiindcă, începu ea şi se întinse pe o parte, îndoindu-şi genunchii până-i ajunseră la sâni, încolăcindu-şi braţele în jurul picioarelor şi strângându-şi capul ca o ţestoasă care nu vrea să iasă din carapace – cred că mă paşte pericolul de a mă îndrăgosti de tine, prospătură parşivă şi neghioabă.

— I **Ay**! Nute!

— I **Ay**! Nute…

— Şi de ce ar fi atât de groaznic?

— Fiindcă eu sunt toate lucrurile pe care ţi le-am arătat. Sunt un monstru. După bani. Banii unor perverşi. Iar oamenii buni, neghiobi, vulnerabili, visători, cinstiţi, isteţi, înspăimântaţi, loviţi ca tine – merită ceva mai mult decât dragostea oferită de un monstru. Înainte ca el să poată spune ceva, Nute continuă: Ştii ce-mi cer mai toţi? De clienţi vorbesc… Îmi arată fotografia unei femei pe care au iubit-o şi care a ajuns în vreunul dintre Oraşele Morţilor şi mă roagă să devin acea femeie. De cele mai multe ori nici nu e vorba de sex. Discuţii sau lucruri pe care le îndrăgeau amândoi – tenis, înot, citirea ziarului, plimbări, mese la restaurant – sau alteori se mulţumesc să privească.

Pune mâna. (Întinse braţul, iar el luă mâna ce i se întindea). Nu-i aşa că frige, nu simţi ceva straniu? Straturile epiteliale şi subdermale sunt dopate cu sisteme tectoriale super-rapide: exteriorul meu este din tectoplastic cu memorie care-şi modifică forma în timp real. La fel ca automobilele care au încorporate vreo zece-douăsprezece programe numai că Nute e mai tare decât Cadilacu' lu' Tăticu', – fiindcă ea îşi poate programa celulele după cum doreşte. Prin cortexul meu auditiv şi vizual există fibre de nanocircuite întinse ca ghirlandele luminoase de sărbători. Arată-mi şi spune-mi, iar Nute devine ce vrei. Îl strânse de mână: Camaguey, aş putea fi ea. Dacă asta doreşti. Pot deveni Elena. Ai avea prilejul să-i spui că-ţi pare rău, că o vei iubi întotdeauna, că-i o târfă nenorocită şi bolnavă. N-are importanţă. Spune-mi ce ţi-ar reda libertatea.

Camaguey se rostogoli pe o parte şi-şi apăsă buzele de urechea lui Nute. Liftere ale canalelor de ştiri trecură vuind la mică înălţime pe

deasupra **cuadra**. Plutind uşor, câteva frunze ruginii se aşezară pe pat, Camaguey întoarse capul şi se minună cum lumina palidă a răsăritului alunga suprafeţele şi liniile umbrelor pe faţada clădirii de peste drum. Simţi tremurul trans-substanţierii transmiţându-se prin postamentul patului. Privind peste umăr, se văzu pe el însuşi întins alături. Îşi exploră copia cu degetele şi cu ochii, cu buzele şi cu limba. Ţinându-şi răsuflarea, îşi plimbă palmele peste bicepşii şi pectoralii dezvoltaţi de atâta înot subacvatic. Vârfurile degetelor se jucară cu sfârcurile mici şi întărite, pentru ca apoi să alunece peste muşchii pântecului, întinşi, acoperiţi cu puful părului, ajungând la pielea şi carnea moale a pubisului. Îşi apăsă obrazul de coapse, simţind încordarea fibrelor musculare de sub piele, vibraţia sângelui şi a vieţii prin arterele muşchilor. Existau diferenţe. Diferenţe de limitare: dinţii nu arătau la fel; părul îşi schimba culoarea chiar sub ochii lui; trupul-copie era cu mai bine de douăzeci de centimetri mai scund, dar părea el însuşi aşa cum fusese înainte de Elena, înainte de apariţia Sindromului Tectronic Interactiv Uman. Degetele mângâiară carnea netedă, neviciată, de pe interiorul coapselor, scobiturii şalelor, umerilor, încheieturii braţelor. Păreau proaspete. Curate. Păreau cele vechi şi nevinovate. Ridicând mâna, linse degetele unul câte unul. Degete bune. Degetele lui. Mângâie capul, simţind, sub părul tuns scurt, contururile familiare ale ţestei, nodul cervical de sub ceafă. Pipăi trăsăturile faciale; se privi în ochi. Nute copiase până şi barba de o zi, cu peri negri şi ascuţiţi. Întredeschise buzele blând şi le sărută.

Lacrimile îl surprinseră; apăruseră atât de brusc încât îi provocară o durere fizică. Îşi dezlipi buzele de sosia sa şi o trase la piept. Abia de reuşi să vorbească.

— Iartă-mă. Iartă-mă. N-am vrut să ţi se întâmple aşa ceva. Să-ţi fac rău. Să te mutilez. Să te urâţesc şi să te îmbolnăvesc. Să te ucid. N-am vrut asta. Îmi pare rău. Iartă-mă. Of, Isuse… Iartă-mă. O să mă poţi ierta? Iartă-mă, te rog.

— Te iert, Camaguey. Cuvintele sunară înfundat şi gutural în gâtlejul dublu al lui Nute, în timp ce coardele vocale căutau tonul potrivit. Te iert pentru toate.

Rămase tăcut. După o vreme se duse din nou la fereastră. Soarele se ridicase deasupra magazinelor de la capătul dinspre răsărit al străzii. Lumina aurie şi fierbinte curgea din plin în aleea îngustă. Nute veni alături şi-şi petrecu un braţ pe după talia lui. Părea mai puţin o copie şi mai degrabă un frate mai tânăr şi iubit, cel favorizat de zeii capricioşi ai TVMA.

— Nute, cred c-a sosit vremea.

— Se poate face rezervarea de jos, spuse moarta. Ai vreo preferinţă în privinţa locului? Va trebui să autentifici numărul asigurării **Immortalidad.** Presupun că un **cerristo** ca tine nu are de gând să reînvie ca un copil al nimănui. Stai o clipă!

Vocea, gândi bărbatul, era a lui, însă exprimarea, inflexiunile lămurite-neclintite, modul precis de adresare aparţineau categoric lui Nute. Simţi cum ea se topeşte lângă el, tremură şi se reformează. Camaguey cel perfect, despre care afla acum că nu existase niciodată, dispăruse pe vecie.

— Isuse Iosif Maria, acum mă simt mai bine. Schimbările astea trans-sexuale… Iartă-mă, vocea asta nu-mi aparţine. Scuipă limba lui Camaguey ca pe un ghemotoc de flegmă. Dacă vrei să ştii, toată masculinitatea şi rahaturile astea **machismo** mi se par o sarcină mult prea grea pentru cincisprezece centimetri de ţesut erectil.

Nute se rezemă de balustrada balconului, cu spatele la stradă, cu bărbia ridicată şi părul lăsat liber şi sorbi razele de soare. Camaguey se întrebă cât o costa energia consumată pentru modificările de formă, mai ales la capătul nopţii, când rezervele erau scăzute.

— Vezi tu, aş putea deplânge ce mi-am făcut singur – mi se pare uşor – dar nu m-aş putea ierta, spuse el. Trebuia să-mi fac crima vizibilă, audibilă, tangibilă, ca să pot înţelege dimensiunile ei. De aceea te-am rugat să te transformi. Iar la sfârşit a fost uşor. Înţelegi? Am privit, am văzut şi socot că totul a fost o greşeală. O singură greşeală. Doar asta trebuie iertată. Nu există nimic viu sau mort care să nu fi comis o greşeală de-a lungul timpului.

— John Bastardul s-a gândit odată să-şi scrie autobiografia, spuse Nute. Voia s-o intituleze **O mie şi Una de Greşeli.**

— Dar mi se pare normal să faci greşeli. Aşa-i omeneşte. Ca şi prietenul tău, jucătorul de golf: niciodată nu va fi perfect, dar nu-şi va refuza iertarea ori de câte ori ratează o lovitură. Aşadar, plătesc cu propria-mi viaţă greşeala comisă, dar nu sunt unicul care moare din pricina unei singure erori. Poate că greşesc acum, aici, zicând **aleg, acesta e momentul.** Nu contează. Am dreptul să greşesc şi de aceea o fac mereu. Am voie să mă înşel. Am obţinut permisiunea de a da greş.

Aş vrea, dacă se poate, un loc de unde să pot vedea oceanul. Mi-e dor de recif. În primul rând… Mă îngrijorează soarta lui. Îmi imaginez furtuni, epave, elici de nave, scufundători cu ciocane de geolog. Sper că Florda Luna spune adevărul prin profeţiile ei, sper ca navele acelea din cer o să futǎ Consiliul Rim, PanEuropa, Tesler-Thanos, Ewart/Oz West şi **corporadas.** Ele sunt moarte cu adevărat. Dacă Morţii Liberi fac ce trebuie, dacă lumea nu se va sfârşi în dimineaţa asta, poate că

într-o bună zi o să merg acolo. Poate o voi găsi pe Elena, aşteptându-mă.

Apă adâncă. Nanoflori pe lujere lungi unduindu-se molcom în curenţii reci. Peşti tropicali, blânzi şi coloraţi ca nişte flori. Deasupra, umbra unui plesiozaur în trecere scăldându-se în soare, realizând fotosinteza. Lumina alunecă pe balconul inundat de verdeaţă şi pătrunse în cameră. Lucruri comune. Formalităţi.

— Mi-am informat deja compania de asigurare. Se cheamă Stella Maris **Immortalidad**. Nu vei avea nevoie decât de numele meu. Presupun că de rest se va ocupa Casa Morţii.

— O ţigară e cea mai obişnuită dintre dorinţe. Sigur. Cred că se poate aranja.

— Şi… Nute?

Ajunsă în pragul uşii, ea privi peste umăr.

— Îmbracă-te.

Zâmbind larg, Nute ţistui.

— Nu mai fi atât de mic burghez. **Muchacho,** acum te afli în Necroville.

În noaptea sărbătorii Joia Verde din Anul Domnului 1719, Fray Juan de Dios de la Societatea Sfântul Francisc a întemeiat Misiunea San Ysidro după ce Doamna Noastră Regina Îngerilor le-a apărut lui şi călugărilor desculţi şi murdari într-o poieniţă de la poalele munţilor ce aveau să se numească mai târziu Santa Monica. Ca semn de netăgăduit că acela era locul ales, din pământul în care până atunci nu aflaseră apă a izbucnit un izvor de apă limpede. Fray Juan de Dios s-a primenit de trei ori, o dată în numele Tatălui, o dată în numele Fiului, o dată în numele Sfântului Duh şi a pornit deîndată împreună cu fraţii lui, să caute lemn, lut roşu ars şi forţă de muncă ieftină printre indieni pentru a ridica un scriptoriu.

Călugării de la San Ysidro au rezistat presiunilor lumii vreme de aproape cinci sute de ani. Palatele lui Mamon din Hacienda, în stil georgian sau imitaţie Tudor i-au înconjurat; chiotele şi gemetele celor ce petreceau pe marginea piscinelor, ca şi hărmălaia micilor distracţii sadomasochiste din suburbie tulburau meditaţia fraţilor. Iar morţii veneau tot mai aproape, casă cu casă, grădină după grădină, stradă după stradă, strecurându-se precum ramurile sugrumătoare ale unui smochin până lângă şi dincolo de San Ysidro, alungându-i pe **cerristos** din Haciende, palate stil Tudor sau georgian. Franciscanii, o insulă de credinţă anacronică într-un ocean al negării, continuau să reziste. Credinţa lor era îngăduitoare şi permisivă. Totul s-a sfârşit în ziua când

Comitetul die Sistematizare al grupului TVMA a tras o linie **ne plus ultra** pe hartă şi a plasat Misiunea San Ysidro în interiorul gardului de sârmă ce înconjura Necroville-ul Saint John. Fraţii au plecat. Ca o ironie atotcunoscătoare, Casa Morţii s-a instalat în locul lor.

— Dacă urci în turn, poţi vedea oceanul, spuse Nute aprinzând o lumânare lungă îngustată spre vârf şi aşezând-o pe un stativ aflat în faţa statuii Doamnei Noastre Regina Îngerilor. (Maşinile de reînviere umpleau naosul lung şi îngust: un recviem liturghic. Zumzetul lor părea un ison gregorian: suflete aşteptându-şi renaşterea.) Într-o zi senină, fără smog, sau pâclă. În condiţii perfecte de observare. Treptele sunt puţin nesigure. Contraindicat, dacă suferi de vertij.

Cum Camaguey nu suferea, urcară în turn. Arcade dăruite în alb ofereau deschidere către cele patru puncte cardinale. Vântul aducea mirosul oceanului: o clipă, bărbatului i se păru că prin aburii iscaţi de căldură vede sclipirea argintată a valurilor spărgându-se de un ţărm îndepărtat, de neatins. În valea de dedesubt, din oraşul mort se ridicau coloane de fum în nenumărate şiruri care urmăreau reţeaua de străzi şi bulevarde. Palmierii aveau să ardă mocnit zile la rând, gândi Camaguey. Aparate de zbor zbârnâiau la mică înălţime pe deasupra zonei incendiate, învolburând fumul în spirale şi vălătuci. Privind de la fereastra dinspre răsărit, văzu turlele triple şi mohorâte ale **arcosanti** Tesler-Thanos, ridicându-se din fum şi intrând în zona aurie de smog. De la fereastra sudică înălţă ochii. Nu reuşi să distingă navele despre care ştia că se află acolo şi totuşi spera să vadă o mână de puncte negre dincolo de cer-conceptul ce pâlpâia gata să se stingă, ori poate vreo epavă prăbuşindu-se în flăcări, trasând pe cer dâra lungă de funingine a distrugerii. Aparatul de radio din cabina şoferului care îi adusese până aici bolborosise despre flota Morţilor Liberi ce fărâmiţase fabricile orbitale şi acum ţeseau din ele o enormă construcţie spaţială.

Unele întrebări vor rămâne cu siguranţă fără răspuns.

Coborâră din turn prin naosul apăsător şi trist, până în grădina misiunii. Femei tinere îmbrăcate în alb, lucrătoare ale Casei Morţii, îi întâmpinară sub umbra palmierilor înalţi ce se arcuiau deasupra acoperişului din ţiglă roşie al capelei. Îşi strânseră mâinile aşa cum obişnuiau prospăturile.

— Seor Quintana… Ghidul de înviere al lui Camaguey era o negresă înaltă, discretă şi politicoasă cum se impunea tuturor angajaţilor Casei Morţii. În procedura noastră de lucru s-au introdus recent o serie de modificări despre care trebuie să vă informez. Casa Morţii nu mai acţionează ca agent între clienţii săi şi Tesler-Thanos. Prin urmare, am depus suma prevăzută de asigurarea **Immortalidad** din contul Casei

Morţii San Ysidro în contul dumneavoastră. Suma totală, plus dobânda, vă va fi pusă la dispoziţie la ieşire şi veţi putea dispune de ea cum doriţi.

— Futu-i Isuşii, făcu Nute.

— Exact. Poftiţi, aceasta este cuva pe care v-am pregătit-o, Seor Quintana.

Nave baros, bătălii spaţiale, obiecte orbitale misterioase, Case renegate ale Morţii şi **contratados** în descompunere deveniră dintr-o dată simple lampioane într-o furtună tropicală. Alungate, strivite, răsturnate, măturate. Cu flăcările neînsemnate stinse. Moartea se afla în preajmă, moartea era carapacea desfăcută a unei cuve Isus aşezată sub grinzile de lemn ale refectoriului misiunii.

— Trebuie? Neapărat?

— Nu trebuie să faci nimic împotriva voinţei tale, spuse Nute, cu fermitate. Hai, dă-mi mie chestia aia nenorocită. O să procedăm cum ştim noi.

Negresa ezită o clipă, apoi îi dădu o fiolă mică şi cilindrică din plastic. Camaguey trăise prea mult în umbra lui Santiago Columbar ca să nu recunoască obiectul.

— Te chem eu, adăugă Nute.

Femeile înveşmântate în alb se înclinară şi se retraseră în chiliile lor.

— Nute, mi-e teamă.

Femeia se aşeză pe iarba udă de rouă şi se rezemă de trunchiul înclinat al unui palmier. Îşi desfăcu picioarele, bătuci iarba cu palmele.

— Vino şi stai aici.

El se aşeză cu picioarele încrucişate. Nute îşi încolăci fără efort picioarele în jurul taliei şi-l trase cu spatele spre ea. Acele de pe umeri şi spinare se îndoiră fiecare ca un sărut de minusculă plăcere. Nute îşi împreună braţele în jurul lui.

— O să fiu tot timpul alături de tine. N-o să te părăsesc. Când lutul se va sparge, primul lucru pe care o să-l vezi va fi mutra mea urâtă.

— Nute…

— Da.

— Acum am înţeles de ce-ai făcut chestiile acelea la hotel. Trucurile cu schimbarea formelor. N-ai vrut ca eu să te detest, să te consider un monstru, un vampir al dorinţelor bărbaţilor. Ai dorit să mă şochezi, să mă provoci la o iubire dincolo de ideile mele legate de carne despre modul cum ar trebui şi ar putea să fie dragostea. Te-ai dezgolit până la ultima limită şi m-ai întrebat dacă aş putea iubi aşa ceva. Sunt în stare să accept asta. Pot iubi aşa ceva.

— Aceea n-a fost ultima limită a dragostei, băieţaş din carne. Vrei s-

o cunoşti? Ţi-o voi arăta.

Deschise fiola şi scutură lucrul pe care-l conţinea în palma mâinii drepte. Îl ridică în dreptul ochilor lui Camaguey: un simplu păianjen tectofarmaceutic; negru ca păcatul.

— Asta-i dragostea. Asta e esenţa ei: o întrebare. Îl poţi iubi într-atât încât să-l ucizi? Îl iubeşti îndeajuns ca să pui capăt durerii lui?

Ţinu păianjenul în palma deschisă, oferindu-l lui Camaguey.

— Nu pot, Nute. Nu-s în stare să-l iau.

— Ştiu. Dar eu pot. Ridică mâna şi-şi atinse palma de fruntea bărbatului. Un contact scurt, o atingere fugară.

El trase aer în piept precipitat, apoi expiră încet.

— Mă aşteptam să simt ceva.

— Acţionează foarte delicat. Femeiuşca aceea mi-a promis că va aduce cu o aţipire lentă.

Nute îşi atinse capul de al lui. Păianjenul era un semn negru de castă pe fruntea lui, strecurând otrăvuri fine în creier. Camaguey se cuibări la pieptul femeii. Vârfurile acelor îi sfâşiară lui Nute costumul de dantelă, lăsându-i zgârieturi paralele pe piele. Ea îi pipăi noile erupţii de pustule: pe ceafă, dosul palmelor, în scobiturile claviculelor. Umflăturile sensibile pocneau, colţii din tectoplastic dinăuntru aveau răsuciri de ghimpi ascuţiţi.

— Aş fi vrut ca tata să fie aici. Ca să-mi iau rămas bun. Poate că după aceea…

— I-ar face doar rău şi te-ar tulbura pe tine.

— Tocmai asta nu înţeleg: că cei pe care-i iubim sunt pierduţi pentru totdeauna. De ce trebuie să o luăm de la început, să ne găsim o nouă cale în viaţă, noi iubiri, noi prieteni şi familii? De ce trebuie să-i îndurerăm pe cei care rămân de partea cealaltă?

— Ar suferi şi cei care trec dincolo dacă ar trebui să-i vadă pe cei dragi: parteneri, copii, devenind bătrâni, slabi şi murind în vreme ce ei înşişi rămân neschimbaţi.

— Sfinte Isuse, ce lucru groaznic a făptuit Adam Tesler.

— Doar nu credeai că te poţi lupta cu moartea şi s-o faci să bată în retragere fără nici o pierdere.

Camaguey se relaxă, zâmbi, întinse o mână în spate şi mângâie tâmpla lui Nute.

— E-atâta căldură şi pace. Începe, nu-i aşa?

Ea îşi trecu degetele prin părul lui.

— Nute, te-aş ruga să-mi faci un serviciu. Să mergi la Cafeneaua Terminal. Îi vei găsi pe toţi acolo: Santiago, Toussaint, Yoyo şi poate chiar pe Trinidad. Prieteni vechi de-ai mei. A devenit un soi de tradiţie,

cred, să ne întâlnim în locul acela o dată pe an în Noaptea Morţilor. Începem şi terminăm la Cafeneaua Terminal. Să mergi la ei. Le spui ce s-a întâmplat cu mine. Te rog.

— Îţi promit. Bineînţeles că voi merge.

— Mulţumesc. E cald, sau mi se pare mie?

Nute îl strânse de mână. Ajuns sus pe cer, soarele revărsa o arşiţă nemiloasă asupra grădinii înconjurate de chilii. Frunzele palmierilor ofereau umbră. În apropiere, o fântână – aceeaşi sursă de apă care-i arătase lui Fray Juan de Dios locul în care Doamna Noastră voise ca el să-şi construiască mănăstirea – gâlgâia din belşug în bazinul de piatră acoperit cu muşchi. Vapori condensaţi trasau chinezării pe cer: nave cosmice care se desprindeau de pe orbitele lor fracţionale îndreptându-se spre marele refugiu din deşert. Având impresia că aude un murmur neinteligibil al lui Camaguey, Nute se aplecă în faţă ca să audă mai bine. Îşi imagină că el şopteşte **lumină, lumina.** Dar nu putea fi sigură.

După o vreme, mâna lui alunecă inertă şi rămase desfăcută, cu degetele îndoite moale pe iarba răcoroasă.

— Să. Nu. Îndrăzneşti. Să. Mă. Iei. Cu. **Querida**, ticălosule! urlă Yoyo Mok, avocat apărător de la Allison-Ismail-Castardi, repezindu-şi pumnul greu spre capul lui Iago şi apoi aruncându-se cu toată forţa să-l strângă de gât – el, sincer alarmat, făcu un pas înapoi.

Un grup de vârcolaci o prinse chiar în clipa când sărea la el. Blana le era înspicată de ploaie şi duhnea a câine ud; singurele articole de îmbrăcăminte fiind un suspensor ca un minim semn de decenţă şi o insignă cu Doamna-Lună-împuşcată-n-ochiul-drept-cu-un-glonţ-spaţial pe care Yoyo simţea că trebuie s-o recunoască de undeva; acea senzaţie sâcâitoare de ceva-aflat-pe-vârful-limbii, care o încerca de fiecare dată când Jorge începea unul dintre jocurile lui de cine-a-fost-partenerul-lui-Fred-McMurray în **Dublă Imunitate?**

Pata de sânge de pe pieptul sfârtecat al asasinului se lăţea mereu. Ceilalţi membri ai trupei de şoc zăceau străpunşi, strângând în palme cozile harpoanelor şi având chipurile contorsionate de durere şi furie oarbă. Numai că acesta nu era un joc sau o cascadorie de film noir.

— Seora Semalang, sau oricum preferaţi să vi se spună, vă sfătuiesc să veniţi cu noi, dacă nu aveţi ceva împotrivă. Iago întinse mâna către Martika Semalang/Madrilena Fuentes.

— Ca avocat al tău ţi-aş recomanda să nu accepţi până nu ştim ce intenţii au aceşti oameni, strigă Yoyo.

Iago se aplecă puţin până ajunse la nivelul ochilor ei şi-şi ridică

brusc ochelarii de luptă. Genele false i se dezlipiseră şi atârnau.

— Bine, Yoyo. Nu plecăm nicăieri.

O nova de galben a crăpatului de zori. Barosul acustic şi unda de şoc o izbiră scurt şi violent pe Yoyo în piept, lăsând-o fără suflare. Fereastra cinemascopică a lui Van Ark se dezintegră într-un roi de albine din sticlă cu ace ascuţite brici, care parcă fugeau din faţa vijeliei arzătoare.

— Vin, vin, spuse avocata.

Epava lifterului cuprins de vâlvătăi devenise epicentrul prăpădului ce se extindea. Faţada Casei Morţii Saint John se prăbuşise, transformându-se într-un morman povârnit din cadre de aluminiu contorsionate şi beton forfecat. Din fuzelaj se revărsau mistuitoare lagune de combustibil uşor de aviaţie; trupurile năvălitorilor erau insule întunecate, pustiite şi carbonizate în marea de flăcări gălbui, fiecare ţintuit la pământ de palmierul desfrunzit al harponului unui vârcolac. Automobile, ricşe, **foncabinas** de folosinţă publică ardeau; pârliţi, vânzătorii de la tarabe se retrăseseră precauţi la distanţă privind şocaţi cum mijloacele măruntei lor existenţe se preschimbau în funigei ce se înălţau la cer. Un proiector mut şi uitat azvârlea imagini fragmentare, diavoleşti, pe fumul gros şi vălătucit: un landou pierdut hurducându-se în josul scărilor Odessei.

Reîncărcându-şi armele arhaice şi lungi cu săgeţi din tolbele de pe umeri, vârcolacii formară o falangă ce se desfăşură în stradă acoperind toate unghiurile de tragere. Costumul de mascare a lui Iago încercă să se facă una cu geometriile frânte şi haotice ale epavei învăpăiate, în timp ce el se strâmbă şi rămase neclintit în apropierea canalizării deschise.

— Nu va trece mult până ce T.T. va observa că are cu o grupă de **asesino** mai puţin, spuse Iago cotrobăind şi pipăind atent prin gunoaie cu mâinile goale. Rahat, unde-o fi? După aceea vor trimite trupe înarmate cu microtok, asta-i sigur cum te văd şi cum mă vezi. Şi de data asta n-o să mai nimerească alături. Hai odată, nenorocito! icni el.

Muşchii gâtului i se încordară precum cablurile de susţinere a unui pod; vinele se vedeau pulsând sub pielea rasă a craniului. Cu efortul unui om care smulge un vulcan din rădăcină, Iago se opinti şi scoase din pământ, milimetru cu milimetru, un con elastic de lichid auriu. Ieşi dureros de încet şi de poticnit, până când se desprinse din îmbrăţişarea solului cu un urlet nepământean al moleculelor sfâşiate.

— Isuse Iosif Maria, trebuie să fi nimerit pe-un sol poros.

Ca prin minune, băltoaca amorfă de lichid de culoarea ambrei căpătă formă şi contur: imaginea tridimensională, precisă, a unui

vehicul zvelt cu garda joasă. Tensiunea superficială a lichidului se mări, se văluri, se plie, se secţionă pe măsură ce tectoplasticul programat îşi amintea ce era şi se reconfigura.

— Iago, i se adresă şeful haitei de vârcolaci, eşti teafăr?

— Da, teafăr. Şi vă mulţumesc, **compadres**. Mâna din carne prinse laba lupească, ghearele lupeşti se strânseră delicat pe braţul din carne. Solidaritate. **Muerte y libertad!**

— „Dă-mi libertate şi dă-mi moarte”, spuse capul haitei.

Se văzu un pumn ridicat; haita de lupi se dizolvă în noaptea iluminată de flăcări. Yoyo nu reuşea să scape de senzaţia sâcâitoare că unul dintre ei îi amintea de cineva. Probabil de Fred McMurray din **Dublă Imunitate.**

— **Los Lobos de la Luna,** şuieră Iago. Se spune că în politică te faci frate cu dracul până treci puntea. Yoyo, trebuie să înţelegi că asta face parte dintr-un plan mai grandios şi ciudat. Lupii, Casa Morţii, navele-baros, Tesler-Thanos, până şi fetiţele în cizme ale lui Van Ark, totul e regizat până la cea mai măruntă mişcare. Chiar şi rolul tău din baletul ăsta de Spionaj Industrial.

Ţac, ţac, ţac. Detaliile pe care le dosise prin cotloanele şi locşoarele pielii senzoriale se împreunară; moleculele se sudară fără vreo cusătură vizibilă, ca sub mâinile miraculoase ale unui vindecător.

— Deci Codex 13 n-a existat niciodată, aşa e? Dacă pot şterge amintirile, atunci sunt în stare să le şi ticluiască. Ce altceva e memoria dacă nu o mână de molecule care trebuie reprocesate de tectori? Totul a fost o iluzie, un joc, un Maguffin mare şi atotcuprinzător.

Iago zâmbi şi bătu rar din palme. Unghiile lăcuite şi crăpate încă nu se regeneraseră.

— Ştiam eu că nu m-am înşelat în privinţa ta, spuse el. Codex 13, falsa ştergere a memoriei, promisiunea nemuririi fără de moarte, Seora Semalang sau Fuentes, chiar tu, Yoyo, totul a fost pus în mişcare de Tesler-Thanos pentru a demasca şi distruge organizaţia de spionaj industrial Artistide-Tlaxcalpo. Ceea ce deja s-a realizat. Ceea ce se rezolvă în aceste momente de către **compadres** ai amicilor noştri de colo pe care nu-i va plânge nimeni.

Focul cuprinsese şi Casa Morţii; şirurile de spectatori se traseră înapoi, iar costumele lor de carnaval, parcă tăvălite prin gunoaie, arătau ameninţătoare în lumina flăcărilor.

— Sigur că la o analiză mai atentă, planul nu rezistă, motiv pentru care abia aştept să ne suim în automobilul acesta (care între timp îşi încheiase transmodificările şi plurivalent-complexităţile şi torcea lăfăindu-se în vipia bulevardului din rigola căruia fusese invocat), ca să

plecăm de aici înainte ca să-şi dea seama cineva ce se întâmplă.

Scaunele erau îmbrăcate în ceva ce amintea de pielea umană: caldă şi bronzată.

— Cum dracu' realizezi asta? întrebă Yoyo, supunându-se invitaţiei care, clipind ca un avertisment stăruitor, spunea **fixaţi-vă centurile de siguranţă.** Şi de unde dracu' ai luat-o? De la mine n-aveai cum să scoţi atâţia bani.

— Superconductori sensibili la temperatura aerului. Viteza de copiere şi de prelucrare se ridică până la cinci, chiar zece la sută din acea a luminii. Procesare moleculară de hiperviteză. Depăşind cu decenii întregi nivelul la care au ajuns Aristide-Tlaxcalpo sau chiar Tesler-Thanos. (Iago se răsfăţa pe scaunul pilotului. Cu un rânjet de tectoplastic negru, aparatele de bord şi manşa de pilotare se întinseră către el). Cel mai mare laborator de nanoinginerie din lume: Casa Morţii.

Autovehiculul acceleră cu un zvâcnet silenţios.

— Şi eu ce mai reprezint acum, Seor Iago? întrebă de pe bancheta din spate femeia pe care Yoyo o cunoştea drept Martika Semalahg. Dacă ar fi să vă dau crezare, Tesler-Thanos s-a ocupat nu numai de ştergerea amintirilor mele, ci şi de acelea pe care le-a eliminat. Am lucrat pentru ei? Am pus la cale trădarea? În ce măsură mă pot încrede în amintirile ce mi-au mai rămas? Ce-mi aparţine cu adevărat din viaţa pe care o trăiesc? Eu sunt aceea despre care am amintiri?

Vehiculul zvelt şi aerodinamic, amintind de o picătură de ulei în cădere, îşi făcea loc cu greu printre puhoaiele de pietoni care se îndepărtau de locul exploziei.

— Fondul de amintiri datorat reactivării mnemochimice operate de femeia Conector este corect. Noi n-am modificat decât detaliile. Ai fost Madrilena Fuentes, ai lucrat în cadrul departamentului Cercetare-Dezvoltare de la Tesler-Thanos, pentru noi şi importante aplicaţii ale nanotehnologiei şi aveai de gând să transmiţi toate informaţiile către Aristide-Tlaxcalpo. Serviciul de securitate Tesler-Thanos a avut cunoştinţă de toate convorbirile clandestine prin anexofon, de întâlnirile pe ascuns cu Roland Carver, de călătoriile plătite integral la Nuevo Tenoch cu un sac fără fund plin cu cipuri. Carver nu ştia ce-i ofereai: Tesler-Thanos a însăilat ceva ce-i era peste putinţă să refuze. Ai avut baftă că s-au mulţumit doar să te azvârle pe fereastră şi ţi-au lăsat câteva amintiri ca să te facă absolut irezistibilă pentru Aristide-Tlaxcalpo. Puteai fi moartă, **querida**.

— Dar sunt moartă, **querido**.

— Vorbesc de Marea Moarte, **querida**.

Dacă memoria e un articol bun de şters şi re-înregistrat, la fel ca microdiscul pe care Ellis îl păstra pentru meciurile de baseball, atunci, se întrebă Yoyo, ce se alegea de personalitate, de identitate, de ideea de sine, care se baza pe fundamentul deloc sigur că fiecare ştia ce ştia? Ce se întâmpla cu lumea simţurilor, cu realitatea percepută? Şi – gândind iarăşi ca o avocată, fiindcă în ultimă instanţă asta eşti şi asta e tot ce vrei să fii, Yoyo Mok – ce importanţă mai au dovezile legale, bazate pe convenţia că martorul a văzut un anume lucru şi nu altul? Materie primă pentru tectorii flămânzi şi omniprezenţi.

Atunci când, aflându-se în cabinetul lui Van Ark, se simţise aruncată pe fereastră de la etajul douăzeci şi cinci, simţise cum aerul rarefiat şi înşelător îi trecea printre degetele care se zbăteau căutând un punct de sprijin, simţise viaţa explodând cu o răbufnire înfundată de oase şi sânge la atingerea cu cornişele ieşite în afară ale nivelurilor industriale şi simţise cum moare, Yoyo nu fusese în stare să-şi imagineze un lucru mai înfiorător decât să ia viaţa cuiva. Acum pricepea că femeia care se numea Martika Semalang suferise o violare cu mult mai profundă. Să răvăşeşti amintirile de o viaţă, la fel ca doi poliţai umflaţi care percheziţionează o încăpere, să iei între degete mângâieri intime, momente de iubire şi grijă, să te masturbezi la gândul scenelor de amor dat sau primit, să proiectezi acea viaţă ca pe un film obscen la o petrecere de burlaci şi apoi să iei acele momente frumoase şi să le urâţeşti, să iei dimineţile de iubire şi să le faci detestabile, umilitoare, autocondamnabile, să amesteci şi să lipeşti cap la cap amintirile unei vieţi însăilând ceva meschin, murdar, corupt, slujind unor scopuri mârşave, era totuna cu violarea unei profunzimi şi intimităţi pe care aceste opt litere neînsemnate n-ar putea nici pe departe să o descrie.

Dolari şi mărci germane. Până la urmă totul se reducea doar la asta.

— Tu ai plănuit chestia asta, nu-i aşa, Iago? întrebă Yoyo. Ai lucrat pentru Tesler-Thanos şi ai aranjat târgul cu Aristide-Tlaxcalpo. Tu ai creat-o pe ea în rol de Maguffin şi ai pus-o pe goană pentru ca oamenii lui Aristide-Tlaxcalpo să ciulească urechile. Tot tu ai trimis şi bileţelul de avertisment la Tacorifico Superica. Ştiai că localul va fi făcut praf. (Meseni veseli, înmuiaţi de bere şi **camarones espagnol**, fruntea sus! Hei, ce-i cu zgomotul ăla, nu cumva lifterul a coborât prea jos?) Până şi casa mea. M-au făcut scăpată în mod deliberat. Ca şi Trio, care s-a ales cu arsuri de la unda de şoc şi cele şase milioane Rim?… totul astfel pregătit încât să fie descoperit. Fiecare detaliu plănuit ca să pară că Tesler-Thanos voiau să se asigure că steluţa lor va fi transformată în atomi în cazul în care Aristide-Tlaxcalpo ar fi găsit vreo soluţie de a reactiva memoria ştearsă. Numai că totul a fost doar un joc de-a

prinselea ca să-i scoată din ascunzătoare, să pună gheara pe ea şi apoi să-i ucidă. Am fost prinsă în jocul ăsta chiar de la început, aşa e? Chiar şi atunci când am vorbit cu tine despre ’lator, la asta-ţi era gândul, greşesc cumva?

— Aveam nevoie de un avocat pentru mai multă credibilitate, recunoscu Iago, desprinzându-se din traficul aglomerat al carnavalului – ricşe, vehicule dukduk, microbuze încărcate cu **carnivalistos**, maşini pe pernă de aer mişcându-se greoi – şi cu o izbucnire de forţă, tăind cele două benzi rezervate circulaţiei din sens opus şi ţâşnind pe o alee atât de îngustă încât senzorii avertizori de coliziune se aprinseră pe tabloul de bord.

— Tu ai construit împuţitul ăla de **serafino**, Carmen Miranda, răcni Yoyo. L-ai asmuţit asupra mea! M-ai făcut să pierd cazul Industries Gabonais. Ai vrut să mă aleg cu citaţie pentru sfidarea curţii.

— Nu ştiu să spun minciuni.

Imagini învălmăşite de pereţi plini de inscripţii făcute cu spray trecură pe lângă ei. Conurile gemene ale farurilor săgetară bezna monotonă. Dacă din faţă le-ar fi apărut ceva, s-ar fi transformat în plasmă.

— Te-aş ucide dacă n-ai fi deja mort. Ţi-aş lua cel mai ascuţit brici, ţi-aş despica prepuţul şi l-aş desface ca pe un peşte. Aş face două crestături adânci de un centimetru fiecare împrejurul capului mătărângii. Ţi-aş înfăşură scrotul în jurul sculei, dar nu înainte de a-ţi smulge testiculele şi de a ţi le vârî în cur. Iar apoi, în vreo nouă, poate zece ore, te-aş dezmembra în timp ce ţi-aş călări scula mutilată.

— Asta-i fata care-mi place, Yoyo. Automobilul făcu un salt de pe alee în bulevardul înţesat de demonstranţi care purtau pancarte. Toţi palmierii ardeau. Ciudat, nu te credeam necrofilă.

— Iago, de ce-ai lichidat plutonul de **asesinos** trimis de Tesler-Thanos? Apoi tot ea dădu răspuns întrebării retorice: Fiindcă eşti în solda altcuiva. Fiindcă eşti agent dublu. Ticălos necredincios!

Iago îi aruncă un travesti de zâmbet.

— Până la urmă totul a ieşit ca la carte. Când mi-ai zis că vrei un ’lator cum nu mai are nimeni, dar să nu fie nici una din blestematele tale de ciber-majorete-războinicuţe adolescente făcute cu aerograful, cu sfârcuri cromate, vizor laser şi finisaj lucios, mi-am dat seama că eşti persoana potrivită. Da, sunt agent dublu, da, un trădător de două parale. Tocmai de aceea o ştergem cu marfa către un locşor sigur înainte ca ăia de la Tesler-Thanos să ajungă la concluzia pe care ai tras-o tu însăţi şi să-şi trimită echipa de lichidare cu ordinul de a nu mai da greş de data asta.

— Dar dacă nu lucrezi pentru Aristide-Tlaxcalpo, cu cine eşti? întrebă Yoyo. Capra! Atenţie la capra aia!

Automobilul-bolid feri enorma capră de fiesta confecţionată din mucava, trecând la un fir de păr de ea.

— Trebuia să mă gândesc că sare în ochi, spuse Iago, concentrat şi scoţând cinci milimetri de limbă printre buzele rujate. Casa Morţii…

— Dar Casele Morţii sunt în buzunarul lui T.T., Adam Tesler se cacă, iar Casa Morţii îl linge până luceşte.

— Asta a fost odată. S-au schimbat lucrurile. Unde se putea ascunde mai bine miezul organizaţiei de Eliberare a Morţilor decât sub nasul lui Tesler-Thanos?

— Ascunşi la vedere, spuse Martika Semalang. Ca scrisoarea furată.

— Care scrisoare? întrebă Yoyo.

— Edgar Allan Poe, o lămuri Iago. O veche povestire poliţistă.

— Eu sunt un exemplu viu de dislexie Clasa a Doua, spuse Yoyo cu mândrie. Frumos lucrat, trebuie să recunosc: chiar mâna stângă a lui T.T. să conspire împotriva lui.

— Cu un mic ajutor de la prietenii noştri.

— Morţii Liberi din cer?

— Şi de la **compadres, Lobos de la Luna.** Ţi-aminteşti când spuneam că totu-i ca un dans? Repetăm de ani de zile. Decenii chiar.

Pe un ecran de cincisprezece pe treizeci de metri montat pe acoperişul magazinului de articole sportive **Super** din El Cordobes, Scarlett conducea un cal înspumat trăgând o căruţă de-a latul unui fundal de flăcări filmat anterior undeva pe terenurile de la Universal Studios.

— Iluzie şi realitate, Yoyo. Asta explică totul. Casa Morţii nu s-ar da în vileag pentru o fraiereală nenorocită de spionaj industrial, decât dacă ea însăşi a pus la cale şmecheria cu scopul clar de a obţine ceva cu care să acuze Tesler-Thanos de complot! La dracu', îl poate acuza pentru o sumedenie de comploturi care ar da de lucru mai multor FBI-uri. Am dovada, am victima şi…

— Hop şi avocatul. Să te ia dracu' Iago! De aceea voiai tu un avocat. Nu ca să dai mai multă credibilitate jocului de-a prinselea, ci pentru a-ţi instrumenta cazul în faţa lui Tesler-Thanos. Dar mai e o **problemita**, Iago.

— N-ai s-o faci. Îţi înţeleg rezervele. T.T. face ca Industries Gabonais să pară o **cerveza porqueno**[31]. Dar vrei ca lifterul acela de sus să te urmărească toată viaţa?

— Jigodie ce eşti…

— Hotărârea Barantes, interveni Martika Semalang. Aşa cum ai spus

la Tacorifico Superica, Yoyo. Ceea ce nu există din punct de vedere legal nu poate apela la braţul Legii. Seor Iago, niciuna dintre dovezile tale nu va fi acceptată în instanţă. Nici eu n-aş fi acceptată. Isuse Iosif Maria: ucisă de Tesler-Thanos, ucisă de cei ce mi-au luat amintirile şi mi le-au înlocuit cu minciuni, ucisă de Lege.

— Iago, nimeni n-a trecut vreodată de Hotărârea Barantes, spuse Yoyo. N-ai cum s-o ocoleşti, s-o ignori sau s-o înfrângi. Casa Morţii e puternică, da. Casa Morţii pătrunde peste tot, de acord, dar nu există.

— Ba există o soluţie. Nenumăratele claxoane urlau continuu. Iago se desprinse din coloană şi acceleră pe lângă un lung şir de vehicule staţionate. Mărturiile aduse de morţi nu au greutate şi nu sunt admise. Cu toate astea, suspiciunile trezite de asemenea declaraţii pot constitui motive pentru continuarea investigaţiei. Câte cazuri de omucidere nu au fost redeschise pe baza depoziţiei victimei? Yoyo, nici măcar nu vrem ca asta să ajungă în faţa instanţei. Dorim numai ca tu să obţii o învoială. Aşa cum vreo Madre din Oraşul Înecat face un întreg Haqa[32], tocmindu-se pentru o găleată de caracatiţe. Te duci acolo şi le povesteşti: Casa Morţii vrea un acord ferm că din capul tău, al meu şi al clientei tale nu se va clinti nici măcar un fir de păr.

— Puteai să alegi o metaforă mai potrivită, Iago, zise Yoyo mângâindu-şi ţeasta, încântată de asprimea şi înţepătura senzuală a miriştii crescute doar într-o zi. Primele licăriri slabe ale cer-conceptului de zori se aprinseră către zenit. În caz contrar?

— În caz contrar, cópii ale dosarelor Casei Morţii referitoare la acest incident vor fi înaintate către Biroul de Afaceri Corporate din VanColumbia, care de mult caută un motiv să umilească pe Tesler-Thanos pentru că deţin monopolul în materie de reînviere. Războaie între **corporades**, spionaj industrial, asasinate, crime, încălcări ale drepturilor celor vii: ce altceva le-ar mai trebui? În Consiliul Rim există o minoritate pusă pe scandal – cu care Casa Morţii ţine permanent şi discret legătura – care aruncă vina pe Tesler-Thanos pentru toată afacerea asta cu Morţii Liberi. Abia or să doarmă mai liniştiţi dacă T.T. e doborâtă şi scoasă la licitaţie.

La cincizeci de kilometri deasupra Necroville-ului, cer-conceptul tresări spasmodic apoi scăpără pe neaşteptate. Perdele de foc gălbui ardeau de-a latul bolţii încă întunecate: se sfârşea starea de necesitate. Migraţia acestei zile putea fi şi ultima.

Iago dorea ca Yoyo să încheie un pact faustian cu Tesler-Thanos. Preţul pentru tăcerea Casei Morţii – şi independenţa ei, presupuse femeia – era un ţăruş înfipt exact în inima Hotărârii Barantes. Se făcea un pact cu morţii, o înţelegere clară şi aplicată, cu condiţii obligatorii şi

respectate. Prin contract se recunoştea, şi se consfinţea existenţa celor ce nu trebuiau atinşi. În felul acesta se crea un precedent de care aveau să se slujească şi alţii, lărgindu-l şi extinzându-l până când, într-o bună zi, vreun tribunal virtual va recunoaşte că dincolo de viaţă biologică este o etapă de existenţă şi-i va declara umani pe morţi.

Automobilul auriu cu forme schimbătoare opri lângă trotuar, sub strălucirea ca de ambră a masivului V tăiat din neon care anunţa o Casă a Morţii. Uşile se deschiseră larg precum aripile de pescăruş.

— Nu pot risca, lăsându-i pe cei de la Tesler-Thanos să-l vadă.

Iago îşi aşeză palmele de tectoplasticul tavanului boltit. Tectorii de hiperviteză se deconfigurară: automobilul se pleoşti, devenind o grămăjoară amoebică de aur topit şi dispăru în caldarâm.

Temându-se de liftere, Yoyo privea spre cer ori de câte ori se lumina. Bezna zorilor deveni amiază orbitoare. Vălurile translucide ale cer-conceptului erau alungate de pe firmament. Degetele subţiri ale norilor alto-cirrus azvârliră umbre groase cu margini precise asupra dealurilor şi văilor. Păsările se ridicară în aer cu un strigăt şi cu freamăt de aripi. Orbită, lui Yoyo îi scăpă un strigăt.

— Război, puiule, spuse Iago, privind printre gene la strălucirea nucleară care se stingea de parcă s-ar fi aşteptat ca urmele fumegânde de ioni ale navelor ce se prăbuşeau cuprinse de flăcări să cadă pe pământ. Lovitură cu conversie de masă. Navele au intrat în luptă. De-acum nu mai putem da înapoi.

Cuprinse chipul femeii între palme. Nici un mort n-o mai atinsese în felul ăsta.

— Yoyo, aşa se va întâmpla mereu. Vrei asta?

— Nu sunt în stare să fac ce-mi ceri. Ce sunt eu? Un avocat din Sampan City angajat de probă, plătită cu douăzeci de **centavos**, care nu poate nici măcar să devină un partener de nădejde şi pierde în instanţă orice caz îi este încredinţat. Şi te aştepţi să am succes şi să înfrunt **corporada** Tesler-Thanos?

— Asta e scena dramatică obligatorie din sala tribunalului în care trebuie să reciţi sărăcuţa-de-mine-ce-mă-mai-autocompătimesc?

— Credeam că lucrăm ca detectivii.

— Am încetat de mult.

Numai în dramoletele petrecute în lumea tribunalelor atrăgătoarea avocată se lasă fraierită de şnapanul cu vorba-dulce care o convinge să accepte cazul imposibil. De obicei, în asemenea seriale, pentru a câştiga, se apela la sclipitoarea răsturnare de situaţie legală. În lumea de dincolo de credinţele finale, avocata-nu-tocmai-simpatică este prăjită în corpomănuşă de către trepăduşii de reţea ai lui Tesler-

Thanos, sau transformată scurt în ioni cu ajutorul unor focoase cu conversie de masă de mărimea unei palme sau, pur şi simplu, legată fedeleş, cu un căluş la gură şi agăţată de sfârcuri de către sistemele legale **corporada.** Ce contează un avocat mai puţin?

Adevărul şi consecinţele lui, Yoyo. Îţi dă un fior, nu-i aşa?, exact sub ultimul nasture de la prohabul acelui şort atât-de-credibil-pe-stradă. Face ca până şi ultimul ovul din ovarele tale să ia poziţia de drepţi, să salute drapelul, să strige **da! da! fă-o! fă-o**! Altfel de ce să-ţi pârleşti neuronii cu dexedrină şi pastile de Stat Treaz, scormonind în căutarea informaţiilor nopţi întregi, mult după ce toţi din facultate s-au dus să se culce în patul lor sau al altora, dacă nu pentru a prinde şansa, acea unică şansă, acea lovitură care să doboare o **corporada** Pacific Rim? Norocul javrei chioare.

— Bunicii chinezi şi bătrâni zic: „Până şi norocul javrei chioare tot noroc se cheamă”, îi spuse Yoyo lui Iago. Să facem o încercare.

Yoyo, asocia zgâlţâiala pe care i-o dădeau acceleratorii neurali luaţi înaintea unui proces cu ceea ce-şi imagina că ar trebui să fie o împreunare sexuală foarte bună. Valul de căldură, supersensibilitatea pielii, simţământul că trupul se zbate şi se învârte în carapacea de piele ca un ghem de ţipari într-un sac, senzaţia crescândă de desprindere de lumea reală pe măsură ce orologiul intern se bate cap în cap cu cel extern, impresia că eul nu mai poate fi reţinut de ambalajul grosolan de carne, că doar cu un gând mintea ar fi trimisă într-un milion de încarnări diferite, atât biologice cât şi cibernetice, o înfiorată nerăbdare – amestecată cu speranţă, când minunată când înfricoşată, ca a unui creştin fundamentalist care aşteaptă să vină sfârşitul lumii.

Femeia ştia o groază de lucruri despre neurochimie, dar mai puţin de-un rahat despre acuplarea extrem de satisfăcătoare.

Angajaţii Casei Morţii care trecură pe lângă ea pe coridoare păreau să se mişte foarte încet. Ea însă trăia aproape la fel de accelerat ca să devină una cu sclipirea stroboscopică având frecvenţa de şaizeci de herţi a firmei fluorescente.

Uşa Biroului Invizibil al lui Iago – centrul neoficial al operaţiunilor clandestine desfăşurate în calitate de agent dublu – se deschise la percepţia câmpului său kirlian.

— Uau, făcu Yoyo Mok şi-şi azvârli în gură ultimul activator pe bază de acetil-colină.

Încăperea era un stup din lut ars cu diametrul de cinci metri. Podeaua avea striuri minuscule, iar de-a lungul peretelui se afla o banchetă joasă care se extindea în trei locuri echidistante, devenind

culcuşuri uşor concave de dimensiuni umane. Însă domul o făcu pe Yoyo să-i scape un fluierat involuntar de uimire. Fiecare centimetru pătrat era acoperit cu statuete din lut ars ale unor zeităţi aztece ţinându-şi mâinile întinse în faţă şi având gurile pictate în ocru-gălbui, căscate în semn de durere sau surpriză. Nici una dintre ele nu depăşea în mărime palma femeii şi stăteau aranjate ca în jurul unui stâlp totemic, formând şiruri lungi şi curbate. Prizoniere într-un nai din lut, gândi ea. Drogurile care o ajutau să se concentreze transmiteau şi o polimanie imprecisă, iar orice detaliu devenea numaidecât fascinant, i se întâmpla uneori să piardă chiar ore în şir contemplându-şi noiţele de la o singură unghie.

Cu degete de expert, Iago extrase câte un filament de nanocircuit de la fiecare tâmplă şi le lăsă să cadă pe podea. Lutul acesteia se văluri şi le acceptă. El rămase cu picioarele uşor desfăcute, cu braţele atârnând liber pe lângă corp. Coarnele gemene din tectoplastic de pe frunte se curbau spre înapoi.

— Cu tectorii superconductori având temperatura sângelui se pot face şi lucruri mai bune decât maşini care se lichefiază. Duse arătătorul către cel de-al treilea ochi. Întâi m-au recrutat, apoi m-au reconstruit. Una dintre marile ironii ale universului este că sistemul suprem de stocare şi prelucrare a informaţiilor trebuie să rămână o găletuşă de materie cenuşie şi moale purtată în echilibru la capătul coloanei vertebrale. Nici o maşină nu-i poate egala densitatea, sau miniaturizarea componentelor. E nanomaşina originală, cu microprocesoare de mărimea unei molecule. Dar e înceată, **querida,** atât de înceată. Legată de semnale chimice letargice, în timp ce copiii idiot-savanţi din silicon au zburat cu viteza electronilor. Dacă fraţii noştri, Morţii Liberi, se pot adapta ca să trăiască în vid, de ce n-ar reuşi cercetătorii Casei Morţii să reconfigureze creierul sub forma celui mai avansat sistem computerizat portabil? Viteze de transmisie egale cu cea a luminii, pierderi de memorie zero, capacitate de stocare şi de prelucrare de patru tetraocteţi. Informaţii la purtător, cinci intrări senzoriale cu reglaj fin şi prin interfaţa cu corpomănuşa, acces la întreaga reţea. **Querida**, pot lăsa în urmă orice memorie principală de oriunde. Lucrăm deja la tectori super conductori din a doua generaţie. Volumele de stocare multiplicate de zece ori. Cu vremea, fiecare om va fi capabil să înmagazineze şi să aibă acces la o parte considerabilă a cunoaşterii umane. Şi, **mi corazon**, noi, oamenii avem timp berechet.

— Sistemul meu legal, începu Yoyo, în timp ce simţurile hiperacute analizau cuvintele, instinct de avocat care gândeşte **oameni, ai zis oameni, de parcă noi, cei vii, ne-am afla într-o etapă adolescentină,**

incompletă, ca nişte axolotli care nu au devenit încă salamandre, şi numai morţii ar fi pe deplin oameni.

Degetul atinse, din nou glanda pineală.

— Conceput, programat, stocat aici, înăuntru. Chiar m-a amuzat când m-ai întrebat dacă pot încărca programul Scării către Cer. **Guapa**{33}, chiar dacă voiam, mi-ar fi fost pur şi simplu imposibil să-l uit. Sunt conectat la sistemul satelit al Casei Morţii. Prin mine poţi intra în reţea, în ierarhia juridică Tesler-Thanos. Posed toate dovezile, fiecare bit de informaţie este stocat în memoria mea.

O, tu, înger care ţii socoteala tuturor faptelor.

— Atunci de ce dracu' să mă mai mir că nu te-am bătut niciodată la volei, spuse Yoyo scoţându-şi hainele cu grijă.

Niciodată nu găsise un motiv convingător care s-o determine să intre în virtualitate îmbrăcată doar în pielea senzorială; nu avea nevoie de ea, corpomănuşa putea funcţiona la fel de eficient chiar dacă stătea îmbrăcată sau goală puşcă. Superstiţii… Şi sexualitate… Se uită în jur, căutând un cuier în care să-şi atârne lucrurile. Nevăzând aşa ceva, oarecum dezgustată, le aşeză pe podea, frumos împăturite. Apoi păşi spre braţele deschise ale lui Iago.

Icni când corpomănuşa ei o atinse pe a mortului, împreunându-se cu ea, şi pielea adevărată se lipi strâns de piele adevărată. Apoi interfeţele se conectară şi simţi şocurile sinestezice binecunoscute, anunţându-o că sistemul se auto-verifica. Culoarea arşiţei, când interfeţele optice se grefară pe dosul retinelor ei. Sunetul melancolic, din momentul în care tectorii se cuplară la ciocănel şi nicovală şi-i loviră timpanul. Mirosul de mi bemol pentatonic, din clipa în care pernuţele senzoriale picurară molecule în centrii olfactivi. Aroma inconfundabilă de prunc ars de napalm cu cinci zile în urmă, atunci când nanosondele îi testară receptorii pentru sărat/acru/dulce/amar. Şi o greaţă corporală ciudată pe care n-o mai simţise nicicând, în clipa în care cârceii din trupul lui Iago şerpuiră dincolo de urechea ei internă, spre emisfere. Un moment de plăcere păcătoasă la atingerea senzorială, apoi trecerea spre scara Powell şi Pressburger.

În decurs de o după-amiază şi o noapte, Yoyo uitase de bucuria pură a monocromiei. Marmura de sub tălpi era liniştitor de solidă şi de albă. Mult mai jos, nori gri deschis lunecau pe cerul cenuşiu închis. Spre stânga, la zece paşi sub ea, un Hammurabi negru ca pana corbului privea fioros de-a curmezişul nelimitatului spaţiu virtual. La un număr egal de trepte mai sus, spre dreapta, Moise şi tufişul lui arzând. Şi Yoyo, îmbrăcată în negrul calvinist, elegant şi oficial, cu suficiente nuanţe de argintiu, cât să arate plină de succes dar lipsită de

ostentaţie, se lăfăi în solitudine şi asculta vântul care arpegia armonii largi şi zguduitoare pe scara nesfârşită, însă nu reuşea să clintească nici măcar un clopoţel de argint de la cercelul ei. Soarele alb şi pur se ridică, un atom orbitor. Simularea era fără cusur, chiar dacă apărea pe vechiul virtualizator sau în neuronii reconfiguraţi ai creierului lui Iago.

În clipa în care începi să crezi că virtualul este real şi realul virtual te-ai terminat ca avocat; asta i se spusese încă din prima zi de facultate. Ca avocat şi ca fiinţă umană.

Invocă o fereastră de evenimente. Înapoia acesteia se rotea galaxia reţelei TVMA, ’latoarele marilor **corporadas** strălucind arzător ca nişte quasari.

— **Corporaţia** Tesler-Thanos, spuse ea cu voce tare şi clară.

Subrutine ascultătoare, rămase nevăzute, introduseră coduri de reţea şi parole: o singură super-gigantă alb-albăstruie se decupă din secvenţa principală şi se umflă până ocupă toată fereastra. **Mari ticăloşi.** Steaua explodă; disjunctoare calculate precis interveniră, filtre reduseră suprasarcina senzorială până la niveluri suportabile. **Yoyo Mok nu cade pe spate în faţa virtuozităţii voastre pirotehnice.** Clipi, ca să se degajeze de filtrele optice, şi văzu un samurai auriu, înalt de douăzeci de metri, îmbrăcat în armură din cap până în picioare, stând la zece paşi de ea. Cu prapuri de bătălie fluturând în urmă, în vântul virtual personal al lui Yoyo. Şi cu sabia scoasă.

— Sunt **Procurador** Martina Martinez de la diviziunea juridică a **corporadei** Tesler-Thanos, bubui samuraiul.

Doar marile companii îşi puteau permite să menţină faţade umane complete pentru ’latoarele lor juridice.

— Sunt **Abogado** Yoyo Mok de la Allison-Ismail-Castardi, declamă ea cu convingere. (Dacă Allison-Ismail-Castardi mai exista). Privind, către chipul mascat al monstruoasei apariţii, continuă: O reprezint pe clienta mea, Martika Semalang, anterior Madrilena Fuentes, fostă angajată a Diviziunii de Cercetare-Dezvoltare Tesler-Thanos.

Procurorul Martinez îşi aşeză sabia cu vârful în jos pe scară şi rămase cu mâinile înmănuşate, mari cât nişte camionete, pe gardă. Marmura indestructibilă crăpă şi se desfăcu sub apăsarea vârfului ascuţit al armei. Aluzia era, brutală şi limpede. **Deţinem puterea de a-ţi sfărâma atât persoana cât şi lumea intimă alcătuită din fleacuri ambiţioase.**

— Madrilena Fuentes a murit şi nu este îndreptăţită să beneficieze de reprezentare sau de asistenţă juridică.

— Inexact! strigă Yoyo, dar giganticul samurai auriu dispăruse deja, închizând în urma sa fereastra de evenimente.

Din cerebelul lui Iago fură invocate alte ferestre; programe de căutare achiziţionară coduri de acces direct la sistemul juridic Tesler-Thanos cu banii negri ai Casei Morţii. Ferestrele se deschiseră.

Prin fereastra rotundă: samuraiul auriu stând călare pe Bulevardul Hoover, un picior în Necroville, celălalt în tărâmul viilor, sabia ridicată în poziţie **Men**, atitudine medie, lovitura de tăiere orizontală, perfectă pentru decapitări. Îşi aminti de un afiş vechi de pe vremea Celui De-Al Doilea Război al Secolului Douăzeci, cu un samurai aidoma acestuia, ridicat deasupra bazei de la Pearl Harbor, cu sabia înălţată în aer, în timp ce navele fostelor **Estados Unidos** trăgeau în el salve inutile de tun.

Prin fereastra pătrată: sfera inelară a 'latoarelor juridice Tesler-Thanos; un sistem solar din sfere Dyson grupate, întunecate şi neluminate, învârtindu-se lent.

Prin fereastra arcuită: arzând, un meteor de informaţii, esenţa Cazului Semalang, intenţia ei de şantaj.

Preluă mingea de informaţii, o bătu uşor şi o servă prin fereastra pătrată de evenimente. Intră pe orbita cea mai îndepărtată, norul juridic Oort, şi trecu fără să atingă nimic. Orice **abogado** care-şi merită bărcuţa de marţipan putea să se strecoare pe lângă un birou de **recepcionista**. Fereastra de evenimente urmă mingea, trecând printr-o serie de imagini alungite, rarefiate: trenuri tractate de locomotive cu aburi, femei plângând, jocuri îngheţate de artificii, barbari blonzi falnici şi vânoşi. Petiţii respinse; fantome reţinute în pragul iadului, în vreme ce instrucţiunile de nivel inferior aşteptau aprobări de la cele de nivel superior. Programul căzu către curba cenuşie şi infinită a nivelului secund.

Sunetul era exact aşa cum ar trebui să apară pentru sfârşitul unei părţi a lumii: o combinaţie de ghilotină **clanţ!** şi un zvon de talgere. Ceva – ba nu, nu ceva, un nimic, un plan de negru absolut – retezase universul ei monocrom precis în două. De sus până jos. Dintr-o parte până în cealaltă. O nouă izbitură mortală şi nimicul negru mai făcu un pas către ea. Prin el trecu un nor şi fu anihilat. Negrul intersecta precis pe mijloc o statuie a Judecătorului Roy Bean. Încă un pas şi judecătorul dispăru, înghiţit cu totul. Neantul întunecat înainta continuu către Yoyo.

— Iago!

El apăru într-o fracţiune de secundă. Pantaloni negri înguşti, cu o vipuşcă de catifea, perfect călcaţi; o jachetă bolero de culoare albă, un sombrero atârnat pe spate. Dacă ar fi avut un căţel chihuahua şi o baghetă, ar fi putut trece drept dirijorul unei orchestre de dans cha-cha-cha.

— Arăţi ca un căcat, îi spuse Yoyo în vreme ce programul ei de şantaj sfărâma al doilea inel de argumente juridice şi continuă să pătrundă, printre fantome şi contestaţii, către al treilea.

Iago nu catadicsi să-i răspundă la glumă.

— Se pare că sunt atacat de un sistem viral anti-IA, foarte sofisticat, specializat să identifice, să penetreze şi să elimine ’latoare simulatoare de personalitate din spaţiul destinat memoriei lui.

Zgomotul beznei ce avansa mereu era un duduit constant, amintind de apropierea unei divizii de blindate grele. Yoyo se trase înapoi, porni în sus pe scară, deschizând în calea ei toate ferestrele de evenimente.

— Asta ce înseamnă?

— Sunt scos cu forţa din propriul meu cap. (Părea înspăimântat. În vocea lui Iago Diosdado se auzeau tonuri înfricoşate). Am încercat să transfer memoriile în volume redundante, dar chestia asta căcăcioasă mă împinge afară. (Bezna înainta acum cu pas de plimbare. Yoyo se retrase în sus, sus, tot mai sus pe scară). Yoyo, ca să mă salvez, va trebui să utilizez chiar spaţiul pe care este rulat acest program.

— Bezna asta eşti tu?

— Într-un fel, da. Pentru tine reprezintă doar octeţi ocupaţi. Yoyo, rămâi fără spaţiu de manevră.

Ea aruncă o privire la fereastra pătrată. Al treilea cerc –, al patrulea… Orbitele se dădeau în lături în faţa depoziţiei zburătoare sub prestare de jurământ; cuvinte din ea pătrunseră de la nivelurile exterioare, spre miez, şi comanda se întorsese: **să treacă**. Dar va atinge miezul înainte ca Scara către Cer şi întregul ’lator juridic al lui Yoyo să-şi epuizeze spaţiul de lucru şi să se prăbuşească?

— Nu poţi să-l opreşti?

— Ba da, dar…

— Dar vei avea nevoie de spaţiul pe care-l ocup, ca să pregăteşti programe antivirusare. Isuse Iosif Maria! Bezna alunecă în susul scărilor cu pasul netulburat al unui alergător. Iago, dacă nu poţi face nimic, dă-te dracului jos de pe scara mea. Reprezinţi o grămadă de pixeli pe care i-aş putea folosi cu mai mult succes.

Cel de-al şaselea cerc, al şaptelea. În urma ei, trepte statui şi fuioare de nori stratus de un cenuşiu spălăcit fură înghiţite pe măsură ce bezna venea în salturi după ea.

— Iago, nu mă mai împinge în afară! strigă femeia, ştiind că el nu avea de ales.

Supravieţuirea ei însemna moartea lui. Supravieţuirea lui însemna ca ea să fie abandonată, strivită, dezgolită şi neajutorată în faţa jocheilor de reţea pe care îi va convoca Tesler-Thanos pentru a pătrunde în

’latorul ei juridic ca s-o incinereze în corpomănuşa catifelată.

Al optulea cerc… Al nouălea şi cel din urmă. Sfera cea mai apropiată de centru se exfolie şi soarele îi explodă în ochi. Miezul. Mănunchiuri de fascicule şi dâre de interogaţii şi de duble verificări, pe măsură ce miezul juridic analiză elementele unul după altul, iar pachetul ceresc se apropie de periheliu. Cincizeci de paşi, patruzeci de paşi, treizeci de paşi. Lucrul întunecat o ajungea din urmă. Iago pierdea teren, alungat din propria-i ţeastă de viruşi cărora le plăcea căldura sufletelor umane.

Momentul de luciditate sosi ca lovitura unui baston de baseball ivindu-se din umbrele nopţii de sâmbătă şi ţintind drept spre ochi. Asemenea lucruri erau proiectate pentru a ataca inteligenţele artificiale. Yoyo îşi vârî degetele în gură şi slobozi un şuierat.

La cincizeci de paşi mai sus, un Sfânt Benedict din travertin căpătă culoare, contururi, fructe, luciu pe buze, pene din plută şi un strai pentru care merita să mori, şi păşi de pe soclu pe scară.

— Bună, Yoyo. Oho, dar se pare că ai unele necazuri. Pot să-ţi vin în ajutor? spuse melodios Carmen Miranda **serafino.**

Nimicul arăta ca un monolit negru şi nesfârşit care se prăbuşea peste Yoyo Mok.

— Termină! răcni ea la Carmen Miranda. Încetează cu toate căcaturile astea împuţite!

— A. Nu se poate, Yoyo, ce urât vorbeşti. „Zău că n-ar trebui să vorveşti aşa, fiindcă atuncea Dumnezeu se înfuriază“. S-ar cuveni să ştiu asta, fiindcă folosesc mult spaţiu redundant în ’latorul de rugăciuni catolice.

Yoyo se îndepărtă târâş de bezna care cobora.

— Pentru că ţin la tine, o să fac uitat cuvântul acela care începe cu „c“. Doar de data asta.

Ca un curcubeu cu aromă de fructe, Carmen Miranda se lichefie, se azvârli spre beznă şi căzu cu un pleoscăit. Din nimicul întunecat picură zeamă de struguri, portocale, piersici, lămâi gălbui şi căpşuni.

Neantul negru se opri. Vreme de o sută de bătăi virtuale de inimă, cu el nu se întâmplă nimic. Nici în următoarele două sute de bătăi. Iar la urmă, neantul făcu un pas înapoi. Apoi încă unul, şi încă, şi începu să se retragă în josul scărilor ca un înger zburător, pe măsură ce viruşii anti-IA adulmecară urma vânatului pentru care erau programaţi şi porniră să-l gonească. Prin legăturile de comunicaţii ale Casei Morţii, virusul îl va fugări pe Carmen Miranda **serafino** prin labirinturile şi cotloanele ierarhiei calculatorului Necroville-ului şi chiar mai departe, dincolo de o graniţă care nu putea fi niciodată închisă pentru îngeri şi viruşi, în galaxia sclipitoare a reţelei TVMA, prin reţelele de rugăciuni şi

roţile spirituale catolice vechi, Budist-Reformate şi Ucurombe Fe, prin multiuniversurile ’Iatoarelor Administraţiei Rim şi **corporada.**

— „Şi ocolind flăcările pierzaniei!“ continuă Yoyo care, ca o dislexică exemplară ce se afla, nu citise nicicând Moby-Dick, dar îi plăcuse filmul şi nu uita lesne o frază sonoră.

Precum automobilele de luptă, mişcându-se bară la bară pe autostrăzile nopţii, carnagiul lăsat în urmă de înfruntarea dintre un înger şi un virus era de nedescris. Din reţea se puteau elimina secţiuni întregi; ’Iatoare cu baze de date valoroase puteau fi aruncate la gunoi, fiind virusate până la putrefacţie. Era probabil ca procesele civile pentru daune şi compensaţii să se ridice la miliarde de dolari Rim, doar dacă Yoyo Mok avea să arate cu degetul pe cineva.

Mai am un avantaj asupra ta, inamic al meu.

Arată cu degetul.

Soarele Ludovic al XIV-lea încoronat cu foc, aflat în miezul juridic al lui Tesler-Thanos, se desfăcu şi o înghiţi cu totul.

Virtualitatea era atât de curat şi de precis conturată încât simţi că s-ar fi putut circumciza cu ea. Deplasându-se lent, inelele planisferelor şi proiecţiilor stelare se arcuiau la kilometri deasupra capului ei, mişcarea maiestuoasă a constelaţiilor şi a corpurilor cereşti neînsemnate – femei cu marame înstelate, bărbaţi cu feţe ca Luna, copii cu cozi de cometă în loc de păr – dihănii ale cărnii venite din cele patru vânturi, elemente şi umori care susţineau discul central din aromă purtând patina vremii, gravuri ale lumii cunoscute şi ale oceanelor ei care, la scară virtuală, erau nişte tranşee minuscule cu pereţi abrupţi; răsucirile încete, calculate exact, ale roţilor din interiorul altor roţi: precizia şi micşorarea la scară erau tulburătoare.

Fii cinstită, Yoyo, Terifiante!

Avocata bănui că pe acest disc inelar mai călcaseră şi alţii înaintea ei. Nu mai era legată precar de ’Iatorul aflat în creierul lui Iago. Corpomănuşa ei, carnea fragilă, intraseră în contact direct cu computerele Tesler-Thanos.

În centrul planetariului ardea o faţă de soare atât de orbitor încât trebui să-şi opacizeze senzorii optici pentru ca s-o poată privi.

— ’Iatorul juridic Tesler-Thanos a înaintat reclamaţia dumneavoastră către miezul central, o anunţă vocea solară. Propunerea dumneavoastră a fost pusă în discuţie, iar presupusele probe au fost analizate. Includerea lor între modelele noastre dovedeşte că dacă refuzăm să vă acceptăm propunerile, probabilitatea ca peste cinci ani Tesler-Thanos să nu mai existe în forma actuală este de optzeci şi cinci la sută, un procentaj inacceptabil de ridicat. Pe această bază suntem

pregătiţi să vă oferim următorul contract.

Numai pasul făcut instinctiv înapoi o salvă pe Yoyo de lovitura de sabie care ar fi tăiat-o în două. Săriră jerbe de scântei, metalul zăngăni sonor. Vârful lamei, înţepeni în ecliptica moale din aramă. Giganticul samurai argintiu îşi smulse cu greutate sabia din strânsoarea metalului şi o repezi spre capul femeii. Ea se feri lăsându-se brusc în jos. Tăişul muşcă adânc din planisfera lui Marte: stelele şi constelaţiile intrară în rezonanţă ca un gong.

— Aţi minţit! răcni Yoyo spre faţa solară. Bestii ticăloase!

— Vă informăm cu deosebit regret că recomandările noastre au fost respinse de autorităţile executive superioare, spuse astrul cu analogia cibernetică a consternării. Acest lucru e Iraţional şi nu slujeşte intereselor **corporadei**.

— **El Presidente** a zis să nu încheiem nici un târg, vorbi samuraiul auriu, păşind în urma lui Yoyo şi scârţâind din armură. Fără şantaje. Fără compromisuri. Nici un contract. Răspunderea pentru cazul Fuentes/Semalang a trecut direct la avocaţii umani.

— Nu fi tâmpită, Martinez! strigă Yoyo, intrând în codurile ferestrei. Nu poţi porni împotriva ’latoarelor juridice. Când chestia asta se va face publică, o să fii terminată. Exclusă din barou. N-o să mai poţi căpăta nici măcar o slujbă de paraşută virtuală plătită cu douăzeci de dolari numărul.

— Dacă va răsufla ceva, Mok, preciză samuraiul auriu şi vârful armei vâjâi la un sărut de sternul ei.

’lator secret care putea penetra prin memoriile tampon cu feedback ale corpomănuşii şi acţiona împotriva purtătorului ei. Aşa i se întâmplase lui Trio, care se alesese cu pielea arsă în proporţie de şaptezeci şi trei la sută.

— Opriţi-o! chelălăi Yoyo către miezul juridic muribund.

Ca răspuns, samuraiul auriu ridică sabia cu ambele mâini deasupra capului ei. Yoyo se apucă de marginea ferestrei de evenimente şi-şi făcu vânt prin ea, ajungând pe Scara către Cer. Şi se opri.

În cadru apăru imitaţia unui lifter apropiindu-se la joasă înălţime, nemilos, grăbit, prin lumina timpurie a zorilor, dând impresia că ştia precis încotro se deplasează. Moartea prin furtuna conversiei de masă sau prin mii de tăieturi. Moarte, oricum ai lua-o: dacă avocaţii n-o puteau pune la zid, atunci echipa de lichidare cu siguranţă va rezolva treaba.

Nimeni nu-i explicase încă precis încotro o apucă spiritul dacă trupul pierea în timp ce se afla în virtualitate.

Să mizezi pe cartea javrei chioare şi să te rogi la strămoşi: ăsta-i

Marele Atu.

— Iago! urlă ea în fereastră. Fă-o! Trimite-o! **Monopolistas**. Trimite-o! Rămase cu ochii pironiţi la masca aurie, orbitoare. Ai belit-o, încheie Yoyo.

Vârful sabiei descrise un arc luminos prin aer. Continuă să privească fix la masca aurie, în timp ce lama coborî şuierând.

La fel ca la pisica din Cheshire din alt film vechi, rânjetul de pe masca giganticului samurai, atârnat în spaţiu, dispăru ultimul, în timp ce liniile şi unghiurile trupului se dizolvară în rotaţia constelaţiilor şi a divinităţilor. Vreme de mai bine de zece bătăi de inimă, Yoyo nu îndrăzni să privească în urmă, spre fereastra de evenimente. Fă-ţi curaj. Sfidează-o. Fă-o! Văzu lifterul rotindu-se la o sută optzeci de grade pe suflante şi dispărând cu o fluturare de lumini de poziţie.

— Iago! (Perry Mason nu obişnuia să urle. Ducă-se-n mă-sa, Perry Mason ăsta). Reţine totul. Fiecare lucruşor!

Vocea soarelui se făcu din nou auzită.

— În interiorul **corporada** pare să fi avut loc destituirea preşedintelui. (De parcă ar fi anunţat că plouă sau că tocmai a sosit porţia de pizza). Vechiul preşedinte nu mai deţine autoritatea executivă. Noul preşedinte a abrogat ordinul dat de predecesorul său, ignorând serviciul juridic. Toate operaţiunile îndreptate împotriva numitei Yoyo Mok, **Abogado,** şi a clientei sale au fost revocate. **Procurador** Martinez nu mai este împuternicită să reprezinte consiliul de conducere, şi preşedintele în exerciţiu al Tesler-Thanos. Asistenţa juridică umană a fost suspendată. Prin urmare, contractul pe care sistemele juridice computerizate urmau să-l încheie cu dumneavoastră rămâne în vigoare.

În ceea ce priveşte acceptarea propunerii dumneavoastră de către Tesler-Thanos, simulările noastre indică o probabilitate de şaptezeci şi trei la sută, ceea ce se încadrează în haremurile de judecată anticipate. Cu toate acestea, probabilitatea ca Hotărârea Barantes şi, implicit, sistemul actual de **contratada** să rămână neschimbate este de numai treizeci şi trei la sută. Simulările cazurilor celor mai probabile privind încheierea unei înţelegeri între clienta dumneavoastră şi **Corporada** Tesler-Thanos dau cifra de optzeci şi doi, respectiv, optzeci şi trei la sută. Ţinând seama de aceste elemente, recomandăm directorilor şi noului preşedinte să accepte propunerea dumneavoastră cu condiţia încheierii unui contract în formă standard cu includerea Clauzei Gagging.

— Clienta mea trebuie să păstreze suma de bani ce i-a fost plătită deja de către Tesler-Thanos. Nu vor avea loc atentate împotriva vieţii mele, a clientei şi a lui Iago Diosdado. Inclusiv – soarele cu chip de foc

se vălurise, un preludiu la o declaraţie – atacarea cu arme cibernetice şi informaţionale de orice tip.

— Cu condiţia să acordaţi asigurări faţă de Tesler-Thanos, subcontractanţi şi agenţi, că nu vor exista cereri de despăgubiri pentru vătămări personale.

— Nu sunt lacomă. De acord. N-o să spun nimănui cine a făcut-o. Nu pot vorbi în numele părţilor vătămate care ar putea, în mod independent, să descopere că dumneavoastră sunteţi sursa virusului.

— Nici nu ne-am aştepta la aşa ceva. Reclamaţiile celorlalte părţi vătămate vor fi rezolvate în modul obişnuit.

— Altceva?

— Acestea sunt toate condiţiile noastre.

— Daţi-mi contractul ca să-l semnez.

— Acordul este pregătit. Vă rog să indicaţi acceptarea lui urmând procedura obişnuită.

Yoyo întinse mâna şi o băgă în inima soarelui. Nu se pârli. Legea arde cu flacără rece. Îşi plasă emblema de identificare, lotusul alb, încadrat de un triunghi negru. Şi numărul de avocat în miezul soarelui. Semnat. Parafat. Sigur.

— Alte tranzacţii? întrebară regii-sori.

Nu-i venea să întrebe sistemul juridic Tesler-Thanos **ce dracu' se petrece?**

— De drept şi de fapt, spuse Yoyo, cred c-aş vrea să ies dracului de aici.

A fost odată un bărbat care trăia într-un castel înalt. Toată puterea a lui era; la o vorbă a sa, morţii se ridicau şi păşeau, şi doar un singur lucru nu-i sta în putinţă să-l obţină, iar acela era dragostea unicului fiu.

Noapte de noapte, bărbatul şedea în turnul lui cel înalt şi se întreba de ce se întâmplase aşa. Nu era un om crud sau temperamental, niciodată nu-şi lovise fiul şi nici nu se purtase în vreun fel care să-l facă să-i fie ruşine de un asemenea tată. Purtarea lui fusese mereu înţelegătoare, conciliantă, chiar iubitoare: îşi rezervase o parte din preţiosul său timp ca să se joace cu el, ca să-i asculte istorisirile. Încurajase orice dorinţă manifestată de copil şi nu forţase nota când dorinţele încetaseră să prezinte interes, suferise în tăcere chinurile şi revoltele adolescenţei, se abţinuse de la comentarii şi judecăţi asupra amicilor şi iubitelor, refuzase să condamne experienţele sociale sexuale chimice. Făcuse tot ce-i stătea în putere unei fiinţe umane care doreşte să câştige iubirea alteia, însă nu-şi auzise niciodată fiul spunându-i că-l iubeşte.

Nu putea recunoaşte că aceasta reprezenta în esenţă, neîmplinirea sa: dragostea nu era o noţiune pe care să o sileşti să apară. Dragostea, chiar şi aceea dintre părinte şi fiu, nu constituia ceva inevitabil. Nu era musai să se întâmple, nefiind o lege fizică, precum cea a gravitaţiei sau a forţei nucleare slabe. Nu reuşea să priceapă că disperarea se contura cu claritate în fiecare faptă de bunătate, înţelegere, încredere şi afecţiune. Erau oferte de negoţ. Erau contracte; titluri de creanţe care nu se rambursau niciodată.

Omul din turnul mohorât cunoscu ce înseamnă respingerea şi se lăsă cuprins de disperare.

Pe femeia care avea să-i poarte copilul în pântec o cunoscuse cu mult timp înainte ca el să-şi fi întemeiat imperiul morţilor şi să fi trimis spre înalt bolţi şi turle ce ţâşneau din stânca Bulevardului Hoover; grăunte cu grăunte, moleculă cu moleculă. Procedând în felul acesta, căzuse în păcatul binecunoscut celor ambiţioşi, care cred că posteritatea este înlocuitorul potrivit al prezenţei. N-a avut niciodată ştire de amanţii pe care soţia lui îi ducea la patul cu forme curgătoare în timpul lungilor nopţi când, în chinuri, el îşi crea Noul Ierusalim; asta până în ziua când ea a venit la el, în sala tronului din vârful turlei, unde podeaua din marmură încă era nesigură sub tălpi, ca să-i ceară să divorţeze înainte de a-i pângări numele cu lunga listă a adulterelor.

— Şi, mai zise ea, vreau băiatul.

Atunci s-au luptat. S-au înfruntat prin instanţele ’latoarelor, prin reţelele mass-media, pe canalele de scandal şi prin cercurile bârfitoare ale societăţii. S-au războit cu acuzaţii-insinuări-defăimări-calomnii-spioni; s-au încăierat cu ura nedomolită a celor pentru care dragostea se transformă în minciuni. Într-un târziu, omul din turn şi-a câştigat fiul dovedind, prin înregistrări video, audio şi fotografii, că în ultimii trei ani soţia lui se regulase în mod constant cu propriul ei paj mort – în zilele acelea de demult acesta fiind un păcat de neiertat – iar ca necrofilă, nu îndeplinea calităţile necesare pentru a fi o bună mamă.

Omul din turn deprinse teama de a fi respins şi, odată cu asta, hotărârea să nu mai fie vreodată respins. Cu cât mai hotărât eşti că un anume lucru n-o să se întâmple, cu atât mai sigur se vădeşte că el se va petrece.

Era inevitabil ca băiatul să plece din turn ca să-şi caute norocul în lume. Lăsă un bileţel, îşi luă doar hainele de pe el şi o carte de credit în toate valutele. Era un romantic, dar nicidecum un nechibzuit. Călători printre săraci, cercetându-le înţelepciunea, sperând să găsească în tovărăşia lor înţelesul şi comuniunea de care nu avusese parte în cele trei turnuri. Trăi printre morţii din oraşele moarte şi din necroville-urile în

permanentă expansiune, pentru ca în aura extraterestrialităţii lor să-şi descopere propria umanitate. A mers până la capătul pământului pentru a vizita mistici şi comunităţi spirituale ca să-şi dovedească sieşi că omul înseamnă ceva mai mult decât materialismul moleculelor al filozofiei tatălui său. Se scula odată cu zorile pentru a venera copacii mari, grijea de peştii de sub domurile de sticlă multifaţetate ale Ordinului Iubitorilor Biosferei, se droga intrând în transa-extaz a fetişiştilor Ucuromba care trăiau între rădăcinile **arcosanti** în paragină numite Miami, îşi cresta carnea şi-şi împreuna sângele cu fraţii câmpiilor, înota cu oamenii-focă Milapa, luând poteca apusului de soare până în locul unde cântau marile balene.

Vreme de zece ani rătăci pe tot globul, iar în prima zi a celui de-al unsprezecelea an se întoarse la turnul tatălui său. Părintele lui îmbătrânise, se mohorâse şi slăbise; alături se afla o femeie, mult mai tânără decât el; noua soţie. Avea pe chip o expresie pe care fiul o cunoştea prea bine: nu astăzi, nu mâine, dar într-o bună zi, ea îşi va părăsi soţul.

— Bună, zise fiul. M-am întors.

— Promite-mi un lucru, îl rugă tatăl. Promite că n-o să mă părăseşti din nou.

— Promit, răspunse fiul.

Omul din turn începu să se ocupe de crearea unui rege.

Tatăl nu credea în meritele câştigate fără muncă, aşa că fiul sluji ca ucenic în toate diviziunile şi serviciile care într-o bună zi aveau să-i ajungă sub control. Deprinde repede, învăţă fără odihnă, se iniţie ca un catolic, se instrui temeinic. Timpul petrecut pe coclauri îl făcuse mai iute şi mai înţelept. Tatăl întocmi documentele legale prin care să-i transfere controlul executiv asupra a jumătate din **corporada**.

Dar apoi, în zorii unei zile de septembrie, Jody-Lynn Kapeckni pierdu controlul asupra automobilului cu care circula spre sud pe banda expres a autostrăzii Pasadena. Vehiculul s-a izbit de bariera centrală cu o sută cincizeci de kilometri pe oră, a fost proiectat pe sensul opus şi a explodat pe banda de încadrare a Intersecţiei 12. Mingea de foc a cuprins şi alte cinci vehicule. Doisprezece oameni au murit arşi. Printre ei se afla şi Quebec Tesler, moştenitor de drept şi de fapt al Tesler-Thanos SA; cea mai puternică **corporada** de pe Pământ.

Zăcu în pământ, nouă luni, timp în care toată lumea jeli moartea unui mare prinţ şi, în prima zi a celei de-a zecea luni, a fost reînviat prin voinţa tatălui său. Păşi afară din apele reînvierii şi nu intră în lumina aurie care inunda turnurile înalte ale naşterii lui, ci în bioluminiscenţa stins-gălbuie a Casei Morţii; nu întâlni îmbrăţişarea prietenilor şi

părinţilor, ci salutul rece al moartelor îmbrăcate în alb de doliu.

— Unde mi-e regatul? întrebă el. Unde mi-e personalul, secretariatul, amicii? Unde e tatăl meu?

Află cât de zdravăn se prăbuşise. I se promisese jumătate din lume, iar acum era un nimic, nimeni, nicăieri, non-persoană, non-existent. Moştenirea fusese jumătate din imperiu, însă din toată averea îi rămăseseră cincizeci de străzi cu colibe zgomotoase, împuţite şi supraaglomerate. Fusese primul născut din Adam Tesler, acum era mort.

Noua familie care îl iniţie în misterele vieţii de după moarte îl avertiză: e mult mai recomandabil să-i uiţi pe cei pe care i-ai părăsit. A mers, totuşi, până la poarta de aur de la poalele castelului şi i-a dat poruncă să i se deschisă. N-a ajuns decât până la spaţiul comercial de la un etaj inferior, unde războinicii l-au arestat.

L-au dus în sala tronului, unde părintele, având păunul cu coada rotată-evantai de-a dreapta şi tectozaurul verde-auriu de-a stânga, i-a spus că, oricât de neţărmurit ar dori în sinea lui ca situaţia să fi fost alta, legea care afirma că morţii nu există îl ţinea legat de mâini şi de picioare.

Chiar şi în cazul propriului fiu?

Chiar şi în cazul propriului fiu.

Din expresia de pe chipul tatei îşi dădu seama că era vorba de ceva mai mult decât legea şi legalitatea. Era negarea finală a speranţei lui şi a iubirii.

— Ai spus că nu mă vei părăsi niciodată, spuse tatăl. Ai minţit!

— Aţi avut dreptate, zise mai apoi fiul către îndrumătorii şi mentorii săi. N-ar fi trebuit să mă întorc.

— Totul va păli, i-au explicat aceştia. Ţi se va părea un vis lung şi încâlcit, din care te vei trezi încetul cu încetul.

Aşa cum se afundase în pregătiri pentru domnie, iar înainte de asta, în studiul lumii tot mai sălbatice, fiul deposedat se azvârli în lucrarea menită să-i elibereze pe morţi. Prietenii morţi îi dăduseră poveţe doar pe jumătate adevărate; viaţa de dinainte păli, dar amintirea nedreptăţii ce i se făcuse continuă să trăiască nemuritoare, căpătând vigoare la fiecare altă inechitate şi injustiţie pe care o vedea în noua lui lume, până când deveni indignare îndreptăţită. Deveni furie.

Codurile, îi spusese tatăl lui, făceau parte din el la fel ca şi pielea; semnele de identificare se sudaseră în ADN-ul său. Într-o noapte venise până la turn. Sosit pe aripi tăcute, aterizase pe balconul de la nivelul nouăzeci şi nouă. Alarmele de securitate i se supuseră. Uşile i se deschiseră în faţă. Trecu prin încăperile scufundate în întuneric,

deschise dulapuri, negăsind altceva decât puţinele haine demodate, cu croială severă, ale tatei. Aşa cum bănuise dintru început, cea de-a doua soţie plecase. Carnea era înşelătoare, prospătura se dovedi slabă. Carnea era trufaşă şi pieritoare. Se oprise la uşa camerei tatei ca să privească silueta adormită. Moartea ar fi fost o chestiune uşor de rezolvat, o simplă fractură a câtorva vertebre fragile. Închisese uşa şi-şi continuase rondul, atras de o lumină discretă şi de zvonul unei voci aflată dincolo de o uşă întredeschisă de la capătul coridorului. Tăinuit de umbre, privise înăuntru prin deschizătură. Aşezată pe podea cu spatele către el, o tânără se hârjonea cu un băieţaş de trei ani. După o vreme, femeia se ridică, luă copilul în braţe, îl puse în pat şi porni un aparat de legănat. Fiul exilat se îndepărtă în grabă de camera copilului, fugi din apartament, zbură din castelul cel înalt. Când cer-conceptul de zori începu să sclipească pe cer, se duse la Casa Morţii şi ceru să încheie un contract care să-l alunge cât mai departe de casa lui Adam Tesler, eventual un contract al Transporturilor de Noapte ca să ajungă la limitele ultime ale sistemului solar.

— Trebuia să-l ucizi. Unele simţăminte izvorăsc prea din adânc pentru a fi percepute din afară. Stupefacţie. Toussaint simţea doar o paralizie.

— Trebuia să-i frângi gâtul ticălosului, în somn. Cât de mult mă urăşti!

— De ce vorbeşti aşa? întrebă Quebec.

— Să-mi facă mie asta. Să-mi vorbească astfel. Nu-i vina mea, n-am cerut eu să mă nasc, ca să nu mai spun că n-am vrut să mă nasc ceea ce sunt – şi eu l-am respins. Ca şi tine, am plecat, nu vreau ceea ce are să-mi ofere. Nu sunt duşmanul tău.

— Quebec, interveni Huen/Texeira.

Quebec ridică mâna. **Mai târziu.**

— Ştiu. Nu te-am căutat ca să mi te fac duşman. Nu te urăsc. Suntem fraţi într-un înţeles mai cuprinzător decât cel care ţine de familie.

— M-ai căutat fiindcă vă puteam oferi ce voiaţi, ducându-vă unde aveaţi nevoie.

— Aş minţii dacă aş nega asta. Şi totuşi am sperat că duşmanul duşmanului meu mi-ar putea fi aliat.

— Douăzeci şi şapte de ani, spuse Toussaint. Douăzeci şi şapte de ani petrecuţi acolo… S-ar cuveni, să-l ucizi. Ar fi un act de milostenie să-l omori. Ai salva de mizerie un om trist şi bolnav.

— Quebec.

Din nou întreruperea. Din nou mâna ridicată.

— Frate, frate, nu ţi-am spus? Scopul nostru nu e să-l ucidem, ci să-l schimbăm. Eu oricum nu mă simt atât de milostiv. Ce s-a întâmplat, Texeira?

— Agitaţie mare printre trântori, Quebec. Nu ştiu cum, dar o avocată ambulantă de zece **centavos** atrage asupra ei foc cu armamentul greu din partea serviciului juridic Tesler-Thanos, atât virtual cât şi real. Alba-neagra: s-a stârnit un vârtej de viruşi mai ceva decât în sala de aşteptare a unui doctor la vreme de sifilis.

— O evaluare, te rog, ceru Quebec.

— Casa Morţii o susţine cu o grămadă de 'latoare de procesare de mare capacitate – fraţii au ieşit afară şi şi-au atârnat stindardele de catarg – dar s-a emis un contract către un pluton de **asesinos** care acţionează pe cont propriu. Indiferent ce atu-uri are tipa, Tesler-Thanos o vrea moartă.

Quebec ridică ochii şi văzu dincolo de ecranele de pe tavan până în inima regatului tatălui său.

— Zori. Perigeu. Totul se leagă. Niciodată nu vom fi mai pregătiţi decât acum.

— Fratele meu are dreptate, spuse Toussaint. Niciodată nu vom mai avea şansa asta.

ADN-ul său descuie uşile duble din bronz care duceau la nivelurile de locuit şi urcară curbura treptelor din marmură neagră spre apartamentul lui Adam Tesler.

Prin pereţii din sticlă, lumina gălbuie a cer-conceptului se prelinse pe pardoseala din granit punctat de aşchii de mica şi ei se apropiară de silueta scundă şi mohorâtă din spatele uşii din lemn natur lustruit. Păunul dichisit şi fudul, tectozaurul ca un giuvaer încolăcit în jurul stinghiei, năvodul de umbre aruncate de geamurile ferestrelor: cei şase ani de când Toussaint stătuse pentru ultima oară în acest loc păreau să nu fi existat. Oare era la fel şi pentru Quebec, deceniile şi miliardele de kilometri fuseseră şterse de neschimbarea sanctuarului în care locuia tatăl lor? Fiii dau greş, fiii fug, mor, dar sticla şi granitul şi lemnul natur dăinuie o eternitate.

Adam Tesler se ridică greoi şi se înclină către vizitatori.

— Bună dimineaţa.

De pe tava aflată pe birou luă un ceainic din fontă. Cinci boluri de ceai. Toussaint observă că întregul birou sub formă de potcoavă era iluminat de ecrane plate. Imagini răsturnate: pământ, mare, cer, foc.

— Vă aşteptam. Vrea careva ceai? Foarte reconfortant, înviorător după o noapte lungă şi obositoare. Nu? Iertaţi-mă, vă rog, dar eu aş bea. Ceainicul are două secole, e japonez. Turnat manual în formă din

nisip de unul dintre ultimii păstrători vii de comori. Îmi place ideea că o fiinţă umană poate deveni o părticică din moştenirea unei naţiuni, alături de o operă de artă sau de arhitectură.

Toussaint compară ultima imagine memorată cu cea din prezent. Nici un fir de păr, nici un rid, nici un detaliu al înfăţişării sau purtării nu s-a schimbat.

— Deci, până la urmă te-ai întors. Adam Tesler se uită la Shipley. Chiar şi tu, credinciosule Porfirio?

— El e cu noi, nu-i aşa Shipley? spuse Quebec.

— N-ai cum să înţelegi, interveni Shipley.

— Înţeleg mai bine decât vă închipuiţi, rosti Adam Tesler.

Cu bolul ţinut în podul palmei, traversă camera către fereastra ce dădea spre răsărit. Lumina dimineţii cobora încet de-a lungul turlelor, reflectată ameţitor de sute de ferestre. Umbrele încă învăluiau oraşul de jos.

— Nu ne-am gândit niciodată că vor fi atât de mulţi… Nu ne-am dat seama de uriaşa muncă desfăşurată acolo, pe asteroizi. Meritaţi să câştigaţi. V-aţi dovedit adaptabilitatea în cea mai necruţătoare dintre nişele-ecologice. Sunteţi noua umanitate pe care susţineţi că o reprezentaţi. La urma-urmei, sunteţi moştenitorii mei de drept. Adam Tesler înclină buza bolului de porţelan către Toussaint. Ştii? Ţi-a spus ce-ţi este?

— Ştiu totul, răspunse Toussaint.

— Eu n-aş fi atât de sigur.

Huen/Texeira păşise până de cealaltă parte a biroului prezidenţial şi solicită fotografii granulare, supraexpuse, luate din satelit, ale războiului spaţial. Serpentine de cabluri şi folii izolatoare sfârtecate unduindu-se în vântul solar printr-o nebuloasă sclipitoare de lacrimi din oţel vaporizat. Trupuri azvârlite de acceleraţie mişcându-se spiralat pe orbite singuratice, funerare. Sfere de mediu presurizate ca nişte globi oculari bolnavi pe jumătate mâncaţi şi transformaţi în zgură brobonată de loviturile tectorilor. Coloana vertebrală a unei nave-baros ruptă în două, fiecare jumătate rostogolindu-se pe lungime şi îndepărtându-se de sora ei.

— E mai bine decât se vede. Mult mai bine, interpretă imaginile Huen/Texeira. Linia tunurilor a absorbit mai toată forţa loviturilor, nu s-au înregistrat pierderi în grosul flotei. Distrugerea în proporţie de optzeci la sută a ţintelor false, navelor autopilotate şi a focoaselor din primul val. Starea actuală a flotei principale: au reparat **Susie Q,** dar **Haile Selassie** şi **Michael Collins** sunt moarte, iar **Malcolm X** e avariată şi imposibil de controlat. Informaţiile pe care le primesc sunt

fragmentare. S-ar putea să existe pierderi mai mari. Comandamentul Orbital a comutat pe apărare automată ca să-şi acopere retragerea. Flota principală se află la trei sute douăzeci de secunde de liniile de jalonare. **Marcus Garvey** transmite, e încă alături de noi! Nu se anticipează o rezistenţă serioasă. Al doilea val din clasa a treia şi unităţile mai mici au trecut pe sistem automat. Secvenţa de andocare a fost iniţiată: joncţiunea flotei cu complexul industrial are loc peste patruzeci şi opt de secunde.

— De ce nu ovaţionaţi? întrebă Adam Tesler, contemplând răsăritul Zilei Morţilor. Aţi câştigat o mare victorie.

— De ce nu capitulezi? i-o întoarse Quebec. Recunoaşte flota. Pierzi cu eleganţă.

— O scenă gen „lăsaţi-i pe oamenii mei să plece“? Aşa mă cunoşti, Quebec? Toussaint? (Ţinea minte, futu-i, nu uitase. Numele corecte. Întotdeauna amănuntul care ucidea curat). Amica aceea a ta, avocata căutătoare de aur din Oraşul Înecat, a evoluat mai bine decât mi-aş fi putut închipui. Încearcă să negocieze un contract de protecţie pentru clienta ei, o fostă angajată de-a mea. Se pare că un episod din spionajul industrial, pe care-l credeam uitat de toată lumea, a apărut la suprafaţă, cu ajutorul propriei mele Case a Morţii, care mă atacă. Incredibil, sistemele specializate îmi recomandă să fac ceea ce practic îmi cereţi şi voi: să capitulez, să-i recunosc pe uzurpatori, să las lumea să-şi vadă de ale ei. Dar eu n-am de gând să procedez astfel. Mi-am pus în minte să mă lupt cu prietena ta, Toussaint, şi o voi învinge şi omorî.

În strânsoarea degetelor lui Adam Tesler, bolul de porţelan se sfărâmă brusc, şocant.

— Eşti un neghiob, spuse Shipley dezgustat, un neghiob bolnav de egomanie.

— Ba nu, îl contrazise Toussaint. Singuratic, înfricoşat, înspăimântat că va fi abandonat, dar niciodată neghiob. Dacă-ţi face plăcere să fii numit Dumnezeu, atunci aşa îţi voi spune. Dintre toţi oamenii, ai ajuns cel mai aproape de el, în ceea ce priveşte viaţa, moartea şi creaţia. Ţi-ai întocmit propriul popor sfânt, Noul Ierusalim al reînviaţilor, dar ţi-e teamă că, ajunşi în grădină, la fel ca Adam şi Eva, îţi vor întoarce spatele. N-ai încredere în ei ca să-i laşi să te iubească şi atunci vrei să-i faci să te venereze. Eşti un Dumnezeu mai gelos decât Yahve Sabaotul, dar nici măcar tu nu-ţi poţi păstra copiii pe vecie.

— Ce răspunsuri precise, cu aparenţă de adevăr! Vocea tatălui lui Toussaint vibra de furie. Douăzeci şi unu de ani petrecuţi sub acest acoperiş şi niciodată nu-i scăpase vreun foton de furie. Până acum.

— N-am de gând să mă las disecat de psihologiile tale **aguila** de rahat. Dacă vrei să faci din mine un duşman, mai întâi înţelege-mă şi după aceea să-mi fii inamic sau aliat. Îţi închipui că sunt opresorul morţilor? Nu-i adevărat. Ironia este că nimeni altul n-ar susţine mai mult decât mine ideea de libertate a morţilor. Libertatea reală. Libertatea care să valoreze ceva. Nu libertatea de doi bani a lozincilor politice sau a naţionalismului sau a identităţii culturale, ci libertatea care să fie apreciată fiindcă a fost scump plătită. Se întoarse către fereastră, o gaură neagră în formă de om în razele de soare pe care jucau fire de praf. Acolo, jos, se află ceea ce numim cu mândrie cea mai liberă societate din istorie. În aceste trei văi trăiesc douăzeci şi două de milioane de oameni, dar cum îşi sărbătoresc ei libertatea? Fac cumpărături. Practică surfingul. Se regulează. Iau pilulele care-i ridică, îi coboară, îi trimit naiba-ştie-unde şi se pierd pe ei înşişi săptămâni întregi prin canalele de virtualitate. Beau peste măsură. Se îngraşă. Îşi conduc prost maşinile. Îşi maltratează copiii. Se îndatorează. Nu îi voi împiedica eu să facă vreuna din astea: ei aleg, e dreptul lor. Cei mai mulţi dintre cei douăzeci şi două de milioane nici nu se gândesc vreo clipă la libertăţile de care se bucură. Îi mulţumeşte doar ideea că ele există. Le uită cu totul. Devin sclavi ai rutinei, obişnuinţelor, ai senzualităţii, sexualităţii, materialismului, şi nu numai. Adevărata libertate înspăimântă. Eşti pe deplin liber când nu mai există limite: temporale, spaţiale, energetice. Morţii sunt singurele fiinţe libere. I-am aplaudat pe Morţii Liberi fiindcă îşi foloseau libertatea pentru a depăşi limitele spaţiului şi timpului. Ei trăiesc ca fiinţe libere – şi-au câştigat libertatea pe care o apreciază tot timpul Majoritatea morţilor înlănţuiţi de Pământ – nu se deosebesc prin nimic de omologii lor din carne.

— Pentru că tu încătuşezi libertatea prin sistemul **contratada**, spuse Shipley.

— Pentru că am făcut din libertate ceva ce trebuie obţinut. Adam Tesler se adresă moartei din trupul fostului său **teniente**: Ceva pentru care trebuie să trudeşti, astfel încât, atunci când îţi dobândeşti libertatea să poţi spune: **Am obţinut-o plătind un preţ, pentru mine valorează ceva. Pot hotărî să-mi umplu capul cu pastile şi să-mi petrec eternitatea conectat la canalele de virtualitate dulceagă, sau pot coloniza Alfa Centauri, dar alegerea îmi aparţine. Am plătit dreptul de a hotărî aşa. Contratada** înseamnă libertate. Hotărârea Barantes, e libertate, iar Casa Morţii, cu jocul legal de putere, negociază asta pentru o abstracţie oarecare numită „drepturi“. Drepturile li se aplică numai acelora care dacă le pierd, sunt ştirbiţi, făcuţi mai puţin umani. Nu poţi muri, poţi supravieţui în viol, te hrăneşti

cu raze de soare, îţi poţi schimba forma sau fura trupul cuiva: ce protecţie ţi-ar mai putea oferi un „drept” când tu le posezi deja pe toate?

— O argumentaţie seducătoare, dar găunoasă, potrivit căreia avem nevoie de purgatoriu pentru a aprecia cum se cuvine raiul, rosti Quebec. De-i laşi să plece ori nu, pregătiţi să meargă sau nu, noi tot îi vom lua. Provocarea legală a Casei Morţii este o parte neînsemnată dintr-o strategie cuprinzătoare. Flota de nave-baros care se instalează în aceste momente în fabricile şi lansatoarele tale orbitale, nu-i decât o neînsemnată părticică. Porţiunea cea mare este aceea care a scăpat uşor tentaţiei. În urma navelor-baros se află un al doilea val de nave: majoritatea cu propulsie luminoasă, vechi, greoaie, peticite şi având încărcătură. Transportă tectori, Tată. Tectori de reînviere cu copiere ADN conform procedeului Tesler. Dar lipsiţi de codurile Tesler care îngheaţă Casa Morţii şi, prin asta, întregul popor mort, în situaţia de stăpân şi servitor, proprietar şi proprietate. Dumnezeu şi supuşi.

— Ai învins şi-ai cucerit, o palid galilean[34], spuse Adam Tester. Copiii mei m-au depăşit: am devenit de prisos, steril genetic şi evolutiv.

— Vino la mine, Quebec.

Ţinea palmele desfăcute şi braţele larg date în lături. Deşi invitaţia nu-i era adresată, Toussaint se simţi vag ameninţat. Un fior prin scrot. Un spasm la baza stomacului. **Se va întâmpla ceva.**

— Ştiu că ar fi prea de tot ca Marele Satana să se căiască, dar e posibilă o capitulare onorabilă. Vorbeşte flotei. Recunoaşte că a câştigat. Revocă-ţi avocaţii.

— „Detronarea lui Dumnezeu prin trădarea lui Satana?“

Adam Tesler făcu cinci paşi către fiul său. Lumina umplu încăperea uriaşă, tectozaurul care moţăia se trezi, clipi din ochii de culoarea ambrei lichide, îşi zbârli coama.

— Fiule, acordă-mi dreptul la un singur act suprem de sfidare.

— N-am de ales.

— Niciodată n-ai avut de ales, zâmbi Adam Tesler.

Cei doi se îmbrăţişară.

Şi atunci Toussaint îşi dădu seama. Înţelese.

Quebec luă capul tatălui său între degete. Privi în ochii bătrânului scund. Trăsăturile se contorsionară, se topiră, curseră. Vomară sub forma unui jet de oţel lichid. Secunde întregi, Adam Tesler păru să poarte o mască mortuară din metal care se scurgea. Apoi, incredibil, Quebec se retrase împleticit, împiedicându-se de biroul din lemn natur, trăgându-se de obraji de parcă i-ar fi muiat într-un vas cu acid. Adam Tesler se ridică nesigur de pe podeaua pe care se prăbuşise. Îşi

scutură haina lungă şi elegantă de praf imaginar.

— La urma-urmelor, Satana e doar un înger, murmură el.

Quebec îşi privi mâinile tremurânde, apoi se uită la tatăl său. Pe faţă îi apăru un zâmbet fugar care se transformă în rânjet, deveni un iconostas al râsului, un urlet nebun de râs isteric.

— Nu-mi spune şi mie cineva ce se întâmplă? întrebă Toussaint. Expresiile de pe chipurile lui Shipley şi Huen/Texeira îi întoarseră întrebarea.

— E mort, nu pricepi? hohoti Quebec. Mort, mort, mort! Cât se poate de mort. Mort ca o pasăre dodo. Mort cum mă vezi şi cum te văd. Carne moartă. Nu mi-am putut înfige degetele în sufletul lui. Inginerii de pe Neruro m-au construit ca să reconfigurez protoplasma vie. Nu şi-au imaginat că-mi voi întâlni egalul în ceea ce priveşte tectoplasma moartă.

Toussaint simţi că înnebuneşte.

— Cum? făcu el. De când? De ce?

— De ce murim toţi? Uite-aşa, îi răspunse tatăl său. Cunoaşterea aducea rezonanţe sinistre în vocea lui blândă. Am murit. Acum patru ani, am murit. Rectificare: mi-am îngăduit să mor. Muribund eram de mult, Xavier, încă înainte de plecarea ta la Lodoga. Am dat instrucţiuni doctorilor mei să injecteze o idee de voinţă şi demnitate în proces.

— Cancer al creierului, spuse Quebec. Am gustat din asta.

— Un asasin elegant, continuă Adam Tesler. Majoritatea simptomelor sunt pur cerebrale: tendinţe paranoice, nervozitate, o anumită monomanie în ce priveşte detaliile şi lucrurile neesenţiale, în cazul meu, îmbrăcămintea şi eticheta. Exterior, bolnavul arată prezentabil până în clipa supremă. Radiind demnitate. Prezentabilitate. Farmec.

— Of, Isuse, Tată, începu Toussaint, simţind că o minge arzătoare de amară vinovăţie îşi croieşte drum din adâncul stomacului, încercând să-l sufoce.

Tatăl său clătină rar din cap.

— Nu ai motive de autoacuzare. Nici eu nu te-aş fi obligat să rămâi cu mine din vină sau datorie, când sufletul tău era departe în zbor alături de vulturii Lodoga.

— Uşor de spus…

— Nu ţi-e milă nici de fratele tău şi nici de vreunul dintre morţii ce-l însoţesc. De ce să-ţi fie milă de mine? Ca să-ţi răspund la ultima întrebare: „Cum?“ Se întoarse încet, sugerând masivitatea monumentală a **arcosanti**: Dacă un bărbat nu e stăpân în propria-i casă, atunci ce poate stăpâni? Tehnologia e simplă, cu securitatea

operaţiunii a fost mai greu. Preşedintele celei mai puternice **corporada** din Rim – poate de pe planetă – mort? Reînviat? O nonpersoană din punct de vedere legal, fără statut, proprietăţi, autoritate? Trebuia păstrat secretul chiar şi faţă de cei mai apropiaţi consilieri. Tu, oricum ţi-ai spune, cel aflat în trupul bietului Porfirio! Presupun că ai acces la amintirile lui: văd că eşti tare surprins. Toţi anii ăştia şi nici tu n-ai bănuit, am dreptate?

— Da, răspunse gutural Shipley.

— N-au ştiut decât cinci membri ai diviziunii de cercetare-dezvoltare. Doi au realizat reînvierea propriu-zisă, ceilalţi s-au ocupat de anumite, hm, îmbunătăţiri faţă de modelul standard.

— Cum ar fi absenţa semnului morţii, preciză Huen/Texeira. Să fii reînviat la aceeaşi vârstă. Şi să simuleze îmbătrânirea. Au făcut treabă bună. Regret că au fost recompensaţi cu atâta zgârcenie.

Marea Moarte: cuţit, glonţ, garou monomolecular sau chimicale complexe strecurate într-un pahar de whisky, iar carnea trădătoare şi reînviabilă incinerată, ori dizolvată de acizi, ori îngropată adânc în pământul atotdevorator. Prin însăşi brutalitatea lor rece şi utilitaristă, aceste cinci decese prăpădite, nebăgate în seamă, păreau cele mai monstruoase dintre crimele lui Tesler-Thanos.

— Succesiunea nu era asigurată, continuă Adam Tesler. Codurile se aflau la locul lor, elementele de identificare genetică şi autorizările aşteptau întoarcerea ta, Xavier, Toussaint, sau cum vrei să ţi se spună. Acum că ai revenit, regatul meu îţi aparţine, iar eu pot pune capăt acestei şarade, se poate anunţa decesul meu şi mă mut în apartamentul luxos din Necroville, de unde voi manifesta un viu interes patern – nu ca proprietar, desigur – faţă de luminosul viitor al acestei **corporade**.

— Ipocrit ce eşti, spuse Toussaint, apoi vorbele deveniră un strigăt, o acuzaţie: Ipocrit nenorocit!

Se repezi la el. Shipley şi Huen/Texeira îl prinseră, îl imobilizară.

— Omoară-l! răcni Toussaint către fratele său. Omoară scârba asta.

— Mare greşeală faci subestimându-ţi adversarul, Tată, spuse Quebec. Vocea lui trăda un calm ameninţător. Întotdeauna mi s-a părut o cumplită ironie că singura armă care poate ucide morţii este numită, după omul care le-a dat o nouă viaţă. Iar noi ne-am înarmat cu atâta precauţie pentru o nepotrivită confruntare supremă. Însă ce este o încărcătură tesler decât tectori: eu sunt altceva decât tectori? Să-i asmuţim unii împotriva celorlalţi: tectori contra tectori, carnea ta contra cărnii mele şi să vedem care se dovedeşte mai tare. Oamenii de ştiinţă pe care i-ai ucis, sau tehnicienii de pe Neruro care m-au proiectat să fiu

un tesler viu?

Quebec îl apucă pe bătrân într-o strânsoare teribilă şi-l ridică în aer. Adam Tesler se zbătu, dar nu reuşi să învingă strânsoarea mortală. Feţele le erau la câţiva centimetri una de alta. Bătrânul lupta ca un demon, ca un lucru mort, îmbătrânit, care se agaţă de ceva din legendele Epocii de Aur a Hollywood-ului. Quebec nu-i dădu drumul. Apoi încet, moleculă cu moleculă, Quebec începu să se transforme. Hainele se băşicară şi începură să curgă cu picături lungi de plastic topit. Trăsăturile faciale i se înmuiară şi se scurseră ca o lavă groasă. Aerul fierbea de tectori dezlănţuiţi; degetele lui făcură găuri prin hainele demodate, minunat croite, ale lui Adam Tesler.

— Xavier! strigă Adam Tesler. Toussaint! Ia-l, pentru numele lui Dumnezeu! Acum e-al tău, salvează-l, păstrează-l, fă-o pentru mine!

Bătrânul urlă când vârfurile arzătoare ale degetelor îi pârliră carnea, răcni tare când pielea de pe pieptul fiului se sudă de a lui. Moleculă cu moleculă, eul exterior al lui Quebec începu să se topească, pe măsură ce tectorii componenţi se reprogramau pentru a se hrăni din carnea sintetică a tatălui.

— Shipley…

Vocea lui Quebec era o bolboroseală semi-coerentă de silabe; cuvintele i se dizolvau în gâtlej.

— Toussaint… Ia-l. Nu putem risca înainte ca el să recunoască flota. Ia-l. Să. Nu dai greş.

Vocea se pierdu într-un şuier de tectori în fierbere.

Nimic nu putea scăpa iuţelii şi forţei lui Shipley, chiar dacă era îmbrăcată în hainele unui bătrân. Îl prinse cu uşurinţa atotputernică a părintelui ce-şi fereşte copilul.

— Regret, **companero**, dar cred că ştii ce se spune despre procedeele cinstite când e vorba de dragoste şi război.

Se aplecă asupra lui Toussaint, mimând obscen un sărut. Faţa i se strânse într-un pumn de tectoplasmă argintie.

Pe neaşteptate se auzi o detunătură. Urmă o jerbă de lichid fierbând. O duhoare de carne arsă. Degetele se descleştară de pe capul lui Toussaint. Chipul straniu, contorsionat de o suferinţă nemărginită, se îndepărtă.

Ceva făcuse un crater aburind de douăzeci de centimetri diametru în şalele lui Shipley, expunând vederii oase, muşchi, sânge şi jacheta cu ţepi din cauciuc.

Huen/Texeira lăsă tunker-ul să alunece între pliurile jachetei din mătase fină.

— Bună, Toussaint! Presupun că aşa vrei să-ţi spun. Eu sunt. M-am

întors.

Viu. Toussaint îşi şterse pelicula fină de sânge şi carne vaporizată depusă pe faţă.

— N-am putut s-o las pe Shipley să facă asta. Îmi pare rău că a trebuit să se întâmple aşa – nu era rea. Sper că într-o bună zi se va întoarce.

— Huen?

— Eu sunt.

Expresia lui stupefiată ţinea loc de întrebări.

— Texeira a înscenat o **coup de tete,** iar eu o contra-lovitură. L-am epuizat. Imediat ce mi-am dat seama că sunt un pasager în propriul meu trup, am început să caut căi de a ajunge unde trebuie. Mi-am însuşit toate amintirile lui, aşa că ştiam cât timp trecuse de când nu mai dormise o noapte cum se cuvine. Am aşteptat până a aţipit şi atunci, în vreme ce ieşise din lobii mei frontali, m-am strecurat înapoi. L-am ajutat cât de cât. L-am sâcâit. L-am plictisit. I-am vorbit fără încetare, în fiecare secundă pe care şi-a petrecut-o în capul meu. Am recitat poeme, am compus **haiku**-uri – bine măcar că reuşesc să obţin numărul corect de silabe – am numărat până la zece mii din doi în doi, din trei în trei, din patru în patru şi din cinci în cinci, am alcătuit liste nesfârşite de cumpărături, am rulat hălci întregi din Coran şi din Upanishade: tot ce se putea pentru a-l debusola. L-am plictisit de-i venea s-o ia razna. Din capul meu. Şi exact în momentul cel mai dramatic: **Ole!** Cumplită armă pistolaşul ăsta.

— A pierit.

— E încă acolo. Îl simt. Cred că-l pot reţine. Se bazează pe surpriză, pentru a te face să cobori garda şi să pătrundă, dar cunosc situaţia mai bine. O să mă gândesc mai târziu cum să scap de el. Acum ai lucruri mai importante de făcut.

Incendiul mistuise un capăt al biroului şi înainta lent, dar inexorabil încleştaţi într-o luptă intestină, tatăl şi fiul erau aproape invizibili în spatele perdelei de tectori hiperîncărcaţi. Jumătate dintre pictogramele de pe ecrane dispăruseră; cele rămase vărsau o bolboroseală informaţională neinteligibilă.

— Xavier! se auzi o voce. Toussaint nu reuşi să-şi dea seama cui îi aparţinea.

Regele a murit, trăiască Regele. Poporul te aşteaptă: lumea ascultă. Un pseudo-vagabond al cerului, **aguila** stropşind **haiku**-uri, repetent şi rebegit, care tocmai a primit sceptrul Stăpânului Morţilor. Ce vrei să le spui?

— **Puterea e în ADN**, zisese el.

De jur împrejur, tăcute, pictogramele afişate făcură implozie dispărând în străfundurile biroului. **Alertă structurală infestare tectronică cu sursă neidentificată la nivelurile executive** se răstiră luminos-furios câteva ecrane la Toussaint.

Atinge ecranul.

— Sunt Xavier Tesler. Dă-mi serviciul juridic.

Îşi apăsă palma pe lemnul inteligent, lipsit de trăsături.

Identificare validată, anunţă ecranul. Pe el apăru brusc emblema sistemului juridic, reprezentată de un planetariu cuibărit.

— Ştii cine sunt? întrebă Toussaint.

— Sunteţi Xavier Tesler, răspunse ’latorul.

— Recunoşti autoritatea mea?

— Aveţi autoritate executivă deplină pe care suntem programaţi să o recunoaştem.

Bărbatul respiră uşurat.

— Conform acestei autorităţi, vă ordon să suspendaţi orice acţiuni legale care se desfăşoară în prezent împotriva avocatei Yoyo Mok.

— Contramandaţi instrucţiunile date de tatăl dumneavoastră?

— Da.

Urmă o pauză pe care Toussaint o simţi mai lungă decât cele câteva secunde de timp real.

— S-a făcut, răspunse ’latorul. Acţiunile directe şi de virtualitate legală au fost suspendate. Anterior corecţiei operate de Seor Tesler, noi am recomandat acceptarea condiţionată a propunerii făcute de avocata Mok. Doriţi să reluăm negocierile cu avocata Mok?

— Făceţi-o. Încheiaţi contractul. Semnaţi-l, spuse Toussaint.

— S-a executat.

Huen îl smulse de lângă birou doar cu câteva secunde înainte ca stâlpii tavanului să scuipe piatră lichidă pe lemnul natur.

Servitorii lui Seu Guacondo aşteptau pe o alee lăturalnică. Trei la număr, turnaţi în costume bicolore, strânse pe piele, mâneca dreaptă galbenă, cea stângă neagră. Nu aveau feţe, capetele erau curbe de piele neagră, fără trăsături. Şi totuşi, când Trinidad îi privi fix, ei îşi întoarseră capetele spre ea şi ovalurile unde ar fi trebuit să se afle ochii apărură mai umflate şi încreţite.

Pe gât, în locul unde li se efectuaseră traheotomii, unduiau două leziuni subţiri, paralele.

Jens Aarp îşi scutură melodramatic haina verzuie. Călăuzele fără chip se desprinseră din umbră şi porniră pe alee cu o siguranţă şi o fluiditate supranaturale. Restul o urmară.

Explozia de lumină şi strigătul Rosalbei veniră aproape simultan. **Ce s-a întâmplat? Au lovit oraşul, of, Isuse, au atacat obiective civile, nu, a fost atac spaţial, crede-mă dacă ar fi fost o lovitură terestră am fi ştiut de ea, crezi că au o navă-baros? S-ar putea, ori au capturat una dintre fabricile de pe orbite joase, nu pot să fiu sigur. Cercetez oaza de date, dar canalele de anexofon au murit, totul s-a dus dracului în reţeaua TVMA.**

— Fraţi şi surori. Jens Aarp se confunda cu vocea catifelată a seducţiei. Ce contează asta pentru noi?

Deşi nu se trădară prin vreun gest, Trinidad simţi călăuzele zâmbind.

Spre capătul vestic al cartierului Willoughby, palmierii ardeau. O muzică îndepărtată şi sălbatică plutea spre est pe o boare de vânt. Feţele argintii ale tuturor zidurilor-cinematograf erau oarbe. Orizontul se lumina spre răsărit. Zenitul licărea de primele fire de aur ale cer-conceptului de zori.

Călăuzele fără chip îi conduseră până într-un cartier cu aspect strident, situat departe de bulevard, compus din locuinţe suprapopulate. Stindarde pictate manual închipuind **cuadra**, aşezate pe fâşii din plastic lipite una de alta, atârnau moale de frânghii de uscat rufe. **Andale! Los Leons 'a' Judah**. Lei după nume, lei prin natură; unii, atât masculi cât şi femele, se făleau cu corpomodificări: coame, boturi, ochi aurii şi lichizi.

Basilica lui Seu Guacondo fusese cândva o biserică-**parada**[35]; avântul evanghelic suprem al Catolicismului ortodox se exprimase prin mise ţinute în zone comerciale şi slujbe în garaje de autobuze ale serviciilor municipale de transport. Părinţii Radicali şi Teologii Eliberării nu reuşeau să priceapă că masele nu doreau o religie a poporului, nu voiau să dea peste ei în locurile în care-şi făceau cumpărăturile, să-i audă vorbind în dialectul **favela** din Los Angeles. Miezul sacru al bisericii fusese dintotdeauna misterul; iar un mister golit de grandoare, ritual, minuţiozitate, pompă, ocazii speciale, beteală strălucitoare, sutane somptuoase şi scenografii gen Cecil B. de Mille cu numeroşi sfinţi şi îngeri ca figuranţi e ca şi inexistent. Prin urmare, credincioşii au preluat capelele simple din staţiile de autobuz, le-au împodobit cu icoane, – statui, lumânări, altare, şi le-au transformat în Sfinţi Petru construiţi de mântuială. După Marea Lepădare de Credinţă, majoritatea au devenit lăcaşuri Ucurombe. Câteva au ajuns puncte intermediare de pe Via Dolorosa ale Cultelor Zoo.

Enoriaşii lui Seu Guacondo depăşiseră chiar eclectismul constructorilor de **parada**. Micuţa capelă era un imn în comparaţie cu jaful religios: sfinţi cu obraji scofâlciţi din gips şi Madone melancolice

amintind de Fecioara Maria se masturbau, frecându-se de zei azteci ai soarelui şi protectori ai grâului; serafimi şi heruvimi se îmbârligau cu Quetzalcoatl-i şi păsări ale tunetului, numeroşi Bodhisattva[36] se hârjoneau cu avataruri de Vishnu cu patru braţe şi cu minusculi Ganesh[37]; icoane ortodoxe în tonuri luminoase erau împodobite cu ghirlande minunate din sura[38] coranice; măşti, fetişuri, obiecte de ritual din religiile animiste ale celor patru continente atârnau de grinzile acoperişului şi zdrăngăneau legănate de briză. Într-un colţ, Vladimir Ilici Lenin şi Elvis Aaron Presley împărţeau o ţigară cu droguri; bilete chinezeşti de rugăciuni se adunau morman la picioarele lor în parada finală cu confeti. Imagini holografice ale sfinţilor Ucurombe luceau în nişe de lut uscat; într-o capelă laterală, un vechi televizor cu ecran plat relua extrase din biblia îmbrăcată-în-piele-roşie-şi-tonuri-carnale a lui Johannes Ulfa, propovăduitor suedez al sadomasochismului ca spiritualitate, la modă în secolul douăzeci şi unu.

— Există vreo religie care să nu fie reprezentată aici? şopti Salamanca.

În centru, unde altădată preoţii celibatari celebraseră moartea unui zeu care socotea că e mai bine să arzi decât să rugineşti, aştepta Seu Guacondo.

Era un pilon de tectori negri răsuciţi, mai înalt decât un stat de om, ca un copac cu rădăcini picurânde în care, ca într-o fantezie antică, fusese întemniţat un om pentru că-i sfidase pe zei. Palme negre, aflate pe braţe retezate brusc de la coate, se iţeau din stâlpul întunecat, cu degetele rigide, larg răsfirate. Deasupra lor se găsea un cap încastrat în matrice. Dacă vreun preot nevinovat, bătrân şi blând, ar fi fost muiat în iad lichid de un zeu sălbatic, dornic să dea un exemplu unui apostat, chipul lui ar fi avut aceeaşi expresie de suferinţă, trădare şi deziluzie ca şi cel al lui Seu Guacondo.

Scăldat în lumina lumânărilor, se roti cu platforma acţionată de un motor pentru a-i întâmpina pe cei veniţi să se roage. Buzele negre se mişcară. Seu Guacondo vorbi:

— Arboraţi drapelele! S-a născut o nouă ordine mondială. Foarte nimerită această zi a Morţilor pentru ca Pământul să piară urlând. Titani şi Olimpieni se înfruntă, sus, în spaţiul circumterestru, cu toate astea voi veniţi ca să vă jucaţi viaţa, speranţele de nemurire fără de moarte, doar pe o răsucire de monedă. Ei bine, nu sunteţi nici primii şi nici ultimii, dar probabil că veniţi la momentul potrivit. Oricum ar fi, vă ofer acelaşi **caveat** ca şi tuturor celor care au mai venit şi celor ce vor veni după voi. Înainte de a mă lua de mână, întrebaţi-vă: face aţa cât faţa? Merită premiul tot riscul ăsta?

Vocea lui Seu Guacondo era minunat de profundă, bogată în intonaţii şi cadenţe din Vechea Spanie. Bineînţeles, gândi Trinidad, stăpânii vieţii şi morţii eterne trebuie să aibă logopezi.

— Poftiţi, desfăşuraţi-vă, veniţi la spectacol. Aţi trecut prin moarte, prăpăd, foc şi război ca să mă găsiţi, iar acum cursa de viteză vă sperie, oare roata mare urcă prea sus? Dacă aveţi doar cincizeci de **centavos** de cheltuit la bâlci, de ce să le risipiţi pe căluşei şi pe aruncarea la ţintă cu nuci de cocos? Cheltuiţi-vă banii cu înţelepciune, cheltuiţi-i cu folos, daţi-i pe ceva de care să vă amintiţi tot restul vieţii. Poftiţi aici, doamnelor şi domnilor, pentru marea încercare a vieţii voastre. Cine vrea să fie primul?

Cine-i primul? Pasul pe pasarelă la îmbarcarea pe Titanic. Pe rampa de acces în Challenger. Pe scara de urcare în Pan Am 103. În liftul spre iad. După tine, Big Bopper, ba nu, după tine, Buddy. Loc la geam sau spre interval, Glenn? Trinidad simţi agitaţia lui Salamanca; îl prinse de mână, reţinându-l; nu, nu încă. Puteau să existe tot felul de ezoterisme militare, aşteptând, reconfigurate, sub negrul şi auriul ce îmbrăţişa pielea călăuzelor.

Seu Guacondo rânji ca o gură de furnal ce se deschide.

— Pentru că tot va trebui să fie cineva, de ce n-aş fi eu acela? spuse Jens Aarp. Vârsta înaintea frumuseţii, şi chestii din astea.

Păşi pe platformă. În ciuda staturii înalte, chiar şi el trebui să înalţe ochii ca să-l privească pe **mediarmuorte** în faţă. Cozile hainei lungi fluturară în vântul stârnit de niciunde.

— Cine eşti tu, suflete, care ai venit la mine? întrebă Seu Guacondo. Spune-ţi numele, natura, dorinţa din străfundul inimii.

Flăcările a zece mii de lumânări pâlpâiră.

— Mă numesc Jens Aarp, domnule. Sunt cartofor. N-aş minţi câtuşi de puţin dacă aş afirma că sunt cel mai mare cartofor al secolului meu. Am riscat în jocuri de noroc şi de pricepere şi n-am fost învins niciodată. Mă prezint în faţa ta, fiindcă jocurile de noroc sau probabilitate nu mai prezintă atracţie pentru mine şi caut un joc mai tare, cu mizele cele mai mari. Un joc care faţa să valoreze cât aţa, după cum te-ai exprimat.

Călăuzele tăcute îşi înclinară capetele lipsite de trăsături una către alta. Trinidad îşi imagină comuniuni telepatice intime, fierbinţi: capete înlăuntrul altor capete.

— Te avertizez, omule, acesta nu e un joc cu cinci cărţi, vorbi Seu Guacondo. Uite, nu poţi azvârli cartea ca să câştigi noaptea. Există doar o întoarcere a cărţii – numai una.

— Te rog, îmi jigneşti profesionalismul, replică Jens Aarp cu mândrie

supremă. Am mizat averi pe întoarcerea unei singure cărţi, sau pe învârtirea unei monede.

— Dar socot că miza n-a fost niciodată atât de mare, cugetă cu voce tare Guacondo, aflat pe platforma lui. Dacă ar fi să explic regulile crezi că şi asta ţi-ar răni mândria profesională? Atât să înţelegi: eu sunt o creatură a haosului. Forţele vieţii şi morţii curg prin mine în mod imprevizibil. Nici măcar eu nu pot spune în care mână se află una şi cealaltă de la o secundă la alta. Nu am putere asupra lor. Tu alegi, numai tu. **Suerte** sau **Muerte**.

Cu un zgomot asurzitor de motoare, un aparat de zbor trecu la mică înălţime pe deasupra acoperişului.

Jens Aarp nu ezită decât o fracţiune de secundă, apoi prinse cu hotărâre mâna dreaptă a lui Seu Guacondo. Privi în ochii creaturii pe jumătate vii. Pupilele i se dilatară, în negrul strălucitor, văzu ceva ce lui Trinidad îi scăpă. Zâmbind, radiind, jucătorul se întoarse către tovarăşii lui.

— Vedeţi? Vedeţi? N-am nimic!

Ridică mâna cu care îl atinsese pe Seu Guacondo, stăpân al Vieţii şi Morţii.

Făcu ochi mari către ea.

Zâmbetul se transformă într-un rictus de groază.

Sub ochii lui, mâna se acoperi de pustule şi se înnegri. Degetele se uscară ajungând nişte cioturi, palmele se încreţiră, porniră să fiarbă şi erupseră într-o gheară lungă şi curbată din tectoplastic negru.

Jens Aarp îşi prinse încheietura mâinii drepte cu stânga, ca să rupă cârligul negru şi trădător. Ca şi cum ar fi încercat să stingă incendiul unei păduri cu un scuipat. Cu un val de transformare, tectorii îi cuprinseră braţul drept într-un cleşte chitinos. Când nanoagenţii porniră în jos, spre restul trupului, urletul lui răsună înfiorător. Coastele izbucniră prin îmbrăcăminte ca nişte degete obscene din corn negru, picioarele i se topiră devenind o băltoacă de rădăcini uscate şi contorsionate şi de carne retopită, coloana vertebrală se desfăcu cu un pocnet de os ce se frânge în aşchii, cu descolăciri de cârcei şi de antene pufoase. Răcnetul lung muri brusc atunci când chipul fu împins înainte pe o coloană lungă, sclipitoare, de nanocarne întunecată, retezând traheea cu precizie şi sudând un şir de oase.

Aarp-lucrul scoase clinchete şi scârţâituri în timp ce se răcea de la căldura cărnii la rigiditatea morţii.

Nu voi răcni. Nu voi vărsa, îşi zise Trinidad, **deoarece chiar într-o lume în care păşesc stele moarte de cinema, clădirile cresc, maşinile îşi schimbă forma, iar hainele îşi modifică textura şi**

culoarea, nu pot crede că oamenii se pot transforma în stane de piatră.

Strâns lipită de Salamanca, femeia simţi mâna acestuia mişcându-se sub cauciucul moale al jachetei.

— Nu, şopti ea. Încă nu.

Seu Guacondo se întoarse stânga-dreapta, dreapta-stânga pe postament. Motorul scheună plângăreţ.

— Vai ţie, Jens Aarp. De atâtea ori am fost martor la asemenea tragedii şi totuşi de fiecare dată am văzut cu proprii mei ochi tectorii cuprinzând totul cu un foc purificator: primenind, perfecţionând, dând viaţă. Darul este acelaşi, şansele se schimbă. Doar pentru că un om a plătit scump nu înseamnă că următorul nu va reuşi. Dacă ar fi o cursă de cai, cine n-ar risca mizând pe o şansă de cincizeci la sută? Iar premiul pe care-l ofer e cu mult mai bogat decât orice Fond Mutual. Cine îşi asumă riscul? Poate dumneavoastră, doamnă?

Seu Guacondo se opri în faţa lui Montserrat Mastriani şi a Rosalbei, care era vizibil tulburată. Bâzâiturile şi fâsâiturile exo-scheletului se auzeau supranatural de puternic.

— Ştiu ce înseamnă să fii prizonierul propriului trup, să fii dependent de factori externi ca să-ţi satisfaci nevoile. Ironia e că nu-mi pot folosi puterea asupra mea. Dumneavoastră, cel puţin, aţi avea şansa de a deveni întreagă, nevătămată, zdravănă la minte şi braţ: sănătoasă.

Guacondo întinse mâinile către cele două femei. Exoscheletul zurui când o trase pe Montserrat înapoi un pas, doi paşi, trei paşi, patru.

— Nu. Nu. N-am s-o fac. Nu pot, bâigui ea. Am crezut că e un joc, un simplu joc… Dar nu e joacă. E adevărat, definitiv. Nu m-am gândit vreodată la cei care joacă şi pierd, niciodată nu mi-am imaginat că ar putea fi vorba de mine. Rosalba! strigă Montserrat cu groaza turbată a unei femei ce vede chipul morţii în constelaţiile iernii.

— Sunt aici, **abuela**, sunt aici, linişteşte-te.

— Ce caut aici, Rosalba? Ce mi-am închipuit că aş putea găsi aici?

Ecoul paşilor ce se îndepărtau răsună din cotloanele şi crăpăturile bisericii. Seu Guacondo îşi lăsă capul într-o parte: una dintre călăuzele întunecate se materializă din umbră ca să le conducă pe bătrână şi pe nepoata ei înapoi în lumea cărnii. Trinidad se simţi groaznic de singură.

— Fraţi ai mei, rosti **mediarmuerte**, vă rog să luaţi lucrul acesta de aici. Vederea morţii mă răneşte.

Ceilalţi doi acoliţi negri-aurii dispărură în adâncurile capelei ca să aducă întăriri.

— Acum, şopti Trinidad, strângându-l pe Salamanca de braţ. Acum.

— Grupul s-a redus la doi, spuse Seu Guacondo, rotindu-se ca să

ajungă faţă în faţă cu Salamanca şi Trinidad. Aveţi curaj să daţi piept cu cele mai mari dorinţe sau temeri şi să le luaţi de mână? Vă veţi întoarce pe călcâie, ca s-o rupeţi la goană în noapte sau veţi rămâne să îmbrăţişaţi zorii vieţii adevărate?

Salamanca păşi spre spaţiul din faţa lui Seu Guacondo şi ridică ochii spre trăsăturile neclintite.

— O voi face eu.

— Viteaz flăcău, şopti Guacondo. Încă mai există curaj la generaţia asta necoaptă. Ce eşti, de unde vii, cum te cheamă?

Dintr-o singură mişcare fluidă şi graţioasă, Salamanca scoase fesierul şi ţinti cu două mâini direct spre glanda pineală a lui Seu Guacondo.

— Mă poţi numi Nemesis, ticălos flecar şi iubitor de moarte.

— Ia te uită, zâmbi strâmb Seu Guacondo. Ţi-am preamărit curajul, negândindu-mă vreo clipă că era masca unui nebun.

— Joci până la capăt, spuse Salamanca. Îmi pare rău că nu pot să aplaud. Asta i pentru Leon.

Cumpăni testerul, ochi în lungul ţevii. Diodele de încadrare a ţintei clipiră ca nişte ochi gălbui: **gata, gata, gata.** Apăsă pe trăgaci.

Teslerul clănţăni sec.

Salamanca trase iar şi iar şi iar, goli încărcătorul de cele cinci proiectile PADIM 27, trăgând în Seu Guacondo.

Nu se întâmplă nimic.

Zâmbind greţos, Seu Guacondo ridică mâna stângă. La rădăcina celui de al treilea deget sclipea ceva de aur: un inel!

— Mic, dar deosebit de eficace. Câmpul de anihilare cuprinde toată biserica asta şi, aşa cum spun producătorii, e util împotriva tuturor armelor anti-thanatice comercializate pe piaţă. Un caz fericit în care produsul justifică reclama.

Până ce Trinidad să facă vreo mişcare, paznicii lipsiţi de chip săriră la ea. O apucară de braţe cu mâini vânjoase şi o aduseră în faţa postamentului. Femeia strigă, înjură şi căută să lovească sălbatic cu picioarele, să străpungă strălucirea costumelor, dar eforturile erau zadarnice. Degetele muşcară din cicatricile de iubire şi o ridicară în faţa lui Seu Guacondo. Lucrul scârbos şi nemort o privi în ochi. Alte degete se transformară în gheare gata să-i smulgă sufletul din rădăcini, dar mâna se opri la cinci centimetri de chipul ei.

— Nu oricui i se oferă a doua şansă, se adresă Seu Guacondo lui Salamanca. Dar sunt iertător şi generos. Pune jos arma şi vino din nou la mine să alegi.

Salamanca îndreptă arma către călăuzele care o ţineau pe Trinidad,

apoi iarăşi spre Seu Guacondo. În orice direcţie ar fi ţintit, obiectul rămânea neputincios.

— Şansele vor fi mereu de cincizeci la sută, dar îndrăzneşti să rişti asta în privinţa prietenei tale?

— Şi ce şansă îmi oferi? întrebă Salamanca. Orice mână aş alege, tot **Muerte** obţin. Dar ăsta a fost dintotdeauna secretul jocului, nu-i aşa? Nimeni n-a ales vreodată mâna norocoasă şi nimeni n-o va face. Nu există aşa ceva, adevărat? Nici viaţa eternă.

Seu Guacondo îi făcu semn să vină mai aproape, mai aproape, spre împreunarea mâinilor.

— Dacă nu aş garanta viaţa eternă, n-aş asigura nici moartea eternă. Îţi închipui că m-aş da în vileag în faţa unuia ca tine? Eu sunt enigma, paradoxul cuantic personificat, lucrul jumătate-viu, jumătate-mort. Sunt incognoscibil, neînduplecabil, nesigur, până în clipa în care voinţa ta face să se prăbuşească spaţiul evenimenţial. Dacă până acum a fost întotdeauna mâna care oferă moarte, nu înseamnă că de data asta nu va oferi viaţa eternă. Nu voi spune. Nu pot.

— Eliberează-o pe Trinidad, ceru Salamanca.

— Dacă şi ea doreşte asta, acceptă Seu Guacondo.

La un semn nevăzut, creaturile fără chip îi dădură drumul lui Trinidad. Salamanca păşi între braţele întinse în faţă ale lui Seu Guacondo.

Aşeză fesierul la picioarele acestuia. Lipsită de atingerea umană, arma îşi pierdu imediat forma, transformându-se într-o băşică neagră şi lucioasă. Trinidad îl urmări pe Salamanca ridicând mâna dreaptă. Braţele îi căzură neputincioase, inutile, pe lângă corp. Simţi ceva, o formă, în poşeta de seară. Un flacon argintiu, plin pe trei sferturi cu mescalină pură. Nuestra Dona de los Jaguares.

Cu ochii închişi, Salamanca dădu să atingă degetele lui Seu Guacondo.

— Salamanca! Nu! Nu!

El se întoarse, văzu şi, în fracţiunea de secundă cât îi trebui lui Trinidad să desfacă dopul sticluţei de mescalină şi s-o arunce spre mâinile şi faţa avatarului, se aplecă brusc, scăpând de îmbrăţişarea Lui Seu Guacondo. Creatura mugi. Un paznic orb făcu o mişcare. Salamanca îşi azvârli cotul în sus şi-l lovi năprasnic în bărbie. Trinidad auzi gâtul plesnind, smulse lumânarea de ceremonial din locaşul ei şi o năpusti spre Seu Guacondo. Mâinile se ridicară într-o floare galbenă de flăcări. Seu Guacondo scoase un răcnet, un urlet turbat de durere încercând să stingă focul cu palmele. Pe podea căzură picături de tectoplastic arzând, unele negre. Altele aurii.

— Salamanca! Trinidad arătă către băltoacele de carne sintetică. Inelul! Anihilatorul!

— Trinidad!

Se răsuci. Deasupra ei apăru ameninţător un chip lipsit de expresie. Lovitura de tesler nimeri exact în mijlocul feţei, producând o gaură cu diametrul de zece centimetri. Călăuza făcu un salt înapoi, peste cap, fiindcă gloanţele tectoriale o transformară într-o pată urâtă de gudron vâscos care se scurgea din gâtul, mâinile şi picioarele costumului boţit de culoare neagră cu auriu.

Gâfâind, Salamanca îndreptă fesierul încet către Seu Guacondo care ardea şi schelălăia.

— Ai belit-o!

În staţia de autobuz devenită capelă eclectică răsună o rafală de trăsnete rapide şi scurte.

Alozaurul călca la doi metri de capul lui Santiago. Prin fanta capacului de aerisire din **metropolitano,** reuşi să vadă fragmente de mizerie stradală încrustate în adânciturile unde copita se suda de carnea sintetică de culoare verde-aurie.

Santiago nu se clinti. Nu scoase nici un sunet. Nu respiră decât după ce bestia ridică piciorul şi simţi vibraţia când copita atinse caldarâmul undeva în afara câmpului vizual.

Călăreţul Palid se ivise înspăimântător deasupra acoperişului din plastic translucid al localului lui Daft Eddie. Miclantecutli îi spusese să fugă. Santiago fugise şi nu se oprise. Privise o singură dată peste umăr, de-a lungul bulevardului mărginit de palmieri arzând, şi atunci auzise mugetul, atât de înfiorător de aproape, încât simţise pământul cutremurându-se. Paralizat de explozia de lumină a farurilor, se întorsese şi se trezise smuls din transa mortală de un braţ vânjos care-l azvârlise peste un zid scund din beton şi ajunsese pe jumătate escaladând, pe jumătate rostogolindu-se, pe debleul abrupt într-un canal puţin adânc pentru scurgerea apelor uzate. Alozaurul clămpănise din bot către picioarele lui în clipa când o urmă pe Miclantecutli în susul unei scări din metal ruginit şi printr-o gură de vizitare prea mică pentru a permite trecerea cuiva mai puţin disperat decât el. Tavanul de deasupra capului vibră sub paşii egali ai bidiviului călărit de Călăreţul Palid, în timp ce Miclantecutli îl conduse printr-un labirint de căi de acces înguste şi tuneluri de vizitare ce duceau la puţul de aerisire al sistemului de tranzit rapid al metroului, în care se potriviră amândoi la fel de bine ca feliile de portocală în propria lor coajă.

Miclantecutli aşteptă îndelung, apoi împinse în sus capacul gurii de

vizitare şi se căţără pe caldarâmul umed. Se ghemui, profilându-se pe cerul ce se lumina şi întinse mâna ca să-l ajute pe Santiago să iasă.

— Nu vreau să vin.

— Vrei să te ascunzi ca un şobolan într-o bortă?

— Da. Mă simt mai în siguranţă aici. Decât leu mort, mai bine şobolan viu. Şi când soarele va răsări, iar Călăreţii Palizi se vor întoarce în coşciugele lor ori se vor transforma în praf sau piatră, şobolanul se va strecura pe străzile mizere şi va fi mai fericit decât îţi închipui tu, Miclantecutli.

Ea se aplecă şi-l privi drept în ochii care căutau în sus.

— Dar când ai dorit tu altceva, Santiago? Când oare ai vrut altceva decât să te ascunzi ca un şobolan în borta minunatelor tale proiecte, lăsând lumea să calce la câţiva centimetri deasupra capului tău? Drogurile tale, virtualităţile, petrecerile din canioane, ce au fost toate astea dacă nu ziduri minunate de izolare ca să nu fii obligat să te sinchiseşti, să suferi? Să fii uman? Ţi-ai ucis până şi prietenii, când au devenit ceva mai mult decât o **canava** socială, când bucuriile, durerile şi nevoile vieţii lor au început să-ţi treacă prin piele, pătrunzându-ţi în carnea, vai, atât de sfântă, cerându-ţi câte ceva. Prea aproape. Prea real. Eu am murit, Santiago… nu o dată, ci de o sută de ori, şi sunt mai umană decât tine. Şi sunt aşa pentru că ceea ce simt este real. Cuţitul care mi se răsuceşte în burtă e adevărat, lama ce-mi retează vena jugulară, adevărată, ţepuşa înfiptă în piept pentru a-mi scoate plămânii prin spate e materială. Reală. Adevărata durere. Adevărata moarte. Adevărata simţire. Emoţie adevărată. Asta e lumea fizică: pute, are gust, sunet şi formă, dă plăcere, durere, ea şi numai ea te poate ucide. Nu găseşti butoane de salvare în această nevirtualitate, Santiago. Şi asta te sperie de moarte, nu-i aşa? Când erai spectator în Cel Mai Mare Joc te descurcai, dar acum te afli sub lumina reflectoarelor şi totul a devenit prea mare, prea strălucitor şi cine or fi oamenii de colo? Pentru prima oară în viaţă lucrurile îţi scapă de sub control, Santiago. Ţi se poate întâmpla orice, **compadre**. E întâia dată că nu tu stabileşti regulile, ci ele te regulează.

Miclantecutli ridică ochii, fiindcă tectozaurii se auzeau din nou; voci răsunând acum înfrăţite într-o haită pornită la vânătoare.

— Vin dulăii lui Dumnezeu. Şi noi doi, Santiago, vom juca pe străzi până la sfârşit. Vom trăi sau vom muri, şi totul va fi real… primul lucru real pe care l-ai făcut în viaţa ta prăpădită. Întinse mâna prin deschizătură şi-l înşfăcă pe Santiago de cămaşă. Iar tu vei merge cu mine, Santiago Columbar, altfel te ucid ca pe un şobolan încolţit.

Cu o forţă sălbatică pe care bărbatul nu o bănuise, îl târî afară din

camera de vizitare şi-l aşeză pe pământul rece.

Ploaia încetase, strada era umedă şi lunecoasă. Gunoaiele carnavalului ticseau rigolele. Pe ecranele de pe ziduri, Steve McQueen sări cu motocicleta peste sârma ghimpată drept în nemurire, Robert Donat şi Madeleine Carroll porniră în goană încătuşaţi unul de altul peste Bonnie Scotland şi Jimmy Cagney ajunşi călare pe situaţie, Mămico.

Călare pe situaţie, Mami! Înspăimântat, da; la capătul puterilor, da; umilit, da; condamnat, aproape sigur; şi totuşi îi dădeau un adânc sentiment de uşurare doar pentru că era în viaţă. Santiago îşi aminti acele clipe de existenţă pură pe care le trăise alergând alături de Anansi şi de Miclantecutli pe acoperişurile din Necroville. Dincolo de fragilitatea clipei, dincolo de concentrarea într-un punct arzător ca de laser a tot ce simţise, sperase, fusese, ajungând la marginea tăioasă a realităţii, nu existase nimic altceva. În aceste imagini ale salvării şi fugii, el întrezări paradoxul şi extazul celui urmărit, care trăieşte fără gândire, anticipare sau conştiinţă de sine şi arde până la însăşi limita morţii în aerul pur al existenţei. Călare pe situaţie, Mami! I Salud! Seor Jimmy de pe ecranul tău argintiu.

Toate tramvaiele încremeniră pe şine, iar autobuzele şi bicicletele traseră pe dreapta pe tot bulevardul. Veneau Călăreţii Palizi. Soseau Călăreţii Palizi: semeţi, stranii, nobili, la comanda bidiviilor. Se opriră o clipă apoi îşi continuară drumul. Prada lor fugise demult.

Santiago şi MiclantecutlI intraseră deja în satori-ul vânătorii, când ajunseră la locul incendiului. Priviră îndelung clădirea prăbuşită şi ruinele înnegrite, cuprinse de o mare de foc, dar nu înţeleseră ce se afla în faţa lor.

— S-ar părea că un lifter a lovit Casa Morţii, spuse Santiago, îngrozit de amploarea distrugerii. Iar cadavrele… Ce sunt chestiile acelea?

— Harpoane, îl lămuri Miclantecutli. Pe aici au trecut Lupii Lunii. Unele dintre cadavre sunt prospături.

Santiago îi aruncă o privire întrebătoare. Expresia de pe chipul ei îi dădea de înţeles să nu aştepte vreo explicaţie. Se aplecă să-l uşureze de tester pe unul dintre ucişi. Lovitura de picior trimise micuţa şi cruda armă învârtindu-se către foc. Bărbatul îşi masă încheietura mâinii, pipăind să vadă dacă nu are oasele sfărâmate şi pricepu mesajul lui Miclantecutli. Aşa trebuia jucat.

În urma lor, vânătorii urlau ca să gonească spre întuneric soarele ce răsărea.

Cu mult înainte de a plăti inginerii din carne ai Oraşului Mort pentru a-i sculpta pe viaţă ca înotători Milapa, părinţii lui Santiago îl duseseră pe singurul lor copil la tabăra de vară Stiluri Alternative de Viaţă din Be Ce Rockies. Santiago avea opt ani. Bucuriile ritmului de tobe Zenshu, producerea de măşti, sfaturile totemice, contemplarea creştină, îngropăciunea şi renaşterea simbolică nu-l impresionară de fel. Unica şi singura lui amintire limpede o avea din noaptea în care şezuse în faţa cortului indian alături de tatăl lui şi urmăriseră împreună stelele, iar un şobolan foarte mare se aşezase pe iarbă nu departe de ei şi-şi curăţase meticulos botul, după care dispăruse calm în noapte de parcă oamenii şi toate preocupările lor nici n-ar fi existat. În realitate, nici nu existau, explicase tatăl lui Santiago.

— Spaţiul şobolanilor şi spaţiul uman sunt două universuri separate, dar care se suprapun parţial. Noi vedem un univers de nume, înţelesuri, scopuri. Un cort reprezintă ceva mai mult decât o movilă din piei de elan sintetice. Un om înseamnă mai mult decât o formă care uneori se mişcă şi face gălăgie. Pentru un şobolan nu-i aşa. El trăieşte într-un univers al hranei, ameninţărilor şi reproducerii. Acestea îi sunt dimensiunile; pentru un şobolan, totul este conceput pe trei coordonate: comestibil, bun de **joder,** ameninţător sau nu. Pentru el, cortul nu are altă semnificaţie decât ca loc în care se poate găsi sau nu mâncare, poate fi sigur sau periculos. Şi ceea ce reprezintă o primejdie pentru el nouă ne pare neînsemnat, ceea ce ne ameninţă pe noi îi rămâne de neînţeles. El nu foloseşte nume, umblă prin lume văzând doar ceea ce trebuie, înţelege doar ceea ce are nevoie să înţeleagă. Universul pe care îl percepe diferă de al nostru. Şi totuşi, în anumite momente, în anumite puncte, spaţiul uman şi spaţiul şobolanilor se suprapun, se ating şi atunci există comunicare şi comuniune.

Comuniune cu un şobolan? se întrebase Santiago Columbar în vârstă de opt ani.

Spaţiul şobolanilor. Spaţiul vânătorului. Spaţiul vânatului. Spaţiul cărnii. Spaţiul morţilor. Zece milioane de universuri în oraşul dezgolit, fiecare de mărimea capului uman, separate de prăpăstii de incomunicabilitate. Nu trebuie să cauţi prea departe universuri paralele când ai o persoană alături în pat, în maşină, la birou, la coada de la verificarea documentelor; de exemplu, femeia care aleargă cot la cot cu tine, cu graţia şi libertatea inconştientă a unui animal.

Lucru unic pentru Necroville, în Century City nu există ecrane argintii. Nici o umbră tăcută a zeilor filmului nu este invocată de licărirea obturatoarelor sau de dansul evantaielor de lumină. Century

City reprezintă însăşi încarnarea spiritului locului. Oraşul pe care îl evocă a fost dintotdeauna mai curând o stare sufletească decât un loc geografic. Century City e fantoma unui loc ce nu a existat nicicând cu adevărat: Vechiul Hollywood. Cadavrul somptuos-ţipător. Linţoliul său bătut cu nestemate. Baby Jane a lui.

Century City e un loc alcătuit doar din faţade fără conţinut; o pojghiţă subţire de placaj, un strat de vopsea, o aşchie de celuloid. E construit în întregime din montaje singuratice şi rătăcite ale Epocii de Aur a Hollywoodului. Uite, aici e rigola prin care a plescăit Gene Kelly, colo locuinţele din Fundătura. Oare aceea nu e cumva sclipirea aparatului foto al lui Jimmy Stewart când priveşte pe fereastra din spate şi, ascultă! nu-l auzi pe Sam cântând pentru doamna de dincolo de neonul de la Cale Americain ce aparţine lui Nick? Cine ar fi în stare să-şi ţină în frâu curiozitatea şi să nu privească prin uşa întredeschisă ca să vadă, poate-poate că totu-i adevărat, dar dincolo de ele nu găseşti decât întărituri din lemn, semne făcute cu creta pentru marcarea îmbinărilor şi alte şi alte decoruri. Feţe. Exterioare. Faţade.

Amintiri. Santiago îşi retrase grăbit mâna de pe clanţa uşii conacului din Peyton Place, de parcă l-ar fi ars. Cea mai fulgerătoare dintre atingeri şi, totuşi în acea clipă devenise altcineva, în alt timp; o fetiţă într-o rochiţă galbenă ca soarele, cu un balon agăţat în ramurile unui copac, copii traversând în goană o peluză ce se curăţă de resturile rămase după o sărbătorire a zilei de naştere. O atinse din nou. Bruscheţea tranziţiei îl cutremură: acum copiii se aflau în jurul lui, el plângea, balonul îşi luase zborul spre cer.

Acesta era un pământ sfânt. Stăteau într-o piaţetă: Peyton Place în faţă, cârciuma Tattooine în spate; în dreapta, apartamentul din Quartier al lui Blanche Dubois, spre stânga, porţile Oraşului de Smarald. Fantomele lui Shirley Temple şi Mickey Rooney bântuiau la periferia câmpului vizual al lui Santiago; chicote înăbuşite în dizolvare de fiecare dată când încerca să le privească. Nu era sigur că putea găsi calea de întoarcere spre tărâmul morţilor, iar spre tărâmul viilor cu atât mai puţin.

— Oraşul de Beteală al Memoriei, îi ghici gândul Miclantecutli. Grecii au născocit ideea, dar abia italienii Renaşterii au ridicat-o la rang de artă. Teatrul Memoriei a fost o metodă de a construi o întreagă arhitectură a mnemotehnicii. O casă, de pildă, unde fiecare cameră era o zonă anume pe care trebuia să ţi-o aminteşti: poziţia, decorul, mobilierul, statuile şi ornamentele – vorbim acum de conacele amintirii, nu de proiectele arhitectonice pentru locuinţe – erau alese şi plasate pentru asociaţiile specifice pe care le evocau. O întreagă aripă putea

să-ţi fie mapa cu hârtii de valoare în care făcuseşi investiţii… armura de samurai, acţiunile în Muniţii Home Island… bijuteria cu diademe de pe perete, opţiunea de doi la sută în acţiuni Sudeste Solar, ursul împăiat cu o portocală în labă, un memento ca să nu te mai bagi vreodată în afaceri cu operaţiuni pe termen cu sucuri de fructe. Realitate virtuală medievală; ce altceva sunt pictogramele ’latoarelor dacă nu imagini mentale încărcate cu material memorat? Unele teatre ale memoriei au devenit atât de înţesate de mijloace mnemotehnice încât managerii lor au fost folosiţi să plaseze memoriile din spaţiul intern în cel extern. Clădiri reale, locuri materiale, au devenit spaţii de stocare pentru informaţii. O plimbare prin piaţă până la Duomo era echivalentul unei revizuiri şi actualizări la fişierele ’latorului tău casnic. Un lucru de o complexitate uriaşă şi de o frumuseţe barocă devenit cu totul demodat prin apariţia repertoarului şi a computerului personal.

— Tot ce-i aici reprezintă un imens Teatru al Memoriei în timp real? întrebă Santiago.

Drumurile duceau de la piaţeta rectangulară spre cel mai tăinuit tărâm al memoriei; în dreptul lui, Doris Day în Lumina-Lunii-Argintii-dintr-un-Orăşel-American, în stânga oraşul Iadului unde Străinul Fără Nume făcea dreptate.

— Asta reprezintă pentru clasicul Teatru al Memoriei ceea ce e Teatrul Memoriei pentru Fiecare Băiat Bun Merită un Futai. Sau Richard de York Zadarnic Duse Bătălia, spuse Miclantecutli. L-ai atins, şi l-ai simţit. Memorie vie: memoria poporului nostru, trecutul, vieţile noastre investite şi păstrate în siguranţă, astfel ca peste o mie, zece mii, un milion de ani, când vom fi trăit atât de al dracului de mult încât creierele noastre nu vor mai reuşi să reţină totul, să putem veni aici şi să îngăduim simbolurilor pe care le-am întipărit pe străzile astea de mucava să ne conducă înapoi spre trecutul uitat.

Santiago îşi aşeză palma mâinii drepte pe peretele de lut al straniei cârciumi. **Mama-Pământ de-un albastru perlat atârnă deasupra capului tău; sub picioare ţi se desfac aripile solare ale unei nave orbitale purtând semnul heraldic cu dungi şi stele ale unei civilizaţii dispărute.**

— Cum?

— În esenţă, un nanoprocesor reprezintă o maşină pentru stocarea şi reproducerea informaţiei. Procesul Tesler constă în citirea şi înregistrarea informaţiilor chimice clin celula ADN şi transcrierea lor mai curând într-un tectoplastic decât într-o matrice proteinică. Ce altceva este memoria umană dacă nu o aglomerare de substanţe chimice din creier? Ca orice alte substanţe, acestea pot fi prelucrate de tectori.

Santiago Columbar, aveai nevoie de mine ca să afli că spiritul uman nu e decât un cocktail neurochimic doar scuturat, nu şi amestecat?

— Scenele astea sunt pelicule de tectori pentru stocarea amintirilor, murmură Santiago, calculând densitatea de informaţii pe centimetru pătrat, înmulţind zidurile, clădirile, străzile, oraşele.

Traversă piaţa şi atinse ciocanul de bătut în poarta Oraşului de Smarald. **Cer albastru, mare verde, o bărcuţă şi eu; cu un ochi la tresăltarea sferelor de sticlă ale detectorilor neutrinici, semănând cu flotoarele de la năvoadele pescarilor japonezi din largul Pacificului: într-o astfel de consonanţă cu universul cuantic, mintea se înalţă pană la starea de Zen.** Apoi stâlpul balconului din French Quarter. **Nu, Doamne, nu, bezna, zbaterea pentru încă o gură de aer, inima încetând să mai bată în piept, celulele creierului arzând una după alta, conştiinţa stingându-se, nepricepând, prăbuşindu-se în întuneric, întunericul, lumină, lumina!**

Îşi smulse mâna cu o mişcare brutală.

— Prea direct, prea real pentru tine, **muchacho**? Ăsta nu-i un sărut şi gata, pentru amatorii de tras cu ochiul. Astea sunt vieţile oamenilor. Ce te-a apucat?

— O femeie… a murit. Am simţit-o. Eram ea. Intensitatea, Miclan, lumina.

— Drogul suprem, Santiago? Marea hoinăreală? Salvarea? Ceea ce e moarte pentru tine pentru noi înseamnă naştere. Spre deosebire de prospături, noi ne amintim naşterea şi moartea. Ne amintim lumina, arşiţa, tăria ei, şi când ieşim din cuvă sau din lut, o parte din ea rămâne pentru totdeauna în noi. Carnea nu poate înţelege cum ne schimbă moartea. Pe dinafară avem forme umane, pe dinăuntru suntem nişte copii furaţi din leagăn, aparţinem altui tărâm.

Moartea răsuna în mintea şi trupul lui Santiago; spaima, furia, zbaterea de a se agăţa de viaţa care se scurgea. Iar apoi lumina; deplina seninătate a capitulării pe măsură ce conştiinţa se evaporă în lumina originară. Şi dincolo de ea bezna mai orbitoare decât orice lumină. Norul neştiutului. Casa lui Yahve. Nirvana. Atman. Căile spiritului. Toate religiile invocau locul unde conştiinţa nu putea intra, tărâmul existenţei pure, regatul pe care el îl căutase în toată viaţa de adult.

Miclantecutli avea dreptate, nimeni nu putea înţelege fără să fi trecut prin asta, dar carnea simplă era în stare să simtă acel gust al aneantizării, acea fugară scufundare în lumina distrugătoare, acea clipă de nimic-şi-tot, i-ar putea trage înapoi mereu-mereu până când îşi înfigea săgeţile şi harpoanele prin inima lor. Împătimiţi de moarte.

Se îngrozise când o fugăriseră pe Călăreaţa Palidă până la gardul din sârmă şi Miclantecutli o sărutase înainte de a-i tăia beregata.

Dungi tigrate de nori indigo apăreau pe bolta ce se lumina; dincolo de toate acestea, zvârcolirile cer-conceptului. Răsăritul putea fi doar la câteva minute sub linia orizontului. În lumina dimineţii înţelese dubla natură a sărutului lui Iuda.

— Fiecare iubeşte ceea ce ucide şi ucide ceea ce iubeşte, rosti el. Atinsese secretul. Miclan înţeleg.

— Santiago, **muchacho**, şopti Miclantecutli intim, ca o amantă care comandă micul dejun, mă bucur pentru tine, zău, dar nu ştii că nu-i bine să zici hop până n-ai sărit groapa?

Trei dintre ei îi aşteptau la jumătatea străzii Doris Day: doi bărbaţi şi o femeie. Nerăbdători, alozaurii îşi mutau greutatea de pe un picior pe altul. Lumina din cer incendie capetele de lance ale avangardei, transformându-le în flăcări aurii: călăreţul din centru îşi duse arma la frunte înainte de a o apleca la pământ, salutul unui războinic în faţa unui adversar de onoare. Miclantecutli răspunse salutului cu o plecăciune discretă.

Iar Santiago orbi. Ceva îl prinse de mână şi-l târî, împleticit, fără să vadă pe unde calcă. Cerul ardea. Ardea. Era orb. Orb. Ochii îi deveniră lacrimi gemene de clei topit curgând din orbitele pârjolite.

— Mişcă-ţi curu' mai repede!

Vocea lui Miclan. Guturalitatea brutală era ciudat de liniştitoare.

— Ce? Cum? gâfâi el, căutându-şi salvarea în fugă prin maldăre de imagini remanente.

— O explozie mare în spaţiu… poate flotele de acolo, habar n-am. Dar cum ţi-am spus, nu spune hop până n-ai sărit pârleazul, aşa că fugi şi roagă-te. Miclantecutli n-are de gând să-i şterpelească prima ei **caza**[39] din capcană. Vreau să-mi pot ţine sus fruntea la fiesta.

Tărâmul lui Eastwood dădea către un cartier de decoruri ale Vestului Sălbatic: crâşme, grajduri, bănci, birouri de şerifi, bordeluri. Cu fiecare pas al alergării, imaginile marelui Teatru al Memoriei căpătau o rezoluţie mai bună. Nu mă părăsi, draga mea. Ocoliră Magazinul General şi se treziră pe Strada Mare din Tombstone, Arizona, rămânând în faţa porţii deschise de la OK Corral în poziţia clasică a pistolarilor.

— Intri în horă cu cei ce te-au vânat?

— Ce cale mai bună poţi găsi ca să-ţi rezolvi neînţelegerile cu cineva care te-a ucis, decât un sărut şi împăcare? Costumul de mascare e tare isteţ.

Lumina năvălea pe porţile de lemn de la OK Corral. Lumina soarelui răsărind. Fâşia cât firul de păr al discului solar contura rotoarele morilor

de vânt de pe vârful ceaiurilor. În interiorul zonei luminate apărură umbre, siluete călărind bidivii bipezi monstruos de anacronici. Din lumină apărură Călăreţii Palizi: alozaurii trecură dintr-un pas peste balustradă.

— Sunt în urma noastră, spuse Santiago. I-am simţit.

— Şi eu, **corazon**. Trase pe beton o linie cu vârful ghetei. Să-mi bag picioarele dacă o să mă las prinsă ca un iepuraş în lumina farurilor pe şosea. Dacă e să mor, vreau să văd ochii călăului. Îşi dezbrăcă jacheta din cauciuc pictată cu multe chipuri şi o azvârli la pământ. Trataţi-mă ca pe un inamic! strigă ea. V-am oferit o vânătoare cum n-aţi avut voi de ani de zile şi cer să nu mă înfigeţi în frigare ca pe-un porc de Joia Verde.

Toţi alozaurii se lăsară brusc la pământ. Călăreţii Palizi coborâră pe scări iscusit sculptate în oasele spatelui şi îi înconjurară, ţinându-şi suliţele şi lăncile ridicate. Costumele de mascare căpătară nuanţa ceţoasă a răsăritului.

O treime din discul soarelui se ridicase deasupra dealurilor înconjurătoare.

Miclantecutli se întoarse către Santiago.

— Când am ajuns la asta, nu m-am simţit în stare. N-am putut să te azvârl în colţii câinilor războiului, Columbar. Aruncă o privire spre soare. Moralitatea de câine de apartament nu reprezintă un mod de viaţă. Dacă reuşeşti să ajungi la localul lui Daft Eddie, o să pun pe Anansi să-ţi dea de băut.

Îi întinse mâna înmănuşată pentru ultima oară. Santiago dădu să i-o strângă, însă nu văzu decât modelul de pe talpa cizmei lui Miclantecutli. Lovitura zdravănă, primită drept în piept, îl azvârli, rostogolindu-se şi vomitând, pe cealaltă parte a Străzii Mari din Tombstone.

— Îmi pare rău, **corazon**, dar merită măcar să încerc, spuse moarta şi porni în fugă.

Reuşi să ajungă până la uşa şerifului. Iar acolo, Santiago o văzu cum se împleticeşte, îşi aruncă braţele în sus şi mâinile încercară să se agaţe de aer, iar vârful roşu-soare/sângeriu al suliţei îi trecu prin carne, piele şi ţesătură, căutând lumina. Se prăbuşi pe pardoseala de scânduri cu degetele strângând spasmodic mânerul lăncii.

— Of, Isuse, Isuse, şopti ea.

— Miclan! urlă Santiago.

Şi, fără să mai gândească, fără să-şi dea seama, cu omniscienţă pur animalică, se trezi alături de ea. Întinse mâna.

Percepu o mişcare.

Durerea izbucni ca o explozie orbitoare de şoc şi extaz. Suliţa fusese aruncată cu o precizie de maestru. Un metru de oţel lustruit şi zimţat îi ţintuise mâna stângă de pardoseală, prin buricele celui de-al patrulea şi al cincilea deget. Zvâcni, îşi smulse şi-şi trase mâna ca s-o elibereze din încleştarea metalului, cu dorinţa bezmetică şi sălbatică a unui animal prins într-o capcană din care se zbate să scape. Simţi zimţii oţelului frecându-se de oasele tarsiene. Sânge, sângele lui sacru şi preţios, curgea pe lemnul purtând patina vremii.

Călăreţii Palizi se apropiară. Soarele se ridicase pe jumătate deasupra orizontului.

Înnebunită de durere, Miclantecutli bolborosea neinteligibil. O femeie-călăreţ rămase în picioare deasupra ei. Când Santiago o văzuse ultima oară, părea o movilă jalnică de carne şi costum de mascare zăcând în băltoaca formată din propriul ei sânge. Femeia îngenunche lângă Miclantecutli; părul lung îi era muiat la capete în roşul sângelui. Cele două femei se sărutară. Apoi Călăreaţa Palidă se ridică, luă o lance lungă şi subţire şi o înfipse în gâtlejul lui Miclantecutli.

Aşteptă apoi până ce aceasta încetă să mai mişte, rămase neclintită câteva clipe şi abia după aceea smulse suliţa. Zâmbind ameninţător, femeia-vânător folosi vârful armei ca să descrie mişcări complicate prin faţa ochilor lui Santiago. Sângele ce picura de pe lance formă ideograme pe pieptul lui. Santiago încercă să se ferească: suliţa ce-i străpunse mâna rămânea ca o axă de neclintit care îl fixa de suprafaţa pământului. Vârful însângerat al suliţei îl hipnotiza.

— Te rog, se milogi el, făcând dintr-o dată corp comun cu iluziile de mucava ale Vechiului Hollywood. Te rog.

Altă rugăminte nu-i venea în minte. Călăreţii Palizi izbucniră în râs. Femeia îi trase o linie de sânge de-a latul frunţii, după care făcu una perpendiculară pe prima, coborând peste nas, buze, bărbie şi gât. Vârful suliţei se opri o clipă în golul toracelui de deasupra sternului. Simţi cum zimţii se agăţară de pielea moale când femeia se jucă puţin cu arma. Apoi o pată de căldură şi de umezeală care se lăţea: vezica îl trădase. Uitase cu totul de demnitate, raţiune, limbaj, umanitate; uitase de orice în afara dorinţei de a nu muri.

— Nu! răcni el. De neoprit, lacrimile porniră să-i curgă pe obraji. Tot fără să-şi dea seama, făcuse pe el. Nu, lasă-mi viaţa, te rog, vreau să trăiesc! Vreau să trăiesc!

ZIUA
2 NOIEMBRIE

Nici un dram de ruşine. De mândrie. De conştiinţă de sine. De autocontrol. Doar dorinţa de a continua să existe.

— Vreau să trăiesc.

Ştia că vorbele nu erau altceva decât un ghem îmbăloşat de spaime, lacrimi şi durere. Pure. Inconştiente. După câte lucruri alergase în anii din urmă, iar acum era gata să renunţe la toate doar ca să se poată bucura de încă o secundă din viaţa dezgustătoare a cărnii.

— Vreau să trăiesc.

Timp. Timpul era un tatuaj în ţesătura spaţiului, desenat cu vârful unei suliţe însângerate. Timp planckian: fiecare cronom cuantic, o împunsătură de oţel stacojiu.

— Vreau să trăiesc.

Iar suliţa dispăru de la gâtul lui, de parcă nici nu l-ar fi atins vreodată. Călăreţii Palizi se retraseră ţinându-şi armele înclinate, ca o împresurare de siluete. Printre trupurile lor, Santiago zări faţa mântuitorului său. Văzu dunga subţire de cer liber dintre porţiunea inferioară a coroanei soarelui şi piscurile munţilor.

Femeia-vânător se aplecă iarăşi deasupra lui. Santiago nu-i înţelese zâmbetul. Nu pricepu nimic altceva în afară de ceea ce-i spuneau simţurile. Lumina soarelui, răcoarea aerului din zori, mirosul fumului de lemn, zgomotul de trafic din depărtări.

Erupţia minunată, îngrozitoare, monstruoasă, de durere pe care o trăi când, încă zâmbind, Călăreaţa Palidă îi atinse buzele cu arătătorul şi cu cealaltă mână smulse suliţa cu vârf zimţat dintre degetele lui.

Minunata, însângerata beznă atotcuprinzătoare a pierderii cunoştinţei.

Bunătatea lor îl lăsă fără grai. Opriseră sângerarea. Sterilizaseră rana, bandajaseră mâna, alungaseră durerea cu plasturi analgezici.

Mila de neînţeles a vânătorului care vindecă şi îngrijeşte chiar ceea ce va ucide.

Amputaseră cu pricepere cele două degete mutilate ireparabil. Fără durere. Fără nimic. Exceptând lipsa acelor cincisprezece centimetri din sine care-i lipseau, Noaptea Morţilor ar fi putut rămâne o călătorie virtuală neinspirată.

Probabil că tocmai asta fusese şi intenţia lor: sigur va rămâne ceva care să-i aducă aminte. Realitatea doare. Realitatea ucide.

Miclantecutli. Anansi. Angel. Asuncion. Duarte. Doar eu am rămas ca să povestesc. Strada pe care îl abandonaseră Călăreţii Palizi era încă animată de rămăşiţele migraţiei matinale. Nesigur pe picioare, încă euforic şi puţin dement, Santiago îşi croi drum împotriva mulţimii, spre înăuntru, în contra curentului. Ca un somon înotând către izvoare. Ştia unde se află. Ştia încotro trebuie să meargă înainte de a se putea întoarce ca să alunece, dus de restul puhoiului, departe de inima Necroville-ului.

De-a lungul întregului bulevard, fiecare palmier devenise un lujer fumegând, fără vârf, chircit şi carbonizat, ca un chibrit ars în întregime. Pe acoperişuri marile ecrane se pliau singure precum mugurii argintii ai unor flori care înfloresc numai noaptea şi se închid în faţa luminii brutale a zilei. Morţii îşi aşezau frumoasele trupuri în poziţii strategice pe balcoane şi verande; ca să se coacă şi să soarbă raze de soare, să fotosintetizeze lumina zilei pentru aţâţările nopţii.

Santiago îşi continuă drumul spre interior.

În faţa localului lui Daft Eddie se desfăşura o petrecere. De-a lungul unei bune părţi dintr-o **cuadra** se bătea în tobe, se dansa şi se treceau din mână în mână butelcuţe de trei litri din plastic cu bere din orez fermentată în casă.

— Ce se petrece? o întrebă Santiago pe o chinezoaică înaltă cu o tobă vopsită în auriu şi verde pe care o ţinea atârnată pe un şold.

— Am învins, suntem liberi, am învins! strigă ea.

Dansatori îmbrăcaţi cu frânturi din costumele altora ovaţionară şi se stropiră unii pe alţii cu bere. Litierele vâjâiau pe deasupra la mică înălţime. Aneantizat de şoc şi de analgezice, bărbatul se strecură printre camioanele cu trailere parcate şi intră în local. Mesele fuseseră debarasate: pe betonul încă umed, trupurile se mişcau în ritmul orchestrei improvizate din stradă. Tot acolo erau şi Călăreţii Palizi. Santiago o recunoscu pe femeia pe care o văzuse ucisă, cea care vârâse suliţa prin gâtlejul lui Miclantecutli, aceeaşi care-i cruţase viaţa când apăruse soarele. Zâmbeau, râdeau, beau alcooluri din sticle umplute mereu de Daft Eddie, îşi treceau unii altora, ba chiar şi amicilor, ţigări cu marijuana.

Santiago îi ştia pe aceşti amici. Iată-i pe Duarte şi pe **desconfigurado** Asuncion. Iat-o pe ectomorfa Angel, chiar mai spectrală decât în lumina zilei. La fel şi Anansi, discipola mitică a durerii; ciudat de şic şi de vulnerabilă, îmbrăcată în piele din cap până în picioare.

Şi, în sfârşit, Miclantecutli.

O văzu cum râdea, descătuşată, alături de Călăreaţa Palidă, cum îşi

ofereau una alteia băutura oferită gratuit de Daft Eddie. Văzu cum Miclantecutli îşi scoase dintr-o mişcare jacheta cauciucată pictată cu chipuri spiritualizate. Dedesubt sânii îi erau goi. Văzu cum o îmbrăţişează şi o sărută pe femeia-vânător.

O revăzu pe Miclantecutli zăcând pe o verandă în amintirea orăşelului Tombstone; gâtul sfârtecat fiindu-i o învălmăşire de sânge, carne şi cartilaje.

Privi ceea ce mai rămăsese din mâna lui. Retrăi amintirea degetelor. O zări pe Miclantecutli trăgând-o pe Călăreaţa Palidă spre sine cu o încântare de netăgăduit. Se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă, pornind către dealurile ce se luminau.

Pentru cineva atât de bine clădit, Camaguey cântărea foarte puţin. Nute nu trebui să facă nici un efort ca să-l ridice şi să-l poarte în braţe, traversând peluza cu iarbă călduţă, către răcoarea chiliei unde îi aştepta femeia în alb. Îi vorbi. Glumi cu el. Râse, zâmbi. Se bucura pentru el: fragilitatea şi păcatele cărnii rămâneau în urmă. De aici începea adevărata viaţă. Nu jelea o moarte, sărbătorea o naştere.

Când o conduseră spre sala de reînviere, femeile Casei Morţii zâmbiră, pricepându-i fericirea.

— E o zi bună să mori, spuse o negresă înaltă în timp ce dezbrăcau trupul.

Nute îi împături hainele trecându-şi ţesătura şi pielea moale peste obraji, străduindu-se să capteze mirosul slab şi trecător de **Camagueynitate.**

Îl ridică apoi pentru al aşeza în cuvă. Acele negre îi înţepau carnea. Lucruri urâte. Respingătoare. Cuva Isus le va îndepărta. Le va spăla, va curăţa toată boala şi răul şi-l va reconstrui aşa cum ar fi putut să fie, aşa cum trebuia să arate. Perfect. Întreg. Bun. Îl sărută.

Ce-ai păţit, Nute, ai început să te îndrăgosteşti de clienţi?

Îl ţinu de mână până când coborârea capacului o sili să-i dea drumul.

Simţea forţa îmbrăţişării lui Iago, capul rezemat pe pieptul lat şi puternic se ridica şi cobora în ritmul respiraţiei lui, pielea rasă îi era netedă, moale ca o ţesătură fină pe obraz, având doar acea asprime senzuală a pufului bărbii de o zi care îi mângâia terminaţiile nervoase. Se cuibări urmărindu-i contururile calde, primitoare, şi-şi apăsă buzele pe coaste.

Iar apoi îşi aminti unde se afla.

Şi abia după aceea înţelese ce făcea.

Şi abia atunci descoperi că era la fel de goală ca şi el, iar corpomănuşile dezbrăcate formau un oval moale de gel, căptuşind cuibul de lut ars în care stăteau întinşi amândoi.

Şi era bine. Atât de al naibii de bine, având în jur şiruri şi şiruri de zei din lut, cu guri căscate şi feţe pictate în ocru, privind-o stând întinsă cu mortul spân.

În vreme ce flote spaţiale se încleştau în cer, iar **corporadas** se prăbuşeau, se destrămau legi injuste şi vechi regi piereau, noi regate se năşteau, alţi prinţi erau puşi pe tron, ambasadori ai unor popoare străine erau întâmpinaţi, necroville-urile se ridicau, palmierii ardeau pe străzi şi Ziua Morţilor înmugurea deasupra dealurilor din Old Hollywood.

Yoyo se rostogoli pe o parte.

— Iago, şopti ea ţinându-şi gura pe un muşchi pectoral, nu pot să rămân. Ştia că el nu adormise, fiindcă morţii nu dorm niciodată. Visezi cu ochii deschişi, Iago, la viaţa aceea de mai înainte despre care se spune că e doar un vis pentru morţi?

Îl lovi cu palma peste şale.

— Legea Preliminară 202: Practica şi Etica Profesională. Omul legii trebuie să acorde importanţă prioritară intereselor clienţilor şi să facă toate eforturile în vederea satisfacerii acestora. Nu spune hop până n-ai sărit groapa.

Avocata se strecură în cămaşă, şort, cizme, şi-şi aşeză şapca la unghiul bulevardier potrivit. Acţiunea de descâlcire a corpomănuşii ei de cea a lui Iago putea să mai aştepte. Straniu acest sentiment netrăit încă de goliciune sub propriile haine. Atingerea cu aerul. Senzaţie de disconfort.

’Iatorul din holul Casei Morţii îi acceptă numărul de înmatriculare ca avocat şi specificaţiile emblemei, şi o rugă să aştepte. Toate apelurile către **arcosanti** Tesler-Thanos erau triate de ’Iatorul recepţiei şi erau posibile întârzieri de până la douăsprezece minute timp real. Indiferent la ce unghi bulevardier şi-ar fi aşezat şapca, nici o **abogado** de pe Bulevardul Sunset nu putea provoca daune de asemenea proporţii unei **corporada** ce se respecta. Cu toate acestea, renumele cântărea ceva; cu un tril, aparatul o chemă înapoi şi extrase un contract parafat. Yoyo recunoscu însemnul corporat al Tesler-Thanos şi propria-i emblemă cu lotus încadrat într-un triunghi. Restul erau cuneiforme îmbârligate. Îi arătă contractul Martikăi Semalang, pe care o găsi aşteptând şi sorbind **cafe negro** tare într-un birou nefolosit. Intră juraţii. Ridicaţi-vă.

— Eşti liberă.

Martika Semalang consultă documentul, citind atentă. Rece,

elegantă, înaltă şi alfabetizată. Legea Preliminară 202: Practica şi Etica Profesională nu vă permite să aveţi sentimente de invidie faţă de clienţi. Mai bogată cu şase milioane de dolari Rim – mai puţin o mână de mărunţiş, acolo.

— Putem fi sigure că aceste calculatoare vor respecta litera legii. Doar carnea, cu slăbiciunile ei, se lasă mânată de spirit. Se vor ţine de cuvânt.

În cadrul uşii apăru Iago: acel Iago pe care Yoyo îl cunoştea şi purta pantofi sport, şort lălâi de baschetbalist, tricou fără mâneci; nu alter ego-urile diferite şi stranii ale nopţii. Îi aruncă lui Yoyo o minge aproape solidă din tectoplastic: corpomănuşa.

— **Companeros**, s-a anunţat peste tot. Am fost invadaţi. Navele din cer construiesc ceva, nu ştiu ce anume. Reţeaua oraşului e încă decimată de cogno-virusul acela T.T. care o vânează pe micuţa mea Carmencita, dar se zice că desfac fabricile orbitale şi ţes din ele traverse de construcţie. S-ar părea că Iago Diosdado o să aibă de lucru până peste cap.

— Tesler-Thanos? întrebă Martika Semalang.

— Tesler-Thanos e terminat, **corazon**. Revoluţie de palat, schimbarea gărzii. Capetele mari ale corporaţiei se rostogolesc. Cred că nu-i nevoie să-ţi spun cât de mult am încercat să-mi vâr nasul prin ’latorul lor, dar n-am reuşit să obţin decât chestii oficiale, care ţin de relaţii publice, potrivit cărora comunicaţiile sunt suspendate, urmând să aibă loc un anunţ din partea lui **el Presidente**.

— Iago, spuse Yoyo, simţindu-se neaşteptat, groaznic, extrem, zdrobitor de obosită. (Dându-şi brusc seama că nu închisese ochii toată noaptea. Alergase fără încetare în cursul nopţii. Fusese cât p-aci să moară de zeci de ori în noaptea ce trecuse. Dăduse prima lovitură juridică norocoasă a carierei înainte de micul dejun). E foarte interesant tot ce spui, dar cred c-aş vrea să merg acasă. Imediat.

Vârful turlei San Miguel se înmuia, picurând ca o lumânare de Paşti înaltă de un kilometru.

— Trebuie să existe un punct-limită, îndrăzni Toussaint. Nu pot transforma un întreg **arcosanti**.

El şi Huen îşi căutaseră un adăpost temporar în centrul de comunicaţii.

— Nu pot? Huen ridică ochii spre cer. Păi amicii lor fac acelaşi lucru pe Lună.

— Astea-s fiinţe umane.

— De mult nu mai sunt. Toussaint, nu e vorba de tatăl sau de fratele

tău, dacă au trecut vreodată prin încarnarea asta. Sunt doar nişte mormane de vinovăţie şi ură, memorate şi reconstruite de tectori până când au devenit ceea ce erau ei de fapt. Acum s-au regăsit – fiecare a obţinut ce dorea.

Ecranele de lângă tavan îi arătau lui Toussaint veşti din spaţiu. Lumea privea spre cer, arătând cu degetul, amuţită de exploziile rare ale pirotehniilor orbitale, pe măsură ce flota lichida rămăşiţele liniilor automate de apărare. Pe partea de planetă ce se rotea cu faţa spre soare, violenţa nopţii se domolise. Şi oamenii de acolo se uitau spre înalt, aşteptau, îşi refăceau cartierele şi vieţile.

Toussaint se lăsă în voia scaunului cu forme schimbătoare ce-i urma contururile şi se conectă la audiovizualizator. Subtextele explicau efectul – navele baros lansaseră camere telecomandate pentru a le ajuta la manevre – dar nu reuşea să destrame vraja. Bărbatul vedea prin ochii lui Dumnezeu. Planul albăstrui punctat de nori al Pacificului era tăiat în două de curba terminatorului. Din partea scufundată în noapte apărură ciorchini de lumini îndreptându-se spre lumina zilei, zeci şi zeci de nave-baros, mai multe decât îşi imaginase vreodată, iar în urma lor, al doilea val de transportoare şi procesoare, pliindu-şi pânzele captatoare de lumină, late de sute de kilometri, ca pe nişte evantaie japoneze. Propulsiile de manevrare sclipeau precum diamante albe şi dure, creionate precis pe albastrul înnorat al oceanului.

Imaginea trecu la o altă cameră, de astă dată poziţionată fix la vreo zece kilometri deasupra capului de ejecţie al propulsiei cu conversie masică al unei nave-baros. O aglomerare inestetică de sfere, grinzi şi panouri solare atârnau la babord; întregul ansamblu se roti spre lumină şi Toussaint citi provenienţa: Ewart/Western Australia Minerals. Încet, foarte calm, cu gravitate chiar, nava îşi potrivi viteza cu cea a fabricii orbitale. O altă navă traversă câmpul vizual, jeturile de manevrare pufnind exploziv ca o mitralieră Gatling{40}: obiectul uriaş şi dizgraţios părea să încerce o rotaţie laterală.

Punctul de vizare trecu din nou la camera de pe orbita înaltă. Diagramele suprapuse erau inutile; prin ambiţia lui, măreţul plan apărea evident şi uimitor. Cele treizeci şi patru de nave-baros rămase din flota Morţilor Liberi formaseră o reţea colosală cu latura de cinci kilometri, încadrând fabricile spaţiale abandonate. Propulsoarele licăriră, apoi se stinseră. Toussaint – întreaga lume care urmărea cerul –, îşi ţinu răsuflarea.

Iar navele înfloriră.

Spirale de cabluri porniră rotindu-se prin vid, legând navă de navă. Pachete de tectori detonară la atingerea cu corpul fabricilor şi începură

să le dezasambleze. Inima fiecărei nave se desfăcu şi eliberă plantaţiile de copaci ai vidului, zămisliţi şi păstraţi în siguranţă până în aceste clipe. Un milion de frunze aruncară sclipiri în lumina soarelui. În locul flotei de nave invadatoare se vedea acum un oraş orbital.

Tipar tomnatec de frunziş
vaşti codrii verzi
pe-azurul mării.

— Toussaint! E **Marcus Garvey.**

Cabina de control era pustie, grupurile de calculatoare neasigurate, iar poziţiile de luptă părăsite.

— Cu cine vorbesc? întrebă Marie-Claire, comandanta moartă.

Siluete imposibil de mlădioase urcau pe partea exterioară a unui dom transparent. Dirijată de **quadros** echipaţi cu cabluri de tractare, prin dreptul ei pluti sfera verde, cu suprafaţă fractală, a unui copac al vidului.

— Mă numesc Toussaint Xavier Tesler. Numele îi venise pe buze instantaneu; acum ştia că aşa va rămâne tot restul vieţii. Pentru moment sunt preşedinte al **corporadei** Tesler-Thanos. Vă rog să ascultaţi cu atenţie ce vă voi spune. Corporaţia Tesler-Thanos nu este duşmanul vostru. Nici eu nu vă sunt inamic. Spuneţi-mi, vă rog, cum vă pot ajuta în misiunea pe care o aveţi şi o voi face cu plăcere.

— Unde este Ellen Shipley? Unde-i Quebec?

— Lucrurile nu s-au desfăşurat exact conform planului. („Asta spune ceva“, comentă Huen prin circuitul închis). Cred că nu veţi putea discuta cu ei. Cu toate acestea, fiţi sigură că obiectivele misiunii voastre au fost îndeplinite. În prezent exercit întreaga autoritate executivă asupra **corporadei.**

— Şi Adam Tesler?

— Tatăl meu e mort.

Nu spusese nici o minciună. Tăcerea mai lungă ce urmă nu se datoră decalajului relativ de fază între sol şi orbită.

— Procesul de construcţie la care asistaţi reprezintă întemeierea unei noi Clade, vorbi moarta după ce socoti că putea avea încredere. Este Clada Poarta Cerului din apropierea orbitei Pământului. Rolul ei este de a acţiona ca interfaţă între planetă şi Morţii Liberi care trăiesc în spaţiu, iar în celălalt sens, ca poartă prin care morţii de pe Pământ pot părăsi planeta îndreptându-se către sistemul solar şi restul universului.

O umanitate care nu mai rămânea prizonieră unui înveliş de carne, unei combinaţii de substanţe chimice, unei sfere din fier şi silicaţi

mişcându-se pe o orbită în jurul soarelui; acesta fusese dintotdeauna sfârşitul de partidă. Trans-umanitatea: Toussaint îşi imagină legiuni întregi de asemenea făpturi, zburând ca îngerii, ca **aguilas**, tot mai departe de soare, purtate spre exterior de vântul solar.

— Vă rog să mă credeţi că dorim să vă acordăm tot sprijinul. În planurile noastre, Tesler-Thanos vă e aliat, nu duşman.

— Iertaţi-mă, Seor Tesler, dar mi se pare destul de greu să accept asta.

— Poate că un semn de bună credinţă v-ar convinge de onestitatea intenţiilor mele.

— De pildă?

Ce minunată devine iluzia omnipotenţei când o **corporada** depinde de degetul mic al mănuşii de manipulare. Ce seducător e sentimentul de stăpân când mega giga-beva terraocteţii se adună sub comanda ta.

— Conexiunile cu canalele mass-media stabilite, şoptiră vocile spiritelor în mugurele din melcul urechii. Te afli în legătură cu toate canalele de ştiri ale Rim-ului. Recepţionăm sistemele PanEuropene, Africane şi din Asia Centrală.

Simplu, decizii care pot fi luate la momentul potrivit. Ce preţ are un nume? Nemăsurat, după cum se pare.

— **Corporada** Tesler-Thanos recunoaşte Clada Poarta Cerului şi ambasada ei pe Pământ.

Întrucât faţă de apocalipsa din cer, cea de pe Pământ a fost dintotdeauna un pariu ca şi câştigat, Leii lui Iuda se întoarseră să vadă cum arde Biserica lui Seu Guacondo.

După cum vă poate spune orice bun iconoclast, bisericile sunt deosebit de inflamabile. Cu atâta lemn şi tămâie nici nu e de mirare.

— Trebuia să aducem şi ceva nalbe, rosti Salamanca.

Lăbarule, gândi Trinidad. Fugiseră cu toţii din clădirea care se prăbuşea şi ea făcuse o descoperire importantă. Nu-l agrea pe Salamanca. Nu-l înghiţise dintru început. Apăruse în viaţa ei, hotărând că trebuia salvată, ajutată, susţinută, exprimând, în ceea ce o privea, tot soiul de presupuneri care, dacă nu fuseseră întemeiate atunci – şi socotea că nu se înşeală – acum sigur se dovedeau neadevărate.

— Priveşte! urlă el triumfător Uite! Nu-i minunat? Ce sentiment îţi dă, Trinidad?

„Mă simt ca orice fiinţă sensibilă, întreagă la minte, care gândeşte. Mă simt îngrozită, uşurată, că sunt liberă şi vie, îngreţoşată, şocată, la capătul puterilor, atât de epuizată încât mi-e imposibil să cred că nu am trecut printr-un vis lung şi încâlcit”. Avea toate sentimentele astea.

Altădată ar fi dat un răspuns şablon, care să satisfacă masculul, de genul **Mă simt liberă, mă simt vie, mă simt în siguranţă când sunt cu tine.** S-au dus vremurile alea, Trinidad…

— Chiar vrei să ştii? Mi-e greaţă, Salamanca. Mă simt manipulată şi purtată de colo-colo în jocul tău de-a eroii şi ticăloşii dar, în primul rând, îngreţoşată.

Un nemernic. Toţi fuseseră nemernici. Bastarzi, egoişti, vanitoşi, proşti. Dar nimeni la fel de egoistă, înfumurată şi tâmpită ca Trinidad care crezuse atâta vreme că are nevoie de ei.

— Hei, aşteaptă o clipă, stai să ardă până la temelie şi după aceea vin cu tine, spuse Salamanca.

— Salamanca, începu femeia cu acel ton despre care ştia că negreşit atrăgea atenţia bărbaţilor. Nu vreau să vii cu mine. Nu-i nevoie să-mi porţi de grijă. Mă descurc şi singură.

— Dar, străzile…

— Salamanca, tocmai am dat piept cu Seu Guaeondo şi Cultul Zoo şi i-am exterminat pe toţi. (Şi probabil că şi singura speranţă a lumii de a dobândi nemurirea fără de moarte. Chiar aici şi acum simţea mai multă înţelegere pentru Seu Guacondo aflat în iadul lui nesfârşit de indeterminare cuantică decât pentru Salamanca, Ucigaşul de Balauri). N-o să-mi fie deloc frică să umblu câteva sute de metri prin Saint John ziua în amiaza mare. Plec. N-am nevoie de tine. Realitatea e că nu-mi placi. Şi dacă vrei neapărat, îţi găsesc pe dată cincizeci de feluri în care m-aş fi putut distra mai grozav o noapte întreagă în Necroville. Prin urmare, nu te mai amăgi că întâmplările prin care am trecut împreună au dat naştere unei relaţii apropiate între noi. Să nu-ţi închipui că vom rămâne **amigos** pe viaţă. Nici vorbă. Să nu mă cauţi, să nu încerci să mă găseşti, să nu întrebi de mine, fiindcă eu n-am de gând să te caut, să încerc să te văd sau să mă interesez de tine. Iar când o să te apuci să le povesteşti şi altora, să-ţi aminteşti cine a fost eroul la momentul potrivit. Orice idiot se pricepe să ţină o armă în mână şi să apese pe trăgaci.

Locuitorii cu chipuri de lei se dădură la o parte când Trinidad se îndepărtă de Salamanca şi de arma lui caraghioasă şi descărcată. Biserica lui Seu Guacondo se prăbuşi, devenind un morman de tăciuni roşiatici.

Tocul care ameninţase să-i cadă o trădă în cele din urmă, când ajunse la colţul străzii. Se prăvăli la pământ cu un bufnet. Văzu un zâmbet înflorind pe faţa lui Salamanca. Fără să-şi dezlipească privirea de la el, îşi scoase cealaltă cizmă, o ridică în dreptul ochilor şi, cu o mişcare precisă, rupse tocul. Şi-l aruncă.

În jurul ei răsunară urale puternice.

Iago se opri pe strada ciudat de pustie ca să-şi extragă automobilul din pământ.

— Nu te sileşte nimeni, spuse el în vreme ce tectorii se reconfigurau.

— Ba da. Locul meu nu-i aici. Voi nu sunteţi poporul meu.

— Te duc oriunde doreşti, vorbi Iago aşezându-se elegant pe scaunul şoferului. Tabloul de bord lunecă întunecat spre el.

Brusc hămesită. Brusc însetată. Simţind dintr-o dată nevoie de tovărăşia celor vii. Revenindu-şi după doza de accelerare neurală. Amintindu-şi de vechi amici şi de locul în care se întorceau cu toţii după aventurile trăite în Noaptea Morţilor.

— La Cafeneaua Terminal. (Îi era datoare lui Iago cu o scuză). Dacă o mai fi la locul ei.

— Cafeneaua Terminal, atunci. Automobilul auriu porni silenţios. Un singur lucru, Yoyo.

— Spune-l!

— Pot să-ţi rad ţeasta din când în când?

— Poţi să mă razi oricând, Iago.

Goniră fără oprelişti de-a lungul bulevardelor. Deasupra lor, vârfurile de mult arse ale palmierilor încă mai înălţau firicele de fum către cer. Motorete electrice şi camionete ocoleau **la tristesse** post-carnavalescă abandonată pe străzi. Prin vitrine de **panaderias**, mici restaurante, baruri deschise non-stop, se vedeau consumatori aşezaţi la toate mesele, urmărind concentraţi ecranele anexofoanelor.

— Nu ştiu cum se face, rosti Iago, dar nu cred că lumea se va sfârşi azi.

Şi exact atunci îl zări. Rătăcind ca un Vandervecken blestemat, în timp ce, cutii de băutură golite şi ambalaje din plastic de la gustări i se rostogoleau nestânjenite printre picioare, deşi păşea privind fix asfaltul pătat de ulei al trotuarului. Când automobilul trecu precum o şoaptă pe lângă el, Yoyo îl văzu ridicând capul către lumina soarelui de dimineaţă care se revărsa printre palmierii fumegând.

— Santiago!

Deschise irisul ferestrei şi se aplecă în afară.

— Iago, opreşte!

El frână sub un ecran monstruos de cinema de pe care soarele din ce în ce mai strălucitor alunga **Persuasiune amicală**. Fantome pe celuloid. Asta fuseseră mereu. Dar era cu adevărat Santiago, pierdut şi umblând fără ţintă în dimineaţa morţilor, ori vreo altă fantomă a Vechiului Hollywood?

— Poate ne găsim timp să schimbăm câteva serve, strigă lago scoţându-şi capul pe portiera deschisă.

Yoyo îi făcu un semn cu mâna. Nu auzi automobilul demarând şi reintrând în trafic pentru că păşea, alerga cu paşi mici, apoi mari spre el, ţinându-şi corpomănuşa păturită sub braţ ca un fundaş care se îndreaptă vijelios spre buturi.

— Santiago! răcni ea. Santiago!

El înălţă privirea din pământ.

Se aşteptase la trei, poate patru secunde, până la declanşarea exploziei. Tăcerea uimită ţinu exact zece secunde – potrivit nanotimpului reţelei, cât o epocă geologică – iar apoi ’latoarele răbufniră într-un vacarm de **cine, ce, de ce, cum, când, spune, explică-ne.** Propriile eşaloane manageriale inferioare cereau sfaturi, precizări privind politica de urmat, solicitând întâlniri urgente, discuţii virtuale şi reale; **corporadas**-surori şi fraţi, revenindu-şi din stupefacţie şi izbucnind într-o cacofonie de memorii şi interogaţii; guverne ale unor naţiuni sus-puse şi altele ale unor naţiuni mărunte doreau clarificări; tunetul monoteist, oceanic, al Consiliului Rim pretindea explicaţii, ’latorul juridic îl avertiză de iminenţa a zeci de acţiuni legale care să pună la îndoială autoritatea Tesler-Thanos de a recunoaşte ceea ce legea susţinea că nu există. Începea să se închege o cabală a directorilor de departamente care puneau la îndoială autoritatea prezidenţială.

Ceea ce făcuse exprima de la sine ceea ce ar fi putut să le spună. Atotputernicul Satana se căise şi se alăturase îngerilor. Pe drumul ales de el vor trebui să meargă şi alţii. Întâi cei mai curajoşi, mai mici, acei câţiva care nu aveau ce pierde, dar încetul cu încetul fluviul îşi va aduna apele şi curgerea lui nu va mai putea fi oprită.

Îşi scoase gluga vizualizatorului.

— Există oare vreun cuvânt pentru a exprima felul în care momentul şi întâmplarea ne fac să devenim ceea ce dispreţuim cel mai mult? se întrebă el. Aproape toată viaţa am dorit să distrug locul acesta, să-l sfârtec moleculă cu moleculă. Acum aş putea face orice doresc cu el, dar nu mai vreau. Nu pot. Pare o blasfemie, dar există o doză de frumuseţe în asta. Nu e vorba doar de simpla dimensiune arhitecturală a arcologiei, ci de miezul ei industrial, murdar, lipsit de eleganţă, de organizarea sa internă şi de ierarhie, de simetrie minunată, ca de cristal – inumană, dar ciudat de ademenitoare, ca semnul clepsidrei de pe pântecul unei văduve negre.

— „Cinsteşte-ţi tatăl, preţuindu-i creaţiile!“ cită Huen. Valorile tale

burgheze ies la iveală. Dacă vrei să faci praf locul ăsta cu o petrecere, fă-o. Nu-i datorezi nimic, Toussaint. A fost nebun şi rău. A fost turbat şi voia ca întreaga lume să fie o oglindă a demenţei lui.

— A fost un om bolnav şi trist.

Huen îşi muşcă buza de jos. Apoi vorbi:

— Ciudat. Ştiu cine-au fost băieţii buni şi cine-a fost răul, dar parcă lucrurile nu stau chiar aşa. În westernul ăsta toate pălăriile sunt cenuşii. Prin urmare, **Seor Pesidente**, ce urmează?

— Cred c-o să merg să vorbesc cu oamenii.

Autoritatea de preşedinte îi deschise toate uşile. În timp ce se îndreptau spre lifturi, Toussaint adăugă:

— Huen, să ştii c-aş avea nevoie de un adjunct bun.

— Singurul lucru pe care l-ai putea face pentru mine e ca la următoarea discuţie cu cei de la Poarta Cerului să-i întrebi dacă nu-şi vor agentul înapoi. Uită-te la cer. Sunt şi alte lucruri de făcut, **hermoso**.

Privi cerul. Simţi frontul de furtună al nopţii ca pe o presiune vagă asupra coloanei vertebrale. Purtat spre est. Peste deşert, aducător de tunete şi ploi. În urma lui, aerul era nemişcat, calm, senin. Într-o asemenea dimineaţă, cu un aşa cer, putea vedea până la marginea spaţiului! Acolo, la limita privirii, întrevedea sclipiri şi sugestii de lumină: oare un ochi obişnuit să privească soarele putea distinge reţeaua delicată şi uriaşă a Porţii Cerului? Nu, firicelele de mica bătute pe azurul cerului erau **aguilas** care urmăreau curenţii ascendenţi de dimineaţă, ridicându-se deasupra oraşului murdar, agitat, gălăgios, mirositor. Un cer bun pentru zbor. Cel mai potrivit cer pentru zbor.

Chemă un lift pentru conducere: formă codurile.

Cuşca din sticlă începu să coboare.

Cer, Pământ, oraşe vii şi moarte,
În ochi de-acvilă
Prinse!

Şontâcăind, Trinidad o porni hotărâtă pe bulevardele morţilor. Fără tocuri; nepăsându-i de batjocuri. Netulburată. Neavând nevoie de nimeni. Nedepinzând de aprobarea altora. În stare să-şi repete în gând că Trinidad Malcopuelo se simţea bine. Mai bine nici că se putea. Grozav! Grozav de tot. Nespus de grozav.

Asfaltul intersecţiei de lângă Cafeneaua Terminal era acoperit de cioburi. Nu arătau ca rămăşiţe ale violenţei, ci mai curând ca resturi lăsate de vii; terminaţi, cu ochi urduroşi, mahmuri după zece prăbuşiri din tot atâtea droguri diferite, secătuiţi. Sticle, pahare, seringi

demodate pentru iubitorii de auto-mutilări. Unii dintre supravieţuitori încă purtau costume, unii erau mascaţi, alţii, după nenumărate schimbări de haine, îmbrăcaţi pestriţ. Dispreţuind gratuităţi burgheze precum scaunele, stăteau aliniaţi pe lângă ziduri şi rigole; întinşi sub ramuri de migdali colbuiţi, răstigniţi pe burtă în iarba pipernicită.

Între apusul şi răsăritul soarelui, nişte ticăloşi îi smulseseră automobilul din rădăcini şi-l furaseră.

O idee de mişcare; ceva, în umbrele unei alei din spatele bulevardului, unde soarele încă nu ajunsese. O licărire, o zgrepţănare ca de gheare pe beton.

Acel ceva, simţi Trinidad, îşi făcuse simţită prezenţa doar din pricina ei.

— Alo?

Scrâş, scrâş. Neclară între lumină şi întuneric, se zărea o siluetă, prea înaltă, prea slăbănoagă, cu încheieturi prea dezlânate ca să fie de om. Ochii aurii reflectară o raza de soare: un vârcolac, un **Lobo de la Luna,** sprijinindu-se, nepăsător şi totodată precaut, de un obiect ce părea să fie o armă de vânătoare submarină. Spre deosebire de lupii pe care-i văzuse de la mezaninul cafenelei, nu era gol-puşcă; purta un suspensor mic de sportiv, decorat cu simbolul Femeii-din-Lună cu un glonţ înfipt în ochi.

Deşi nu-şi dădea seama cum, ştia că era acelaşi Lup al Lunii care le apăruse în faţă prin labirintul de lângă Pesada şi-i lăsase să treacă. Iar Trinidad ştia că acum, la fel ca şi atunci, lupul o cunoscuse.

O numită familiaritate; ochii, stângăcia sugerată de statura deşirată, răsfrângerea buzei lupeşti.

— Peres? întrebă ea.

Vârcolacul îşi dezgoli caninii într-un zâmbet. Se mistui într-un vârtej de umbre.

— Peres! Peres!

Soarele se ridicase sus, deasupra acoperişurilor din jurul Cafenelei Terminal profilându-şi lumina în aleea pustie. Intră pe alee, răvăşi mormane de sticle sparte şi ambalaje de carton. Nu se vedea nici cea mai neînsemnată urmă care să arate că pe acolo mai trecuse cineva în afară de ea.

În Cafeneaua Terminal, puţinele pahare care supravieţuiseră nopţii erau aliniate pe o poliţă din spatele barului, spălate, uscate, pregătite. Podelele curăţate, mesele şterse, cu scaunele aşezate pe ele. Câţiva, întârziaţi sau matinali, beau prin pădurea de picioare de scaune. Mirosuri de mic dejun: carne de porc, grăsime încinsă, cafea de la un automat cu aspect de monstru marin având un cap de mort rânjind pe

cromul pântecului aburit. Urcă treptele către mezanin.

Locuri vechi, binecunoscute. Siluetele păreau că nici nu se mişcaseră de acolo.

— Santiago?

Mâna. Ce păţise la ea? Şi împreună cu el:

— Yoyo?

— Trini? Trini! O Isuse mare. O, tu eşti?!

Se îmbrăţişaseră. Vechi amante, prietene, surori.

— Tot în piele?

Yoyo ridică cochet din umeri.

— Ştii doar cum mă simt în haine care mă aranjează.

— Trinidad. Vocea lui Santiago era o şoaptă înfometată răzbind cu greu prin duhoarea de medicamente.

— Trinidad. Te-ai întors. Am reuşit, Trini! Am trecut dincolo şi m-am întors.

— Parcă şi-a pierdut minţile, zise Yoyo. Am încercat să-l aduc în simţiri îndopându-l cu cafea, dar încă n-am reuşit să pricep la ce se referă. Nu ştiu unde a fost sau ce-a făcut, dar de aseară până acum cineva i-a amputat cu pricepere ultimele degete de la mâna stângă, a închis şi a cauterizat rana, l-a bandajat şi a băgat în el o groază de calmante şi tranchilizante.

— Trini, reluă Santiago. Am fost acolo. Şi m-am întors, Trini!

— Yoyo, ştiu unde a fost.

Trinidad îşi turnă cafea din cafetiera de dimensiuni industriale.

— L-am întâlnit acum vreo douăsprezece ore şi mi-a povestit. A mers într-un loc de unde puţini revin. A fost la Vânătoarea de Noapte.

— Isuse Iosif Maria!

— Voiam să descopăr locul de dincolo, şopti Santiago. Îşi lăsă capul pe spate, rezemându-se de spătarul din fier forjat. Se strâmbă de durere: cofeina începea să acţioneze asupra opiaceelor.

— Tu înţelegi ce vreau să spun, Yoyo. Ai ştiut dintotdeauna, singura dintre voi, tu ştii ce înseamnă să cauţi cheia care-ţi scapă mereu, drumul de salvare, pasajul de trecere. Am mers cu Miclantecutii: ea e Zeiţa Morţii… am avut-o în faţa ochilor atâţia ani şi n-am înţeles asta. Am însoţit-o la vânătoare decis să găsesc sau să mor în căutare, nu mi-a păsat, Yoyo. Nimic nu mă mai satisfăcea. Trebuia să descopăr ceva care să mă înalţe, altfel muream, fiindcă nu mai aveam pentru ce să trăiesc. Trini ştie asta, ei i-am mărturisit, aşa e, Trini?

— Santiago, spuse Yoyo cu blândeţe.

Zâmbetul lui deveni rictus de durere.

— Mi-au luat degetele ca să-mi îngăduie să ating acel lucru. Acum

pot atinge, Trini, Yoyo, pot, şi pot fi atins. Priviţi!

Ridică mâna schilodită.

— Jumătate de mână. Cu jumătate de mână nu poţi apuca nimic prea strâns. Nu poţi să prinzi, să ţii, să înşfaci şi să ai. Să posezi. Pui mâna uşor pe lucruri, te agăţi precar de ele. Trăieşti prin atingere, nu prin posesie. Pot atinge, dar nu pot reţine.

— Iertaţi-mă.

Nici unul dintre ei n-o simţise pe femeie apropiindu-se de masă. Scundă, robustă, îmbrăcată într-o salopetă din dantelă elastică şi cu o frumoasă haină verde-aurie tivită cu brocart. Avea un aer jenat, uşor sfios, dar se vedea de departe că era o femeie ce se mişca dezinvolt şi se simţea în largul ei între oameni; bunăcuviinţa celui ce deranjează nişte necunoscuţi.

— Ştiu că nu mă cunoaşteţi, dar sunteţi cumva prietenii lui Camaguey Quintana?

Şoferul vehiculului dukduk îi oferise pe drum propria versiune a frumoaselor vremuri în care toată lumea era silită să trăiască.

— De ce dracu' se mai duc la muncă? se lamentase el, făcând gesturi semnificative către marea de pietoni şi de vehicule ale serviciilor publice, încercând să-şi strunească buburuza ce se deplasa împotriva puhoiului. N-au aflat că de azi înainte Casa Morţii e independentă, că sistemul **contratado** s-a prăbuşit?

— Fii atent pe unde mergi, îl puse la punct Nute. Vreau o analiză politică, profeţi de două parale cunosc destui. Cu **contratado** sau fără, tot va trebui să ne plătim berea sau gazoholul.

Se urniră din loc cu o zdruncinătură. Soarele inunda străzile: curba temperaturii din alveola pasagerului urca asimptotic.

— Jumătate din necroville-urile de pe planetă s-au răsculat, strigă şoferul către clienta sa. Asta nu se poate ignora.

— S-a ignorat vreme de patruzeci de ani, **compadre**. Câţiva peoni care-şi incendiază bordeiele n-or să schimbe mare lucru.

— Avem o nouă ordine mondială, răcni şoferul, claxonând furios la o cotigă trasă de şase câini şi porni în trombă pe „cea mai bună scurtătură pe care o ştiu".

— Şi ce chestii nemaipomenite o să faceţi mâine faţă de azi?

— Colonizarea spaţiului, doamnă. Despre asta-i vorba. Viitorul speciei. Vă vine a crede că Morţii Liberi trăiesc în spaţiu? Se plimbă pe centurile de asteroizi aşa cum noi ocolim **cuadra** ca să ajungem la **panaderia**.

— Când o să-ţi inaugurezi serviciul propriu de taxi pe Jupiter o să-ţi

fiu primul client **corazon**. Acum însă, dacă nu te superi prea tare, ce-ar fi să mă duci la Cafeneaua Terminal înainte ca prospăturilor cu care trebuie să mă întâlnesc să le vină cheful să plece şi să facă ceva mai interesant?

Cea mai bună scurtătură se dovedi a fi, de fapt, o fundătură de toată frumuseţea. Şoferul se certă spectaculos cu conducătorul unei camionete de livrări de **dulces** la domiciliu care bloca drumul, dar Nute cunoştea prea bine aceste **cuadros** ca să nu simtă dinainte că astfel de dispute, cu cât erau mai înfocate, cu atât dădeau mai puţine rezultate.

— N-ai putea da înapoi?

— Au recunoscut flota! Şoferul îşi lipi urechea de radioul care se bălăngănea agăţat de oglinda retrovizoare, şi-i făcu semn lui **dulcito** să se apropie, să asculte, ca să tragă concluzii împreună. Măiculiţă doamne, Tesler-Thanos a recunoscut flota. Adam Tesler a încurcat-o.

— Dă-mi şi mie ăla. **Dulcisto** înşfăcă aparatul de radio şi-l ţinu pe şoferul înfuriat la distanţă întinzând un braţ în faţă. Îi spun Poarta Cerului. E o ambasadă, ambasada de pe Pământ a Morţilor Liberi. Are latura de cinci kilometri, îţi dai seama? Stai, stai, că mai e ceva. La Tesler-Thanos s-a instalat un nou Preşedinte. S-a întâmplat ceva cu nenorocitul ăla bătrân. E fi-su, îl cheamă Toosant, sau cam aşa ceva. Se pare că el a recunoscut Poarta Cerului.

— Ia ascultă, nu mai răbdă Nute. O fi asta o chestie zdrobitoare şi epocală, dar cum nu mă duce nicicum mai aproape de destinaţie, eu o să cobor aici.

— Hei, plata!

Nute îi administră lui **cochero** gestul cel mai urât şi mai obscen pe care-l ştia de mică. Până la urmă, orice târfă care se respectă umblă singură, pe propriile-i picioare.

Cum Camaguey îi spusese unde să-i întâlnească pe amicii lui, nu se mai osteni să arunce vreo privire cercetătoare către chipurile prospăturilor aliniate pe stradă. Nici în barul principal nu avea să-i găsească, mai precizase el – deşi cafeaua avea un miros de zile mari – ci la mezanin. La vechea şi binecunoscuta masă de lângă fereastră, de unde se vedea Bulevardul Terminal.

Exact cum spuneai că se va întâmpla, Camaguey. Atrăgătoarea **cerristo** negresă cu contul de cheltuieli e Trinidad; solidul având o aură stranie e faimosul Santiago Columbar. Unde dracu' şi-o fi băgat degetele? Acea Chino îmbrăcată în piele şic trebuie să fie **abogado** Yoyo. Nu se zărea nicăieri al patrulea, băiatul alb, **aguila**. Aici se petrece ceva adânc. Profund, întunecat. Iar tu ai lucruri şi mai adânci şi întunecate de spus, Nute.

— Iertaţi-mă. Ştiu că nu mă cunoaşteţi, dar sunteţi cumva prietenii lui Camaguey Quintana? M-a rugat să vă transmit ceva.

MULŢUMIRI, ETC.

Cartea aceasta are ca punct de plecare o remarcă făcută de Ian Watson în 1989, în cursul unei discuţii pe tema viitorului telecomunicaţiilor, care se îndepărtase mult de la subiect (aşa cum se întâmplă invariabil în asemenea cazuri), atingând domenii ale nanotehnologiei. Aducând înapoi pe pământ speculaţiile noastre care-o luaseră razna, intrând în problema prelucrării materiei şi a nanoproducţiei, el a zis: „Lăsaţi toate astea, primul lucru pe care-l veţi obţine prin nanotehnologie va fi nemurirea”.

Am imortalizat acest grăunte de adevăr în fictivul „Postulat al lui Watson”: Ian, sper că nu te deranjează.

Aduc de asemenea mulţumiri tuturor celor care au fost martori la numeroasele încarnări ale acestei creaturi; pentru încurajări, vouă: David Garnett, Faith Brooker, Adrian Beattie, Bess Cotton, dar în primul rând soţiei mele, Trish, fără de care nimic n-ar fi posibil.

[1] Doamne Dumnezeule, de ce m-ai părăsit? (lb. ebraică în text) cuvintele rostite de Hristos pe cruce – Biblia – Matei XXVII, 46. (n.tr.)

[2] Moviola — mic aparat de proiecţie utilizat în general pentru montajul filmelor. (n.tr.)

[3] cabron (span. în text) – codoş (n. tr).

[4] fiel (lb. span.) – credincios.

[5] PCG — Program de Copiere Genetică. (n.tr.)

[6] estancia (lb. span.) – moşie, fermă. (n.tr.)

[7] Haiku: formă poetică japoneză având exact şaptesprezece silabe.

[8] sehr ungemutlich (lb. germ. în text) – tare neplăcut. (n. tr.)

[9] origami – artă japoneză de a împături hârtie pentru a obţine forme animaliere. (n.tr.)

[10] În irlandeza veche, „vasal”. (n.red.)

[11] angostura – lichid amărui folosit ca tonic, extras din scoarţa unui arbore din America de Sud. (n tr.)

[12] Aluzie la o foarte cunoscută poezie pentru preşcolari. (n. tr.)

[13] Mah-jong – vechi joc chinezesc cu pietre. (n.tr.)

[14] Bhang – narcotic obţinut din frunze şi muguri de cânepă, haşiş. (n.tr.)

[15] Quid pro quo (lb. lat în text) – ceva în schimb. (n.tr.)

[16] Parafraza unui citat biblic din Epistola către Romani a Sfântului Apostol Pavel, capitolul 8, verset 39. (n.tr.)

[17] Terminator – linia de demarcaţie dintre partea luminată şi cea neluminată a Pământului. (n tr.)

[18] Satori – iluminare, căutată şi obţinută, prin Zen Budism. (n.tr.)

[19] posada (lb. span.) – han, hotel. (n.tr.)

[20] Ilinado – (lb. span.) – apel.

[21] abogadito – (lb. span.) micuţă doamnă avocat. (n.tr.)

[22] Extra Vehicular Activity = Activitate extravehiculară. (n.r.)

[23] Aluzie la o binecunoscută poezie pentru copii. (n.tr.)

[24] Pasaj din poemul „Unui păduche”, de Robert Burns (1759-1796). (versiunea trad.)

[25] Muy imponente (lb. span.) – foarte impozant. (n.tr.)

[26] Wanderjahre (lb. germ.) – ani de călătorie. (n.tr)

[27] cochera (lb. span.) – birjăreasă. (n.tr.)

[28] cojones (lb. span.) – testicule. (n.tr.)

[29] Daft – neghiob, zăpăcit, uşuratic. (n tr)

[30] versuri pentru copii. (n.tr.)

[31] cerveza porqueno (lb. span.) – o poşircă de bere. (n. tr)

[32] Haka – dans ceremonial de război al triburilor maori. (n.tr.)

[33] Guapa (lb. span. în text) – isteaţo. (n.tr.)

[34] Vicisti, Galilaee – cuvinte atribuite Împăratului Iulian (331-363) care le-ar fi spus pe patul de moarte. (n tr.)

[35] parada (lb. span.) – staţie, haltă. (nota trad.)

[36] Bodhisattva – persoană care-şi amână intrarea în nirvana pentru a-i ajuta pe alţii, viitor Budha. (n.tr.)

[37] Ganesh – zeu hindus al prevestirii, având cap de elefant. (n.tr.)

[38] Sura – capitol din Coran. (n.tr.)

[39] caza – (lb. span.) în text pradă. (n. trad.)

[40] Model de mitralieră compusă dintr-un mănunchi de ţevi montate pe un ax central. (n.tr.)